

KISHA E JEZU KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME • MAJ 2016

Liahona

A group of young women, likely members of a church youth group, are shown from the chest up. They are all wearing white button-down shirts. The woman in the foreground is smiling broadly, looking towards the right. Behind her, other women are also smiling and looking in the same direction. The background is bright and out of focus.

Fjalime në Konferencën e Përgjithshme

Njoftohen Katër Tempuj të Rinj

Thirren Të Shtatëdhjetë të
rinj dhe Presidencë e re e
Përgjithshme e Fillores

© MICHAEL MALM, ME MIRËSINË E ILLUMINE GALLERY OF FINE ART, NUK LEJOHET KOPIMI

Atëherë Ai Hapi Gojën dhe i Mësoi, nga Michael Malm

Pasi u largua nga turmat, Jezusi u ngjit në mal me dishepujt e Tij.

“Atëherë ai hapi gojën dhe i mësoi duke u thënë:

‘Lum skamësit në frymë, sepse e tyre është mbretëria e qiejve’” (Mateu 5:2–3).

Ky është i pari prej nëntë vargjeve të njohura si Lumturitë. Kjo ngjarje u bë e njohur si Predikimi në Mal, që gjendet te Mateu në kapitujt 5–7.

Sesioni i Përgjithshëm i Grave

- 6 **Ai na Kërkon të Jemi Duart e Tij**
Sheril A. Esplin
- 10 **Ç'duhet të Bëjmë?**
Nill F. Mariot
- 13 **"Isha i Huaj"**
Linda K. Barton
- 16 **Vëre Besimin Tënd në Atë Shpirt që Drejton për të Bërë Mirë**
Presidenti Henri B. Ajring

Sesioni i Paradites të së Shtunës

- 19 **Kudo që Dy a Tre Janë Bashkuar**
Presidenti Henri B. Ajring
- 23 **Dhurata Udhërrëfyese e një Fëmije**
Meri R. Durham
- 26 **Unë Jam një Fëmijë i Perëndisë**
Plaku Donald L. Hallstrom
- 29 **Ku Janë Çelësat dhe Autoriteti i Priftërisë?**
Plaku Geri E. Stivenson
- 33 **Vajosja Shëruese e Faljes**
Plaku Kevin R. Dankan
- 36 **Ji i Përlulur**
Plaku Stiven E. Snou
- 39 **"Që t'i Tërheq të Gjithë Njerëzit tek Unë"**
Plaku Dejll G. Renland

Sesioni i Pasdites të së Shtunës

- 43 **Mbështetja e Drejtuesve të Kishës**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 45 **Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2015**
Kevin R. Xhergensen
- 45 **Raporti Statistikor, 2015**
Bruk P. Hejls
- 46 **Duke Qëndruar me Udhëheqësit e Kishës**
Plaku Ronald A. Rasband
- 49 **"Kushdo që i Pranon Ata, më Pranon Mua"**
Plaku Nil L. Andersen
- 53 **Për t'i Shpëtuar: Ne Mund Ta Bëjmë**
Plaku Mervin B. Arnold
- 56 **Vendi i Shenjtë i Rivendosjes**
Plaku Jairo Macagardi

- 59 **Gjithmonë Mbani një Heqje të Mëkateve Tuaja**
Plaku Dejvid A. Bednar

- 63 **Këshillat e Familjeve**
Plaku M. Rasëll Ballard

Sesioni i Përgjithshëm i Priftërisë

- 66 **Çmimi i Fuqisë së Priftërisë**
Presidenti Rasëll M. Nelson
- 70 **Udhëheqësit Më Të Mëdhenj Janë Ndjekësit Më Të Mëdhenj**
Stiven W. Ouen
- 77 **Në Lavdërim të Atyre që Shpëtojnë**
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 81 **Familjet e Përvetshme**
Presidenti Henri B. Ajring
- 85 **Një Mirëbesim i Shenjtë**
Presidenti Tomas S. Monson

Sesioni i Paradites të së Dielës

- 86 **Zgjedhjet**
Presidenti Tomas S. Monson
- 87 **A Besoj?**
Boni L. Oskarson
- 90 **Një Model për Paqe**
Peshkopi W. Kristofer Uadell
- 93 **Etërit**
Plaku D. Tod Kristoferson
- 97 **Shikojeni Vetën Tuaj në Tempull**
Plaku Kuentin L. Kuk
- 101 **Ai do t'ju Vendosë mbi Supet e Tij dhe do t'ju Çojë në Shtëpi**
Presidenti Diter F. Uhtdorf

Sesioni i Pasdites të së Dielës

- 105 **Fryma e Shenjtë**
Plaku Robert D. Hejls
- 108 **Gjithmonë Kujtojeni Atë**
Plaku Gerit W. Gong
- 111 **Strehimi nga Stuhia**
Plaku Patrik Kiëron
- 114 **Kundërshtim në të Gjitha Gjërat**
Plaku Dallin H. Ouks
- 118 **Fuqia e Perëndishmërisë**
Plaku Kent F. Riçards
- 121 **Dhe Vdekja nuk do të Jetë më**
Plaku Pol V. Xhonson
- 124 **Nesër Zoti Ka për të Bërë Mrekulli midis Jush**
Plaku Xhefri R. Holland
- 72 **Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme**
- 128 **Ata na Folën Neve: Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë**
- 130 **Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë**
- 131 **Lajme të Kishës**

Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 186-të

Sesioni i Përgjithshëm i Grave i Mbrëmjes të së Shtunës, 26 mars 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Rozmari M. Uiksom.
Lutja e hapjes: Morgan Manfordi.
Lutja e mbylljes: Sokhani Parko.
Muzika nga një kor i bashkuar i Fillores, Të Rejave dhe Shoqatës së Ndihmës nga ku-njet në Solt-Lejk-Siti, Juta; Lillian Severinsen, drejtuese; Linda Margets, organiste; Kerstin Tenei, violiniste; Elizabet Marsh, violonçeliste: "A Kam Bër' Ndonjë të Mir'?" *Himne*, nr. 139; potpuri, përsht. Mohlman, i pabotuar: "Fëmi i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58 dhe "Doni Njëri-Tjetrin", *Himne*, nr. 203; "E Ëmbël Është Puna", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 13; "Eja, Më Ndiq", *Himne*, nr. 60, përsht. Mohlman, i pabotuar; "Më Shum' Shenjtëri m'Jep", *Himne*, nr. 69, përsht. Goates, i pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Shtunës, 2 prill 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Linda K. Barton.
Lutja e mbylljes: Plaku Arnulfo Valensuela.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi; drejtues; Riçard Eliot dhe Endriu Ansuorth, organistë: "How Wondrous and Great" ["Sa e Mahnitshme dhe e Mrekullueshme"], *Hymns*, nr. 267; "Eni, F'mij' të Zotit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 4; "I Feel My Savior's Love" ["Dashurin' e Shpëtimtarit Ndiej"], *Children's Songbook*, nr. 74, përsht. Cardon, bot. nga Jackman; "Lutja e Fshehtë", *Himne*, nr. 82; "The Lord My Pasture Will Prepare" ["Zoti Kullotën Time do t'Përgatit"], *Hymns*, nr. 109, përsht. Wilberg, bot. nga Oxford; "Come, Thou Fount of Every Blessing" ["Eja, Ti Burim i Çdo Bekimi"], *Hymns* (1948), nr. 70, përsht. Wilberg, bot. nga Oxford.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Shtunës, 2 prill 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Hugo E. Martinez.
Lutja e mbylljes: Ted R. Kelister.
Muzika nga një kor i bashkuar nga

Universiteti "Brigam Jang" – Ajdaho; Eda Eshbi dhe Rebeka Lord, drejtuese; Boni Gudlajf, organiste: "Perëndis' Lart Lavdi", *Himne*, nr. 34, përsht. Kempton, i pabotuar; "Izrael, Per'ndia po Th'urret", *Himne*, nr. 7, përsht. Ashby, i pabotuar; "Tani Le të Gëzojmë", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 32; "Do të Shkoj ku Ti Do që të Shkoj", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 46, përsht. Kempton, i pabotuar.

Sesioni i Priftërisë i Mbrëmjes të së Shtunës, 2 prill 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku Stenli G. Elis.
Lutja e mbylljes: Plaku Krejg A. Kardon.
Muzika nga një kor i priftërisë nga Instituti i Fesë në Logan të Jutas; Alen M. Methjus dhe Erik Stofer, drejtues; Klei Kristiansen, organist: "In Hymns of Praise" ["Në Himne Përlëvdimi"], *Hymns*, nr. 75, përsht. Christiansen; "Qëndro Plot Habi", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 22, përsht. Zabriskie, bot. nga LDS Music Source; "Eja, Mbret i Mbret'Ve", *Himne*, nr. 31; "Shëlbues i Izraelit", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 5, përsht. Wilberg, bot. nga Hinshaw.

Sesioni i Përgjithshëm i Paradites të së Dielës, 3 prill 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring.
Lutja e hapjes: Plaku Entoni D. Perkins.
Lutja e mbylljes: Karol F. Mek-Konki.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilberg, drejtues; Endriu Ansuorth dhe Klei Kristiansen, organist: "Sioni n'Bukuri Le t'Ngrihet", *Himne*, nr. 25; "Mëngjesi Nis", *Himne*, nr. 1, përsht. Wilberg, i pabotuar; "I Will Follow God's Plan" ["Do të Ndjek Planin e Perëndisë"], *Children's Songbook*, nr. 164, përsht. Hofheins/Christiansen, i pabotuar; "You Can Make the Pathway Bright" ["Ti Mund ta Ndiçosh Shtegun"], *Hymns*, nr. 228, përsht. Wilberg, i pabotuar; "Gëzim, Zoti Është Mbret!", *Himne*, nr. 35; "Para, Shenjtor", *Himne*, nr. 39, përsht. Wilberg; "O Thou Rock of Our Salvation" ["O Ti, Shkëmb i Shpëtimit Tim"], *Hymns*, nr. 258, përsht. Wilberg, i pabotuar.

Sesioni i Përgjithshëm i Pasdites të së Dielës, 3 prill 2016

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf.
Lutja e hapjes: Plaku C. Skot Grou.
Lutja e mbylljes: Plaku Shein M. Bouen.
Muzika nga Tabernacle Choir [Kori i Tabernakullit]; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Linda Margets, organiste: "Praise to the Lord, the Almighty" ["Lavdi Zotit, të Plotfuqishmit"], *Hymns*, nr. 72, përsht. Wilberg, bot. nga Oxford; "For I Am Called by Thy Name" ["Sepse Unë Jam Quajtur sipas Emrit Tënd"], Gates, bot. nga Sonos; "Udh'hiqua, O i Madh Jehova", *Himne*, nr. 40; "The Day Dawn Is Breaking" ["Agimi i Ditës Po Vjen"], *Hymns*, nr. 52; përsht. Murphy, i pabotuar; "Në Largim po Këndojm'", *Himne*, nr. 89, përsht. Wilberg, i pabotuar.

Mesazhet e Mësimi të Shtëpisë dhe të Vizitës Mësimore

Për mesazhet e mësimi të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutem, përzgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

Në Kopertinë

Përpara: Fotografi nga Cody Bell.
Prapa: Fotografi nga Ale Borges.

Fotografimi i Konferencës

Pamjet nga konferenca e përgjithshme në Solt-Lejk-Siti u bënë nga Welden C. Andersen, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Craig Dimond, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier dhe Christina Smith; e Yvette Bugingo, me mirësinë e Yvette Bugingo; e Joseph Ssengooba dhe Joshua Walusimbi, me mirësinë e Joseph Ssengooba; e Joseph Ssengooba dhe Leif Erickson, me mirësinë e Leif Erickson; e fëmijëve dhe mbledhjes së Kishës në Kongo, me mirësinë e Neil L. Andersen dhe Zona e Afrikës Jug-lindore; e vajzës në ditare, nga Kirt Harmon; e Fernando Araujo me të rinjtë dhe familjen Araujo, me mirësinë e Fernando Araujo; e Rasëll M. Nelsonit, motrës Nelson dhe familjes së Xhimi Hetfildit, me mirësinë e Russell M. Nelson; e Dresden, e dinosaurit dhe fëmijëve, iStock.

Mundësohen Bisedat e Konferencës

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org dhe përzgjidhni një gjuhë. Bisedat janë në dispozicion gjithashtu në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit].

Treguesi i Folësve

Ajring, Henri B., 16, 19, 81
Andersen, Nil L., 49
Arnold, Mervin B., 53
Ballard, M. Rasëll, 63
Barton, Linda K., 13
Bednar, Dejvid A., 59
Dankan, Kevin R., 33
Durham, Meri R., 23
Esplin, Sheril A., 6
Gong, Gerit W., 108
Hallstrom, Donald L., 26
Hejls, Brik P., 45
Hejls, Robert D., 105
Holland, Xhefri R., 124
Kiëron, Patrik, 111
Kristoferson, D. Tod, 93
Kuk, Kuentin L., 97
Macagardi, Jairo, 56
Mariot, Nill F., 10
Monson, Tomas S., 85, 86
Nelson, Rasëll M., 66
Oskarson, Boni L., 87
Ouen, Stiven W., 70
Ouks, Dallin H., 114
Rasband, Ronald A., 46
Renland, Dejll G., 39
Riçards, Kent F., 118
Snou, Stiven E., 36
Stivenon, Geri E., 29
Uadell, W. Kristofer, 90
Uhtdorf, Diter F., 77, 101
Xhergensen, Kevin R., 45
Xhonson, Pol V., 121

Treguesi Tematik

Aktivizimi, 53
Arsimimi, 93, 105
Atësia, 81, 93
Ati Qiellor, 33, 101
Besëlidhjet, 23, 29, 81, 90,
97, 118
Besimi, 10, 19, 86, 87, 101
Bindja, 101
Dashuria, 6, 10, 13, 16, 77,
93, 111, 124
Dashuria hyjnore, 77, 111
Denjësia, 85
Dëshmia, 19
Dhembshuria, 111
Dishepullimi, 70, 87, 101
Disiplina, 93
Durimi, 124
Falja, 33, 108
Familja, 49, 63, 77, 81, 87
Fatkeqësia, 26, 36, 77, 90,
121, 124
Fëmijët, 23, 36, 49, 63, 81
Fryma e Shenjtë, 16, 19, 23,
59, 105
Gratë, 10, 13
Hiri, 33
Historia familjare, 29, 97
Jezu Krishti, 6, 10, 16, 33,
39, 46, 59, 70, 77, 81,
87, 90, 101, 108, 114,
121, 124
Jozef Smithi, 29, 56, 97,
105, 114
Këshillat, 63
Konferenca e përgjithshme,
19, 124
Krenaria, 77
Kthimi në besim, 87
Kundërshtimi, 26, 114
Libri i Mormonit, 56
Liria e zgjedhjes, 86, 105, 114
Lumtura, 77
Lutja, 19, 56, 63, 66, 105, 108

Martesa, 77, 81, 93
Mbretëria e Perëndisë, 10, 87
Mëmësia, 10
Mësimdhënia, 23, 93
Miqësia, 53
Mirëqenia, 39
Muzika, 26, 36
Natyra hyjnore, 13, 26, 66,
85, 101
Ordinancat, 29, 59, 87, 97, 118
Pagëzimi, 23, 59
Paqja, 90, 105
Pashka, 10, 121
Pendimi, 86, 90, 97, 108, 124
Përgatitja, 85
Përlësia, 16, 36
Plani i shpëtimit, 81, 114, 121
Priftëria, 29, 66, 70, 81, 85, 87
Prindërimi, 49, 63
Profetët, 36, 46, 87, 90
Puna misionare, 29, 81
Puna në tempull, 29, 66, 97
Rënia, 114
Ringjallja, 121
Rinia, 46, 49
Rivendosja, 56, 105
Sakramenti, 39, 59, 108
Shembulli, 93
Shërbimi, 6, 13, 16, 66, 70,
111, 118
Shërimi, 33
Shlyerja, 33, 39, 59, 81, 90,
108, 114, 124
Shoqata e Ndihmës, 13
Shoqërimi, 49, 53
Shpresa, 101, 121, 124
Studimi i shkrimeve të
shenjta, 66
Teknologjia, 63, 97
Tempujt, 81, 86, 87, 90, 97,
118
Udhëheqësit e Kishës, 46
Udhëheqja, 46, 70
Vdekja, 121

Pjesë të spikatura nga Konferenca e Përgjithshme Vjetore e 186-të e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Sesioni i paradites të së shtunës të konferencës së përgjithshme të prillit nisi me një ftesë nga Presidenti Henri B. Ajring që i nxiti dëgjuesit të luten për folësit dhe koret, si përpara edhe gjatë fjalës së tyre. Dhe në mbyllje të konferencës të dielën pasdite, Plaku Xhefri R. Holland vërejti: “Në qoftë se në ditët e ardhshme shihni . . . elemente në vetë jetën tuaj që ende nuk përputhen me mesazhet që i keni dëgjuar këtë fundjavë, mos e humbisni kurajën. . . . Gjëja e madhërishme rreth ungjillit është që ne shpërblehemi për *përpjekjen*, edhe nëse nuk ia dalim gjithmonë me sukses” (faqe 125, 126).

Thirrjet e tyre për veprim i paraprinë dhe e përforcuan thirrjen e

Presidentit Tomas S. Monson që “tekso mendojmë për vendimet që bëjmë në jetën tonë çdo ditë, . . . nëse zgjedhim Krishtin, do të kemi bërë zgjedhjen e saktë” (faqe 86).

Pjesë të tjera të spikatura nga konferenca përfshijnë:

- Njoftimin e Presidentit Monson për katër tempuj të rinj: në Belem, Brazil; Kuito, Ekuador; Limë, Peru (tempulli i dytë atje) dhe Harare, Zimbabve (shih historinë në faqen 142).
- Mbështetjen e 11 Autoriteteve të reja të Përgjithshme (biografite e tyre nisin në faqen 131).
- Mbështetjen e presidencës së re të përgjithshme të Fillores (biografite e tyre nisin në faqen 136).

- Njoftimin e nismës së re për individët dhe familjet që të shtrijnë dorën në nivel lokal për të ndihmuar refugjatët (shih faqet 13, 111 dhe 141).
- Një përqendrim mbi marrëdhëniet familjare, veçanërisht rolet e burrave si bashkëshortë, etër dhe mbajtës priftërie.
- Pikëpamje doktrimore nga folësit, si kjo nga Plaku Dejll G. Renland: “Ndërsa afrohemi më pranë Perëndisë, fuqia mundësuese e Shlyerjes së Jezu Krishtit do të vijë në jetën tonë. Dhe, ashtu si me dishepujt rrugës për në Emaus, ne do të zbulojmë se Shpëtimtari ka qenë pranë gjatë gjithë kohës” (faqe 42).

Nga Sheril A. Esplin,
Këshilltare e Parë në Presidencën e Përgjithshme të Fillores

Ai na Kërkon të Jemi Duart e Tij

Shërbimi i vërtetë si i Krishtit është vetëmohues dhe përqendrohet tek të tjerët.

“**T**a doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve.”¹ Këto fjalë të kënduara nga ky kor i mrekullueshëm, qenë folur nga Jezusi pak orë përpara Shlyerjes së Tij të madhe – një sakrificë që Plaku Xhefri R. Holland e përshkroi si “shfaqjen më madhështore të dashurisë së pastër, të treguar ndonjëherë në historinë e kësaj bote”².

Jezusi nuk na mësoi vetëm që të duam, por Ai gjithashtu e jetoi atë që dha mësim. Gjatë shërbesës së Tij, Jezusi “e përshkoi vendin duke bërë mirë”³ dhe “iu përgjyera të gjithëve që ta ndiqnin shembullin e Tij”⁴. Ai dha mësim: “Sepse kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë: por kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë”⁵.

Presidenti Tomas S. Monson, i cili e ka kuptuar dhe e ka jetuar këshillën për të dashur, tha: “Unë besoj se Shpëtimtari po na thotë që, nëse nuk e humbasim veten në shërbim për të tjerët, ka pak qëllim për vetë jetën tonë. Ata që jetojnë vetëm për vete, përfundimisht vyshken dhe . . . e humbasin jetën e tyre, ndërsa ata që e humbasin veten në shërbim për të tjerët, rriten e lulëzojnë dhe në fakt e shpëtojnë jetën e tyre.”⁶

Shërbimi i vërtetë si i Krishtit është vetëmohues dhe përqendrohet tek të tjerët. Një grua, e cila u kujdes për bashkëshortin e saj invalid, shpjegoi: “Mos e mendoni si barrë detyrën tuaj; mendojeni atë si një mundësi për të mësuar se çfarë është dashuria në të vërtetë”⁷.

Duke mbajtur fjalim në takimin shpirtëror në UBJ, Motra Sondra D. Histon, pyeti: “Po sikur të mundnim vërtet të shihnim në zemrën e njëri-tjetrit? A do ta kuptonim më mirë njëri-tjetrin? Duke ndier atë që ndiejnë të tjerët, duke parë atë që shohin të tjerët, dhe duke dëgjuar atë që dëgjojnë të tjerët, a do ta gjenim dhe ta jepnim kohën për t’u shërbyer të tjerëve dhe a do t’i trajtonim ndryshe ata? A do t’i trajtojmë atë me më shumë durim, me më shumë mirësi dhe me më shumë tolerancë?”

Motra Histon tregoi një përvojë kur ajo shërbeu në një kamp të Të Rejave. Ajo tha:

“Një nga . . . folëset tona në takimin shpirtëror . . . na mësoi rreth asaj çka duhet ‘të bëhemi’. Një nga thëniet e saj . . . ishte: ‘Jini dikush i cili arrin t’i njohë të tjerët e t’u shërbejë atyre – lërinë mënjane pasqyrat e shihni përmes dritares’.

Për ta treguar këtë, ajo thirri një nga të rejat dhe i kërkoi asaj të reje të qëndronte përballë saj. Pastaj [ajo] mori një pasqyrë dhe e vendosi midis të resë dhe vetes së saj, në mënyrë që ajo, [folësja], të shihte në pasqyrë ndërkohë që përpiquej të fliste me të renë. Nuk qe çudi që biseda as nuk filloi të bëhej ndopak e efektshme apo prekëse. Ky ishte një objekt i fuqishëm mësimi që ilustroi se sa e vështirë është të komunikosh me të tjerët e t’u shërbesh atyre nëse jemi tepër të shqetësuar për veten tonë dhe shohim vetëm veten dhe nevojat tona. Pastaj [ajo] e la pasqyrën mënjanë, mori një kanat dritareje dhe e vendosi midis fytyrës së saj dhe fytyrës të së resë. . . . Ne qemë në gjendje të

Është e vështirë të komunikosh me të tjerët e t’u shërbesh atyre nëse shohim vetëm veten dhe nevojat tona.

Shërbimi i vërtetë kërkon që ne të përqendrohemi te nevojat dhe emocionet e të tjerëve.

shihnim se e reja ishte bërë pika e [saj] qendrore dhe se shërbimi i vërtetë kërkon që ne të përqendrohemi te nevojat dhe emocionet e të tjerëve. Shpeshherë ne jemi kaq të shqetësuar për veten tonë dhe për jetët tona të zëna me punë – teksa shihemi në pasqyrë ndërkohë që përpiqemi të gjejmë mundësi për të shërbyer – saqë nuk shohim qartë përmes dritareve të shërbimit.”⁸

Presidenti Monson na e ka rikujtuar shpesh që ne jemi “të rrethuar nga ata që kanë nevojë për vëmendjen tonë, nxitjen tonë, mbështetjen tonë, ngushëllimin tonë, mirësinë tonë – qofshin ata pjesëtarë të familjes, miq të njohur apo të huaj”. Ai tha: “Ne jemi duart e Zotit këtu në tokë, me autorizimin për të shërbyer dhe për të ngritur moralisht fëmijët e Tij. Ai varet nga secili prej nesh.”⁹

Vitin e kaluar në janar, revistat *Miku* dhe *Liahona* i ftuan fëmijët në mbarë botën që të ndiqnin këshillën e Profetit Monson – për të qenë duart e Zotit. Fëmijët u ftuan që të kryenin vepra shërbimi – të mëdha e të vogla. Ata më

Mijëra fëmijë ndoqën këshillën e Presidentit Tomas S. Monson për të qenë duart e Zotit duke kryer vepra shërbimi.

pas u nxitën që të vizatonin gjurmën e dorës së tyre në një copë letre, ta prisnin atë, të shkruanin në të shërbimin që bënë, dhe t’ua dërgonin revista-ve. Shumë prej jush që po dëgjoni këtë

mbrëmje, mund të jeni disa nga mijëra fëmijët që keni bërë një shërbim dashamirës dhe e keni dërguar atë.¹⁰

Kur fëmijët mësojnë se si t’i duan dhe t’u shërbejnë të tjerëve kur janë

të vegjël, ata vendosin një model shërbimi për pjesën e mbetur të jetës së tyre. Shpesh fëmijët na mësojnë ne të tjerëve se të treguarit e dashurisë dhe të shërbimit nuk ka pse të jetë diçka e madhe dhe madhështore, në mënyrë

që të jetë kuptimplote e që të sjellë një ndryshim.

Një mësuese e Fillores tregoi shembullin vijues. “Sot”, tha ajo, “klasa jonë e pesë dhe gjashtëvjeçarëve bëri varëse si shenjë dashurie. Çdo fëmijë vizatoi

figura në shirita letrash: një të vetes së tyre, një të Jezusit dhe disa të pjesëtarëve të familjes së tyre dhe të njerëzve të dashur. Ne i ngjitëm shiritat si rrathë që i kapëm me njëri-tjetrin, për të formuar një zinxhir që e shndërroam në varëse dashurie. Teksa po vizatonin, fëmijët folën rreth familjeve të tyre.

Hedhëri tha: ‘Unë mendoj se motra ime nuk më do. Ne grindemi gjithnjë. . . . Madje e urrej veten. Kam një jetë të keqe.’ Dhe i vendosi duart në kokë.

Unë mendova për rrethanat e saj familjare dhe ndjeva se ndoshta ajo vërtetë kishte një jetë të vështirë. Por pasi Hedhëri e tha këtë, Ana, në cepin tjetër të tavolinës, u përgjigj: ‘Hedhër, do të të vendos në varësen time midis meje dhe Jezusit sepse Ai të do ty edhe unë të dua’.

Kur Ana e tha këtë, Hedhëri u zvarrit këmbadoras poshtë tavolinës për të shkuar tek Ana dhe ia hodhi duart në qafë.

Në fund të orës mësimore, kur gjyshja e saj erdhi që ta merrte, Hedhëri tha: ‘A e di çfarë gjyshe? Jezusi më do.’

Kur ne arrijmë të duam e të shërbejmë edhe në mënyrat më të vogla, zemrat ndryshojnë dhe zbuten teksa të tjerët e ndiejnë dashurinë e Zotit.

Sidoqoftë, ndonjëherë për shkak të njerëzve të panumërt rreth nesh që kanë nevojë për ndihmën tonë dhe lehtësim të barrëve, mund të jetë e vështirë të plotësohen nevojat e shumta të ngutshme.

Motra, disa prej jush që dëgjoni, mund të ndiheni se po përdorni gjithë aftësinë tuaj duke u shërbyer nevojave të pjesëtarëve të familjes. Kujtoni, në ato detyra rutinë e shpesh të rëndomta, ju jeni “në shërbimin e Perëndisë tuaj”¹¹.

Të tjera prej jush mund të ndiejnë një zbrazëti që mund të mbushet teksa kërkonin në lagjen ose komunitetin tuaj mundësi për të ndihmuar që t’ia lehtësoni barrën dikujt tjetër.

Të gjithë ne mund të përfshijmë disa shërbime në jetën tonë të përditshme. Ne jetojmë në një botë kundërshtie. Ne japim shërbim kur nuk kritikojmë, kur refuzojmë të bëjmë thashetheme, kur nuk gjykojmë, kur buzëqeshim, kur themi faleminderit dhe kur jemi të duruara e të sjellshme.

Lloje të tjera shërbimi kërkojnë kohë, planifikim me qëllim dhe energji shtesë. Por ia vlen çdo përpjekje e jona. Ndoshta mund të fillojmë duke i bërë vetes këto pyetje:

- Cilin njoh në rrethin tim që mund ta ndihmoj sot?
- Sa kohë e çfarë burimesh kam?
- Në çfarë mënyrash mund t'i përdor talentet dhe aftësitë e mia për t'i bekuar të tjerët?
- Çfarë mund të bëjmë ne si familje?

Presidenti Diter F. Uhtdorf, dha mësim:

“Ju duhet të bëni . . . atë që kanë bërë dishepujt e Krishtit në çdo periudhë ungjillore: të këshilloheni bashkë,

të përdorni gjithë burimet që keni në dispozicion, të kërkonit frymëzimin e Frymës së Shenjtë, të kërkonit miratimin e Zotit dhe pastaj të përvishni mëngët e të filloni nga puna.

Unë ju jap një premtim”, tha ai. “Nëse ju do ta ndiqni këtë model, ju do të merrni udhëzim konkret se *kë, çfarë, kur* dhe *ku* duhet të ndihmoni sipas mënyrës së Zotit.”¹²

Sa herë pyes veten se si do të jetë kur Shpëtimtari të vijë sërish, mendoj për vizitën e Tij te neftët kur Ai pyeti:

“A ka mes jush ndonjë që është i sëmurë? Silleni këtu. A ka ndonjë që është i çalë ose i verbër, ose i gjymtë, ose sakat, ose i lebsur, ose i deformuar, ose i shurdhër, ose i prekur në ndonjë mënyrë? I sillni këtu dhe unë do t'i shëroj ata, pasi kam dhembshuri për ju; zemra ime është e mbushur me mëshirë. . . .

. . . [Shpëtimtari] i shëroi, secilin.”¹³

Tani për tani, Ai na kërkon të jemi duart e Tij.

Kam arritur të kuptoj se është dashuria ndaj Perëndisë e ndaj fqinjëve që i jep kuptim jetës. E ndjekshim shembullin e

Shpëtimtarit tonë dhe këshillën e Tij që t'u afrohem të tjerëve me dashuri.

Unë dëshmoj për realitetin e premtimit të Presidentit Henri B. Ajring “që nëse [ne do t'i] përdorim dhuratat [tona] për t'i shërbyer dikujt tjetër, [ne do ta] ndiejmë dashurinë e Perëndisë për atë person. [Ne do ta] ndiejmë gjithashtu dashurinë e tij për [ne].”¹⁴ Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Shënim: Më 2 prill 2016, Motra Esplin u lirua nga thirrja si këshilltare e parë në presidencën e përgjithshme të Fillores.

SHËNIME

1. Gjoni 13:34.
2. Xhefri R. Holland, “Ku Drejtësia, Dashuria e Mëshira Takohen”, *Liahona*, maj 2015, f. 106.
3. Veprat e Apostujve 10:38.
4. “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2.
5. Lluca 9:24.
6. Tomas S. Monson, “Çfarë Kam Bërë për Dikë Sot?” *Liahona*, nëntor 2009, f. 85.
7. Lola B. Walters, “Sunshine in My Soul”, *Ensign*, gusht 1991, f. 19.
8. Sondra D. Heaston, “Keeping Your Fingers on the PULSE of Service” (takim shpirtëror në Universitetin “Brigam Jang”, 23 qershor 2015), f. 1, 5, speeches.byu.edu. E reja folëse në kamp, e cila tregoi këto pikëpamje, është Motra Virginia H. Pearce.
9. Tomas S. Monson, “Çfarë Kam Bërë për Dikë Sot?” f. 86.
10. Shih “Give Us a Hand!”, *Liahona*, janar 2015, f. 64–65.
11. Mosia 2:17.
12. Diter F. Uhtdorf, “Ndihma sipas Mënyrës së Zotit”, *Liahona*, nëntor 2011, f. 55.
13. 3 Nefi 17:7, 9.
14. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God* (1997), f. 88.

Nga Nill F. Mariot,

Këshilltare e Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rejave

Ç'Duhet të Bëjmë?

*Ne e ndërtojmë mbretërinë kur i ushqejmë të tjerët shpirtërisht.
Ne e ndërtojmë mbretërinë edhe kur flasim haptas e dëshmojmë
për të vërtetën.*

Shpejt pas Ringjalljes dhe Ngritjes së Jezusit në Qiell, Apostulli Pjetër dha mesim: “Ta di[ni] . . . me siguri, [të] gjithë . . . se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht”. Dëgjuesit u ngazëllyen në zemrën e tyre dhe e pyetën Pjetrin e të tjerët: “[Burra e] vëllezër, ç’duhet të bëjmë?”¹ Dhe ata më pas iu bindën mesimeve të Pjetrit me gëzim.

Nesër është e diela e Pashkës dhe unë shpresoj se edhe ne do të ngazëllemi në zemrën tonë që ta pranojmë Shpëtimtarin, të pendohemi e t’i binde mi me gëzim.

Në këtë konferencë të përgjithshme, ne do të dëgjojmë udhëzime të frymëzuar të dhënë nga udhëheqësit e Kishës, si meshkuj edhe femra. Duke e ditur se zemra jonë do të preket nga fjalët e tyre, unë ju pyes këtë mbrëmje: “Gra dhe motra, ç’duhet të bëjmë?”

Si Presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës, Eliza R. Snou u shpalli motrave pothuajse 150 vjet më parë: “Zoti ka vënë mbi ne përgjegjësi të mëdha”.² Unë dëshmoj se shpallja e saj është ende e vërtetë sot.

Kisha e Zotit ka nevojë për gra që drejtohen nga Shpirti, të cilat i përdorin dhuratat e tyre të pashoqe për të ushqyer shpirtërisht, për të folur haptas

e për ta mbrojtur të vërtetën e ungjillit. Frymëzimi dhe intuita jonë janë pjesë të nevojshme për ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë, çka vërtet do të thotë të bëjmë punën tonë që t’u sjellim shpëtimin fëmijëve të Perëndisë.

Ndërtimi i Mbretërisë nëpërmjet të Ushqyerit Shpirtëror

Ne e ndërtojmë mbretërinë kur i ushqejmë të tjerët shpirtërisht. Sidoqoftë, fëmija i parë i Perëndisë që duhet ta

ndërtojmë në ungjillin e Jezu Krishtit, është vetja jonë. Ema Smithi tha: “Unë e dëshiroj Shpirtin e Perëndisë që ta njoh e ta kuptoj vetveten, që të mund të jem në gjendje ta mposht çfarëdo tradite apo temperamenti që nuk do të më prijë drejt shpëtimit tim”.³ Ne duhet të zhvillojmë një themel besimi te ungjilli i Shpëtimtarit e të vazhdojmë përpara, të fuqizuara nga besëlidhjet e tempullit, drejt ekzaltimit.

Po sikur disa prej traditave tona të mos kenë vend në ungjillin e rivendosi të Jezu Krishtit? Largimi prej tyre mund të kërkojë mbështetje emocionale dhe ushqyerje shpirtërore nga dikush tjetër, siç ndodhi me mua.

Kur u linda, prindërit e mi mbollën një pemë manjole që të kishte shumë lule manjole në ceremoninë time martesore, e cila do të mbahej në kishën protestante të paraardhësve të mi. Por, në ditën e martesës sime, nuk kishte prindër përkrah meje dhe as lule manjole, sepse, si një e kthyer në besim e Kishës prej një viti, kisha udhëtuar për në Solt-Lejk-Siti të Jutës që të merrja dhurimin tim në tempull e të vulosesha me Dejvidin, të fejuarin tim.

Kur u largova nga Luiziana dhe po i afrohesha Jutës, mua më kaploi një ndjenjë sikur isha e pastrehë. Përpara martesës, do të qëndroja me gruan e dytë të gjyshit të Dejvidit, e cila me përkëdheli njëherë si hallë Karola.

E ja ku isha, një e huaj në Jutë, që do të qëndroja në shtëpinë e një të panjohure përpara se të vulosesha – për përjetësinë – në një familje që e njihja fare pak. (Sa mirë që i doja dhe u mirëbesoja bashkëshortit tim të ardhshëm dhe Zotit!)

Teksa qëndroja përballë derës së shtëpisë së hallë Karolës, desha të zhdukesh. Dera u hap – po qëndroja atje si një lepur i frikësuar – dhe hallë Karola, pa thënë asnjë fjalë, u zgjat dhe

më mori në krahët e saj. Ajo, e cila nuk kishte fëmijë të sajët, e dinte – zemra e saj përkujdesëse e dinte – se më duhej një vend të cilit t'i përkitja. Ah, ngushëllimi dhe ëmbëlsia e atij momenti! Frika m'u shkri dhe më erdhi një ndjenjë sikur isha e ankoruar në një vend të sigurt shpirtëror.

Dashuria është të bësh vend në zemrën tënde për dikë tjetër, sikurse hallë Karola bëri për mua.

Nënat bëjnë vërtet vend në trupat e tyre për të ushqyer një fëmijë që s'ka lindur ende – dhe me shpresë një vend në zemrën e tyre ndërkohë që e rritin – por [procesit] i të ushqyerit nuk kufizohet vetëm te nënat shtatzëna. Eva u quajt një “nënë” përpara se të kishte fëmijë⁴. Unë besoj se “amësi” do të thotë “të japësh jetë”. Mendoni për mënyrat e shumta nëpërmjet të cilave jepni jetë. Mund të nënkuptojë t'u jepni jetë të pashpresëve ose jetë shpirtërore skeptikut. Me ndihmën e Frymës së Shenjtë, ne mund të krijojmë një vend shërimi emocional për ata që diskriminohen, refuzohen dhe për të huajin. Në këto mënyra të brishta e prapë të fuqishme, ne ndërtojmë mbretërinë e Perëndisë. Motra, të gjitha ne erdhëm në tokë me këto dhurata jetëdhënëse, ushqyese, amësie, sepse ky është plani i Perëndisë.

Ndjekja e planit të Tij dhe shndërrimi në një ndërtuese të mbretërisë, kërkon sakrificë vetëmohuese. Plaku Orson F. Uitin shkroi: “Gjithçka që vuajmë e gjithçka që durojmë, veçanërisht kur e durojmë me këmbëngulje, . . . e pastron zemrën tonë . . . e na bën më të butë e më bamirës . . . dhe është nëpërmjet . . . stërmundimit e vështirësive, që fitojmë arsimimin . . . i cili do të na bëjë më shumë si Ati dhe Nëna jonë në qiell”⁵. Këto sfida pastruese na sjellin te Krishti, i cili mund të na shërojë e të na bëjë të dobishëm për punën e shpëtimit.

Ndërtimi i Mbretërisë nëpërmjet të Folurit e të Dëshmuarit

Ne e ndërtojmë mbretërinë edhe kur flasim haptas e dëshmojmë për të vërtetën. Ne e ndjekim modelin e Zotit. Ai jep mësim me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë. Motra, edhe ne mundemi. Grave në përgjithësi u pëlqen të flasin e të mblidhen! Kur punojmë me anë të autoritetit të deleguar të priftërisë që na është dhënë, të folurit dhe mbledhja jonë zhvillohen në mësimdhënie dhe udhëheqje të ungjillit.

Motra Xhuli B. Bek, ish-presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës, dha mësim: “Aftësia për t'u cilësuar, për të marrë dhe vepruar sipas zbulësës vetjake është zotësia e vetme më e rëndësishme që mund të fitohet në këtë jetë. . . . [Ajo] kërko[n] një përpjekje [të] ndërgjegjshme.”⁶

Zbulesa vetjake nga Fryma e Shenjtë do të na nxitë të mësojmë, të flasim e të veprojmë për të vërtetat e përjetshme – të vërtetat e Shpëtimtarit. Sa më shumë ta ndjekim Krishtin, aq më tepër do ta

ndiejmë dashurinë dhe drejtimin e Tij; sa më tepër ta ndiejmë dashurinë dhe drejtimin e Tij, aq më tepër do të duam ta themi e ta japim mësim të vërtetën siç bëri Ai, edhe kur hasim kundërshtim.

Disa vite më parë, unë u luta të gjeja fjalët për ta mbrojtur mëmësinë kur mora një telefonatë anonime.

Telefonuesja pyeti: “A jeni Nill Mariot, nëna e një familjeje të madhe?”

Me gëzim iu përgjigja: “Po!” duke menduar se do të thoshte diçka si: “Oh, shumë mirë!”

Por jo! Nuk do ta harroj kurrë përgjigjen e saj ndërsa zëri i turfullonte nga telefoni: “Jam tepër e acaruar që ke [guximin] të lindësh fëmijë në këtë planet të mbipopulluar!”

“Eh”, belbëzova, “e kuptoj si ndihesh.”

Ajo ma ktheu me inat: “Jo – nuk e di!”

Unë më pas pëshpërita: “Epo, ndoshta nuk e di”.

Ajo ia nisi të kritikonte për zgjedhjen time të pakuptimtë të të qenit nënë. Teksa vazhdonte të fliste, unë fillova të lutesha për ndihmë dhe një mendim

i ëmbël më erdhi në mendje: “Çfarë do t’i thoshte asaj Zoti?” Unë më pas ndjeva se gjeta forcë dhe mora guxim kur mendova për Jezu Krishtin.

Iu përgjigja: “Jam e lumtur që jam një nënë, dhe ju premtoj se do të bëj gjithçka kam në dorë për t’i rritur fëmijët e mi në një mënyrë të tillë që të mund ta bëjnë botën një vend më të mirë”.

Ajo u përgjigj: “Epo, shpresoj ta bëni!” dhe e mbylli telefonin.

Nuk qe ndonjë gjë e madhe – tek e fundit, unë po qëndroja e sigurt në kuzhinën time! Por në mënyrën time jo të bujshme, unë qeshë në gjendje të flisja në mbrojtje të familjes, nënave dhe edukueseve për shkak të dy gjërave: 1) unë e kuptova dhe e besova doktrinën e familjes dhe 2) unë u luta për fjalët që t’i përçoja këto të vërteta.

Të qenit i veçantë dhe i ndryshëm nga bota do të sjellë disa kritika, por

ne duhet ta ankorojmë veten tonë në parimet e përrjetshme e të dëshmojmë për to, pavarësisht përgjigjes së botës.

Kur e pyetim veten: “Ç’duhet të bëjmë?” le ta përsiatim këtë pyetje: “Çfarë bën vazhdimisht Shpëtimtari?” Ai na rrit shpirtërisht. Ai krijon. Ai nxit rritjen shpirtërore dhe mirësinë. Gra e motra, ne mund t’i bëjmë këto gjëra! Vajza të fillores, a keni ndonjë në familjen tuaj që ka nevojë për dashurinë e mirësinë tuaj? Ju e ndërtoni mbretërinë edhe duke i ushqyer të tjerët shpirtërisht.

Krijimi i tokës nga Shpëtimtari, nën urdhrat e Atit të Tij, qe një vepër e madhe e të ushqyerit shpirtëror. Ai na dha një vend që ne të rritemi shpirtërisht e të zhvillojmë besim në fuqinë e Tij shlyese. Besimi në Jezu Krisht dhe në Shlyerjen e Tij është vendi përfundimtar i shërimit dhe i shpresës, i rritjes dhe i qëllimit. Të gjithë kanë nevojë për një vend shpirtëror e fizik përkatësie. Ne, motrat e të gjitha moshave, mund ta krijojmë atë; ai madje është një vend i shenjtë.

Përgjegësia jonë e lartë është të bëhemi gra që e ndjekin Shpëtimtarin, ushqejnë shpirtërisht me frymëzim dhe e jetojnë të vërtetën pa druajtje. Kur i kërkojmë Atit në Qiell që të na bëjë ndërtuese të mbretërisë së Tij, fuqia e Tij do të burojë mbi ne dhe ne do ta dimë se si të ushqejmë shpirtërisht, duke u bërë më në fund si prindërit tanë qiello-rë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Veprat e Apostujve 2:36–37.
2. Eliza R. Snow, në *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 42.
3. Emma Smith, në *Daughters in My Kingdom*, f. 12.
4. Shih Zanafilla 3:20.
5. Orson F. Whitney, në Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), f. 98.
6. Xhuli B. Bek, “Në Ato Ditë do të Përhap Frymën Time mbi Shërbëtorët”, *Liahona*, maj 2010, f. 11.

Nga Linda K. Barton,
Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës

“Isha i Huaj”

Me lutje vendosni atë që mund të bëni – në përputhje me vetë kohën dhe rrethanën tuaj – që t’u shërbeni refugjatëve që jetojnë në lagjet tuaja të banimit dhe në komunitetet tuaja.

Në ditën që u organizua Shoqata e Ndhmës, Ema Smithi shpalli: “Ne do të bëjmë diçka të jashtëzakonshme. . . . Ne presim raste të jashtëzakonshme dhe thirrje të ngutshme.”¹ Ato thirrje të ngutshme dhe raste të jashtëzakonshme u paraqitën shpesh në atë kohë – sikurse paraqiten tani.

Një thirrje e ngutshme erdhi në konferencën e përgjithshme të tetorit të vitit 1856, kur Presidenti Brigham Jang i shpalli bashkësisë se pionierë në kompanitë e karrocave të dorës ishin ende në udhë e sipër dhe stina e dimrit në afrim. Ai shpalli: “Besimi, feja dhe shfaqja e besimit tuaj, nuk do ta shpëtojnë asnjë shpirt prej jush në mbretërinë çelestiale të Perëndisë sonë, në qoftë se nuk veproni sipas pikërisht këtyre parimeve që po jua mësoj tani. Shkoni dhe sillini ata njerëz tani në rrafshinat dhe kujdesuni tërësisht për ato gjëra që i quajmë materiale, . . . përndryshe besimi juaj do të jetë i kotë.”²

I kujtojmë me admirim mirënjohës burrat që u nisën për t’i shpëtuar ata shenjtorë të vuajtur. Por çfarë bënë motrat?

“Motra [Lusi Mesërv] Smithi shënoi . . . se pas këshillimit nga Presidenti Jang, njerëzit që ishin të pranishëm filluan të vepronin. . . . Gratë [i hoqën]

zhuponat e tyre [veshje të mëdha nën funde që ishin pjesë e modës së kohës dhe që gjithashtu jepnin ngrohtësi], çorapet dhe gjithçka që mund ta jepnin, pikërisht atje në Tabernakullin [e vjetër], dhe i grumbulluan [ato] në karrot për t’ua dërguar shenjtorëve në male’.”³

Disa javë më vonë, Presidenti Brigham Jang i mbledhi shenjtorët përsëri në Tabernakullin e vjetër, kur shpëtuesit dhe kompanitë e karrocave të dorës ishin më pranë Solt-Lejk-Sitit. Me shumë ngutje, ai iu lut shenjtorëve – veçanërisht motrave – që të përkujdeseshin për të vuajturit, për t’i ushqyer ata dhe

për t’i pranuar ata, duke thënë: “Disa do t’i gjeni me këmbët e tyre të ngrira deri te kyçet, disa i kanë të ngrira deri te gjunjët dhe disa i kanë duart e tyre të ngrira. . . . Ne duam që t’i prisni si të ishin vetë fëmijët tuaj dhe të keni të njëjtën ndjenjë për ta.”⁴

Lusi Mesërv Smithi gjithashtu shënoi:

“Bëmë gjithçka mundëm, me ndihmën e vëllezërve dhe motrave të mira, për t’i ngushëlluar nevojtarët. . . . Ata i kishin duart dhe këmbët e tyre tepër të ngrira. . . . Nuk i ndalëm përpjekjet tona [deri]sa të gjithë u rehatuan. . . .

. . . Nuk kam ndier kurrë më shumë përmbushje dhe, mund të them, kënaqësi nga asnjë punë që kam kryer ndonjëherë në jetën time, për shkak të ndjenjës së unitetit që mbizotëronte. . . .

Çfarë mund të bëjnë më tej njerëzit që janë kaq të gatshëm për të ndihmuar?”⁵

Të dashura motrat e mia, ky rrëfim mund të përngjasohet me kohën tonë dhe ata që po vuajnë anëmbanë botës. Një tjetër “rast i jashtëzakonshëm” na i prek zemrat tona.

Ka më shumë se 60 milion refugjatë anëmbanë botës, duke përfshirë

njerëzit e shpërngulur forcërisht. Gjysma e tyre janë fëmijë.⁶ “Këta njerëz kanë përjetuar vështirësi të tejskajshme dhe po fillojnë nga e para në . . . vend[et] të reja dhe në kultur[a] të reja. Ndonëse [nganjëherë] ka organizata që i ndihmojnë ata me një vend për të jetuar dhe me nevojat bazë jetësore, çfarë iu nevojitet është një mik dhe një përkrahës, i cili mund t’i ndihmojë të

*Pasi jetuan për vite si refugjatë, Ivet Bugingo (lart) dhe pjesëtarë të tjerë të familjes së saj, u takuan me një çift dashamirës, të cilët i ndihmu-
an të përshtateshin në një shtëpi të re.*

[përshtaten] në shtëpinë e tyre të re, një njeri që mund t’i ndihmojë ata të mësojnë gjuhën, të kuptojnë sistemet dhe të ndihen se marrin pjesë.”⁷

Verën e shkuar u takova me Motrën Ivet Bugingo, e cila u largua në moshën 11-vjeçare nga një vend në tjetrin pasi babai i saj u vra dhe tre prej vëllezërve të saj nuk gjendeshin më në një pjesë të botës të shkatërruar nga lufta. Iveta dhe pjesëtarët e mbetur të familjes më pas jetuan për gjashtë vjet e gjysmë si refugjatë në një vend fqinj derisa të ishin në gjendje të vendoseshin në një shtëpi të përhershme, ku ata u bekuan nga një çift dashamirës që i ndihmoi me transportimin, shkollat e gjëra të tjera. Ajo tha se ata “thjesht ishin një përgjigje për lutjet tona”⁸. Nëna e saj e bukur dhe motra e saj e vogël, e mrekullueshme, janë me ne sonte, duke

kënduar në kor. Kam pyetur veten shumë herë që nga takimi me këto gra të mrekullueshme: “Po sikur historia e tyre të ishte historia *ime*?”

Si motra ne formojmë më shumë se gjysmën e shtëpisë së ruajtjes së Zotit për t’i ndihmuar fëmijët e Atit Qiellor. Shtëpia e Tij e ruajtjes nuk përbëhet vetëm nga të mira materiale, por edhe nga koha, talentet, aftësitë dhe natyra jonë hyjnore. Motra Rosmari M. Uiksom ka dhënë mësim: “Natyra hyjnore brenda nesh e ndez dëshirën tonë për t’iu afruar të tjerëve dhe na nxit të veprojmë”⁹.

Duke e vënë në dukje natyrën tonë hyjnore, Presidenti Rusëll M. Nelson na nxit:

“Na duhen gra, të cilat e dinë se si t’i bëjnë të ndodhin gjëra të rëndësishme me anë të besimit të tyre dhe të cilat janë mbrojtëse plot kurajë të moralit dhe familjeve në një botë që dergjet në mëkat . . . ; gra që e dinë se si t’u bëjnë thirrje fuqive të qiellit për të mbrojtur e forcuar fëmijët dhe familjet. . . .

. . . Të martuara ose të pamartuara, ju motra zotëroni aftësi të dallueshme dhe intuitë të veçantë që i keni marrë si dhunti nga Perëndia. Ne, vëllezërit, nuk mund ta kopjojmë ndikimin tuaj të pasqorë.”¹⁰

Një letër e Presidencës së Parë që iu dërgua Kishës më 27 tetor 2015, shprehu shqetësim dhe dhembshuri të madhe për miliona njerëz që janë shpërngulur nga shtëpitë e tyre duke kërkuar lehtësim prej konfliktit civil dhe vështirësive të tjera. Presidenca e Parë i ftoi individët, familjet dhe njësitë e Kishës që të merrnin pjesë në shërbimin si Krishti në projekte vendore për të ndihmuar refugjatët dhe për të dhënë ndihmesë në fondin humanitar të Kishës, ku ishte e mundur.

Presidenca e përgjithshme të Shokatës së Ndihmës, të Të Rejave dhe të Filllores kanë marrë parasysh se si t’i

përgjigjen ftesës së Presidencës së Parë. Ne e dimë se ju, motrat tona të dashura të të gjitha moshave, vini nga të gjitha shtigjet e jetës dhe jetoni në rrethana të larmishme. Çdo anëtare e kësaj motërie mbarëbotërore ka besëlidhur në pa-gëzim që të “ngushëllojë” ata që kanë nevojë të ngushëllohen”¹¹. Ju duhet të kujtoni se askush prej nesh nuk duhet të vrapojë më shpejt sesa kemi fuqi.¹²

Me këto të vërteta në mendje, ne kemi organizuar një përpjekje ndihme të quajtur “Isha i Huaj”. Është shpresa jonë që ju do të vendosni plot lutje atë që mund të bëni – në përputhje me vetë kohën dhe rrethanën tuaj – që t’u shërbeni refugjatëve që jetojnë në lagjet tuaja të banimit dhe në komunitetet tuaja. Kjo është një mundësi për t’u shërbyer individëve, për të shërbyer në familjet dhe si pjesë e organizatave që të ofroni miqësi, këshillim e shërbime të tjera si Krishti dhe është një prej mënyrave të shumta se si mund të shërbejnë motrat.

Në të gjitha përpjekjet tona plot lutje, ne duhet të vëmë në jetë këshillën e urtë të mbretit Beniamin, të dhënë popullit të tij pasi ai i këshilloi të përkujdeseshin për njerëzit nevojtarë: “Shikoni, që të gjitha këto gjëra të jenë bërë në urtësi dhe rregull”¹³.

Motra, ne e dimë se të ndihmuarit e të tjerëve me dashuri është i rëndësishëm për Zotin. Merrni parasysh këto këshillime nga shkrimet e shenjta:

“Të huajin që banon midis jush ta trajtoni njëllë si ai që ka lindur midis jush; ti do ta duash si veten tënde”¹⁴.

Mos harroni t’i mikpritni të huajt, sepse disa, duke e praktikuar këtë, kanë mikpritur pa e ditur engjëjt.¹⁵

Dhe Shpëtimtari tha:

“Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët,

isha i zhveshur dhe më veshët, isha i sëmurë dhe ju më vizitonit”¹⁶.

Shpëtimtari plot dashuri e vuri në dukje gruan e ve ndihmesa e së cilës ishte vetëm dy pare, ngaqë ajo bëri atë të munda.¹⁷ Ai gjithashtu tregoi shëmbëlltyrën e samaritanit të mirë, të cilën e mbylli duke thënë: “Shko dhe bëj kështu edhe ti”¹⁸. Nganjëherë ndihma ndaj të tjerëve nuk është e volitshme. Por kur punojmë së bashku me dashuri dhe unitet, ne mund ta presim ndihmën e qiellit.

Në shërbimet mortore për një bijë të mrekullueshme të Perëndisë, dikush tregoi se kjo motër, si presidente e Shoqatës së Ndhmës së kunjit, punoi me motra të tjera në kunjin e saj për të dhënë ndihmesë me jorganë që t’u jepnin ngrohtësi njerëzve të vuajtur në Kosovë gjatë viteve 1990. Dhe si samaritani i mirë, ajo bëri përpjekje të mëdha që të bënte më shumë kur ajo dhe bija e saj e nganë kamionin e mbushur me ata jorganë nga Londra për në Kosovë. Në udhëtimin e saj të kthimit për në shtëpi, ajo mori një mbresë të pagabueshme shpirtërore që u zhyt thellë në zemrën e saj. Mbresa ishte kjo: “Ajo që ke bërë është një gjë shumë e mirë. Tani shko në shtëpi, kapërce nga ana tjetër e rrugës dhe shërbeji fqinjit tënd!”¹⁹

Ceremonia e varrimit u mbush me tregime të tjera frymëzuese për mënyrën se si kjo grua besnike i dalloj dhe iu përgjigj thirrjeve të jashtëzakonshme dhe të ngutshme – dhe gjithashtu rasteve të zakonshme – të njerëzve brenda sferës së saj të ndikimit. Për shembull, ajo e hapi shtëpinë e saj dhe zemrën e saj që të ndihmonte të rinjtë dhe të rejtat në vështirësi në çfarëdo ore – ditë ose natë.

Motrat e mia të dashura, ne mund të jemi të sigurt për ndihmën e Atit Qiellor kur biem në gjunjë dhe kërkojmë udhërrëfim hyjnor për t’i bekuar fëmijët e Tij. Ati Qiellor, Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, dhe Fryma e Shenjtë janë gati të ndihmojnë.

Presidenti Henri B. Ajring ua dha këtë dëshmi të fuqishme grave të Kishës:

“Ati Qiellor i dëgjon dhe u përgjigjet lutjeve tuaja me besim për drejtim dhe për ndihmë që të duroni në shërbimin tuaj për Të.

Juve dhe atyre të cilëve u shërbeni me gjithë zemër ju është dërguar Fryma e Shenjtë. Ju do të forcoheni dhe madje do të frymëzoheni për të ditur kufizimet dhe shkallën e aftësisë suaj për të shërbyer. Shpirti do t’ju ngushëllojë kur të pyetni veten: ‘A bëra aq sa duhej?’”²⁰

Teksa i marrim parasysh “thirrjet e ngutshme” të atyre që kanë nevojë për ndihmën tonë, le ta pyetim veten tonë: “Po sikur historia e tyre të ishte historia ime?” Më pas kërkojmë frymëzim, veprojmë sipas mbresave që marrim dhe arritshmëri që në unitet t’i ndihmojmë njerëzit nevojtarë kur jemi në gjendje dhe të frymëzuara që ta bëjmë këtë gjë. Ndoshta atëherë mund të thuhet për ne, sikurse Shpëtimtari tha për atë motër të dashur që i dha shërbesë Atij: “Ajo kreu një vepër të mirë. . . . Ajo bëri atë që munda.”²¹ Unë e quaj atë të jashtëzakonshme! Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Emma Smith, në *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 14.
2. Brigham Young, në *Daughters in My Kingdom*, f. 36.
3. *Daughters in My Kingdom*, f. 36–37.
4. Brigham Young, në James E. Faust, “Go Bring Them in from the Plains”, *Liahona*, nëntor 1997, f. 7; shih edhe LeRoy R. dhe Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration 1856–1860* (1960), f. 139.
5. Lucy Meserve Smith, në Jill Mulvey Derr and others, bot., *The First Fifty Years of Relief Society: Key Documents in Latter-day Saint Women’s History* (2016), f. 217, 218, germëzimi dhe pikësimi të standardizuara; shih edhe *Daughters in My Kingdom*, f. 37.
6. Shih “Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.

7. “40 Ways to Help Refugees in Your Community”, 9 shtator 2015, mormonchannel.org.
8. Mesazh elektronik nga Ivet Buggingo, 12 mars 2016.
9. Rozmari M. Uiksom, “Zbulimi i Hyjnisë Brenda Nesh”, *Liahona*, nëntor 2015, f. 8. Emili Udmensi, një prej të shpëtuarve në vitin 1856 në kompaninë e karrocave të dorës Uilli, e përshkroi natyrën hyjnore në këtë mënyrë (me një ndryshim të vogël nga ana ime):
Puna e engjëjve u jepet grave; Kjo është dhurata që ne motrat kemi: Të bëjmë atë që është e mirë dhe [krishtërore], Të gëzojmë dhe bekojmë në emër të [Shpëtimtarit]. (“Si Motra në Sion”, *Himne*, nr. 204)
10. Rusëll M. Nelson, “Një Lutje drejtuar Motrave të Mia”, *Liahona*, nëntor 2015, f. 96, 97.
11. Mosia 18:9.
12. Shih Mosia 4:27.
13. Mosia 4:27.
14. Levitiku 19:34.
15. Shih Hebrenjve 13:2.
16. Mateu 25:35–36.
17. Shih Lluqa 21:1–4.
18. Lluqa 10:37.
19. Shërbimi mortor për Rozmari Kërtis Najderin, janar 2015.
20. Henri B. Ajring, “Kujdestarja”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 124.
21. Marku 14:6, 8.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Vëre Besimin Tënd në Atë Shpirt që Drejton për të Bërë Mirë

*Ne vijmë më pranë Shpëtimtarit kur ne, për shkak të dashurisë së pastër,
u shërbejmë të tjerëve për Të.*

Jam mirënjohës që jam me ju në këtë mbrëmje adhurimi, përsiatjeje dhe përkushtimi. Jemi lutur së bashku. Ati ynë i dashur Qiellor na ka dëgjuar. E kemi kujtuar Shpëtimtarin tonë, Zotin Jezu Krisht, ndërkohë që jemi prekur nga himne përlëvdimi drejtuar Atij. Jemi frymëzuar të bëjmë më shumë për ta ndihmuar Mësuesin tonë në punën e Tij, që t'i ndihmojmë e ngushëllojmë fëmijët e Atit tonë Qiellor.

Dëshira jonë për t'u shërbyer të tjerëve shtohet nëpërmjet mirënjohjes sonë për atë që Shpëtimtari ka bërë për ne. Kjo është arsyeja përse zemrat tona mbushen me gëzim kur i dëgjojmë të këndohen fjalët: “Sepse mua shumë m’është dhënë dhe un’ duhet të jap”¹. Mbreti Beniamin, në predikimin e tij të madhërishtë, të shënuar në Librin e Mormonit, premtoi që ajo ndjenjë mirënjohjeje do të vinte (shih Mosia 2:17–19).

Kur besimi ynë në Jezu Krishtin na bën që të kryejmë gjëra që na bëjnë të denjë për gëzimin e faljes së Tij, ne ndiejmë dëshirë që t'u shërbejmë të tjerëve për Të. Mbreti Beniamin dha

mësim se falja nuk përmbushet në një çast të vetëm.

Ai e tha në këtë mënyrë: “Dhe tani, për hirin e këtyre gjërave që unë ju kam folur – që është për hirin e ruajtjes së një heqjeje të mëkateve tuaja nga dita në ditë, që ju të mund të ecni të

pafajshëm para Perëndisë – unë do të doja që ju t'u jepni nga pasuria juaj të varfërve, çdo njeri sipas asaj që ka, në mënyrë që të ushqehen të uriturit, të vishen të zhveshurit, të vizitohen të sëmurët dhe t'u jepni ndihmë atyre qoftë shpirtërisht, ashtu edhe materialisht, sipas nevojave të tyre” (Mosia 4:26).

Shoqëruesi i madhërishtë i Almës, Amuleku, gjithashtu dha mësim të vërtetën që ne duhet të vazhdojmë në shërbimin tonë për Të, që të fitojmë falje: “Dhe tani vini re, vëllezërit e mi të dashur, unë ju them juve të mos mendoni se kjo është e gjitha; sepse, pasi t'i keni bërë të gjitha këto gjëra, në qoftë se ju nuk ndihmoni nevojtarët dhe të zhveshurit dhe nuk vizitoni të sëmurët dhe të mjervuarit dhe nuk u jepni nga gjëja juaj, në qoftë se keni, atyre që kanë nevojë – unë ju them juve, në qoftë se ju nuk bëni ndonjë nga këto gjëra, vini re, lutja juaj është e kotë dhe nuk ju vlen për asgjë dhe ju jeni si hipokritët që mohojnë besimin” (Alma 34:28).

Kam menduar sonte për gratë në jetën time. Ka 31 gra dhe vajza në

familjen tonë, duke filluar me bashkëshorten time dhe duke përparuar për të përfshirë tri stërmbesat tona më të vogla. Disa janë këtu me ne këtë mbrëmje. Pesë janë nën moshën 12-vjeçare. Kjo mund të jetë mbledhja e tyre e parë në Qendrën e Konferencave me motrat e tyre në Kishën e Shpëtimtarit. Secila do të ketë gjëra të ndryshme për të kujtuar dhe do të bëjë zotimet e veta nga kjo përvojë sonte.

Ka tri kujtime dhe tri zotime që lutem se do të qëndrojnë me to për gjithë jetën e tyre dhe madje pas kësaj. Kujtimet janë për ndjenjat. Dhe zotimet janë për gjëra për t'u bërë.

Ndjenja më e rëndësishme është dashuria. Ju e keni ndier dashurinë e motrave udhëheqëse të madhërishtme që kanë folur. Ju e keni ndier me anë të Shpirtit se ato ju deshën edhe pa ju njohur, sepse e ndien dashurinë e Atit Qiellor dhe të Shpëtimtarit për ju. Kjo është arsyeja përse ato dëshirojnë kaq shumë që t'ju shërbejnë dhe t'ju bëjnë të merrni bekimet që Perëndia i dëshiron për ju.

Ju keni ndier dashuri për të tjerat sonte – për mikeshat, shoqet e shkolles, fqinjtat dhe madje dikë që sapo hyri në jetën tuaj, një të panjohur. Ajo ndjenjë dashurie është një dhuratë nga Perëndia. Shkrimet e shenjta e quajnë atë “dashuria hyjnore” dhe “dashuria e pastër e Krishtit” (Moroni 7:47). Ju e keni ndier atë dashuri sonte dhe mund ta merrni shpesh nëse e kërkonit atë.

Një ndjenjë e dytë që e keni pasur sonte, ishte ndikimi i Frymës së Shenjtë. Motrat ju kanë premtuar sot se Fryma e Shenjtë do t'ju udhërrëfjë për ta gjetur shërbimin që Zoti do të donte t'ua jepnit të tjerëve për Të. Ju e keni ndier nëpërmjet Shpirtit se premtimi i tyre ishte nga Zoti dhe se është i vërtetë.

Zoti tha: “Dhe tani, në të vërtetë, në të vërtetë, unë të them, vëre besimin

tënd në atë Shpirt që drejton për të bërë mirë – po, për të bërë të drejtën, për të ecur me përlulësi, për të gjykuar me drejtësi; dhe ky është Shpirti im” (DeB 11:12).

Ju mund ta keni marrë atë bekim sonte. Për shembull, një emër ose një fytyrë e një njeriu nevojtar mund t'ju ketë ardhur në mendje gjatë kësaj mbledhjeje. Mund të ketë qenë vetëm një mendim i shpejtë, por për shkak të atyre që dëgjuat sonte, ju do të luteni për të, duke mirëbesuar se Perëndia do t'ju drejtojë të bëni të mirën që Ai dëshiron për ta. Kur lutje të tilla bëhen një model në jetën tuaj, ju dhe të tjerët do të ndryshoheni për më mirë.

Ndjenja e tretë që keni pasur sonte, është që ju dëshironi të jeni më pranë Shpëtimtarit. Edhe vajza më e re këtu do ta ketë ndier realitetin e ftesës në këngën: “‘Eja, më ndiq’, Shpëtuesi tha. Në gjurm’t e Tij le t’ecim pra.”²

Prandaj, me ato ndjenja, gjëja e parë që duhet të zotoheni të bëni, është të shkoni e të shërbeni, duke e ditur se nuk ecni të vetme. Kur shkoni që ta ngushëlloni dikë dhe t'i shërbeni dikujt për Shpëtimtarin, Ai e përgatit udhën

përpara jush. Tani, sikurse do t'ju thonë misionaret e kthyer nga misionet këtu sonte, kjo nuk do të thotë që çdo njeri mbrapa çdo dere është i përgatitur për t'ju mirëpritur apo që çdo njeri, të cilit përpigjeni t'i shërbeni, do t'ju falënderojë. Por Zoti do të shkojë përpara fytyrës suaj që ta përgatitë udhën.

Herë pas here Presidenti Tomas S. Monson ka thënë se ai e di vërtetësinë e premtimit të Zotit: “Dhe kushdo që ju pranon ju, atje do të jem unë gjithashtu, sepse unë do të shkoj përpara fytyrës suaj. Unë do të jem në të djathtën e në të majtën tuaj dhe Shpirti im do të jetë në zemrat tuaja e engjëjt e mi përreth jush, për t'ju ngritur lart” (DeB 84:88).

Një nga mënyrat se si Ai shkon përpara fytyrës suaj është duke e përgatitur zemrën e një njeriu, të cilit ju ka kërkuar t'i shërbeni. Ai do ta përgatitë edhe zemrën tuaj.

Ju gjithashtu do të gjeni që Zoti vendos ndihmues pranë jush – në të djathtën tuaj, në të majtën tuaj dhe gjithkund përreth jush. Ju nuk shkoni të vetme për t'u shërbyer të tjerëve për Të.

Ai e bëri atë për mua sonte. Zoti siguroi “një re . . . dëshimtarësh”

(Hebrenjve 12:1), si në fjalë ashtu edhe në muzikë, për ta ndërthurur dhe shumëfishuar fuqinë e asaj që Ai donte që unë të thoja. Thjesht duhej të isha i sigurt që mund ta përshtatja pjesën time me mesazhin që Ai donte të ndante. Shpresoj dhe lutem se ju do të ndieni mirënjohje dhe gëzim ndërkohë që Zoti ju vendos së bashku me njerëz të tjerë që të shërbeni për Të.

Kur ta keni atë përvojë shpesh, dhe do ta keni, ju do të buzëqeshni me mirënjohje, sikurse bëj unë, kurdoherë që këndojmë: “E ëmbël puna”³.

Gjithashtu do të buzëqeshni kur të sillni ndërmend këtë varg: “Dhe Mbreti duke iu përgjigjur do t’u thotë: ‘Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua’” (Mateu 25:40).

Gjëja e dytë që duhet të bëni, është ta kujtoni Zotin teksa kryeni shërbim për Të. Zoti jo vetëm që shkon përpara fytyrave tona dhe na dërgon engjëj për të shërbyer me ne, por Ai gjithashtu e ndien ngushëllimin që ua japim të tjerëve, sikurse t’ia kishim dhënë Atij.

Çdo bijë e Perëndisë, e cila i dëgjon dhe i beson mesazhet e kësaj mbledhjeje, do të pyesë: “Çfarë do Zoti që unë të bëj për ta ndihmuar Atë që t’u japë ndihmë njerëzve nevojtarë?” Gjendja e secilës motër është e veçantë. Kjo është e vërtetë për grupin tim të vogël të bijave, nuseve, mbesave dhe stërmbesave. Atyre dhe të gjitha bijave të Atit Qiellor, unë iu përsërit këshillën e urtë të Motrës Linda K. Barton.

Ajo ju ka kërkuar të luteni me besim që të dini atë që Zoti do të donte që ju të bënit në rrethanat tuaja. Dhe më pas ajo foli për premtimin e ngushëllimit të ëmbël që Zoti Vetë ia dha gruas, e cila u kritikua ngaqë e kishte vajosur kokën e Tij me vaj të kushtueshëm kur

ai mund të ishte shitur për të ndihmuar të varfrit.

“Por Jezusi tha: ‘Lëreni të qetë; pse e shqetësoni? Ajo kreu një vepër të mirë ndaj meje.

Sepse të varfërit do t’i keni gjithmonë me ju; dhe, kur të doni, mund t’u bëni mirë; por mua nuk do të më keni gjithmonë.

Ajo bëri atë që munda; vajosi para kohe trupin tim për varrim.

Por po ju them në të vërtetë se në gjithë botën, kudo që do të predikohet ky ungjill, do të tregojnë edhe atë që ajo bëri, në përkujtim të saj” (Marku 14:6–9).

Ai shkrim i shenjtë, i shkurtër, është një këshillë e ëmbël dhe e urtë për motrat besnike në mbretërinë e Zotit në një kohë të trazuar. Ju do të luteni të dini se cilëve do të donte Ati që t’iu shërbenit për shkak të dashurisë për Të dhe për Shpëtimtarin tonë. Dhe nuk do të prisni ose dëshironi një mirënjohje publike, duke ndjekur shembullin e gruas në rrëfimin e Markut në shkrimin e shenjtë, veprimi i shenjtë i së cilës për ta nderuar Shpëtimtarin e botës kujtohet, por jo emri i saj.

Shpresa ime është që motrat në familjen tonë do të bëjnë gjithçka munden për shkak të dashurisë për Perëndinë që t’iu shërbejnë njerëzve

nevojtarë. Dhe gjëja e tretë që shpresoj se ato do ta bëjnë, është të jenë vetë pa mburrije rreth punëve të tyre të mira. Prapëseprapë unë do të lutem që ato do ta pranojnë këshillën e Zotit, kur Ai tha – të cilën jam vetëbesues se ne të gjithë kemi nevojë ta dëgjojmë:

“Mos e jepni lëmoshën tuaj para njerëzve, me qëllim që ata t’ju admirojnë; përndryshe nuk do të shpërbleheni te Ati juaj, që është në qiej”.

Dhe më pas Ai tha:

“Madje kur jep lëmoshë, e majta jote të mos dijë ç’bën e djathta,

që lëmosha jote të jepet fshehurazi; dhe Ati yt, që shikon në fshehtësi, do të ta shpërblejë haptas” (Mateu 6:1, 3–4).

Lutja ime për motrat në mbretëri, kudo ku mund të jenë ose në çfarëdo rrethanash, është që besimi i tyre në Shpëtimtarin dhe mirënjohja për Shlyerjen e Tij do t’i udhëheqin ato për të bërë gjithçka munden për ata, të cilëve Perëndia kërkon që ato t’u shërbejnë. Kur e bëjnë këtë gjë, unë premtoj se ato do të përparojnë në shtegun për t’u bërë gra të shenjta, të cilat Shpëtimtari dhe Ati ynë Qiellor do t’i mirëpresin me ngrohtësi dhe do t’i shpërblejnë haptas.

Unë dëshmoj se kjo është Kisha e Jezu Krishtit të ringjallur. Ai u ringjall. Ai pagoi çmimin për të gjitha mëkatet tona. Unë e di se për shkak të Tij ne do të ringjallemi dhe mund të kemi jetë të përjetshme. Presidenti Tomas S. Monson është profeti i Tij i gjallë. Ati Qiellor i dëgjon dhe iu përgjigjet lutjeve tona. Unë dëshmoj se ne i afrohemi më pranë Shpëtimtarit kur, për shkak të dashurisë së pastër, u shërbejmë të tjerëve për Të. Prandaj ju lë këtë dëshmi të sigurt në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Sepse Mua Shum’ m’Është’ Dhënë”, *Himne*, nr. 136.
2. “Eja, Më Ndiq”, *Himne*, nr. 60.
3. “E Ëmbël Puna”, *Himne*, nr. 85.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Kudo që Dy a Tre Janë Bashkuar

Nëse dëgjoni me Shpirtin, ju do ta gjeni zemrën tuaj të bëhet më e ndjeshme, besimin tuaj të forcohet dhe aftësinë tuaj për ta dashur Zotin të shtohet.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ju uroj mirëseardhjen në Konferencën e Përgjithshme Vjetore të 186-të të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Gëzohem të jem me ju dhe ju uroj ngrohtësisht mirëseardhjen.

Jam mirënjohës që keni ardhur në konferencë për të ndier frymëzim nga qielli dhe për t'u ndier më pranë Atit tonë Qiellor dhe Zotit Jezu Krisht.

Të bashkuar në këtë mbledhje, e cila shtrihet anembanë botës, janë miliona dishepuj të Jezu Krishtit të cilët janë nën besëlidhjen që gjithmonë ta kujtojnë Atë dhe t'i shërbejnë Atij. Me anë të mrekullisë së teknologjisë moderne zhduket ndarja për shkak të kohës dhe largësive të mëdha. Ne mbledhemi sikur të jemi të gjithë së bashku në një sallë të madhe.

Por edhe më e rëndësishme sesa mbledhja jonë së bashku është Personi në emrin e të cilit ne mbledhemi. Zoti premtoi se, edhe me numrin e madh të dishepujve të Tij në tokë sot, Ai do të jetë pranë secilit prej nesh. Ai i tha grupit të Tij të vogël të dishepujve në vitin 1829: “Në të vërtetë, në të vërtetë, unë ju them . . . kudo që dy a tre janë

mbledhur së bashku në emrin tim, . . . vini re, atje do të jem unë në mes tyre – madje kështu siç jam unë në mes jush” (DeB 6:32).

Tani, duke qenë më shumë se një ose dy, një numër i madh i dishepujve të Tij janë mbledhur në këtë konferencë dhe, siç u premtua, Zoti është në mesin tonë. Ngaqë Ai është një qenie e ringjallur dhe e përlëvduar, Ai nuk

është në mënyrë fizike në çdo vend ku mbledhen shenjtorët. Por, nëpërmjet fuqisë së Shpirtit, ne mund ta ndiejmë se Ai është këtu me ne sot.

Ku dhe kur e ndiejmë afërsinë e Shpëtimtarit varet nga secili prej nesh. Ai dha këtë udhëzim:

“Dhe përsëri, në të vërtetë unë ju them, miqtë e mi, unë ua lë këto thënie që t'i përsiatni në zemrat tuaja, me këtë urdhërim që ju jap, që ju të më thërrisni ndërsa jam pranë –

M'u afroni pranë dhe unë do të afrohem pranë jush; kërkoni me zell dhe do të më gjeni; lypni dhe do të merrni; trokisni dhe do t'ju çelet” (DeB 88:62–63).

Njoh të paktën dy njerëz që po dëgjojnë sot, të cilët e dëshirojnë atë bekim me gjithë zemër. Ata do të përpiqen plot dëshirë që të vijnë më pranë Zotit gjatë kësaj konference. Ata secili më shkruan – letrat e tyre mbërritën në zyrën time në të njëjtën javë – duke u përgjyruar për të njëjtën lloj ndihme.

Që të dy janë të kthyer në besimin në Kishë dhe më parë kanë pasur dëshmi të qarta për dashurinë e Perëndisë, Atit, dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit,

Shpëtimtarit të botës. Ata e dinin se Profeti Jozef Smith e organizoi Kishën me anë të zbulesës së drejtpërdrejtë nga Perëndia dhe se çelësat e priftërisë së shenjtë u rivendosën. Secili ndjeu dëshmi që çelësat janë në vendin e tyre në Kishë sot. Ata ma dhanë dëshminë e tyre solemne në letrat e tyre.

Prapëseprapë, që të dy ndien hidhërim se ndjenjat e dashurisë për Zotin dhe dashuria e Tij për ta po pakësoheshin. Ata që të dy dëshironin, me gjithë zemër, që unë t'i ndihmoja të rifitonin gëzimin dhe ndjenjën se i donin, që e kishin pasur kur erdhën në mbretërinë e Perëndisë. Që të dy shprehën frikën se, në qoftë se nuk mund t'i rifitonin plotësisht ato ndjenja të dashurisë për Shpëtimtarin dhe Kishën e Tij, sprovat dhe vështirësitë që i hasnin, më së fundi do ta mposhtnin besimin e tyre.

Ata nuk janë të vetëm në shqetësimin e tyre, as nuk është prova e tyre një sprovë e re. Gjatë shërbesës së Tij në vdekshmëri, Shpëtimtari na dha shëmbëlltyrën e farës dhe të mbjellësit. Fara ishte fjala e Perëndisë. Mbjellësi

ishte Zoti. Mbijetimi i farës dhe rritja e saj varej nga gjendja e tokës. Ju i mbani mend fjalët e Tij:

“Ndërsa po mbillte, një pjesë e farës ra përgjatë rrugës; dhe zogitë erdhën dhe e hëngrën.

Një pjesë tjetër ra në gurishte, ku nuk kishte shumë tokë, dhe mbiu shpejt sepse terreni nuk ishte i thellë; por kur doli dielli u fishk dhe u tha sepse s’kishte rrënjë.

Një pjesë tjetër ra midis ferrave dhe ferrat u rritën dhe ia zunë frymën.

Një tjetër ra në tokë të mirë dhe dha fryt duke dhënë njëra njëqindfish, tjetra gjashtëdhjetëfish dhe tjetra tridhjetëfish.

Kush ka veshë për të dëgjuar, të dëgjojë” (Mateu 13:4–9).

Sërish, fara është fjala e Perëndisë. Toka është zemra e njeriut që e merr farën.

Ne të gjithë kemi shumë gjëra të përbashkëta me njerëzit e mrekullueshëm që më shkruan për ndihmë dhe sigurim sërish. Ne të gjithë kemi pasur fara, ose fjalën e Perëndisë, të mbjella në zemrat tona në njëfarë kohe. Për disa njerëz,

ishte në fëmijëri kur prindërit tanë na ftuan të pagëzoheshim dhe të konfirmoheshim nga ata që kishin autoritetin. Të tjerëve prej nesh iu dha mësim nga shërbëtorët e thirrur të Perëndisë. Secili e ndjeu se fara ishte e mirë, madje e ndiem fryrjen në zemrat tona dhe përjetuam gëzim teksa zemrat dhe mendjet tona dukej se po zgjeroheshin.

Ne të gjithë e kemi pasur besimin tonë të vënë në provë nëpërmjet bekimëve të çmuara që u vonuan, sulmeve të ashpra të atyre që donin ta shkatërronin besimin tonë, tundimeve për të mëkatuar dhe interesave egoiste që i pakësuan përpjekjet tona për t’i përpuar dhe zbutur thellësitë shpirtërore të zemrave tona.

Ata që trishtohen nga humbja e gëzimit që e patën dikur, janë të bekuar. Disa njerëz nuk e kuptojnë veshkjen e besimit brenda vetes së tyre. *Satani është i zgjuar*. Ai u thotë atyre që i dëshiron të jenë të mjeruar, se gëzimi që e ndienin dikur, është vetëmashtrim fëmijëror.

Sot mesazhi im për ne të gjithë është se do të ketë një mundësi të çmuar në

dy ditët e ardhshme për të zgjedhur që t'i kemi zemrat tona të bëhen më të ndjeshme, për ta marrë dhe për ta ushqyer farën. Fara është fjala e Perëndisë dhe do të derdhet mbi të gjithë ne që dëgjojmë, shohim dhe lexojmë punimet e kësaj konference. Muzika, bisedat dhe dëshmitë janë përgatitur nga shërbëtorë të Perëndisë, të cilët kanë kërkuar plot zell që Fryma e Shenjtë t'i udhërrëfejë në përgatitjen e tyre. Ata janë lutur më shumë dhe me më tepër përlulesi teksa janë afuar ditët e konferencës.

Ata janë lutur që të kenë fuqinë për t'ju dhënë guxim juve që të bëni zgjedhjet, të cilat do të krijojnë në zemrën tuaj një tokë më pjellore për fjalën e mirë të Perëndisë që të rritet dhe të jetë e frytshme. Nëse dëgjoni me Shpirtin, ju do ta gjeni zemrën tuaj të bëhet më e ndjeshme, besimin tuaj të forcohet dhe aftësinë tuaj për ta dashur Zotin të shtohet.

Zgjedhja juaj për t'u lutur me qëllim të plotë të zemrës do ta ndryshojë përvojën tuaj në sesionet e konferencës dhe në ditët e muajt që pasojnë.

Shumë prej jush kanë filluar tashmë. Në fillim të këtij sesioni, ju bëtë më shumë sesa të dëgjoni lutjen; ju ia shtuat besimin tuaj kërkesës që ne do të gëzojmë bekimin e pasjes së Frymës së Shenjtë të derdhur mbi ne. Teksa e shtuat lutjen tuaj të heshtur në emrin e Jezu Krishtit, ju u tërhoqët më pranë Tij. Kjo është konferenca e Tij. Vetëm Fryma e Shenjtë mund të sjellë bekimet që Zoti i dëshiron për ne. Në dashurinë e Tij për ne, Ai ka premtuar se mund të ndiejmë që:

“Dhe çfarëdo që ata do të flasin kur nxiten nga Fryma e Shenjtë, do të jetë shkrim i shenjtë, do të jetë vullneti i Zotit, do të jetë mendja e Zotit, do të jetë fjala e Zotit, do të jetë zëri i Zotit dhe fuqia e Perëndisë për shpëtim.

Vini re, ky është premtimi i Zotit për ju, O ju shërbëtorët e mi.

Prandaj, merrni zemër dhe mos u frikësoni, sepse unë, Zoti, jam me ju dhe do t'ju qëndroj përkrah; dhe ju do të jepni dëshmi për mua, madje Jezu Krishtin, që jam Biri i Perëndisë së gjallë, që isha, që jam dhe që do të vij” (DeB 68:4–6).

Ju mund të luteni dhe ta shtoni besimin tuaj çdo herë që një shërbëtor i Perëndisë i afrohet foltores, që premtimi i Zotit të Doktrina e Besëlidhje seksioni 50 të përmbushet:

“Në të vërtetë unë ju them, ai që shugurohet prej meje dhe dërgohet për të predikuar fjalën e së vërtetës me anë të Ngushëlluesit, në Shpirtin e së vërtetës, a e predikon atë me anë të Shpirtit të së vërtetës apo me ndonjë mënyrë tjetër?

Dhe nëse është me anë të ndonjë mënyre tjetër, nuk është prej Perëndisë.

Dhe përsëri, ai që e pranon fjalën e së vërtetës, a e bën këtë me anë të Shpirtit të së vërtetës apo me ndonjë mënyrë tjetër?

Nëse është ndonjë mënyrë tjetër, nuk është prej Perëndisë.

Prandaj, cila është arsyeja që ju nuk mund të kuptoni e të dini se ai që e pranon fjalën me anë të Shpirtit të së vërtetës, e pranon atë siç predikohet nga Shpirti i së vërtetës?

Si rrjedhim, ai që predikon dhe ai që pranon, e kuptojnë njëri-tjetrin dhe që të dy lartësohen e gëzohen së bashku” (DeB 50:17–22).

Ju mund të luteni ndërkohë që kori po fillon të këndojë. Dirigjenti i korit, organistët dhe pjesëtarët e korit janë lutur dhe janë ushtruar me një lutje në zemrat e tyre dhe me besim se muzika e fjalët do t'i bëjnë më të ndjeshme zemrat dhe do ta lartësojnë fuqinë e tyre për ta ngritur besimin e të tjerëve. Ata do të këndojnë për Zotin sikur të ishin përpara Tij dhe do ta dinë se Ati ynë Qiellor i dëgjon me po aq siguri sa Ai i dëgjon lutjet e tyre vetjake. Së bashku ata kanë punuar me dashuri që ta bëjnë të vërtetë premtimin e Shpëtimtarit dhënë Ema Smithit: “Sepse shpirti im kënaqet në këngën e zemrës; po, kënga e të drejtëve është një lutje për mua dhe ajo do të marrë

përgjigje me një bekim mbi kokat e tyre” (DeB 25:12).

Nëse jo vetëm dëgjoni, por edhe luteni ndërkohë që ata këndojnë, lutja juaj dhe lutjet e tyre do të marrin përgjigje me një bekim mbi kokën tuaj si edhe mbi kokat e tyre. Ju do ta ndieni bekimin e dashurisë dhe të miratimit të Shpëtimtarit. Të gjithë që bashkohen në atë përlëvdim, do ta ndiejnë të rritet dashurinë e tyre për Të.

Ju mund të zgjidhni të luteni ndërkohë që një folës ose një folëse duket se po i afrohet përfundimit të mesazhit të tij ose të saj. Ai ose ajo do të jetë duke iu lutur Atit brenda vetes që Fryma e Shenjtë t’i japë atij ose asaj fjalët e dëshmisë që do t’i lartësojnë zemrat,

shpresat dhe vendosmërinë e dëgjuesve për ta kujtuar gjithmonë Shpëtimtarin dhe për t’i zbatuar urdhërimet që Ai na i ka dhënë.

Dëshmia nuk do të jetë një thënie e një mesazhi. Do të jetë një pohim i një të vërtete që Shpirti mund ta përçojë në zemrat e atyre që do të jenë duke u lutur për ndihmë, për drejtim hyjnor dhe për të marrë dashurinë e pastër të Krishtit.

Dëshmi e vërtetë do t’iu jepet folësve. Fjalët e tyre do të jenë të pakta, por ato do të përçohen në zemrën e dëgjuesit të përulur, i cili ka ardhur në konferencë i etur për fjalën e mirë të Perëndisë.

E di nga përvoja ime se çfarë mund të bëjë besimi i njerëzve të mirë që të

sjellë fjalë nga Shpirti në përfundim të një predikimi. Shumë herë, dikush më ka thënë pas dëshmisë sime: “Si e dinit se çfarë kisha nevojë ta dëgjoja kaq shumë?” Kam mësuar të mos habitem kur nuk mund të kujtoj se i thashë fjalët. Unë i thashë fjalët e dëshmisë, por Zoti ishte atje, duke m’i dhënë ato në atë çast. Premtimi që Zoti do të na japë fjalë pikërisht në çastin e duhur, gjen zbatim veçanërisht për dëshminë (shih DeB 24:6). Dëgjojini me vëmendje dëshmitë e dhëna në këtë konferencë – ju do të ndiheni më pranë Zotit.

Mund ta ndieni se po vij te çasti kur do ta përfundoj me një dëshmi të së vërtetës mesazhin që jam përpjekur ta përçoj. Lutjet tuaja do të më ndihmojnë që të më jepen fjalë dëshmie, të cilat mund ta ndihmojnë dikë që mezi pret për një përgjigje ndaj pyetjeve të tij ose të saj.

Ju lë dëshminë time të sigurt se Ati ynë Qiellor, i madhi Elohim, na do dhe na njeh, secilin prej nesh. Nën drejtimin e Tij, Biri i Tij, Jehova, ishte Krijuesi. Unë dëshmoj se Jezusi i Nazaretit u lind të ishte Biri i Perëndisë. Ai shëroi të sëmurët, u dha shikim të verbërve dhe ngriti njerëz prej së vdekuri. Ai e pagoi çmimin e gjithë mëkateve të secilit prej fëmijëve të Atit Qiellor të lindur në vdekshmëri. Ai i këputi lidhjet e vdekjes për të gjithë teksa u ngrit nga varri atë të diel të parë të Pashkës. Ai jeton sot, një Perëndi – i ringjallur dhe i lavdishëm.

Kjo është e vetmja Kishë e vërtetë dhe Ai është guri kryesor i qoshes së saj. Tomas S. Monsoni është profeti i Tij për të gjithë botën. Profetët dhe apostujt që do t’i dëgjoni në këtë konferencë, flasin për Zotin. Ata janë shërbëtorët e Tij, të autorizuar për të vepruar për Të. Ai shkon përpara shërbëtorëve të Tij në botë. Unë e di këtë. Dhe kështu dëshmoj në emrin e Tij, madje emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Meri R. Durham,
Këshilltare e Dytë e Sapoliruar në Presidencën
e Përgjithshme të Fillores

Dhurata Udhërrëfyese e një Fëmije

*Si i mësojmë fëmijët tanë që të heqin dorë nga ndikimet
e botës dhe ta mirëbesojnë Shpirtin?*

Një baba i ri me të vërtetë po mbytej. Ai, dy fëmijët e tij dhe vjehri i tij kishin shkuar për një shëtitje përreth një liqeni. Ata rrethoheshin nga male madhështore të mbuluara me pisha dhe qielli ishte blu, i mbushur me re të buta, të bardha, që jepnin bukuri dhe qetësi. Kur fëmijët filluan të ndienin vapë e lodhje, dy burrat vendosën t'i vinin fëmijët mbi shpinat e tyre dhe ta përshkonin me not largësinë e shkurtër deri në anën tjetër të liqenit.

Dukej e lehtë – deri në çastin kur babai filloi të ndiente se po tërhiqej poshtë, gjithçka filloi të bëhej kaq e rëndë. Uji e shtyu drejt fundit të liqenit dhe një ndjenjë dëshpëruese e pushtoi atë. Si do të vazhdonte të qëndronte në sipërfaqe të ujit – dhe ta bënte këtë gjë me bijën e tij të vogël, të shtrenjtë, mbi shpinën e vet?

Zëri i tij u zhduk në largësi teksa thërriste; vjehri i tij ishte shumë larg për t'iu përgjigjur një lutjeje të dëshpëruar për ndihmë. U ndje i vetmuar dhe i pashpresë.

A mund ta përfytyroni që të ndiheni aq të vetmuar sa u ndie ai, të paaf-të për të arritur diçka ku të mbaheni dhe duke u ndeshur me një gjendje të dëshpëruar për jetën tuaj dhe fëmijën

tuaj? Fatkeqësisht, ne të gjithë përjetojmë njëfarë shkalle të kësaj ndjenje kur jemi në gjendjet ku dëshpërimisht kemi nevojë të gjejmë ndihmë me qëllim që të mbijetojmë dhe t'i shpëtojmë njerëzit që i duam.

Gati në panik, ai e kuptoi se këpucët e tij, të mbushura plot ujë, po e tërhiqnin poshtë. Ndërkohë që po mundohej të qëndronte në sipërfaqe, ai filloi të përpiqej që t'i hiqte këpucët e rënda prej këmbëve të tij. Por ishte sikur ato mbaheshin të puthitura fort. Lidhëset ishin fryrë nga uji, duke e bërë lidhjen edhe më të fortë.

Në atë që mund të ketë qenë çasti i fundit i dëshpërimit, ai ia doli mbanë t'i hiqte këpucët nga këmbët dhe më së fundi këpucët e larguan peshën e tyre, me të shpejtë duke rënë në fundin e liqenit. I çliruar nga pesha e rëndë që kishte qenë duke e tërhequr poshtë, ai menjëherë e lëvizi lart veten dhe bijën e tij. Tashmë mund të notonte përpara, duke lëvizur drejt sigurisë në anën tjetër të liqenit.

Me raste ne të gjithë mund të ndihemi sikur po mbytemi. Jeta mund të jetë e rëndë. Ne jetojmë në “një botë të

zhurmshme dhe plot lëvizje. . . . Nëse nuk jemi të kujdesshëm, gjërat e kësaj bote mund të zënë vendin e gjërave të Shpirtit.”¹

Si e ndjekim shembullin e këtij babai dhe heqim dorë nga një pjesë e peshës së botës të cilën e mbartim, me qëllim që të mund t'i mbajmë mbi ujë kokat e fëmijëve tanë dhe vetë mendjet tona të shqetësuara? Si mundemi, sikurse na

këshilloi Pali, ta “hedh[im] tej çdo barrë”²? Si mund t'i përgatitim fëmijët tanë për ditën kur nuk mund të mbahen më te ne dhe dëshmitë tona – kur të jenë ata që do të jenë duke notuar?

Një përgjigje vjen kur ne e dallojmë këtë burim hyjnor force. Është një burim shpesh i nënvleftësuar, por mund të përdoret çdo ditë për ta lehtësuar barrën tonë dhe për t'i udhërrëfyer fëmijët tanë

të shtrenjtë. Ai burim është dhurata udhërrëfyese e Frymës së Shenjtë.

Në moshën tetëvjeçare, fëmijët mund të përjetojnë pagëzimin. Ata mësojnë për një besëlidhje me Perëndinë dhe e bëjnë atë. Njerëzit që i duan, i rrethojnë ata teksa zhyten në ujë dhe dalin nga vaska me një ndjenjë gëzimi të madh. Më pas ata marrin dhuratën e papërshkrueshme të Frymës së Shenjtë, një dhuratë që mund t'i udhërrëfjë vazhdimisht kur jetojnë të denjë për atë bekim.

Plaku Dejvid A. Bednar tha: “Thjeshtësia e [konfirmimit] mund të bëjë që të mos e vëmë re domethënien e saj. Këto katër fjalë – ‘Merre Frymën e Shenjtë’ – nuk janë një shqiptim pasiv; përkundrazi, ato përbëjnë një urdher priftërie – një këshillim autoritar për të vepruar dhe jo thjesht që të detyrohemi të veprojmë.”³

Fëmijët kanë një dëshirë të natyreshme për të bërë mirë dhe për të qenë të mirë. Ne mund ta ndiejmë pafajësinë e tyre, pastërtinë e tyre. Ata gjithashtu kanë një ndjeshmëri të madhe kundrejt zërit të qetë, të ulët.

Te 3 Nefi 26, Shpëtimtari na e tregoi aftësinë shpirtërore të fëmijëve:

“Ai i zgjidhi gjuhët e tyre dhe ata u thanë etërve të tyre gjëra të mëdha dhe të mrekullueshme, madje edhe më të mëdha se ato që ai u zbuloi njerëzve. . . .

. . . Ata panë dhe dëgjuan këta fëmijë; po, madje edhe foshnjat hapën gojën dhe shqiptuan gjëra të mrekullueshme.”⁴

Si e rritim ne si prindër aftësinë shpirtërore të të vegjëlve tanë? Si i mësojmë të heqin dorë nga ndikimet e botës dhe ta mirëbesojnë Shpirtin kur nuk jemi me ta dhe ata janë të vetëm në ujërat e thella të jetës së tyre?

Më lejoni të ndaj me ju disa ide.

Së pari, ne mund t'i bëjmë fëmijët tanë ta kuptojnë kur po e dëgjojnë dhe ndiejnë Shpirtin.

Le të kthehemi pas në kohë të Dhiata e Vjetër për të parë se si Eli e bëri pikërisht këtë gjë për Samuelin.

Samueli i vogël dëgjoi dy herë një zë dhe vrapoi tek Eli dhe i tha: “Ja ku jam”.

“Unë nuk të kam thirrur”, u përgjigj Eli.

Por “Samueli nuk e njihte akoma Zotin, dhe fjala e tij nuk i ishte shfaqur akoma”.

Por herën e tretë, Eli e kuptoi se Zoti e kishte thirrur Samuelin dhe i tha Samuelit të thoshte: “Folë, o Zot, sepse shërbëtori yt të dëgjon”⁵.

Samueli po fillonte të ndiente, të dallonte dhe të dëgjonte zërin e Zotit. Por ky djalë i vogël nuk filloi të kuptonte derisa Eli e ndihmoi ta bënte këtë dallim. Dhe ngaqë u mësua, Samueli mundi të bëhej më i njohur me zërin e qetë, të ulët.

Së dyti, ne mund t’i përgatitim shtëpitë tona dhe fëmijët tanë që ta ndiejnë zërin e qetë, të vogël. “Shumë mësues të gjuhëve të huaja besojnë se fëmijët e mësojnë një gjuhë më mirë në ‘programet me zhytje’, në të cilat rrethohen nga folës të tjerë të gjuhës dhe u kërkohet që ta flasin atë vetë. Ata nuk mësojnë thjesht të thonë fjalë, por të flasin rrjedhshëm dhe madje të mendojnë në gjuhën e re. Mjedisi [më i mirë] i ‘zhytjes’ për një arsimim shpirtëror është në shtëpi, ku parimet shpirtërore mund të formojnë bazën për të jetuarin e përditshëm.”⁶

“Do t’ua ngulitësh bijve të tu [fjalët e Zotit], do të flasësh për to kur rri ulur në shtëpinë tënde, kur ecën rrugës, kur ke rënë në shtrat dhe kur çohesh.”⁷ Të zhyturit e familjeve tona brenda Shpirtit do t’i mbajë zemrat e fëmijëve tanë të hapura ndaj ndikimit të Tij.

Së treti, ne mund t’i ndihmojmë fëmijët tanë të kuptojnë se si Shpirti u flet atyre. Jozef Smithi dha

mësim: “Nëse Ai vjen te një fëmijë i vogël, Ai do t’ia përshtatë veten e Tij gjuhës dhe aftësisë së një fëmije të vogël”⁸. Një nënë zbuloi se ngaqë fëmijët mësojnë në mënyra të ndryshme – disa mësojnë nëpërmjet shikimit, dëgjimit, prekjes ose të ndierit – sa më shumë që i vëzhgonte fëmijët e saj, aq më shumë e kuptonte që Fryma e Shenjtë po u jepte mësim fëmijëve të saj në mënyra se si mund të mësonin më mirë.⁹

Një nënë tjetër tregoi një përvojë se si i ndihmoi fëmijët e saj të mësonin që ta dallonin Shpirtin. “Nganjëherë”, shkroi ajo, “[fëmijët] nuk e kuptojnë se një mendim i përsëritur, një ndjenjë ngushëllimi pasi ata qajnë apo të kujtuarit e diçkaje pikërisht në kohën e duhur, që të gjitha janë mënyra se si Fryma e Shenjtë komunikon [me ta].” Ajo vazhdon: “Po i mësoj [fëmijët] e mi që të përqendrohen te mënyra se si ndihen [dhe të veprojnë sipas saj]”¹⁰.

Të ndierit dhe dallimi i Shpirtit do të sjellin aftësi shpirtërore në jetën e fëmijëve tanë dhe zëri që arrijnë ta njohin, do t’iu bëhet atyre gjithnjë e më i qartë. Do të bëhet sikurse tha Plaku Riçard G. Skot: “Kur fitoni përvojë dhe arrini sukses duke u udhëhequr nga Shpirti, bindja juaj e brendshme te mbresat që

ju mund t’i ndieni, bëhet më e sigurt sesa vartësia juaj ndaj asaj që shihni ose dëgjoni”¹¹.

Nuk duhet të kemi frikë teksa i shohim fëmijët tanë të hyjnë në ujërat e jetës, sepse i kemi ndihmuar që ta heqin nga vetja peshën e botës. I kemi mësuar të jetojnë për dhuratën udhërrëfyese të Shpirtit. Kjo dhuratë do të vazhdojë ta lehtësojë peshën që mbajnë dhe do t’i udhëheqë ata që të kthehen drejt shtëpisë së tyre qiellore, në qoftë se jetojnë për të dhe i ndjekin nxitjet e saj. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Joseph B. Wirthlin, “The Unspeakable Gift”, *Liahona*, maj 2003, f. 27.
2. Shih Hebrejve 12:1.
3. Dejvid A. Bednar, “Merrni Frymën e Shenjtë”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 95.
4. 3 Nefi 26:14, 16.
5. Shih 1 Samuelit 3:4–10.
6. C. Terry dhe Susan L. Warner, “Helping Children Hear the Still, Small Voice”, *Tambuli*, gusht 1994, f. 27.
7. Ligji i Përtërirë 6:7.
8. Joseph Smith, në *History of the Church*, 3:392.
9. Shih Merrilee Browne Boyack, “Helping Children Recognize the Holy Ghost”, *Liahona*, dhjetor 2013, f. 10–12.
10. Irinna Danielson, “How to Answer the Toughest ‘Whys’ of Life”, 30 tetor 2015, lds.org/blog.
11. Richard G. Scott, “Të Fitosh Udhëheqje Shpirtërore”, *Liahona*, nëntor 2009, f. 7.

Nga Plaku Donald L. Hallstrom,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Unë Jam një Fëmijë i Perëndisë

Një kuptueshmëri e saktë e trashëgimisë sonë qiellore është thelbësore për ekzaltim.

Doktrina jonë më themelore përfshin njohurinë se ne jemi fëmijë të një Perëndie të gjallë. Kjo është arsyeja përse një nga emrat e Tij më të shenjtë është Atë – Atë Qiellor. Kjo doktrinë është dhënë mësim në mënyrë të qartë nga profetët përgjatë epokave:

- Kur u tundua nga Satani, Moisiu e kundërshtoi atë, duke thënë: “Kush je ti? Sepse, vër re, unë jam një *bir i Perëndisë*”¹.
- Duke iu drejtuar Izraelit, Psalmisti shpalli: “Jeni të gjithë *bijtë e Shumë të Lartit*”².
- Pali u mësoi athinasve në Kodrën Mars se ata ishin “*pasardhës të Perëndisë*”³.
- Jozef Smithi dhe Sidni Rigdoni morën një vegim, ku ata panë Atin dhe Birin, dhe një zë qiellor shpalli se banorët e botëve “janë *bij e bija të lindura të Perëndisë*”⁴.
- Në vitin 1995, 15 apostujt dhe profetët e gjallë pohuan: “Të gjitha qeniet njerëzore . . . janë krijuar sipas shëmbëlltyrës së Perëndisë. Secili është *bir apo bijë shpirtërore e dashur e prindërve qiellorë*.”⁵

- Presidenti Tomas S. Monson dëshmoi: “Ne jemi *bij dhe bija të një Perëndie të gjallë*. . . . Nuk mund ta kemi sinqerisht këtë bindje pa provuar një sens të ri e të thellë të forcës e të fuqisë.”⁶

Kjo doktrinë është kaq themelore, kaq shpesh e thënë dhe kaq vetvetiu e thjeshtë, sa mund të duket e zakonshme, kur në të vërtetë është një ndër njohuritë

më të jashtëzakonshme që mund të marrim. Një kuptueshmëri e saktë e trashëgimisë sonë qiellore është thelbësore për ekzaltim. Është themelore për të kuptuar planin e lavdishëm të shpëtimit dhe për të ushqyer besim në të parëlindurin e Atit, Jezu Krishtin, dhe në Shlyerjen e Tij të mëshirshme.⁷ Për më tepër, ajo siguron një nxitje të vazhdueshme që ne t'i bëjmë dhe mbajmë besëlidhjet tona të domosdoshme, të përjetshme.

Me disa përjashtime, çdokush që merr pjesë në këtë mbledhje mund të këndojë pikërisht tani, pa një tekst apo muzikë të shkruar, himnin “Fëmi i Per’ndis’ Jam”⁸. Ky himn i dashur është një nga këngët e kënduara më shpesh në këtë Kishë. Por pyetja kritike është, “A e dimë *me të vërtetë* këtë?” A e dimë këtë në mendjen tonë dhe në zemrën tonë dhe në shpirtin tonë? A është origjina jonë qiellore identiteti ynë i parë dhe më i rëndësishmi?

Këtu në tokë, ne e identifikojmë veten tonë në shumë mënyra të ndryshme, duke përfshirë vendlindjen tonë, kombësinë tonë dhe gjuhën tonë. Disa

madje e identifikojnë veten me anë të profesionit ose interesave të tyre. Këto identitete tokësore nuk janë të gabuara, *vetëm nëse* ato e zëvendësojnë ose ndërhyjnë me identitetin tonë të përjetshëm – që është ai i të qenit një bir ose bijë e Perëndisë.

Kur vajza jonë më e vogël ishte gjashtë vjeçe dhe në klasë të parë në shkollë, mësuesja u dha fëmijëve një detyrë shkrimi në klasë. Ishte tetor, muaji i Hallouinit, një festë që kremtohet në disa anë të botës. Ndonëse nuk është festa ime më e parapëlqyer, mendoj se mund të ketë disa aspekte të pafajshme dhe shëlbuese të Hallouinit.

Mësuesja u dha nga një fletë letre nxënësve të vegjël. Në krye [të fletës] ishte skicuar figura e një shtrige mitologjike (ju thashë që nuk është festa ime e parapëlqyer), e cila qëndronte mbi një kazan që vlonte. Pyetja që ngrihej në fletë, për të nxitur imagjinatën e fëmijëve dhe për të provuar aftësitë e tyre bazë në të shkruar, ishte: “Ti sapo ke pirë një gotë me pijen e shtrigës. Çfarë të ndodhi ty?” Ju lutem, dijeni se kjo histori nuk po tregohet si një reko-mandim për mësuesit.

“Ti sapo ke pirë një gotë me pijen e shtrigës. Çfarë të ndodhi ty?” Me shkrimin e saj më të mirë si fillestare, e vogla jonë shkroi: “Unë do të vdes dhe do të jem në qiell. Do të më pëlqejë aty. Do të më pëlqente shumë sepse është vendi më i mirë për të qenë, ngaqë je me Atin tënd Qiellor”. Kjo përgjigje ka gjasa ta ketë habitur mësuesen e saj; sidoqoftë, kur vajza jonë e solli detyrën e plotësuar në shtëpi, ne vumë re se ajo kishte marrë një yll, notën më të lartë.

Në jetën e vërtetë, ne përballemi me vështirësi aktuale, jo të përfytyruara. Ka dhembje – dhembje fizike, emocionale dhe shpirtërore. Ka thyerje të zemrës kur rrethanat janë shumë të ndryshme nga ato që prisnim. Ka padrejtësi kur duket

sikur nuk e meritojmë të jemi në atë situatë. Ka zhgënjime kur dikush që ne i mirëbesonim na lë në baltë. Ka probleme shëndetësore dhe financiare që mund të jenë çorientuese. Mund të ketë raste kur ne kemi dyshime për një çështje të doktrinës apo historisë që është përtej kuptueshmërisë sonë të tanishme.

Kur ndodhin gjëra të vështira në jetën tonë, cili është reagimi ynë i menjëhershëm? Është pështjellim ose dyshim apo tërheqje shpirtërore? Është një goditje për besimin tonë? A fajësojmë Perëndinë apo të tjerët për rrethanat tona? Apo reagimi ynë i parë është të kujtojmë se kush jemi ne – se ne jemi fëmijë të një Perëndie të dashur? A lidhet kjo me një mirëbesim absolut se Ai

i lejon disa vuajtje tokësore *ngaqë* e di se do të na bekojnë, ashtu si zjarri i një pastruesi, për t'u bërë si Ai dhe për të fituar trashëgiminë tonë të përjetshme?⁹

Kohët e fundit, unë isha në një mbledhje me Plakun Xhefri R. Holland. Duke dhënë mësim parimin se jeta në vdekshmëri mund të jetë pikëlluese, por vështirësitë tona kanë një qëllim të përjetshëm – edhe nëse nuk e kuptojmë këtë gjë në atë kohë – Plaku Holland tha: “Ju mund të keni çfarë të doni, ose ju mund të keni diçka më të mirë”.

Pesë muaj më parë, unë dhe bashkëshortja ime, Dajana, shkuam në Afrikë me Plakun Dejvid A. Bednar dhe bashkëshorten e tij. Vendi i gjashtë dhe i fundit që vizituam ishte Liberia.

Liberia është një vend madhështor me njerëz fisnikë dhe një histori të pasur, por gjërat nuk kanë qenë të lehta atje. Dekadat e paqëndrueshmërisë politike e kanë përkeqësuar murtajen e varfërisë. Përveç kësaj, sëmundja e frikshme Ebola vrau pothuaj 5.000 njerëz atje gjatë shpërthimit të fundit. Ne ishim grupi i parë i udhëheqësve të Kishës nga jashtë zonës që e vizitonin Monrovia, kryeqytetin, qëkurse Organizata Botërore e Shëndetësisë e deklaroi të sigurt bërjen e kësaj pas krizës së Ebolës.

Një mëngjes të diele të nxehtë dhe të lagësht, ne udhëtuam për te një ndërtesë mbledhjesh të marrë me qira në qendër të qytetit. U përdor çdo karrige e mundshme që ishte në dispozicion, duke pasur në total 3.500 ndenjës. Numërimi përfundimtar i pjesëmarrësve ishte 4.100 vetë. Pothuaj të gjithë atyre që erdhën, iu desh të udhëtonin në këmbë ose me ndonjë mënyrë të parehatshme të transportit publik; nuk ishte e thjeshtë për shenjtoret që të mblidheshin. Por ata erdhën. Shumica arritën disa orë përpara kohës së caktuar për mbledhjen. Kur hymë në sallë, atmosfera shpirtërore ishte emocionuese! Shenjtoret ishin të përgatitur që të merrnin mësim.

Kur një folës citonte një shkrim të shenjtë, anëtarët do ta thoshin vargun me zë të lartë. Nuk kishte rëndësi – shkrim i shenjtë i shkurtër apo i gjatë; e gjithë bashkësia përgjigjej njëzëri. Tani, ne nuk e rekomandojmë këtë medoeomos, por me siguri të bënte përshtypje që ata mund ta bënin këtë. Dhe kori – ata ishin të fuqishëm. Me një drejtues kori entuziast dhe një të ri 14-vjeçar në tastierën e pianos, anëtarët kënduan me energji dhe forcë.

Pastaj foli Plaku Bednar. Ky, natyrisht, ishte kulmi i parashikuar i mbledhjes – të dëgjoje një Apostull të jepte mësim dhe të dëshmonte. Në mënyrë të qartë e me një udhëheqje

shpirtërore, në mes të fjalëve të tij, Plaku Bednar ndaloi dhe tha: “A e dini [himnin] ‘Sa i Fortë një Themel?’”

U duk sikur 4.100 zëra gjëmuam duke u përgjigjur: “PO!”

Më pas ai i pyeti: “A e dini vargun 7?”

Përsëri i gjithë grupi u përgjigj “PO!”

Përshtatja e himnit të fuqishëm, “Sa i Fortë një Themel”, i kënduar nga Kori Mormon i Tabernakullit në 10 vitet e fundit ka përfshirë vargun 7, i cili nuk këndohej shumë më parë. Plaku Bednar udhëzoi: “Le të këndojmë vargjet 1, 2, 3 dhe 7.”

Pa hezitim, drejtuesi i korit u hodh përpjetë dhe shoqëruesi që mbante Priftërinë Aarone filloi menjëherë që t'i luante plot energji akordet hyrëse. Me një nivel bindjeje që unë nuk e kam ndier më parë për një himn të kënduar në bashkësi, ne kënduam vargjet 1, 2 dhe 3. Më pas volumi dhe fuqia shpirtërore u rritën kur të 4.100 zërat kënduan vargun e shtatë dhe shpallën:

Shpirtin që te Jezusi kërkon të pushoj armiqve në duar un' kurr' s'ua lëshoj'.

Megjith'se skëterra k'të shpirt t'mund do doj',

*un' kurrë, jo kurrë, un'kurrë, jo kurrë, un' kurrë, jo kurrë, jo kurrë s'e harroj!*¹⁰

Në një nga ngjarjet më të shënuara shpirtërore të jetës sime, mua m'u dha një mësim i madh atë ditë. Ne jetojmë në një botë që mund të na bëjë të harrojmë se kush ne jemi në të vërtetë. Sa më shumë shpërqendrim që na rrethojnë, aq më e lehtë është ta trajtojmë në mënyrë të rastësishme, më pas ta shpërfillim dhe më pas ta harrojmë lidhjen tonë me Perëndinë. Shenjtoret në Liberi kanë pak gjëra materiale, dhe prapëseprapë duket se kanë çdo gjë shpirtërore. Ajo që ne dëshmuam atë ditë në Monrovia ishte një grup bijsh dhe bijash të Perëndisë që e dinin këtë!

Në botën e sotme, pavarësisht se ku jetojmë dhe pavarësisht se cilat janë rrethanat tona, është thelbësore që identiteti ynë kryesor të jetë si një fëmijë i Perëndisë. *Të diturit* e kësaj do ta lërë besimin tonë të lulëzojë, do të nxitë pendesën tonë të vazhdueshme dhe do të na sigurojë forcë për të qenë të “qëndrueshëm dhe [të] patundur” gjatë udhëtimit tonë në vdekshmëri.¹¹ Në emrin e Jezui Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Moisiu 1:13; theksimi i shtuar.
2. Psalmeve 82:6; theksimi i shtuar.
3. Veprat e Apostujve 17:29; theksimi i shtuar.
4. Doktrina e Besëlidhje 76:24; theksimi i shtuar.
5. “Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës,” *Liahona*, nëntor 2010, f. 129; theksimi i shtuar.
6. Tomas S. Monson, “Kënares me Ngjyrë Gri në Krahët e Tyre”, *Liahona*, qershor 2010, f. 4; Mesazhi i Presidencës së Parë, qershor 2010, f. 1; theksimi i shtuar.
7. Shih Kolosianëve 1:13–15.
8. “Fëmi i Per'ndis' Jam”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58.
9. Shih Malakia 3:2.
10. “Sa i Fortë Një Themel”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 6.
11. Mosia 5:15.

Nga Plaku Geri E. Stivenson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Ku Janë Çelësat dhe Autoriteti i Priftërisë?

Autoriteti i priftërisë dhe çelësat e vënë në lëvizje fuqinë, i hapin dyert e qiellit, bëjnë të mundur përdorimin e fuqisë qiellore dhe shtrojnë shtegun e besëlidhjeve për t'u kthyer tek Ati ynë Qiellor.

Tëksa dielli dimëror i pasdites rrëshqiste prapa kodrës së gjerë, të mbuluar me dëborë për ushtrimin e skive, ajri i acartë i malit i preku ashpër faqet dhe hundët tona, duke vepruar pothuajse si një shtytës i fortë duke na udhëzuar që t'i gjenim makinat dhe kamionçinat tona në vendparkimin e pikës turistike për ski. Atje, në makinat tona të rehatshme, ngrohësit shpejt do t'i ngrohnin gishtat e ftohtë të këmbëve dhe të duarve. Tingulli i dëborës së ngrirë që kërciste me çdo hap që bënim, pohoi se ky ishte një i ftohtë i jashtëzakonshëm.

Familja jonë kishte kaluar një ditë të mbushur plot hare në shpatet rrëshqitëse për ski, e cila tashmë po arrinte në një mbyllje ngrirëse. Kur arritëm te makina, futa duart në xhepin e palltos për çelësat dhe më pas në një xhep tjetër dhe në një tjetër. "Ku janë çelësat?" Të gjithë po pritnin me padurim për çelësat! Bateria ishte e ngarkuar dhe të gjitha sistemet – përfshirë ngrohësin – ishin gati të punonin, por, pa çelësat, dyert e mbyllura nuk do të na e lejonin hyrjen; pa çelësat, motori nuk do të siguronte energji për makinën.

Në atë kohë, përqendrimi ynë kryesor ishte mbi mënyrën se si do të hynim në makinë dhe të ngroheshim, por nuk arrija të mos mendoja – edhe në atë kohë – se pikërisht atje mund të gjendej një mësim. Pa çelësat, kjo mrekulli çuditërisë e inxhinierisë nuk ishte më tepër se diçka plastike dhe metalike. Edhe pse makina kishte potencial të madh, pa çelësat, ajo nuk mund ta kryente funksionin e saj qëllimor.

Sa më shumë që mendoj për këtë përvojë, aq më domethënëse është bërë kjo analogji për mua. Mahnitem nga dashuria e Atit Qiellor për fëmijët e Tij. Qëndroj i mrekulluar nga vizita qiellore dhe vegimet e madhërisme të përjetësisë që Perëndia ia dha Jozef Smithit. Dhe veçanërisht, zemra ime mbushet me mirënjohje gjithëpushtuese për rivendosjen e autoritetit të priftërisë dhe të çelësve të priftërisë. Pa këtë rivendosje, ne nuk do të mund të futeshim brenda në makinë e nevojshme për të na transportuar në udhëtimin tonë drejt shtëpisë të prindërit e dashur qiellorë. Kryerja e çdo ordinance të shpëtimit, duke përfshirë shtegun tonë të besëlidhjeve për t'u kthyer te prania e Atit tonë në Qiell, kërkon qeverisjen e duhur nëpërmjet çelësve të priftërisë.

Në maj të vitit 1829, Gjon Pagëzori iu shfaq Jozef Smithit dhe Oliver Kaudërit, u dha atyre Priftërinë Aarone dhe dhuroi mbi ta çelësat përkatës të asaj priftërie. Pak kohë pas kësaj, Pjetri, Jakobi dhe Gjoni iu dhanë atyre çelësat e Priftërisë Melkizedeke.¹

Gati shtatë vjet më vonë, një të diel në Tempullin e Kirtlandit, vetëm një

javë pas përkushtimit të tij, “Zoti [i] shfaqet në lavdi” Jozefit dhe Oliverit, një ngjarje e pasuar nga shfaqja e Moisiut, Eliasit dhe Elijas, të cilët dorëzuan “çelësat dhe periudhat e tyre të kujdestarisë”². Autoriteti i rivendosur i priftërisë dhe këta çelësë ishin humbur për shekuj. Në të njëjtën mënyrë se si familja jonë mbeti jashtë makinës si rrjedhojë e humbjes së çelësave të makinës, po ashtu gjithë fëmijët e Atit Qiellor ishin lënë jashtë parimeve dhe ordinancave të ungjillit të Jezu Krishtit – derisa një rivendosje hyjnore u përmbush nga këta lajmëtarë hyjnorë. Kurrë, më kurrë nuk kemi për të pyetur: “Ku janë çelësat?”

Në një ditë të bukur vjeshte vitin e kaluar, vizitova pyllin paqësor të vendosur në Pensilvaninë verilindore, të njohur në shkrimin e shenjtë si Harmoni, ku Gjon Pagëzori iu shfaq Jozef Smithit e Oliver Kaudërit dhe rivendosi

Priftërinë Aarone. Gjithashtu qëndrova në brigjet e lumit Saskehana ku u pagëzuan Jozefi dhe Oliveri, të dhuruar me autoritet e çelësë. Pranë po të njëjtit lumë, Pjetri, Jakobi dhe Gjoni u shfaqën dhe rivendosën Priftërinë Melkize-deke dhe çelësat shoqëruese të saj.³

Këto vende, si edhe shtëpia e parë, e rindërtuar, e Jozefit dhe Emës, ku u përkthye shumica e Librit të Mormonit; shtëpia aty pranë e prindërve të Emës; dhe një qendër vizitorësh, e përfshirë brenda një shtëpie të re mbledhjesh, përbëjnë Vendin e ri të Rivendosjes së Priftërisë, të përkushtuar nga Presidenti Rasëll M. Nelson në shtatorin e vitit të kaluar. Atje, unë ndjeva fuqinë dhe realitetin e ngjarjeve qiellore që ndodhën në atë vendndodhje të shenjtë. Ajo përvojë më bëri të përsiat, studioj e lutem rreth autoritetit të priftërisë dhe çelësave të priftërisë, që më lanë mbresë për një dëshirë që t’u flas të rinjve

dhe të rejave të Kishës për mënyrën se si autoriteti i priftërisë dhe çelësat e rivendosur mund t’i bekojnë ata.

Fillimisht, një kuptueshmëri e këtyre termave mund të jetë e dobishme. Priftëria ose autoriteti i priftërisë është përcaktuar si “fuqia dhe autoriteti i Perëndisë”⁴ dhe “fuqia më e lartë në këtë tokë”⁵. Çelësat e priftërisë përcaktohen për kuptueshmërinë tonë gjithashtu: “Çelësat e priftërisë janë autoriteti që Perëndia u ka dhënë udhëheqësve të priftërisë për të drejtuar, kontrolluar dhe qeverisur përdorimin e priftërisë së Tij në tokë”⁶. Çelësat e priftërisë kontrollojnë ushtrimin e autoritetit të priftërisë. Ordinancat që shënohen në dokumentet e Kishës, kërkojnë çelësë dhe nuk mund të bëhen pa autorizim. Plaku Dallin H. Oaks dha mësim se “së fundi, të gjithë çelësat e priftërisë mbahen nga Zoti Jezu Krisht, priftëria e të cilit është ajo. Ai është personi që vendos cilët çelësë u jepen njerëzve të vdekshëm dhe mënyrën se si do të përdoren ata çelësë.”⁷

Tani, për ju të rinj e të reja, unë kam marrë parasysh tri mënyra se si mund t’i “gjeni çelësat” apo se si t’i përdorni çelësat dhe autoritetin e priftërisë për ta bekuar jetën tuaj dhe jetën e të tjerëve.

E Para Është të Përgatiteni për Shërbim Misionar

Vëllezërit dhe motrat e mia të reja, ju mund të mos e kuptoni, por çelësat e mbledhjes së Izraelit, të rivendosur nga Moisiu, e bëjnë të mundur punën misionare në periudhën tonë të kujdestarisë ungjillore. Merrni parasysh forcën misionare kohëplotë prej rreth 75.000 misionarësh në fushën e misionit nën drejtimin e këtyre çelësave. Me këtë në mendje, mbani mend se nuk është asnjëherë shumë herët për ju që të përgatiteni për shërbimin misionar. Në broshurën *Për Forcën e Rinisë*, ne lexojmë: “Të

rinj të Priftërisë Aarone, . . . punoni me zell që të përgatiteni për ta përfaqësuar Zotin si një misionar”⁸. Të rejat mund të përgatiten gjithashtu, por ju “nuk jleni] nën të njëjtin urdhër për të shërbyer”⁹. Megjithatë, e gjithë përgatitja juaj, qoftë nëse shërbeni apo jo si një misionar kohëplotë, do të shtojë përfitime jetëgjata për ju si një anëtar misionar.

Mënyra e Dytë që t’i “Gjeni Çelësat” Është të Frekuentoni Tempullin

Çelësat vulosës, të rivendosur nga profeti i Dhiatës së Vjetër, Elija, bëjnë të mundura ordinancat që ndodhin në tempujt e shenjtë. Ordinancat e kryera në këta tempuj i aftësojnë individët dhe familjet që të kthehen në praninë e prindërve tanë qiellorë.

Ne ju nxitim ju, të rinj e të reja, që të kërkonin dhe gjeni emrat e paraardhësve tuaj dhe të kryeni pagëzime mëkëmbëse për ta në tempull. Vëmë re që kjo tashmë po ndodh në përmasa domethënëse dhe të pashembullta anembanë botës! Pagëzimoret në shumë tempuj mbushen me të rinj e të reja që herët në mëngjes dhe deri natën. Çelësat e priftërisë përdoren që t’i lejojnë familjet të lidhen së bashku kur ordinancat e shenjta kryhen në këta tempuj.

A mund ta kuptoni marrëdhënien midis çelësave të priftërisë dhe bekimeve? Teksa përfshihen në këtë punë, mendoj se do të gjeni që Zoti është i përfshirë në hollësitë e saj. Një përvojë e tregon këtë gjë. Kohët e fundit mësova për një nënë e cila rregullisht i shoqëronte fëmijët e saj për në tempull që të kryenin pagëzime mëkëmbëse. Në këtë ditë të veçantë, kur kjo familje i përfundoi pagëzimet e tyre dhe po largohej nga tempulli, një burrë hyri në zonën e pagëzimore me një grumbull të madh emrash të vetë familjes së tij. Duke e kuptuar se nuk kishte mbetur askush në pagëzimore për të ndihmuar

me këta emra të familjes, një punonjës i tempullit e arriti familjen që po largohej dhe u kërkoj fëmijëve nëse do të merrnin parasysh që të hynin përsëri dhe të visheshin me veshjet e pagëzimit që të ndihmonin me këto pagëzime. Plot dëshirë ata ranë dakord dhe u kthyen brenda. Teksa fëmijët pagëzoheshin, nëna e tyre, duke dëgjuar, filloi të dallonte emrat dhe shpejt, për habinë e të gjithëve, e kuptoi se grupi i emrave të familjes së burrit ishin gjithashtu paraardhës të vdekur të familjes së saj. Një mëshirë e ëmbël, e dhembshur për ta.

Dy javë më parë Tempulli i Qendrës së Qytetit të Provos u përkushtua si tempulli i 150-të në funksionim i Kishës anembanë botës. Vëmë në dukje që kur Presidenti Tomas S. Monson u mbështet si Apostull në vitin 1963,

kishte 12 tempuj veprues në Kishë. Tempujt po afrohen gjithnjë e më pranë jush. Megjithatë, për ata prej jush që jetoni atje ku largësia ose rrethanat nuk e lejojnë frekuentimin e rregullt të tempullit, ju duhet ta mbani veten tuaj gjithnjë të denjë për ta frekuentuar. Ju mund të bëni punë të rëndësishme jashtë tempujve teksa kërkonin dhe dorëzoni emrat e familjes suaj.

Së fundi, Numri Tre: Ecni Përpara me Besim

Profeti i Dhiatës së Vjetër, Abrahami, mori një bekim të madh nga Zoti në periudhën e tij të kujdestarisë ungjillore, nganjëherë e përmendur si besëlidhja abrahamike. Mijëra vjet më vonë, u rivendosën bekimet e periudhës së kujdestarisë së ungjillit, të dhëna

Abrahamit. Kjo ndodhi kur profeti Elias iu shfaq Jozef Smithit dhe Oliver Kauderit në Tempullin e Kirtlandit.

Nëpërmjet kësaj rivendosjeje, secili prej jush ka të drejtën të përdorë bekimet e madhërisme, të premtuara Abrahamit. Këto bekime mund të jenë tuajat nëse qëndroni besnikë dhe jetoni me denjësi. Në broshurën *Për Forcën e Rinisë*, juve ju jepen disa udhëzime shumë praktike rreth mënyrës së si të “ecni përpara me besim”. Po e përmbledh një pjesë të asaj këshille: “Gjunjzohuni çdo mëngjes dhe darkë në lutje ndaj Atit tuaj në Qiell që t’ju ndihmojë të bëheni gjithçka që Zoti dëshiron që ju të bëheni. . . . Studiojini çdo ditë shkrimet e shenjta dhe zbatojini ato që lexoni në jetën tuaj. . . . Përpikuni çdo ditë që të jeni të bindur. . . . Në të gjitha rrethanat, ndiqni mësimet e profetëve. . . . Jini të përlotur dhe të gatshëm të dëgjoni Frymën e Shenjtë.”

Kjo këshillë pasohet nga një premtime që çon te premtime që vijnë nëpërmjet bekimeve të Abrahamit: “Ndërsa i bëni këto gjëra, Zoti do të bëjë më shumë për jetën tuaj sesa ju vetë mund të bëni. Ai do të shtojë mundësitë tuaja, do të rrisë të kuptuarin tuaj dhe do t’ju forcojë. Ai do t’ju japë ndihmën që ju duhet për të kaluar sprovat dhe sfidat

tuaja. Ju do të fitoni një dëshmi më të fortë dhe do të gjeni gëzimin e vërtetë ndërsa arrini të njihni Atin tuaj në Qiell dhe Birin e Tij, Jezu Krishtin, dhe do të ndieni dashurinë e Tyre për ju.”¹⁰

Për ta përmbledhur: përgatituni për shërbimin misionar, frekuentoni tempullin dhe shkoni përpara me besim.

Përfundimi

Tani le ta përfundojmë atje ku e filluam, të endur në vendin e acartë të parkimit duke pyetur: “Ku janë çelësat”? Meqë ra fjala, më vonë atë natë unë i gjeta në mënyrë të mrekullueshme çelësat që më kishin rënë nga xhepi në mal. Zoti na ka treguar se Ai nuk do të na lërë duke qëndruar në të ftohtën e hidhur, pa çelësa apo autoritetin për të na udhëhequr të sigurt për në shtëpi tek Ai.

Nëse jeni si unë, ju shpesh mund ta gjeni veten në jetën tuaj të përditshme duke pyetur: “Ku janë çelësat” për makinën, zyrën, shtëpinë apo apartamentin? Kur kjo më ndodh, nuk mund të mos buzëqesh brenda meje, sepse ndërkohë që kërkoj çelësat, e gjej veten duke menduar për çelësat e rivendosur të priftërisë dhe për Presidentin Tomas S. Monson, të cilin e mbështetim “si profet, shikues dhe zbulues”¹¹ dhe të vetmin njeri në tokë që zotëron dhe

autorizohet për t’i ushtruar të gjithë çelësat e priftërisë. Po, çelësat janë në mënyrë të sigurt në zotërimin e profetëve, shikuesve dhe zbuluesve. Ata u jepen, u ngarkohen dhe u caktohen të tjerëve në përputhje me vullnetin e Zotit, nën drejtimin e Presidentit të Kishës.

Unë dëshmoj se autoriteti i priftërisë dhe çelësat e priftërisë e vënë në lëvizje fuqinë, i hapin dyert e qiellit, bëjnë të mundur përdorimin e fuqisë qiellore dhe shtrojnë shtegun e besëlidhjeve për t’u kthyer tek Ati ynë i dashur Qiellor.

Lutem që ju, brezi që po rriteni i të rinjve dhe të rejave, do të “shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht[in]”¹², që të mund të kuptoni se është privilegj juaj i shenjtë që të veproni nën drejtimin e atyre, të cilët i mbajnë çelësat e priftërisë, që do të hapin bekimet, dhuratat dhe fuqitë e qiellit për ju.

Unë dëshmoj për Perëndinë, Atin, për Shpëtimtarin dhe Shëlbuesin tonë, Jezu Krishtin, për Frymën e Shenjtë dhe për Rivendosjen e ungjillit në këto ditë të mëvonshme, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Joseph Smith—Historia 1:68–72.
2. Përmbledhja e seksionit të Doktrinës e Besëlidhjeve 110.
3. Shih Doktrina e Besëlidhjeve 128:20.
4. *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), f. 8.
5. Boyd K. Packer, “Priesthood Power in the Home” (mbledhje trajnimi për udhëheqjen mbarëbotërore, shkurt 2012), lds.org/broadcasts; shih edhe James E. Faust, “Power of the Priesthood”, *Ensign*, maj 1997, f. 41–43.
6. *Manuali 2*, 2.1.1.
7. Dallin H. Oaks, “Çelësat dhe Autoriteti i Priftërisë”, *Liahona*, maj 2014, f. 50.
8. *Për Forcën e Rinisë* (broshurë, 2011), f. 43.
9. Tomas S. Monson, “Mirësevini në Konferencë”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 5.
10. *Për Forcën e Rinisë*, f. 42–43.
11. Shih formularët e Drejtuesve të Mbështetetur, të lexuara në konferencat e lagjeve dhe kunjeve.
12. 2 Nefi 31:20.

Nga Plaku Xhefri R. Dankan
i Të Shtatëdhjetëve

Vajosja Shëruese e Faljes

Falja është një parim i lavdishëm shërues. Ne nuk ka pse të jemi dy herë viktimë. Ne mund të falim.

Gjithçka që është e Perëndisë përfshin dashuri, dritë dhe vërtetësi. Përsëri si qenie njerëzore ne jetojmë në një botë të rënë, herëherë plot errësirë dhe pështjellim. Nuk befasonemi që do të bëhen gabime, që do të ndodhin padrejtësi dhe do të kryhen mëkate. Si rrjedhim nuk ka asnjë shpirt të gjallë që, në një rast apo një tjetër, nuk do të cenohet nga veprimet e pakujdesshme, sjellja e dëmshme apo madje mëkatat e dikujt tjetër. Kjo është diçka që të gjithë e kemi të përbashkët.

Fatmirësisht, Perëndia, me dashurinë dhe mëshirën e Tij për fëmijët e Vet, ka përgatitur një udhë për të na ndihmuar të drejtohem në këto përvoja herëherë të trazura të jetës. Ai ka siguruar një rrugëdalje për të gjithë ata që bien viktima të prapësive të të tjerëve. Ai na ka mësuar se ne mund të falim! Edhe pse mund të jemi viktimë një herë, ne nuk duhet të jemi dy herë viktimë duke mbajtur barrën e urrejtjes, të hidhësisë, dhembjes, fyerjes apo madje hakmarrjes. Ne mund të falim dhe mund të jemi të lirë!

Shumë vite më parë, ndërsa ndreqja një gardh, një cifël e vogël druri u fut te gishti im. Bëra një përpjekje të vogël që ta heq ciftin dhe mendova se e pata hequr, por duket se jo. Me kalimin e kohës, lëkura u ënjt mbi cifël, duke krijuar

në gisht një gungë. Ishte e bezdisshme dhe ndonjëherë e dhembshme.

Vite më vonë vendosa më në fund të veproja. Gjithçka bëra ishte thjesht vendosja e një pomadë te gunga dhe e lidha me fashë. E përsërita këtë proces shpesh. Nuk mund ta përfytyroni befasinë time kur një ditë, ndërsa hoqa fashën, cifla kishte dalë nga gishti.

Pomada e kishte zbutur lëkurën dhe kishte krijuar një dalje për çdo gjë që pati shkaktuar dhembje për aq shumë vite. Sapo ishte hequr cifla, gishti u

shërua shpejt dhe deri sot nuk ka asnjë shenjë të ndonjë plage.

Në një mënyrë të ngjashme, një zemër që nuk fal strehon aq shumë dhembje të panevojshme. Kur ne përdorim vajosjen shëruese të Shlyerjes së Shpëtimtarit, Ai do ta zbutë zemrën tonë dhe do të na ndihmojë të ndryshojmë. Ai mund të shërojë shpirtin e plagosur (shih Jakobi 2:8).

Unë jam i bindur se shumica prej nesh duan të falin, por ne e shohim shumë të vështirë për ta bërë. Kur kemi përjetuar një padrejtësi, ne mund të jemi të shpejtë për të thënë: "Ai person bëri gabim. Ata meritojnë dënim. Ku është drejtësia?" Ne gabimisht mendojmë se nëse falim, në një mënyrë nuk do t'i shërbehet drejtësisë dhe dënimet do të shmangen.

Por thjesht nuk është kështu. Perëndia do të jepte për këdo një dënim që është i drejtë, sepse mëshira nuk mund ta grabitë drejtësinë (shih Alma 42:25). Perëndia na siguron me dashuri ju dhe mua: "Ma lini vetëm mua gjykimin, sepse ai është i imi dhe unë

do të shpagaaj. [Por] paqja qoftë me ju” (DeB 82:23). Profeti i Librit të Mormonit Jakobi gjithashtu premtoi se, Perëndia “do t’ju ngushëllojë në pikëllimet tuaja, dhe ai do të mbrojë çështjen tuaj, dhe do të dërgojë drejtësi mbi ata që kërkojnë shkatërrimin tuaj” (Jakobi 3:1).

Si viktimë, nëse jemi *besnikë*, ne mund të marrim një ngushëllim të madh duke ditur që Perëndia do të na dëmshpërblejë për çdo padrejtësi që përjetojmë. Plaku Jozef B. Uirthlin deklaroi: “Zoti i dëmshpërblen besnikët për çdo humbje. . . . Çdo lot i sotëm do të kthehet përfundimisht nëqindfish me lot gëzimi dhe mirënjohjeje.”¹

Ndërsa përpiqemi të falim të tjerët, le të përpiqemi gjithashtu të kujtojmë

se ne të gjithë po rritemi shpirtërisht, por të gjithë ne jemi në nivele të ndryshme. Ndërkohë që është e lehtë të vëresh ndryshimet dhe rritjen e trupi fizik, është e vështirë ta shohësh rritjen në shpirtat tanë.

Një çelës për të falur të tjerët është të përpiqesh t’i shohësh ata siç Perëndia i sheh ata. Ndonjëherë, Perëndia mund ta heqë perden dhe të na bekojë me dhuratën e të shikuarit te zemra, shpirti dhe mendja e një personi tjetër që na ka fyer. Ky depërtim mund madje të çojë në dashuri pa kufi për atë person.

Shkrimet e shenjta na mësojnë se dashuria e Perëndisë për fëmijët e Tij është e përkryer. Ai e njeh mundësinë

e tyre për mirë, pavarësisht nga e kaluara e tyre. Sipas gjithë gjasave, nuk do mund të kishte armik më agresiv apo të vrazhdë ndaj ndjekësve të Jezu Krishtit sesa Sauli i Tarsusit. Por përsëri sapo Perëndia i tregoi Saulit dritën dhe të vërtetën, nuk pati kurrë dishepull më të përkushtuar, entuziast apo të patrembur të Shpëtimtarit. Sauli u bë Apostulli Pal. Jeta e tij jep një shembull të mrekullueshëm se Perëndia i sheh njerëzit jo vetëm siç janë aktualisht por gjithashtu se si mund të bëhen. Të gjithë ne kemi, në vetë jetën tonë, individë si Sauli me potencial si ai i Palit. A mund të përfytyroni se si familjet, komunitetet dhe bota jonë në tërësi mund të ndryshonin nëse të gjithë do

të përpiqeshim ta shihnim njëri-tjetrin siç Perëndia na sheh?

Tepër shpesh ne e shohim fyesin në mënyrën si shohim një ajsberg – ne shohim vetëm majën dhe jo nën sipërfaqe. Ne nuk e dimë gjithçka që ndodh në jetën e një personi. Ne nuk e dimë kaluarën e tyre; ne nuk i dimë luftërat e tyre; ne nuk i dimë dhembjet që mbartin. Vëllezër dhe motra, ju lutem mos më keqkuptoni. Të falësh nuk do të thotë ta lësh një gabim të kalojë. Ne nuk e arsyetojmë sjelljen e keqe ose të lejojmë të tjerë të na keqtrajtojnë *për shkak* të luftërave, dhembjeve apo dobësive të tyre. Por ne *mund* të fitojmë kuptim dhe paqe më të madhe kur shohim me një këndvështrim më të gjerë.

Sigurisht ata që shpirtërisht janë më pak të pjekur mund të bëjnë vërtet gabime të rënda – dhe prapë asnjë nga ne nuk duhet të *përcaktohet* vetëm nga gjërat më të këqija që kemi bërë ndonjëherë. Perëndia është gjyqtari i përkryer. Ai sheh nën sipërfaqe. Ai i di të gjitha dhe i sheh të gjitha (shih 2 Nefi 2:24). Ai ka thënë: “Unë, Zoti, do të fal kë do të fal, por nga ju kërkohet t’i falni të gjithë njerëzit” (DeB 64:10).

Krishti Vetë, kur Ai ishte paditur padrejtësisht, mandej sulmuar, rrahur dhe lënë egërsisht mbi kryq, pikërisht në atë çast tha: “O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë” (Luka 23:34).

Në dritëshkurtësinë tonë, mund të na duket e lehtë ndonjëherë të krijojmë pakënaqësi ndaj të tjerëve që nuk veprojnë apo mendojnë si ne. Ne mund të formojmë qëndrime jotolerante bazuar në gjëra të tilla sipërfaqësore si brohoritja për skuadra sportive kundërshtare, pasja e pikëpamjeve të ndryshme politike ose pasja e besimeve të ndryshme fetare.

Presidenti Rasëll M. Nelson dha një këshillë të urtë kur tha: “Mundësitë për t’i dëgjuar ata me bindje të ndryshme

fetare apo politike mund të përkrahin tolerancën dhe të mësuarin.”²

Libri i Mormonit flet për një kohë kur: “njerëzit e kishës filluan të ngriheshin në krenarinë e syve të tyre dhe . . . filluan të trajtonin me përbuzje njëri-tjetrin dhe . . . filluan të persekutojnë ata që nuk besonin sipas vullnetit dhe dëshirës së tyre” (Alma 4:8). Le të kujtojmë të gjithë se Perëndia nuk na pa nga ngjyra e këmbës sportive apo nga partia politike. Përkundrazi, siç deklaroi Amoni: “[Perëndia] shikon poshtë mbi të gjithë fëmijët e njerëzve; dhe ai di të gjitha mendimet dhe qëllimet e zemrës” (Alma 18:32). Vëllezër dhe motra, në garat e jetës, nëse fitojmë, le të fitojmë me mirësi. Nëse humbasim, le të humbasim me mirësi. Sepse nëse jetojmë me mirësi ndaj njëri-tjetrit, mirësia do të jetë shpërblye mi ynë në ditën e fundit.

Pikërisht siç jemi të gjithë viktimat të prapësive të të tjerëve një herë apo një tjetër, ne gjithashtu jemi herë-herë fajtorë. Ne të gjithë gabojmë dhe kemi nevojë për mirësi, mëshirë dhe falje. Ne duhet të kujtojmë se falja e mëkateve dhe fajeve tona kushtëzohet nga falja që u bëjmë të tjerëve. Shpëtimtari tha:

“Sepse në qoftë se ju ua falni njerëzve gabimet e tyre, Ati juaj qiellor do t’ju falë edhe juve;

por në qoftë se ju nuk ua falni njerëzve gabimet e tyre, as Ati juaj nuk

do t’ua falë juve gabimet tuaja” (Mateu 6:14–15).

Nga të gjitha gjërat që Shpëtimtari mund të ketë thënë në Lutjen e Zotit, që është shumë e shkurtër, është interesante se Ai zgjodhi të përfshijë: “Dhe na i fal borxhet tona, sikurse ne ua falim borxhlinjve tanë” (Mateu 6:12; 3 Nefi 13:11).

Falja është vetë shkak pse Perëndia dërgoi Birin e Tij, që të na lejojë t’i gëzohemi ofrimit të Tij për të na shëruar të gjithë ne. Shlyerja e Shpëtimtarit nuk është vetëm për ata që duhet të pendohen; ajo është edhe për ata që duhet të falin. Nëse keni vështirësi të falni një person tjetër ose veten tuaj madje, kërkojini Perëndisë t’ju ndihmojë. Falja është një parim i lavdishëm shërues. Ne nuk ka pse të jemi dy herë viktimë. Ne mund të falim.

Unë dëshmoj për dashurinë dhe durimin e qëndrueshëm të Perëndisë për fëmijët e Tij dhe për dëshirën e Tij që ne ta duam njëri-tjetrin sikurse Ai na do ne (shih Gjoni 15:9, 12). Kur veprojmë kështu, ne do të çajmë përmes errësirës së kësaj bote drejt lavdisë dhe madhësisë së mbretërisë së Tij në qiell. Ne do të jemi të lirë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jozef B. Uirthlin, “Come What May, and Love It / Le të Ndodhë Ç’të Ndodhë, Duaje Atë,” *Liahona*, nëntor 2008, f. 28.
2. Rasëll M. Nelson, “Listen to Learn,” *Ensign*, maj 1991, f. 23.

Nga Plaku Stiven E. Snou,
i Të Shtatëdhjetëve

Ji i Përulur

*Përlësia na mundëson që të jemi prindër, bij dhe bija,
bashkëshortë e bashkëshorte, fqinj e miq më të mirë.*

Në jemi te bekuar në Kishë që kemi një koleksion himnesh, i cili na ndihmon të adhurojmë nëpërmjet këngës. Në mbledhjet tona në Kishë, “himnet ftojnë Shpirtin e Zotit, krijojnë një ndjenjë nderimi, na bashkojnë si anëtarë dhe na sigurojnë një mënyrë për t’i ofruar përlëvdime Zotit. Disa prej predikimeve më të mëdha janë dhënë duke kënduar himne.”¹

Vetëm disa muaj pasi u organizua Kisha, u mor një zbulues nga profeti Jozef Smith për bashkëshorten e tij, Emën. Zoti e udhëzoi atë: “Të bësh një zgjedhje të himneve të shenjta, ashtu siç do të të jepet, e cila është e kënaqshme për mua, që të kihet në kishën time”².

Ema Smithi përmbledhi një koleksion himnesh, që u paraqit fillimisht në këtë libër himnesh në Kirtland në vitin

1836.³ Në këtë libërth të vogël e të hollë qenë të përfshira vetëm 90 këngë. Shumë prej tyre ishin himne nga besimet protestante. Të paktën 26 prej tyre u kompozuan nga Uilliam W. Felpsi, i cili më vonë e përgatiti librin e himneve dhe ndihmoi në shtypjen e tij. U shkrua vetëm teksti; ato nuk i shoqëronte asnjë notë muzikore. Ky libër i vogël e i përulur himnesh rezultoi se që një bekim i madh për anëtarët e hershëm të Kishës.

Botimi më i fundit i librit tonë të himneve në gjuhën angleze u bë publik në vitin 1985. Shumë prej përzgjedhjeve që bëri Ema përpara kaq vitesh, janë ende të përfshira në librin tonë të himneve, të tilla si “E Di se Rron Shëlbuesi Im” dhe “Sa i Fortë një Themel”⁴.

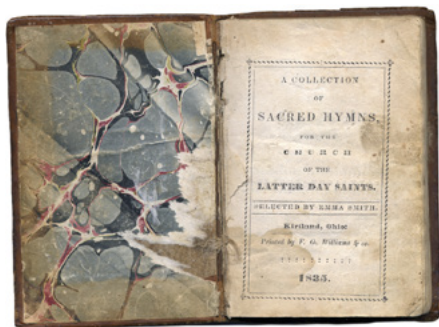
Një këngë që ishte e re në librin e himneve të vitit 1985, ishte “Përlu”⁵. Ky himn i qetë u shkrua nga Grietje Terburg Roulli, e cila ndërroi jetë vitin e kaluar. Ajo u bashkua me Kishën në vitin 1950 në Havai, ku po jepte mësim në një shkollë. Motra Roulli shërbeu në Komitetin e Përgjithshëm të Muzikës dhe ndihmoi t’i përshtaste himnet në shumë gjuhë. Ajo e bazoi tekstin e saj për himnin “Përlu” në dy vargje shkri-mesh: Doktrina e Besëlidhje 112:10 dhe Ethëri 12:27. Vargu të Ethëri shkruan: “Dhe në qoftë se njerëzit vijnë tek unë, unë do t’u tregoj atyre dobësinë e tyre.

Unë u jap njerëzve dobësi, që ata të jenë të përulur . . . pasi në qoftë se ata përulen para meje dhe kanë besim tek unë, atëherë unë do të bëj që gjërat e dobëta, të bëhen të forta në ta.”

Si të gjitha himnet e Kishës, himni “Përlu” na mëson të vërteta të pastra e të thjeshta. Ai na mëson se, nëse e përulim veten, lutjet tona marrin përgjigje; ne gëzojmë paqe të mendjes; shërbejmë më me efektshmëri në thirrjet tona; dhe, nëse vazhdojmë të jemi besnikë, ne do të kthehemi më në fund në prani të Atit tonë Qiellor.

Shpëtimtari i mësoi ndjekësit e Tij se ata duhet ta përulnin veten si një fëmijë i vogël me qëllim që të hynin në mbretërinë e qiejve.⁶ Teksa i rritim fëmijët tanë, ne duhet t’i ndihmojmë ata të qëndrojnë të përulur ndërkohë që ata arrijnë pjekurinë në moshë madhore. Ne nuk e bëjmë këtë duke ua thyer zemrën prej vrazhdësisë apo duke qenë tepër të ashpër në disiplinën tonë. Ndërkohë që e ushqejmë vetëbesimin dhe vetëvlerësimin e tyre, ne duhet t’u mësojmë atyre cilësitë e të mos qenit egoistë, mirësisë, bindjes, mungesës së krenarisë, qytetarisë dhe modestisë. Ne duhet t’u mësojmë atyre që të ndiejnë gëzim për sukseset e motrave e vëllezërve dhe miqve. Presidenti Hauard W. Hanter dha mësim se “shqetësimi ynë më i çiltër duhet të jetë për suksesin e të tjerëve”⁷. Nëse nuk është, fëmijët tanë mund të bëhen të fiksuar pas përfitimit vetjak dhe pas konkurrencës me të tjerët, xhelozisë dhe zemërimit për fitoret e bashkëmoshatarëve. Jam mirënjohës për nënën time, e cila, kur shihte se bëhesha paksa arrogant, thoshte: “Bir do të të bënte mirë pak përulësi në këto momente”.

Por përulësia nuk është diçka që duhet t’u mësohet vetëm fëmijëve. Ne të gjithë duhet të përpiqemi të bëhemi më të përulur. Përlësia është thelbësore për

Botimi i parë i librit të himneve të shenjtoreve të ditëve të mëvonshme, përfundoi në vitin 1836.

të marrë bekimet e ungjillit. Përulësia na mundëson që të kemi zemra të thyera kur mëkatojmë apo kur bëjmë gabime dhe e bën të mundur që ne të pendo-hemi. Përulësia na mundëson që të jemi prindër, bij dhe bija, bashkëshortë e bashkëshorte, fqinj e miq më të mirë.

Nga ana tjetër, krenaria e panevojshme mund t'i dëmtojë marrëdhëniet familjare, t'i prishë martesat e t'i shkatërrtojë miqësitë. Është e rëndësishme në veçanti që ta kujtoni përulësinë kur e ndieni që grindja po rritet në shtëpinë tuaj. Mendoni për të gjithë dëshpërimin që mund ta shmangni, duke e përulur veten për të thënë: “Më fal”; “U tregova i patakt”; “Çfarë do të doje ti të bëje?”; “Nuk kisha ndërmend”; ose “Jam shumë krenar për ty”. Nëse këto fraza të vogla do të përdorëshin me përulësi, do të kishte më pak grindje dhe më shumë paqe në shtëpitë tona.

Thjesht të jetuarit e jetës mund të jetë një përvojë përulëse dhe shpesh është e tillë. Aksidentet dhe sëmundjet, vdekja e njerëzve të dashur, problemet në marrëdhënie, madje

dhe vështirësitë financiare mund të na ulin në gjunjë. Qoftë nëse këto vështirësi vijnë jo për fajin tonë ose prej vendimeve të këqija dhe gjykimit të cekët, të gjitha këto sfida janë përulëse. Nëse zgjedhim të jemi shpirtërisht në harmoni e të qëndrojmë të përulur e të mësueshëm, lutjet tona bëhen më të sinqerta dhe besimi e dëshmia do të rriten teksa i imponim vështirësitë e jetës së vdekshme. Të gjithë ne presim me padurim ekzaltimin por, përpara se kjo të ndodhë, ne duhet të ngulmojmë përmes asaj e cila përmendet si “lulina e përulësisë”⁸.

Shumë vite më parë, djali ynë 15-vjeçar Eriku, vuajti nga një dëmtim i rëndë në kokë. Ta shihnim atë në koma për më shumë se një javë na e copëtoi zemrën. Mjekët na thanë se ishin të pasigurt për atë që do të ndodhte në vijim. Sigurisht që ne u lumturuam kur ai filloi ta rifitonte vetëdijen. Menduam se tani gjithçka do të shkonte mirë, por u gabuam.

Kur u zgjua, ai as nuk mund të ecte apo të fliste ose ta ushqente veten. Më e

keqja nga të gjitha, ai nuk e kishte kujtesën e shkurtër. Ai mund të kujtonte thuasht gjithçka përpara aksidentit, por nuk e kishte aftësinë që t'i kujtonte ngjarjet më pas, madje as gjërat që kishin ndodhur vetëm pak minuta më parë.

Për njëfarë kohe, ne u shqetësua se do të kishim një bir të mbërthyer në mendjen e një 15-vjeçari. Gjërat i kishin rrjedhur shumë lehtë djalit tonë përpara aksidentit. Ai ishte atlet, i njohur dhe kishte dalë me rezultate shumë të mira në shkollë. Përpara, e ardhmja e tij dukej e ndritur, tani u shqetësua se nuk do të kishte ndonjë të ardhme, të paktën një për të cilën të mund të kujtohej. Tanimë ai po mendohej fort për t'i mësuar sërish aftësitë me bazike. Kjo që një kohë shumë përulëse për të. Ishte gjithashtu një kohë përulëse edhe për prindërit e tij.

Me sinqeritet, ne pyetëm veten se si mund të ndodhte një gjë e tillë. Ne ishim përpjekur gjithnjë që të bënim gjërat e duhura. Të jetuarit e ungjillit kishte qenë një përparësi e lartë për familjen tonë. Ne nuk mund ta kuptonim

se si mund të na ndodhte diçka kaq e dhembshme. Ne u detyruam të uleshim në gjunjë sapo filloi të bëhej e dukshme që riaftësimi i tij do të kërkonte muaj, madje vite. Prapëseprapë, pjesa më e vështirë që ndërgjegjësimi gradual se ai nuk do të ishte më si më parë.

Gjatë kësaj kohe, u derdhën shumë lot dhe lutjet tona u bënë edhe më të ndiera e më të singerta. Përmes syve të përulësisë, ne filluam gradualisht që të shihnim mrekullitë e vogla, të cilat biri ynë i përjetoj gjatë kësaj kohe të dhembshme. Ai filloi të bënte përmirësime graduale. Sjellja dhe botëkuptimi i tij ishin shumë pozitive.

Sot, biri ynë Eriku është i martuar me një shoqe të mrekullueshme dhe ata kanë pesë fëmijë të bukur. Ai është një mësues dhe kontribues i flaktë ndaj komunitetit të tij, si edhe i Kishës. Më e rëndësishmja, ai vazhdon të jetojë me

po të njëjtin shpirt përulësie që e fitoi kohë më parë.

Po sikur të mund të ishim të përulur përpara se të ecnim përmes asaj “luginë të përulësisë”? Alma dha mësim:

“Të bekuar janë ata që përulen, pa qenë të detyruar të përulen”.

“Po, [ata janë] shumë më [të] bekuar se ata që detyrohen të përulen.”⁹

Jam mirënjohës për profetët si Alma, të cilët na kanë mësuar vlerën e kësaj cilësie të madhe. Spenser W. Kimballi, Presidenti i 12-të i Kishës, tha: “Si bëhet dikush i përulur? Për mua, njeriu duhet të kujtojë vazhdimisht vartësinë e vet. Prej cilit varet? Prej Zotit. Si t’ia kujtojë vetes? Me anë të lutjes së vërtetë, të vazhdueshme, adhuruese, mirënjohëse.”¹⁰

Nuk duhet të na vijë çudi që himni i parapëlqyer i Presidentit Kimball ishte “Çdo Or më Duhesh Ti”¹¹. Plaku Dallin H. Oaks tha se ky ishte himni i

hapjes i kënduar më shpesh nga Vëllezërit në tempull gjatë viteve të tij të hershme në Kuorumin e Të Dymbëdhjetëve. Ai tha: “Përfytyrojeni ndikimin shpirtëror të një grupi shërbëtorësh të Zotit duke e kënduar atë këngë përpara se të luteshin për udhëheqjen e tij për t’i përmbushur përgjegjësitë e tyre madhore”¹².

Unë dëshmoj për rëndësinë e përulësisë në jetën tonë. Jam mirënjohës për individët si Motra Grietje Roulli, që kanë shkruar fjalë e muzikë frymëzuese, të cilat na ndihmojnë ta mësojmë doktrinën e ungjillit të Jezu Krishtit, çka përfshin përulësinë. Unë jam mirënjohës që kemi një trashëgimi të himneve, e cila na ndihmon të adhurojmë nëpërmjet këngëve dhe jam mirënjohës për përulësinë. Është lutja ime se ne të gjithë do të përpiqemi për përulësinë në jetën tonë që të mund të bëhemi prindër, bij dhe bija e pasues më të mirë të Shpëtimtarit. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Hyrje nga Presidenca e Parë”, *Himne të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme* (1985), f. ix.
2. Doktrina e Besëlidhje 25:11.
3. Faqja e titullit e botimit të parë të librit të himneve të shenjtorëve të ditëve të mëvonshme mban datën 1835, por ai nuk u përfundua dhe nuk u mundësua deri në fillim të vitit 1836.
4. Njëzet e gjashtë himne që u shfaqën në librin e himneve të vitit 1835, janë të përfshira në librin tonë aktual të himneve (shih Kathleen Lubeck, “The New Hymnbook: The Saints Are Singing!”, *Ensign*, shtator 1985, f. 7).
5. “Përlulu”, *Himne*, nr. 68.
6. Shih Mateu 18:1–4.
7. Howard W. Hunter, “The Pharisee and the Publican”, *Ensign*, maj 1984, f. 66.
8. Anthon H. Lund, në Conference Report, prill 1901, f. 22.
9. Alma 32:16, 15.
10. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), f. 233.
11. “Çdo Or më Duhesh Ti” *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, nr. 12; Brent H. Nielson, “I Need Thee Every Hour”, *Ensign*, prill 2011, f. 16.
12. Dallin H. Oaks, “Worship through Music”, *Ensign*, nëntor 1994, f. 10.

Nga Plaku Dejll G. Renlund,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

“Që t’i Tërheq të Gjithë Njerëzit tek Unë”

Ndërsa afrohemi më pranë Perëndisë, fuqia mundësuese e Shlyerjes së Jezu Krishtit do të vijë në jetën tonë.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ndërkohë që jetoja në Afrikë, kërkoja këshillë nga Plaku Uillford W. Andersen, i Të Shtatëdhjetëve, rreth të ndihmuarit të shenjtoreve që jetonin në varfëri. Mes ideve të mrekullueshme që ai më tregoi, ishte edhe kjo: “Sa më e madhe largësia midis dhënësit dhe marrësit, aq më shumë marrësi zhvillon ndjesinë se i takon ta marrë diçka”.

Ky parim qëndron në themel të sistemit të Kishës për mirëqenien. Kur anëtarët nuk janë në gjendje t’i plotësojnë nevojat e tyre vetjake, ata fillimisht drejtohen te familjet e tyre. Më pas, nëse është e nevojshme, ata mund të drejtohen edhe tek udhëheqësit vendorë të Kishës për ndihmë lidhur me nevojat e tyre materiale.¹ Pjesëtarët e familjes dhe udhëheqësit vendorë të Kishës që janë më pranë atyre në nevojë, shpesh janë përballur me rrethana të ngjashme dhe e kuptojnë më mirë se si të japin ndihmesë. Për shkak të afërsisë së tyre me dhënësit, marrësit që e marrin ndihmën sipas këtij modeli janë mirënjohës dhe kanë më pak gjasa të ndjejnë se u takon ta marrin diçka.

Koncepti – “sa më e madhe largësia midis dhënësit dhe marrësit, aq më shumë marrësi zhvillon ndjesinë se i takon ta marrë diçka” – ka edhe zbatime plotësisht shpirtërore. Ati ynë Qiellor dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, janë Dhënësit absolutë. Sa më shumë që largohemi prej Tyre, aq më shumë mendojmë se na takon ta marrim diçka. Ne fillojmë

të mendojmë se e meritojmë hirin dhe janë bekime që ata na i kanë borxh. Ne kemi më shumë prirjen që të shohim përreth, të dallojmë padrejtësitë dhe të ndihemi të brengosur – madje të fyer – nga padrejtësia që ne pikasim. Ndërsa padrejtësia mund të fillojë që nga diçka e parëndësishme deri te shkaktimi i dhembjes mendore ose emocionale, kur ne jemi të largët me Perëndinë, edhe padrejtësitë e vogla duken të mëdha. Ne mendojmë se Perëndia e ka për detyrë që t’i rregullojë gjërat – dhe t’i rregullojë ato pikërisht tani!

Dallimi që bëhet nga afërsia jonë me Atin Qiellor dhe Jezu Krishtin ilustrohet në Librin e Mormonit, në një kontrast të fortë midis Nefit dhe vëllezërve të tij më të mëdhenj, Lamanit dhe Lemuelit:

- Nefi kishte “dëshira të mëdha për të ditur misteret e Perëndisë, prandaj [ai] i thirr[ri] Zotit”, dhe zemra e tij u zbut.² Nga ana tjetër, Lamani dhe Lemueli ishin të largët me Perëndinë – ata nuk e njihnin Atë.

- Nefi i pranoi detyrat sfiduese pa u ankuar, por Lamani dhe Lemueli “mërmëritën për shumë gjëra”. Mërmëritja është e barasvlershmja në shkrimet e shenjta e ankesave fëmijërore. Shkrimet e shenjta shënojnë se ata “mërmëritën, sepse nuk i dinin veprimet e atij Perëndie që i kishte krijuar ata”³.
- Afërsia e Nefit me Perëndinë i mundësoi atij që t’i njihte dhe t’i vlerësonte “mëshirat e dhembshura” të Perëndisë.⁴ Në dallim, kur Lamani dhe Lemueli e panë Nefin të merrte bekime, ata “ishin [të] zemëruar me të, sepse ata nuk [i] kuptonin punët e Zotit”⁵. Lamani dhe Lemueli i shikonin bekimet që merrnin si e drejta e tyre dhe me paturpësi hamendësonin se duhej të merrnin më shumë. Ata duket se i shikonin bekimet e Nefit si “gabime”

të kryera kundër tyre. Kjo është e barasvlershmja në shkrimet e shenjta e pakënaqësisë nga mosmarrja e asaj që ne mendojmë se e meritojmë.

- Nefi ushtroi besim në Perëndi për të kryer atë që iu kërkua të bënte.⁶ Nga ana tjetër, Lamani and Lemueli, “duke qenë të ngurtë në zemrat e tyre, . . . nuk panë te Zoti ashtu si duhej”⁷. Ata dukej sikur ndienin se Zoti ishte i detyruar t’u jepte përgjigje pyetjeve që ata nuk i kishin bërë. “Zoti nuk na e bën të ditur asgjë të tillë neve”, thanë ata, por ata as nuk e morën mundimin për të pyetur.⁸ Kjo është e barasvlershmja në shkrimet e shenjta e skepticizmit cinik.

Për shkak se ishin të largët me Shpëtimtarin, Lamani dhe Lemueli

mërmëritën, u bënë grindavecë dhe ishin besimpakë. Ata mendonin se jeta ishte e padrejtë dhe se u takonte ta kishin hirin e Perëndisë. Nga ana tjetër, për shkak se ishte afuar më pranë Perëndisë, Nefi duhet ta ketë kuptuar se jeta do të ishte më e padrejtë për Jezu Krishtin. Edhe pse plotësisht i pafaj, Shpëtimtari do të vuante më shumë.

Sa më afër të jemi me Jezu Krishtin në mendimet dhe qëllimet e zemrës sonë, aq më tepër e vlerësojmë vuajtjen e Tij të pafajshme, aq më mirënjohës jemi për hirin e faljen dhe aq më tepër duam të pendohemi e të bëhemi si Ai. Largësia jonë e plotë nga Ati Qiellor dhe Jezu Krishti është e rëndësishme, por drejtimi që po marrim është edhe më vendimtar. Perëndia është më i kënaqur me mëkatarët që pendohen, të cilët po përpiqen të afrohen më pranë Tij sesa me individët e vetëkënaqur dhe kritikues të cilët, ashtu si farisenjtë dhe skribët e lashtë, nuk e kuptojnë se sa shumë nevojë kanë për t’u penduar.⁹

Kur isha fëmijë, këndoja një këngë suedeze për Krishtlindje që jep një mësim të thjeshtë, por të fuqishëm – afrimi më pranë Shpëtimtarit *na bën* që të ndryshojmë. Teksti është pak a shumë kështu:

*Kur mëngjesi i Krishtlindjes rrezaton
Te stalla dua të shkoj,
Ku Perëndia në orët e natës
Tashmë mbi kashë qëndron.*

*Sa mirë që dëshirove
Në tokë të vije poshtë!
Tani, ditët e fëmijërisë sime
në mëkat s’dua t’i kaloj më!*

*Jezus, për Ty kemi nevojë,
Ti mik i shtrënjtë i fëmijëve.
Nuk dua të të mërzis më
Prapë me të mizat mëkate.¹⁰*

Kur në mënyrë të figurshme ne e mbartim veten tonë në stallën në Bethlehem, “ku Perëndia në orët e natës, tashmë mbi kashtë qëndron”, ne mund ta njohim më mirë Shpëtimtarin si një dhuratë nga një Atë i mirë e i dashur Qiellor. Në vend që të mendojmë se bekimet dhe hiri i Tij na takojnë, ne zhvillojmë një dëshirë të madhe që të ndalojmë së shkaktuari Perëndisë pikëllime të mëtejshme.

Cilido qoftë drejtimi ose largësia jonë e tanishme nga Ati Qiellor dhe Jezu Krishti, ne mund të zgjedhim të kthehemi drejt Tyre dhe të afrohemi më pranë Tyre. Ata do të na ndihmojnë. Ashtu si Shpëtimtari u tha nefitëve pas Ringjalljes së Tij:

“Dhe, Ati im më dërgoi që të mund të ngrihesha në kryq; dhe pasi u ngrita në kryq, që t’i tërheq të gjithë njerëzit tek unë, . . .

Dhe për këtë shkak unë jam ngritur; prandaj sipas fuqisë së Atit, unë do t’i tërheq të gjithë njerëzit tek unë”¹¹.

Për t’u afruar më pranë Shpëtimtarit tonë, ne duhet ta rritim besimin tonë në Të, duhet t’i bëjmë e t’i mbajmë besëlidhjet dhe të kemi Frymën e Shenjtë me vete. Ne duhet të veprojmë gjithashtu me besim, duke iu përgjigjur drejtimit shpirtëror që marrim. Të gjithë këta elementë mblidhen së bashku në sakrament. Me të vërtetë, mënyra më e mirë që unë di për t’u afruar më pranë Perëndisë është që të përgatitemi me kujdes dhe ta marrim denjësisht sakramentin çdo javë.

Një mikeshë jonë në Afrikën e Jugut tregoi se si arriti ta kuptonte këtë. Kur Diana ishte një e kthyer e re në besim, ajo frekuentonte një degë jashtë Johaneshburgut. Një të diel, ndërsa u ul me bashkësinë, struktura e godinës kishte bërë që dhjaku të mos e shikonte atë ndërsa kalohej sakramenti. Diana u zhgënjye, por nuk tha gjë. Një anëtar tjetër e vuri re mosdhënien e

sakramentit dhe ia përmendi këtë presidentit të degës pas mbledhjes. Ndërsa filloi Shkolla e së Dielës, Diana e ftua [që të shkonte] në një klasë bosh.

Një mbajtës i priftërisë hyri. Ai u gju-njësua, bekoi pak bukë dhe i dha asaj një copë. Ajo e hëngri. Ai u gju-njësua sërish dhe bekoi pak ujë dhe i dha asaj një gotë të vogël. Ajo e piu atë. Më pas, Diana kishte dy mendime të shpejta njëra pas tjetrës: Së pari, “O, ai [mbajtësi i priftërisë] e bëri këtë vetëm për mua”. Dhe më pas, “O, Ai [Shpëtimtari] e bëri këtë vetëm për mua”. Diana ndjeu dashurinë e Atit Qiellor.

Ndërgjegjësimi i saj se sakrifica e Shpëtimtarit ishte vetëm për të, e ndihmoi që të ndihej pranë Tij dhe krijoi një dëshirë të zjarrtë për ta mbajtur atë ndjenjë në zemrën e saj jo vetëm të die-lën, por çdo ditë. Ajo kuptoi që edhe pse ulej në një bashkësi për të marrë sakramentin, besëlidhjet që përtërinte çdo të diel ishin veçanërisht të sajat. Sakramenti e ndihmoi – dhe vazhdon ta ndihmojë – Dianën të ndiejë fuqinë e dashurisë së perëndishme, të njohë dorën e Zotit në jetën e saj dhe të afrohet më pranë Shpëtimtarit.

Shpëtimtari e përcaktoi sakramen-tin si të domosdoshëm për një themel shpirtëror. Ai tha:

“Dhe unë ju jap një urdhërim që ju duhet t’i bëni këto gjëra [të merrni

sakramentin]. Dhe në qoftë se do t’i bëni gjithnjë këto gjëra, të bekuar jeni ju, pasi ju jeni ndërtuar mbi shkëmbin tim.

Por, të gjithë ata që do të bëjnë më pak ose më shumë se këto, nuk janë ndërtuar mbi shkëmbin tim, por janë ndërtuar mbi një themel prej rëre; dhe kur shiu të bjerë dhe përmytjet të vijnë, dhe erërat të fryjnë dhe të përplasen mbi ta, ata do të bien.”¹²

Jezusi nuk tha “nëse bie shi, nëse vijnë përmytjet, dhe nëse fryjnë erërat”, por tha “kur”. Askush nuk ka imunitet nga sfidat e jetës; ne të gjithë kemi nevojë për sigurinë që vjen nga marrja e sakramentit.

Në ditën e Ringjalljes së Shpëtimtarit, dy dishepuj udhëtuan për në një fshat të quajtur Emaus. Duke mos e njohur Atë, Zoti i ringjallur u bashkua me ta në udhëtim. Ndërsa udhëtonin, Ai u dha mësim atyre nga shkrimet e shenjta. Kur arritën në pikëmbërritjen e tyre, ata e ftuan që të hante darkë me ta.

“Dhe, siç ishte në tryezë me ta, mori bukën, e bekoi dhe, si e theu, ua ndau atyre.

Atëherë atyre iu çelën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej syve të tyre.

Dhe ata i thanë njëri-tjetrit: ‘Po a nuk na digjej zemra përbrenda, kur ai na fliste udhës dhe na hapte Shkrimet?’”

Në po atë çast u ngritën dhe u kthyen në Jeruzalem, ku [i] gjetën të

njëmbëdhjetë [Apostujt] . . . që ishin mbledhur bashkë.”

Dhe më pas ata u dëshmuar Apostujve se “Zoti u ringjall me të vërtetë. . . .

Ata atëherë treguan ç’u kishte ndodhur rrugës dhe si e kishin njohur në ndarjen e bukës”¹³.

Sakramenti me të vërtetë na ndihmon që ta njohim Shpëtimtarin tonë. Na kujton gjithashtu vuajtjen e Tij të pafajshme. Nëse jeta do të ishte me të vërtetë e drejtë, unë dhe ju nuk do të ringjalleshim kurrë; unë dhe ju nuk do ishim kurrë në gjendje të qëndronim të pastër përpara Perëndisë. Në lidhje me këtë, jam mirënjohës që jeta nuk është e drejtë.

Në të njëjtën kohë, unë mund të them me mirëkuptim se për shkak të Shlyerjes së Jezu Krishtit, përfundimisht, në skemën e përjetshme të gjërave, nuk do të ketë padrejtësi. “Gjithçka që është e padrejtë në jetë mund të ndreqet.”¹⁴ Rrethanat tona të tanishme mund të mos ndryshojnë, por nëpërmjet dhembshurisë, mirësisë dhe dashurisë së Perëndisë, ne të gjithë do të marrim më shumë sesa meritojmë, më shumë sesa mund të arrijmë ndonjëherë dhe më shumë sesa mund të shpresojmë ndonjëherë. Neve na është premtuar se “Perëndia do të thajë çdo lot nga sytë [tanë]; dhe vdekja nuk do të jetë më; as brengë, as klithma,

as mundim, sepse gjërat e mëparshme shkuan”¹⁵.

Pavarësisht se ku qëndroni në marrëdhënien tuaj me Perëndinë, unë ju ftoj të afroheni më pranë Atit Qiellor dhe Jezu Krishtit, Mirëbërësve dhe Dhënësve Kryesorë të gjithçkaje që është e mirë. Ju ftoj ta frekuentoni mbledhjen e sakramentit çdo javë dhe të merrni emblemat e shenjta të trupit dhe gjakut të Shpëtimtarit. Ju ftoj ta ndjeni afërsinë e Perëndisë kur Ai ju bëhet i njohur, ashtu siç Ai ishte për di-shepujt e lashtë, në “ndarjen e bukës”.

Kur ta bëni këtë, unë ju premtoj se ju do të ndiheni më pranë Perëndisë. Prijet natyrore për ankesa fëmijërore, pakënaqësi për mosmarrjen e asaj ne mendojmë se e meritojmë dhe skepticizëm cinik do të zhduken. Ato mendime do të zëvendësohen nga ndjenjat e një dashurie dhe mirënjohjeje më të madhe për dhuratën e Birit të Tij nga Ati Qiellor. Ndërsa afroheni më pranë Perëndisë, fuqia mundësuese e Shlyerjes së Jezu Krishtit do të vijë në jetën tonë. Dhe, ashtu si me di-shepujt rrugës për në Emaus, ne do të zbulojmë se Shpëtimtari ka qenë pranë nesh gjatë gjithë kohës. Unë jap dëshmi për këtë dhe dëshmoj në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih *Manuali 2: Administrimi i Kishës* (2010), 6.2. Nga faqja 1 e *Plotësim i Nevojave në Mënyrën e Zotit: Përmbledhje e një Udhë-*

zuesi për Udhëheqës Lidhur me Mirëqenien (broshurë, 2009), ne lexojmë: “Kur anëtarët e Kishës po bëjnë gjithçka që ata mundën për të plotësuar nevojat e veta, por ende nuk u përgjigjen dot kërkesave të tyre bazë, ata duhet që, së pari, t’iu drejtohen për ndihmë familjeve të tyre. Kur kjo nuk u mjafton, Kisha qëndron e gatshme të ndihmojë”.

2. 1 Nefi 2:16.
3. 1 Nefi 2:11, 12.
4. 1 Nefi 1:20.
5. Mosia 10:14.
6. Shih 1 Nefi 17:23–50.
7. 1 Nefi 15:3.
8. 1 Nefi 15:9; shih edhe vargun 8.
9. Shih Lluka 15:2; shih edhe Joseph Smith, në *History of the Church*, 5:260–262.
10. Kënga e Krishtlindjes u shkrua në Gjermani nga Abel Burkhard (1805–1882), i cili shërbeu si kryedhjak në Bazel të Zvicrës. Përkthimi suedez u bë në vitin 1851, nga Beti Erenborg-Poze. Titulli suedez është “När juldagsmorgon glimmar”. Janë bërë shumë përkthime në anglisht, të cilat bëjnë të mundur që kënga të këndohet me melodinë popullore gjermane që përdoret zakonisht. Përkthimi në anglisht që jepet këtu është i imi dhe i motrës sime (Anita M. Renland).

Kur mëngjesi i Krishtlindjes rrezaton

*Te stalla dua të shkoj,
|: Ku Perëndia në orët e natës
Tashmë mbi kashtë qëndron. :|*

*Sa mirë që dëshirove
Në tokë të vije poshtë!
|: Tani, ditët e fëmijërisë sime
në mëkat s’dua t’i kaloj më! :|*

*Jezus, për Ty kemi nevojë,
Ti mik i shtrenjtë i fëmijëve.
|: Nuk dua të të mërzis më
Prapë me të miat mëkate. :|*

*När juldagsmorgon glimmar,
jag vill till stallet gå,
|: där Gud i nattens timmar
re’n vilar uppå strå. :|*

*Hur god du var som ville
till jorden komma ner!
|: Nu ej i synd jag spille
min barndoms dagar mer! :|*

*Dig, Jesu, vi behöva,
du käre barnavän.
|: Jag vill ej mer bedröva
med syndar dig igen. :|*

11. 3 Nefi 27:14–15.
12. 3 Nefi 18:12–13.
13. Lluka 24:30–35; shih edhe vargjet 13–29.
14. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 52.
15. Zbulesa 21:4.

Paraqitur nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Vëllezër dhe motra, Presidenti Monson më ka ftuar të paraqit emrat e Drejtuesve të Përgjithshëm dhe të Të Shtatëdhjetëve Zonalë për votimin tuaj mbështetës.

Propozohet që ne të mbështetim Tomas Spenser Monsonin, si profet, shikues dhe zbulues, dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajringun, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorfin, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta tregojnë atë.

Votimi u shënua.

Propozohet që ne të mbështetim Rasëll M. Nelsonin, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijnë, si anëtarë të atij kuorumi: Rasëll M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Rasëll Ballard, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Geri E. Stivenson dhe Dejll G. Renland.

Ata që janë dakord, ju lutem, tregojeni atë.

Ndonjë kundër mund ta bëjë të ditur në të njëjtën mënyrë.

Votimi u shënua.

Propozohet që ne të mbështetim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem, tregojeni atë.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Votimi u shënua.

Propozohet që ne të lirojmë sa vijnë nga thirrjet si Të Shtatëdhjetë Zonalë, duke filluar nga data 1 maj 2016: Manuel M. Agustin, Kent J. Alen, Stiven B. Alen, W. Mark Baset, Patrik M. Butuja, Mark A. Breg, Marselo F. Çape, Eliazer S. Kolado, Valeri V. Kordon, Xhoakin E. Kosta, Xhefri D. Kamings, Masimo De Feo, Donald D. Dëshler, Nikolas L. Di Xhiovani, Horge S. Domingez, Geri B. Doksi, Dejvid G. Fernandes, Hernan D. Ferreira, Moroni Gaona, Xhek N. Zherar, Rikardo P. Himenez, Daglas F. Hajem, Brent J. Hillier, Robert W. Hajmas, Lester F. Xhonson, Mati T. Jutenus, Çang Ho Kim, Alfred Kiungu, Dejn O. Levit,

Remixhio E. Majm i Riu, Ismael Mendoza, Sezar A. Morales, Rulon D. Mans, Ramon C. Nobleza, S. Mark Palmer, Fushar Pierr-No, Geri B. Porter, Hoze L. Reina, Esteban G. Resek, Xhorxh F. Rodes i Riu, Geri B. Sabin, Evan A. Shmuc, D. Zakari Smith, Lin L. Samerhejs, Venceslao H. Svek, Kreg B. Teri, Ernesto R. Toris, Fabian I. Valeho, Emer Vijalobos, J. Romeo Vjarreal dhe Teri L. Uejd.

Ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur vlerësimin për shërbimin e tyre të shkëlqyer, ju lutem, tregojeni atë.

Propozohet që të lirojmë nga thirrjet me mirënjohje të përzemërt Motrat Rozmari M. Uiksom, Sheril A. Esplin dhe Meri R. Durham si presidenca e përgjithshme e Fillores. Gjithashtu ju drejtojmë lirimin nga thirrjet anëtareve të bordit të përgjithshëm të Fillores.

Të gjithë ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur vlerësimin këtyre motrave për shërbimin dhe përkushtimin e tyre të shquar, ju lutemi tregojeni atë.

Propozohet që ne të mbështetim si Autorite të reja të Përgjithshme Të Shtatëdhjetë W. Mark Baset, Mark A. Breg, Uethërford T. Klejton, Valeri V. Kordon, Xhoakin E. Kosta, Masimo De Feo, Piter F. Mërs, K. Bret Natres, S. Mark Palmer, Geri B. Sabin dhe Evan A. Schmuc.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem, tregojeni atë.

Ata kundër, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që të mbështetim personat që vijnë, si Të Shtatëdhjetë Zonalë të rinj: P. Dejvid Agacani, Kilmer A. Aguerro, Rene R. Alba, Viktorino A. Babida, Stiven R. Bangerter, Riçard Bakiran, Dong Çol Beh, Majkëll V. Beheshti, Matie Benasar, Huberman Bien-Eme, Kevin E. Kalderud, Lui J. Kamei, Methju L. Karpenter, Daglas B. Karter, Aroldo B. Kavalkante, Lui C. Kaveri, Ulises Çavez, Brent J. Kristensen, Daglas L. Dans, Mark C. Dejvis, Alesandro Dini Çaçi, J. Skot Dorius, M. Dirk Driskoll, Antonio F. Faundez, Hoze A. Fernandez, Matias D. Fernandez, Kandido Fortuna,

Brus E. Gent, Majkëll A. Gillenuoter, Daniel G. Hamilton, Matias Held, Tom-Atle Herland, Rajmond S. Hajmen, Kristof Kavaja, Tod S. Larkin, Pedro X. Lareal, Huan J. Levriño, Feliks A. Martinez, Kevin K. Miskin, Mark L. Pejs, Rajën V. Pagaduan, A. Moroni Perez, Karlos E. Peroti, Mark P. Peteru, Alan T. Filips, Tomas T. Prajdej, Brajan L. Rason, Rene Romaj, Blejk M. Runi, Luis G. Ruiz, Maksimo A. Savedra i Riu, Pedro A. Sanhueza, Erik J. Shmuc, Benxhamin Ming Ce Tai, Hiber D. Tesheira, Maksimo C. Torres, Hezus Velez, Karlos Vjarreal, Pol H. Uatkins, C. Dejl Uillis i Riu, Uilliam B. Uoan dhe Luis G. Zapata

Të gjithë që janë dakord, ju lutem, tregojeni atë.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Propozohet që ne të mbështetim Xhoi D. Xhons për të shërbyer si presidente e përgjithshme e Fillores, me Xhin B. Bingham si këshilltarë të parë dhe Boni H. Kordon si këshilltarë të dytë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër, mund ta shfaqë po ashtu.

Propozohet që ne të mbështetim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetë Zonalë dhe presidencat e përgjithshme të organizatave ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem, tregojeni atë.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Presidenti Monson, votimi u regjistrua. I ftojme ata që kundërshtuan ndonjërin prej propozimeve, që të kontaktojnë presidentët e tyre të kunjeve.

Ne u jemi mirënjohës të gjithëve ju që i mbështetni udhëheqësit e Kishës në thirrjet e tyre të shenjta, dhe tani i ftojme ato Autoritete të Përgjithshme të sapothirrura dhe presidencën e përgjithshme të Fillores që të vijnë dhe të zënë vendet e tyre në podium. ■

Raporti i Departamentit të Kontrollit Financiar të Kishës, 2015

Paraqitur nga Kevin R. Xhergensen,

Drejtor Administrimi, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës

Drejtuar Presidencës së Parë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Të dashur Vëllezër: Siç përshkruhet me anë të zbulesës në seksionin 120 të Doktrinës e Besëlidhjeve, Këshilli mbi Planifikimin e Të Dhjetave – i përbërë nga Presidencia e Parë, Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve dhe Peshkopata Kryesuese – autorizon shpenzimin e fondeve të Kishës. Subjektet e Kishës i shpenzojnë fondet në përputhje me buxhetet, rregulloret dhe procedurat e miratuara.

Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës, i cili përbëhet nga profesionistë të licencuar dhe është i pavarur nga të gjitha departamentet e tjera të Kishës, ka përgjegjësinë të kryejë kontrole financiare me qëllim që të japë siguri të arsyeshme në lidhje me kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe mbrojtjen e pasurive të Kishës.

Bazuar mbi kontrollet financiare të kryera, Departamenti i Kontrollit Financiar të Kishës është i mendimit se, në çdo hollësi të rëndësishme, kontributet e marra, shpenzimet e bëra dhe pasuritë e Kishës për vitin 2015, janë regjistruar dhe administruar në harmoni me buxhetet, rregulloret dhe praktikat

llogaritëse të miratuara të Kishës. Kisha ndjek praktikën që u jepet mësim anëtarëve të saj, të të jetuarit brenda një buxheti, të shmangies së borxhit dhe kursimit për një rast nevojë.

I paraqitur me respekt nga
Departamenti i Kontrollit
Financiar të Kishës
Kevin R. Xhergensen
Drejtor Administrimi ■

Raporti Statistikor, 2015

Paraqitur nga Bruk P. Hejls,

Sekretar i Presidencës së Parë

Presidenca e Parë ka nxjerrë raportin statistikor që vijon mbi Kishën për periudhën deri më 31 dhjetor 2015.

Njësi të Kishës

Kunje	3.174
Misione	418
Distrikte	558
Lagje dhe Degë	30.016

Anëtarësia e Kishës

Anëtarësia e Përgjithshme...	15.634.199
Fëmijë të Vegjël Shtuar në Dokumente	114.550
Të Kthyer në Besim të Pagëzuar	257.402

Misionarët

Misionarë Kohëplotë	74.079
Misionarë me Shërbim në Kishë	31.779

Tempujt

Tempujt të Përkushtuar në vitin 2015 (Kordovë, Argjentinë; Pejsën, Jutë; Truhijo, Peru; Indianapolis, Indiana dhe Tihuana, Meksikë)	5
Tempujt të Ripërkushtuar (Meksiko-Siti, Meksikë dhe Montreal, Kebek)	2
Tempujt në Funkcionim në Fund të Vitit	149

Nga Plaku Ronald A. Rasband,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Duke Qëndruar me Udhëheqësit e Kishës

A jeni duke qëndruar me udhëheqësit e Kishës në një botë të errët në mënyrë që ju të mund ta përhapni Dritën e Krishtit?

Ne u shprehim një mirëseardhje të ngrohtë Autoriteteve të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetëve Zonalë të sapothirrur dhe presidencës së përgjithshme të mrekullueshme, të re të Filllores. Dhe me vlerësimin më të thellë, i falënderojmë ata që janë liruar nga thirrjet. Ne ju duam, çdonjërin.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, ne sapo kemi marrë pjesë në një përvojë tepër të bekuar ndërsa kemi ngritur duart tona lart për të mbështetur profetët, shikuesit e zbuluesit dhe udhëheqësit e drejtuesit e tjerë të përgjithshëm të thirrur nga Perëndia pikërisht në këto ditë. Asnjëherë nuk e kam marrë lehtë ose të rastësishme mundësinë e mbështetjes dhe të qenit i udhërrëfyer nga shërbëtorët e Zotit. Dhe duke qenë se kam pak muaj në thirrjen time të re si një anëtar i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, jam i përulur nga vota juaj mbështetëse dhe mirëbesimi juaj. E ruaj si thesar gatishmërinë tuaj për të qëndruar me mua dhe me të gjithë këta udhëheqës të mrekullueshëm.

Fill pasi u mbështeta tetorin e kaluar, udhëtova për në Pakistan ku më ishte caktuar një detyrë dhe, ndërsa isha atje, takova shenjtorët e mahnitshëm

dhe të përkushtuar në atë vend. Ata janë të paktë në numër por të mëdhenj në shpirt. Pak përpara se të kthehesha në shtëpi, mora pusullën në vijim nga vëllai Shakel Arshad, një anëtar i dashur që e pata takuar gjatë vizitës

sime: “Faleminderit, Plaku Rasband, që erdhët në Pakistan. Dua t’ju them se ne . . . anëtarët e Kishës . . . ju mbështetim dhe ju duam. [Jemi] kaq me fat që ju ishit këtu dhe dëgjuaam nga ju. Ishte tamam një ditë e çmuar në jetën e familjes sime që takuam një Apostull.”¹

Takimi me shenjtorë si vëllai Arshad ishte një përvojë pushtuese dhe e përulur dhe, duke përdorur fjalët e tij, “një ditë e çmuar” edhe për mua.

Në janar, udhëheqësit e Kishës morën pjesë në një transmetim Ballë për Ballë me rininë dhe udhëheqësit e prindërit e tyre nga e gjithë bota. Transmetimi u dha drejtpërdrejt nëpërmjet internetit në shumë vendndodhje, në 146 vende; disa vendndodhje kishin dëgjues të shumtë në godinat kishtarë, dhe të tjerat ishin një shtëpi e vetme me një të ri që e shihte. Gjithsej, iu bashkuan qindra mijëra.

Duke iu drejtuar dëgjuesve të shumë në numër, Motra Boni Oskarson, presidente e përgjithshme e Të Rejave; Vëllai Stiven W. Ouen, president i përgjithshëm i Të Rinjve dhe unë – të mbështetur nga të ftuarit tanë të rinj, muzikantë dhe të tjerë – iu përgjigjëm pyetjeve të bëra nga rinia jonë.

Qëllimi ynë ishte t’u paraqitnim temën e Aktiviteteve të Përbashkëta për 2016-en, “Shkoni Përpara me një Vendosmëri në Krisht”, nga 2 Nefi, ku thuhet: “Kështu që, ju duhet të shkoni përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit. Prandaj, në qoftë se ju do të shkoni përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe të duroni deri në fund, vini re, kështu thotë Ati: Ju do të keni jetën e përfjetshme.”²

Duke lexuar qindra nga pyetjet e bëra nga rinia jonë, çfarë mësuam? Ne mësuam se rinia jonë e do Zotin, i mbështet udhëheqësit e tyre dhe

dëshiron që pyetjet e tyre të marrin përgjigje! Pyetjet janë një tregues i një dëshire të mëtejshme për të mësuar, për t'ia shtuar dëshmimeve tona ato të vërteta tashmë të ditura dhe për t'u përgatitur më mirë për të "shk[uar] përpara me një vendosmëri në Krisht".

Rivendosja e ungjillit nisi me të riun, Jozef Smith, që bëri një pyetje. Shumë nga mësimet e Shpëtimtarit në shërbesën e Tij nisën me një pyetje. Mbajeni mend pyetjen e Tij drejtuar Pjetrit: "Kush thoni se jam unë?"³ Dhe përgjigja e Pjetrit ishte: "Ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë"⁴. Ne duhet ta ndihmojmë njëri-tjetrin të gjejë përgjigjet e Atit Qie-lor nëpërmjet udhërrëfimit të Shpirtit.

Në atë transmetim, unë u thashë të rinjve:

"Udhëheqësit e kësaj Kishe nuk është se s'janë në dijeni për problemet tuaja, për shqetësimet tuaja dhe për sfidat tuaja.

Ne kemi fëmijë. Ne kemi nipër e mbesa. Ne shpesh mbledhemi me rini në të gjithë botën. Dhe ne po lutemi për ju, ne po flasim për ju në vendet më të shenjta dhe ju duam."⁵

Dua të ndaj një nga shumë e shumë përgjigje që morëm nga ajo ngjarje.

Liza nga Grand Preri, Alberta, Kanada, shkroi: "Kjo ngjarje Ballë për Ballë ishte e mrekullueshme. Çfarë force për dëshminë time dhe bindjet e mia për ungjillin. Jemi kaq të bekuar që kemi udhëheqës të frymëzuar të cilët janë thirrur për të shërbyer në pozicione kaq shumë të ndryshme."⁶

Lizi, nga Plezënt Grouv, Juta, shkroi në një postim të mëparshëm: "Jam mirënjohëse për besimin tim vetjak dhe mundësinë për të mbështetur një profet të Perëndisë dhe burrat e gratë që shërbejnë me të"⁷.

Sot ne kemi mbështetur udhëheqës të cilët, nëpërmjet frymëzimit hyjnor, janë thirrur për të na mësuar

e udhërrëfyer dhe që janë duke na bërë thirrje që të ruhem nga rreziqet që hasim çdo ditë – nga respektimi i shkujdesur i ditës së Shabatit, deri te kërcënimet ndaj familjes, ndaj sulmeve për lirinë fetare dhe madje deri ndaj debatit për zbuluesin e ditëve të mëvonshme. Vëllezër dhe motra, a jemi duke e dëgjuar këshillën e tyre?

Shumë herë në konferenca, mbledhjet e sakramentit dhe Fillore, ne kemi kënduar fjalët e ëmbla: "Tregom', drejtom', pran' ti më rri"⁸. Çfarë nënkuptojnë ato fjalë për ju? Kush ju vjen në mendje kur mendoni për to? A e keni ndier ndikimin e udhëheqësve të drejtë, atyre dishepujve të Jezu Krishtit, të cilët në të kaluarën dhe sot vazhdojnë ta prekin jetën tuaj, të cilët ecin në shtegun e Zotit me ju? Ata mund të jenë fare pranë shtëpisë suaj. Ata mund të jenë në bashkësitë tuaja vendore ose duke folur nga foltorja në konferencën e përgjithshme. Këta dishepuj e ndajnë me ne bekimin e pasjes së një dëshmie për Zotin Jezu Krisht, udhëheqësin e kësaj Kishe, pikërisht udhëheqësin e shpirttrave tanë, i cili ka premtuar: "Merrni zemër dhe mos u frikësoni, sepse unë, Zoti, jam me ju dhe unë do t'ju qëndroj përkrah"⁹.

Më kujtohet Presidenti Tomas S. Monson tek ndante historinë kur ishte ftuar në shtëpinë e presidentit të kunjtit të tij Pol C. Çajlld, për t'u përgatitur për

përparimin drejt Priftërisë Melkizedeke. Çfarë bekimi i veçantë për Presidentin Çajlld, i cili në atë kohë nuk e dinte se po i jepte mësim një djali të ri të Priftërisë Aarone, që një ditë do të bëhej profeti i Perëndisë.¹⁰

Kam pasur vetë çastet e mia të të mësuarit nga profeti ynë i dashur, Presidenti Monson. Nuk ka dyshim në mendjen time ose në zemrën time se ai është profeti i Zotit në tokë; kam qenë një marrës i përlur ndërsa ai ka marrë zbulues dhe ka vepruar sipas saj. Ai na ka mësuar ta shtrijmë dorën, ta mbrojmë njëri-tjetrin, ta shpëtojmë njëri-tjetrin. Kështu u dha mësim në Ujërat e Mormonit. Ata që "dëshironi[n] . . . të quhe[shin] populli i tij" ishin të gatshëm "të mbani[n] barrat e njëri-tjetrit", "të vajtoni[n] me ata që vajtojnë" dhe "të qëndroni[n] si dëshmitarë të Perëndisë"¹¹.

Sot unë qëndroj si një dëshmitar i Perëndisë, Atit të Amshuar dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit. Unë e di se Shpëtimtari ynë jeton dhe na do, dhe i drejton shërbëtorët e Tij, ju dhe mua, për t'i përmbushur qëllimet e Tij të mëdha në këtë tokë.¹²

Teksa ecim përpara, duke zgjedhur që të ndjekim këshillën dhe paralajmërimet e udhëheqësve tanë, ne zgjedhim të ndjekim Zotin ndërsa bota po shkon në drejtim tjetër. Ne zgjedhim të mbaemi fort te shufra e hekurt, të jemi shenjtorë të ditëve të mëvonshme, të jemi në

detyrën e Zotit dhe të mbushemi “me një gëzim jashtëzakonisht të madh”¹³.

Pyetja që ngrihet në ditët e sotme është e qartë: “A jeni duke qëndruar me udhëheqësit e Kishës në një botë të errët në mënyrë që ju të mund ta përhapni Dritën e Krishtit?”

Marrëdhëniet me udhëheqësit janë kaq të rëndësishme dhe domethënëse. Pavarësisht se në çfarë moshe mund të jenë udhëheqësit, sa afër ose larg, ose kur mund ta kenë prekur jetën tonë, ndikimi i tyre pasqyron fjalët e poetit amerikan Edwin Markham, i cili tha këtë:

*Ekziston një fat që na bën vëllezër:
[Askush] s’e bën rrugën i vetëm:
Gjithçka që bëjmë në jetën e të tjerëve
Kthehet në jetën tonë.*¹⁴

Shakel Arshad, miku im në Pakistan, shprehu mbështetjen e tij për mua, vëllanë dhe mikun e tij. Po kështu edhe shumë prej jush. Kur shtrijmë dorën për ta ngritur njëri-tjetrin, ne i vërtetojmë

ato fjalë të fuqishme: “[Askush] s’e bën rrugën i vetëm”.

Mbi të gjitha, ne kemi nevojë për Shpëtimtarin tonë, Zotin tonë, Jezu Krishtin. Një nga historitë nga shkrimet e shenjta që përherë më ka emocionuar shpirtërisht, është kur Jezu Krishti eci mbi ujë për të takuar dishepujt e Tij që po udhëtonin me një barkë në Detin e Galileës. Ata ishin udhëheqës të sapothirrur, si shumë nga ne në podium sot. Historia është shënuar te Mateu:

“Ndërkaq barka ndodhej në mes të detit; dhe përplasej nga valët sepse era i ishte kundërt.

Në rojën e katërt të natës, Jezusi shkoi drejt tyre, duke ecur mbi det.

Dishepujt duke parë atë që po ecte mbi det, u trembën . . . dhe filluan të bërtasin nga frika;

por menjëherë Jezusi u foli atyre duke thënë: ‘Qetësohuni; jam unë, mos kini frikë!’”¹⁵

Pjetri e dëgjoi atë thirrje të mrekullueshme nxitjeje nga Zoti.

“Dhe Pjetri, duke u përgjigjur tha: ‘Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujëra’.

Dhe [Jezusi] tha: ‘Eja!’”¹⁶

Tepër i guximshëm. Pjetri ishte peshkatar, dhe i njihte rreziqet e detit. Megjithatë, ai ishte zotuar që ta ndiqte Jezusin – natën ose ditën, në një barkë ose në tokë të thatë.

Mund ta përfytyroj Pjetrin që kapërceu nga barka, duke mos pritur për një ftesë të dytë, dhe nisi të ecte mbi ujë. Në të vërtetë, shkrimi i shenjtë thotë: “[Ai] eci mbi ujëra, për të shkruar te Jezusi”¹⁷. Ndërsa era rritej në fuqi e forcë dhe ndërsa dallgët vorbullonin rrotull këmbëve të tij, Pjetri “kishte frikë, dhe duke filluar të fundosej, bërtiti duke thënë: ‘O Zot, shpëtomë!’

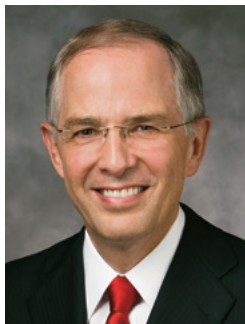
Dhe Jezusi ia zgjati menjëherë dorën, e zuri”¹⁸.

Një mësim kaq i fuqishëm. Zoti që atje për të, ashtu siç Ai është atje për ju dhe për mua. Ai e shtriu dorën e Tij dhe e tërhoqi Pjetrin drejt Vetes dhe drejt sigurisë.

Kam pasur nevojë për Shpëtimtarin dhe shpëtimin nga dora e Tij kaq shumë herë. Kam nevojë për Të tani si kurrë më parë, ashtu siç ka secili nga ju. Me raste kam pasur besim për të kapërcyer nga barka, e thënë në mënyrë figurative, në vende të panjohura, vetëm për të kuptuar se nuk mund t’ia dilja i vetëm.

Siç diskutuam gjatë ngjarjes Ballë për Ballë, Zoti shpesh e shtrin dorën drejt nesh nëpërmjet familjeve dhe udhëheqësve tanë, duke na ftuar që të vijmë tek Ai – ashtu siç Ai e shtriu dorën për të shpëtuar Pjetrin.

Edhe ju do të keni shumë çaste vetjake për t’iu përgjigjur ftesave të shpeshta për të “[ardhur] te Krishti”¹⁹. A nuk është ky qëllimi i kësaj jete në vdekshmëri? Thirrja mund të jetë që të vijmë për të shpëtuar një pjesëtar të familjes; që të vijmë për të shërbyer në

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

një mision; që të kthehemi në Kishë; që të vijmë në tempullin e shenjtë dhe, siç kemi dëgjuar së fundi nga rinia jonë e mrekullueshme në ngjarjen Ballë për Ballë, ejani, ju lutem, më ndihmoni t'i përgjigjem pyetjes sime. Në kohën e duhur, secili nga ne do ta dëgjojë thirrjen "Eja në shtëpi".

Lutem që ne do ta shtrijmë dorën – do ta shtrijmë dorën dhe do ta kapim dorën e Shpëtimtarit që po e zgjat për ne, shpesh nëpërmjet udhëheqësve të Tij të thirrur në mënyrë hyjnore dhe pjesëtarëve të familjes sonë – dhe do ta dëgjojmë thirrjen e Tij për të ardhur.

Unë e di se Jezu Krishti jeton; e dua Atë, dhe e di me gjithë zemrën time se Ai e do secilin nga ne. Ai është Shembulli ynë i madh dhe udhëheqësi hyjnor i të gjithë fëmijëve të Atit tonë. Për këtë jap dëshmi në time solemne, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Koment në Facebook nga Shakel Arshadi për Ronald A. Rasbandin, 2 dhjetor 2015.
2. 2 Nefi 31:20.
3. Mateu 16:15.
4. Mateu 16:16.
5. Ronald A. Rasband, në Face to Face, 20 janar 2016, lds.org/media-library.
6. Përgjigje në ngjarjen Ballë për Ballë nga Liza Jarvis, nga Grand Preri, Alberta, Kanada.
7. Tweet nga Liz Darger, Plezënt Grouv, Juta, 4 prill 2015.
8. "Fëmi i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58.
9. Doktrina e Besëlidhje 68:6.
10. Shih Tomas S. Monson, "Detyrat e Shenjta të Priftërisë që na Janë Besuar", *Liahona*, maj 2006, f. 55–56; Konferenca e Përgjithshme, prill 2006 f. 88.
11. Mosia 18:8–9.
12. Shih Mosia 18:8–9.
13. 1 Nefi 8:12.
14. Edwin Markham, "A Creed", *Lincoln and Other Poems* (1901), f. 25.
15. Mateu 14:24–27.
16. Mateu 14:28–29.
17. Mateu 14:29.
18. Mateu 14:30–31.
19. Moroni 10:32.

“Kushdo që i Pranon Ata, më Pranon Mua”

Fëmijët sot e gjejnë veten në trajta shumë të ndryshme dhe të ndërlikuara të familjes. Ne kemi nevojë që t'i shtrijmë dorën atyre që ndihen të vetmuar, të lënë prapa, ose jashtë gardhit.

Perëndia i do fëmijët. Ai i do të gjithë fëmijët. Shpëtimtari tha: “I lini fëmijët e vegjël . . . të vijnë tek unë, sepse atyre u përket mbretëria e qiejve”¹.

Fëmijët sot e gjejnë veten në trajta shumë të ndryshme dhe të ndërlikuara të familjes.

Për shembull, sot në Shtetet e Bashkuara jetojnë dy herë më shumë fëmijë vetëm me një prind se sa 50 vite më parë.² Dhe ka shumë familje që janë më pak të bashkuara në dashurinë e tyre për Perëndinë dhe më pak të gatshme për t'i zbatuar urdhërimet e Tij.

Në këtë përshtjellim shpirtëror në rritje, ungjilli i rivendosur do të vazhdojë të mbajë standardin, idealin, modelin e Zotit.

“Fëmijët kanë të drejtën të linden nga prindër brenda lidhjeve të martesës dhe të rriten nga një atë dhe një nënë të cilët i nderojnë me besnikëri të plotë besëlidhjet e martesës. . . .

Bashkëshorti dhe bashkëshortja kanë një përgjegjësi solemne të duan dhe të kujdesen për njëri-tjetrin dhe për fëmijët e tyre. . . . Prindërit kanë një detyrë të shenjtë për të rritur fëmijët e tyre me dashuri dhe drejtësi, për

të plotësuar nevojat e tyre fizike dhe shpirtërore dhe për t'i mësuar ata ta duan e t'i shërbejnë njëri-tjetrit [dhe] për të zbatuar urdhërimet e Perëndisë.”³

Ne i falënderojmë shumë prindër të mirë kudo në botë, të të gjitha besimeve, të cilët kujdesen me dashuri për fëmijët e tyre. Dhe ne jemi shumë mirënjohës për familjet në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, të cilat janë të rrethuara nga kujdesi i një ati dhe një nëne të kthyer në besim te Shpëtimtari, të cilët janë vulosur me autoritetin e priftërisë, dhe që po mësojnë në familjen e tyre ta duan dhe t'i mirëbesojnë Atit të tyre Qiellor dhe Birit të Tij, Jezu Krishtit.

Lutje për Rininë

Lutja ime sot është për qindra mijëra fëmijë, të rinj dhe të rinj në moshë madhore, të cilët nuk vijnë, prej këtyre familjeve, le të themi, “ideale”. Nuk flas vetëm për të rinjtë që kanë përjetuar vdekjen, divorcin apo besimin e pakësuar të prindërve të tyre, por edhe për dhjetëra mijëra të rinj dhe të reja prej ngado në botë që e përqafojnë ungjillin pa një nënë ose baba që vjen në Kishë me ta.⁴

Këta shenjtorë të rinj të ditëve të mëvonshme hyjnë në Kishë me besim të madh. Ata shpresojnë që në të ardhmen të krijojnë familjen ideale në vetë jetën e tyre.⁵ Me kalimin e kohës, ata bëhen një pjesë e rëndësishme e forcës sonë misionare, e të rinjve të drejtë dhe e atyre që gjuhëzohen në një altar për të filluar vetë familjen e tyre.

Ndjeshmëria

Ne do të vazhdojmë të japim mësim modelin e Zotit për familjen, por tani me milionat e anëtarëve dhe shumë-llojshmërinë që kemi me fëmijët e Kishës, ne duhet të jemi edhe më të kujdesshëm e më të ndjeshëm. Ka raste që kultura dhe mënyra e të folurit në Kishën tonë janë unike. Fëmijët e Fillores nuk do të pushojnë së kënduari “Familjet Mund t’Jen’ Bashk’ Përgjithmonë”,⁶ por kur ata këndojnë “jam kaq i lumtur kur babi vjen në shtëpi”⁷ ose “me nënën dhe babanë që udhën më tregojnë”,⁸ jo të gjithë fëmijët do të këndojnë rreth familjeve të tyre.

Mikesha jonë, Beti, tregoi një përvojë që pati në kishë kur ishte 10 vjeçe. Ajo tha: “Mësuesja jonë po shpjegonte një mësim rreth martesës në tempull. Ajo më pyeti veçanërisht mua, ‘Beti, prindërit e tu nuk janë të martuar në tempull, apo jo?’ [Mësuesja dhe pjesa tjetër e klasës] e dinin përgjigjen”. Mësuesja e vazhdoi shpjegimin dhe

Beti përfytyroi më të keqen [sikur nuk kishte më shpresë për të ose familjen e saj]. Beti tha: “Kalova shumë net duke qarë. Kur pata probleme me zemrën dy vite më vonë dhe mendova se do të vdisja, më kapi paniku, duke menduar se do të isha vetëm përgjithmonë.”

Miku im Lifi vinte në kishë vetëm. Një herë, kur ishte në Fillore, atij iu kërkua të jepte një bisedë të shkurtër. Ai nuk e kishte as mamën as babin në kishë që të qëndronin përkrah tij dhe ta ndihmonin nëse harronte atë që duhej të thoshte. Lifi ishte i tmerruar. Në vend që ta linte veten të turpërohej, ai qëndroi larg kishës për disa muaj.

“Jezusi, pasi thirri një fëmijë të vogël pranë vetes, e vuri në mes tyre . . .

Dhe [tha se] kushdo që e pranon një fëmijë të vogël si ky në emrin tim, më pranon mua.”⁹

Zemra Besuese dhe Dhunti Shpirtërore

Këta fëmijë dhe të rinj janë bekuar me zemra besuese dhe dhunti shpirtërore. Lifi më tha: “E dija mirë në fshehtësinë e mendjes sime se Perëndia ishte Ati im dhe se Ai më njihte dhe më donte.”

Mikesha jonë, Veronika tha: “Ndërsa mësoja parimet e ungjillit dhe studioja Librin e Mormonit, më dukej sikur po kujtoja gjërat që tashmë i dija, por që i kisha harruar.”

Mikesha jonë Zuleika vjen nga Alegreti në Brazil. Megjithatë në familjen

e saj nuk ishin besimtarë, në moshën 12-vjeçare, Zuleika filloi të lexonte Biblën dhe të shkonte në kisha vendore, duke kërkuar të dinte më shumë për Perëndinë. Me lejen ngurruese të prindërve të saj, ajo studioi me misionarët, mori një dëshmi dhe u pagëzua. Zuleika më tha: “Gjatë diskutimeve, mua m’u tregua një fotografi e Tempullit të Solt-Lejikut dhe më thanë për ordinancat vulosëse. Që prej atij momenti, unë pata dëshirën që një ditë të hyja në shtëpinë e Zotit dhe të kisha një familje të përjetshme.”

Ndonëse situata e një fëmije në tokë mund të mos jetë ideale, ADN-ja shpirtërore e një fëmije është e përsosur, sepse identiteti i vërtetë është një bir apo bijë e Perëndisë.

Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: “Ndihmojini fëmijët e Perëndisë ta kuptojnë atë që është e çiltër dhe e rëndësishme në këtë jetë. Ndihmojini ata të zhvillojnë forcën për të zgjedhur shtigje që do t’i mbajnë ata të mbrojtur në udhën drejt jetës së përjetshme.”¹⁰ Le t’i hapim krahët dhe zemrat tona pak më shumë. Këta të rinj kanë nevojë për kohën tonë dhe dëshminë tonë.

Brendoni, i cili u bashkua me Kishën në Kolorado kur ishte në shkollë të mesme, më tregoi për ata që ia shtrinë

dorën si përpara edhe pas pagëzimit të tij. Ai tha: “Isha në shtëpitë e familjeve që e jetonin ungjillin. Kjo më tregoi një standard që e ndjeva se mund ta kisha në vetë familjen time.”

Veronika, e lindur në Hollandë, frekuentonte të njëjtën shkollë me vajzën time, Kristenin, kur ne jetonim në Gjermani. Veronika vërejti: “Studentët që ishin anëtarë të Kishës kishin një dritë përreth tyre. Arrita të kuptoj se drita vinte nga besimi i tyre në Jezun Krisht dhe të jetuarit e mësimëve të Tij.”

Miku im Maksi u pagëzua në moshën tetë vjeç. Babai i tij nuk ishte anëtar i asnjë kishe dhe Maksi mund të shkante në kishë ose jo.

Kur ishte adoleshent, pasi nuk mori pjesë për disa muaj, Maksi pati ndjesinë se duhej të kthehej në kishë dhe një mëngjes të diele vendosi të kthehej. Por vendosmëria e tij u dobësua ndërsa iu afrua derës kryesore të kishës; pati një shtrëngim në stomak.

Atje, duke qëndruar te dera, ishte peshkopi i ri. Maksi nuk e njihte atë dhe ishte i sigurt se as peshkopi nuk e njihte Maksin. Teksa Maksi u afrua, fytyra e peshkopit u lumturua dhe ai i zgjati dorën dhe i tha: “Maks, sa mirë që po të shoh!”

“Kur i foli ato fjalë”, tha Maksi, “më mbuloi një ndjenjë e ngrohtë dhe e dija se kisha bërë gjënë e duhur”¹¹.

Të diturit e emrit të dikujt mund të sjellë një ndryshim.

“Dhe [Jezusi] urdhëroi që të silleshin fëmijët e tyre të vegjël tek [ai]. . .

Dhe . . . ai i mori [ata], një nga një, dhe i bekoi dhe iu lut Atit për ta.

Dhe pasi e bëri këtë gjë, ai qau përsëri.”¹²

Të Rinj Ende të Papagëzuar

Me kërkesën e prindërve, shumë të rinj që e duan ungjillin presin me vite derisa të pagëzohen.

Jozef Sengoba kur ishte i ri (lart), me shokun e tij dhe trajnuesin e misionit, Plakun Xhoshua Ualusimbin (lart në të djathtë) dhe me presidentin e tij të misionit, Lif Eriksonin (poshtë në të djathtë).

Prindërit e Emilis, u divorcuan kur ajo ishte e vogël dhe ajo nuk mori leje për t’u pagëzuar derisa mbushi 15 vjeç. Mikesha jonë Emili flet plot gjallëri për një udhëheqëse të Të Rejave që “gjithmonë i zgjaste dorën dhe e ndihmonte për ta forcuar dëshminë [e saj]”¹³.

Koltoni dhe Prestoni janë adoleshen-të që jetojnë në Jutë. Prindërit e tyre janë të divorcuar dhe ata nuk kanë marrë leje për t’u pagëzuar. Edhe pse nuk mund ta kalojnë sakramentin, ata e sjellin bukën çdo javë. Edhe pse nuk mund të hyjnë në tempull për të bërë pagëzime me të rinjtë kur lagja e tyre shkon në tempull, të dy vëllezërit gjejnë emra të familjes te dera ngjitur me qendrën e historisë familjare. Faktori që ndikon më shumë për ta ndihmuar rininë tonë të ndihet e përfshirë janë të rinjtë e tjerë të drejtë.

Plaku Jozef B. Sengoba

E mbyll me shembullin e një miku të ri, dikë që ne e takuam disa javë më parë ndërsa po vizitonim Misionin e Lukasës në Zambian.

Plaku Jozef Sengoba është nga Uganda. Babai i tij vdiq kur ai ishte shtatë vjeç. Kur ishte nëntë vjeç, duke qenë se nëna dhe të afërmit e tij nuk ishin në gjendje të kujdeseshin për të, ai duhej të kujdesej vetë për veten e tij. Në moshën 12-vjeçare, ai u takua me misionarët dhe u pagëzua.

Jozefi më tregoi për ditën e tij të parë në kishë: “Pas mbledhjes së sakramentit, mendova se ishte koha të shkoja në shtëpi, por misionarët më njohën me Xhoshua Ualusimbin. Xhoshua më tha se ai do të ishte shoku im dhe më zgjati *Children’s Songbook* [Librin e Këngëve të Fëmijëve] që të mos shkoja duarbosh në klasën e Fillores. Në Fillore, Xhoshua vendosi një karrige tepër pranë së tijës. Presidentja e Fillores më ftoi që të dilja përpara klasës dhe i kërkoi Fillores që të këndonte për mua ‘Fëmijë i Per’ndis’ Jam’. U ndjeva shumë i veçantë”.

Presidenti i degës e çoi Jozefin te familja Pier Mungoza dhe ajo u bë shtëpia e tij për katër vitet e ardhshme.

Tetë vite më vonë kur Plaku Jozef Sengoba filloi misionin e tij, për çudinë e tij trajnuesi ishte Plaku Xhoshua Ualusimbi, djali që e bëri atë të ndihet kaq i mirëpritur në ditën e parë në Fillore. Dhe presidenti i tij i misionit? Ai është Presidenti Lif Erikson, djali i vogël i cili qëndroi larg Fillores sepse ishte i tmerruar të jepte një bisedë. Perëndia i do fëmijët e Tij.

Fëmijët Erdhën Duke Vrapuar

Kur unë dhe gruaja ime Kethi ishim në Afrikë disa javë më parë, ne vizituam Mbuji-Majin, në Republikën Demokratike të Kongos. Për shkak se godina kishtarë nuk ishte mjaft e madhe për të 2.000 anëtarët, ne u

Gjatë një mbledhjeje me 2000 shenjtore të ditëve të mëvonshme në Republikën Demokratike të Kongos (në krye), dhjetëra fëmijë kureshtarë u mbledhën jashtë gardhit që rrethonte pronën ku u mbajt mbledhja (lart). Kur i ftuan brenda, fëmijët erdhën duke vrapiuar.

veshje të lekosura dhe këmbëzbathur, por të gjithë me buzëqeshje të bukura dhe fytyra të emocionuara.

U preka thellë nga kjo përvojë dhe e pashë atë si një simbol të nevojës sonë për t'i shtrirë dorën të rinjve që ndihen të vetmuar, të lënë prapa, ose jashtë gardhit. Le të mendojmë për ta, le t'i mirëpresim ata, le t'i përqafojmë ata dhe të bëjmë gjithçka që mundemi për ta forcuar dashurinë e tyre për Shpëtimtarin. Jezusi tha: "Ai që e pranon një fëmijë . . . si ky në emrin tim, më pranon mua."¹⁴ Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mateu 19:14.
2. Shih "Family Structure", Child Trends DataBank (dhjetor 2015), shtojca 1, faqja 9, childtrends.org/databank.
3. "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129, paragrafet 7 dhe 6.

4. Dua të falënderoj personalisht dhjetëra mijëra nëna të drejta, shumë prej të cilave janë nëna të vetme, që me guxim marrin përgjegjësinë kryesore të forcimit shpirtëror të fëmijëve të tyre. Mikesha jonë, Shelli, nga Kanadaja tha për nënën e saj:

"Misionarët trokitën në derën e prindërve të mi pesë vjet përpara se të lindesha. Prindërit e mi morën disa mësim dhe më pas babai ynë nuk pati më interes. Nëna ime vazhdoi t'i merrte mësimet dhe dëshironte të pagëzohej. Për pesë vjet nëna ime shkonte në kishë si një joanëtare dhe pastaj, tre muaj pas lindjes sime, ajo që në gjendje të pagëzohej.

Nëna ime kurrë nuk ka rënë në sy apo nuk ka qenë në pozita të larta udhëheqjeje. Ajo ka një dëshmi shumë të thjeshtë, të këndshme dhe të qëndrueshme . . . dhe jeton çdo ditë e vërtetë ndaj asaj që ajo beson. Ky shembull i qetë, i thjeshtë gjithmonë më ka mbajtur afër Zotit dhe Kishës."

5. Miku ynë, Rendall, më tha: "M'u mësua dhe e dija se isha një bir i prindërve qiellorë dhe njohuria e identitetit dhe natyrës sime të vërtetë më dha shpresë se nuk kisha nevojë të ndiqja të njëjtin drejtim të prindërve të mi, të cilët i adhuroja, por nuk doja t'i kopjoja. I mirëbesova asaj që më ishte mësuar nga Fillorja, Shkolla e së Dieles, të Rinjtë dhe mësuesit e tjerë. Në lagje dhe tek të afërmit e mi pashë shembuj të familjeve besnike e të lumtura, dhe i mirëbesova Atit Qiellor, duke e ditur se nëse qëndroja besnik, Ai do të më ndihmonte të kisha një familje të tillë."

6. "Familjet Mund t'Jen' Bashk' Përgjithmon", *Himnet*, f. 195.

7. "Daddy's Homecoming", *Children's Songbook*, f. 210.

8. "Love Is Spoken Here", *Children's Songbook*, f. 190-191.

9. Mateu 18:2, 5.

10. Tomas S. Monson, "Mësoni prej Meje", *Liahona*, mars 2016, f. 6; Mesazh i Presidencës së Parë, mars 2016, f. 2.

11. Shih Max H. Molgard, *Inviting the Spirit into Our Lives* (1993), f. 99.

12. 3 Nefi 17:11, 21-22.

13. Emilia, megjithëse pa prindër aktivë, foli me dashuri për gjyshërit, ungjit dhe hallat e tezet, dhe të tjerët që i "zëvendësuan" prindërit e saj. Duke folur për një udhëheqës të Të Rejave në Miçigan, ajo tha: "Fëmijët e saj ishin rritur dhe ajo i dha rëndësi faktit që ta bënte secilën prej të rejave të ndiheshin sikur të ishin vetë vajzat e saj. . . . Buzëqeshja e saj mund ta ngrohte zemrën tënde në ditët më të vështira. . . . E vura si synimin tim që të ndiqja udhëheqjen e saj dhe të isha një 'Motra Molnar' për ata fëmijë që mund të ndihen 'ndryshe' 'të lënë jashtë' ose 'të përjashtuar'".

14. Mateu 18:5.

Nga Plaku Mervin B. Arnold,
i Të Shtatëdhjetëve

Për t'i Shpëtuar: Ne Mund Ta Bëjmë

Zoti ka siguruar të gjitha mjetet e nevojshme për ne që të shkojmë për t'i shpëtuar miqtë tanë më pak aktivë dhe joanëtarë.

Shpëtimtari e kuptoi qartësisht misionin e Tij për të shpëtuar fëmijët e Atit tonë Qiellor, sepse Ai deklaroi:

“Biri i njeriut erdhi për të shpëtuar atë që qe humbur. . . .

[Sepse] kështu është dëshira e Atit tuaj që është në qiej, që asnjë nga këta të vegjël të mos humbasë.”¹

Nëna ime engjëlllore, Xhasmin Benion Arnold, e kuptoi qartësisht rolin e saj për të ndihmuar në shpëtimin e deles së plagosur apo të humbur të Atit tonë Qiellor, përfshirë fëmijët apo nipërit e mbesat e veta. Çfarë roli të mrekullueshëm mund të luajnë gjyshërit në jetën e nipërve dhe mbesave të tyre.

Mami zakonisht caktohej të kryente vizita mësimore tek ata që ndesheshin me vështirësi me besimin e tyre, më pak aktivët dhe familjet pjesërisht anëtare; sidoqoftë, grupi i saj përfshinte të tjerë që nuk ia kishte caktuar askush t'i vizitonte. Në përgjithësi vizitat e saj nuk ishin vetëm një në muaj, ndërsa ajo qetësisht dëgjonte, shërbente te të sëmurët dhe jepte guxim me dashuri. Muajt e fundit të jetës së saj, nëna nuk lëvizte nga shtëpia, prandaj kalonte orë të tëra duke u shkruar atyre letra, duke

u shprehur dashurinë e saj, duke u dhënë dëshminë e saj dhe duke forcuar ata që vinin ta vizitonin.

Ndërsa shkojmë për t'i shpëtuar, Perëndia na jep forcë, guxim dhe bekime. Kur Ai e urdhëroi Moisiun për të shpëtuar fëmijët e Izraelit, Moisiu u tremb, njësoj siç tremben shumë prej nesh. Moisiu kërkoi falje, duke thënë: “Unë nuk jam njeri i gojës; . . . sepse jam i ngathët në fjalë dhe kuvend”².

Zoti e siguroi përsëri Moisiun:

“Kush e ka bërë gojën e njeriut? . . . A nuk jam unë vallë, Zoti?

Dhe tani shko, unë do të jem me gojën tënde dhe do të të mësoj atë që duhet të thuash.”³

Në fakt, Zoti i tha Moisiut: “Ti mund ta bësh!” *Dhe e dini çfarë, kështu mundemi edhe ne!*

Më lejoni të ndaj katër parime që do të na ndihmojnë në përpjekjet tona për shpëtim.

Parimi 1: Ne nuk Duhet ta Vonojmë Shkuarjen për t'i Shpëtuar

Plaku Alehandro Patanía, ish-I Shtatëdhjetë Zonal, tregon historinë e vëllait të tij më të vogël, Danielit, që doli në det për të peshkuar me ekuipazhin e vet. Pas një kohe, Danieli mori një paralajmërim urgjent se një stuhi e madhe po afrohej me shpejtësi. Menjëherë, Danieli dhe ekuipazhi i tij u nisën për në port.

Ndërsa stuhia forcohej, motori i një barke peshkimi në afërsi pushoi së punuari. Ekuipazhi i Danielit i hodhi një cimë me grep barkës së bllokuar dhe filloi ta tërheqë drejt sigurisë. Ata dhanë sinjal me radio për ndihmë, duke e ditur se, me forcimin e stuhisë, atyre u duhej ndihmë e menjëhershme.

Ndërsa të dashurit pritnin me ankth, përfaqësues nga roja bregdetare, shoqata e peshkatarëve dhe forca ushtarake-detare u takuan për caktimin e strategjisë më të mirë të shpëtimit. Disa donin të niseshin menjëherë por u thanë të pritnin për një plan. Ndërsa ata në stuhi vijonin të luteshin për ndihmë, përfaqësuesit vijonin mbledhjen, duke u përpjekur të binin dakord për protokollin e duhur dhe një plan.

Kur më në fund u organizua një grup shpëtimi, erdhi një thirrje e fundit e dëshpëruar. Stuhia e tërbuar pati këputur litarin midis dy barkave dhe ekuipazhi i Danielit po kthehej prapa për të parë nëse mund të shpëtonin kolegët peshkatarë. Në fund, të dy

Ndërsa njerëzit e afërm pritnin me padurim, shpëtuesit i vonuan përpjekjet e tyre gjersa qe tepër vonë.

barkat u fundosën dhe ekuipazhet e tyre, përfshirë vëllanë e Plakut Patanía, humbën.

Plaku Patanía e krahasoi këtë tragjedi me paralajmërimin e Zotit kur Ai tha: “Nuk [e] keni forcuar . . . [ose] rikthyer në shtëpi të hutuarën . . . [ose] nuk e keni kërkuar të humburën . . . [dhe] do t’u kërkoj llogari për delet e mia”⁴.

Plaku Patanía shpjegoi se, ndërsa duhet të jemi të organizuar në këshillat, kuorumet, organizatat tona ndihmëse, madje edhe si individë, nuk duhet të vonohemi për të shkuar për t’i shpëtuar. Ndonjëherë kalojnë shumë javë ndërsa flasim rreth mënyrës se si të ndihmojmë familje apo individë që

janë në nevojë të veçantë. Ne mendojmë me kujdes rreth asaj se cili do t’i vizitojë dhe si do t’u qasemi. Ndërkohë, vëllezërit dhe motrat tona të humbura vazhdojnë të kenë nevojë dhe herë-herë madje të thërrasin dhe të lutën për ndihmë. Ne nuk duhet të vonohemi.

Parimi 2: Ne Kurrë nuk Duhet të Dorëzohemi

Presidenti Tomas S. Monson, që i ka rënë borisë që thërret për të shkuar për t’i shpëtuar, vërejt: “Duhet t’u kujtojmë anëtarëve tanë se nuk është kurrë tepër vonë kur është fjala për . . . anëtarët tanë më pak aktivë . . . të cilët mund të kenë qenë konsideruar si çështje e pashpresë”⁵.

Si shumë prej jush, unë e kam ndarë ungjillin me disa që janë pagëzuar ose janë aktivizuar shpejt dhe të tjerë – të tillë si miku im joanëtar Tim dhe bashkëshortja e tij pak aktive, Sharlinë – që kërkojnë shumë më tepër kohë.

Për më shumë se 25 vite unë u mora me biseda mbi ungjillin me Timin dhe i mora Timin dhe Sharlinën në shtëpi të hapura tempulli. Të tjerë iu bashkuan shpëtimit, gjithsesi Timi e shmangte çdo ftesë që i bëhej për të takuar misionarët.

Një fundjavë isha caktuar të kryesoja një konference kunji. I pata kërkuar presidentit të kunjit që të agjëronte dhe të lutej për ata që duhej të vizitonim. Unë u trondita kur më dorëzoi emrin e mikut tim Tim. Kur peshkopi i Timit, presidenti i kunjit dhe unë trokitëm në derë, Timi e hapi, më pa mua, pa peshkopin dhe mandej tha: “Peshkop, unë mendova se më thatë që do të sillnit dikë të veçantë!”

Pastaj Timi qeshi dhe tha: “Eja brenda, Merv”. Një mrekulli ndodhi atë ditë. Timi tani është pagëzuar dhe ai dhe Sharlina janë vulosur në tempull. Ne nuk duhet të dorëzohemi kurrë.

Parimi 3: Sa i Madh do të Jetë Gëzimi Juaj nëse Sillni Qoftë edhe një Shpirt në Krisht

Shumë vite më parë në një konference të përgjithshme fola për mënyrën se si Hozë de Suza Markes i kuptoi fjalët e Shpëtimtarit që, “nëse ndonjë mesjush është i fortë në Shpirt, le të marrë me vete atë që është i dobët, që ai . . . të mund të forcohet gjithashtu”⁶.

Vëllai Markes e dinte emrin e çdo deleje në kuorumin tij të priftërisë dhe kuptoi se Fernandoja mungonte. Ai pyeti për Fernandon në shtëpinë e tij, pastaj e kërkoi në shtëpinë e një mikui dhe madje shkoi edhe në plazh.

Më në fund e gjeti Fernandon duke bërë sërifing në oqean. Ai nuk ngurroi derisa barka të fundoset, si te historia e Danielit. Ai u fut menjëherë në ujë për ta shpëtuar delen e tij të humbur, duke e sjellë në shtëpi me gëzim.⁷

Pastaj ai u siguria nëpërmjet një shërbese të vazhdueshme që Fernandoja të mos e linte kurrë grupin.⁸

Më lejoni t’ju njoftoj mbi çfarë ndodhi qëkurse Fernandoja u shpëtua dhe të ndaj gëzimin që erdhi nga shpëtimi i vetëm një deleje të humbur. Fernandoja u martua me të dashurën e tij, Marien, në tempull. Ata kanë tani 5 fëmijë dhe

13 nipër e mbesa, të cilët janë të gjithë aktivë në Kishë. Shumë të afërm të tjerë dhe familjet e tyre gjithashtu i janë bashkuar Kishës. Së bashku ata kanë paraqitur mijëra emra të paraardhësve të tyre për të marrë ordinancat e tempullit dhe bekimet thjesht vazhdojnë.

Fernandoja tani po shërben si peshkop për herë të tretë dhe ai vijon të shpëtojë [njerëz], ashtu sikurse ai u shpëtua. Së fundi ai tregoi: “Në lagjen tonë, kemi 32 të rinj të Priftërisë Aarone aktivë, 21 prej të cilëve u shpëtuan gjatë 18 muajve të fundit”. Si individë, familje, kuorume, organizata ndihmëse, klasa, si dhe si mësues shtëpie dhe mësues vizitore, *ne mund ta bëjmë këtë!*

Parimi 4: Pavarësisht nga Mosha Jonë, Ne të Gjithë Jemi Thirrur të Shkojmë për t'i Shpëtuar

Presidenti Henri B. “Cilado qoftë mosha, aftësia, thirrja në Kishë apo vendndodhja jonë, ne jemi thirrur të punojmë të bashkuar për të ndihmuar

[Shpëtimtarin] në mbledhjen e Tij të shpirttrave derisa Ai të vijë përsëri”.⁹

Çdo ditë gjithnjë e më shumë nga fëmijët tanë, rinia jonë, të rinjtë beqarë në moshë madhore dhe anëtarët tanë të rritur të të gjitha moshave po e dëgjojnë thirrjen e Shpëtimtarit për të shkuar për t'i shpëtuar. Ju faleminderit për përpjekjet tuaja! Më lejoni të jap disa shembuj:

Emi, 7 vjeçe, e ftoi mikeshën e vet, Arianën dhe familjen e saj te programi i saj vjetor i mbledhjes së sakramentit i Fillores. Disa muaj më vonë, Ariana dhe familja e saj u pagëzuan.

Aleni, një i ri në moshë madhore beqar, u ndie i frymëzuar të ndante video të Kishës, *Mesazhe Mormone*, dhe vargje nga shkrimet e shenjta me të gjithë miqtë duke përdorur mediat shoqërore.

Motra Rivs filloi ta shpërndante ungjillin te çdo blerës që telefononte.

Xhejmsi ftoi mikun e tij joanëtar Shejn në pagëzimin e bijës së tij.

Spenceri i dërgoi motrës së tij pak aktive një hallkë lidhëse interneti për bisedën e Presidentit Russell M. Nelson në konferencë dhe njoftoi: “Ajo e lexoi bisedën dhe një dritare e re u hap”.

Zoti ka siguruar të gjitha mjetet e nevojshme për ne që të shkojmë për t'i shpëtuar miqtë tanë më pak aktivë dhe joanëtarë. *Ne të gjithë mund ta bëjmë këtë!*

Unë ftoj secilin nga ju t'i kushtojë vëmendje thirrjes për të shkuar për t'i shpëtuar. *Ne mund ta bëjmë këtë!*

Unë dëshmoj solemnisht se unë e di që Jezusi është Bariu i Mirë, që Ai na do dhe Ai do të na bekojë ndërsa ne shkojmë për t'i shpëtuar. Unë e di se Ai jeton; unë e di këtë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

I shpëtuar nga një udhëheqës i merakosur kur ishte djalë i ri, Fernando Araujo (në qendër tek të dyja fotot) shpëton të rinj sot si peshkop (lart) dhe gjen gëzim në pasardhësit e tij, të cilët janë aktivë në Kishë (në krye).

SHËNIME

1. Mateu 18:11, 14; theksimi i shtuar.
2. Eksodi 4:10.
3. Eksodi 4:11.
4. Ezekieli 34:4, 10.
5. Tomas S. Monson, General Authority Leadership Meeting, tetor 2015, përdorur me leje.
6. Doktrina e Besëlidhje 84:106.
7. Shih Lluksa 15:5.
8. Shih Mervyn B. Arnold, “Strengthen Thy Brethren,” *Liahona*, maj 2004, f. 46–47.
9. Henri B. Ajring, “We Are One / Jemi të Bashkuar,” *Liahona*, maj 2013, f. 62.

Nga Plaku Jairo Macagardi,
i Të Shtatëdhjetëve

Vendi i Shenjtë i Rivendosjes

*Palmira ishte skena e rivendosjes, ku do të dëgjohej zëri
i Atit pas afro dy mijëvjeçarësh.*

Një miku im i mirë, i cili ishte anëtar Kishe, u përpoq me vite që të ma mësonte ungjillin e familjeve të përjetshme. Nuk ndodhi deri në çastin kur mora pjesë në shtëpinë e hapur të tempullit të San-Paolos, në Brazil, në tetor të vitit 1978, kur hyra në një dhomë vulosjeje, që doktrina e familjeve të përjetshme hyri në zemrën time dhe për ditë me radhë u luta të dija nëse kjo ishte Kisha e vërtetë.

Unë nuk isha fetar, por isha rritur nga prindër të cilët ishin fetarë, dhe unë kisha parë atë që ishte e mirë në fetë e tjera. Në atë periudhë të jetës sime, unë mendova se të gjitha fetë ishin të pranueshme nga Perëndia.

Pas vizitës sime në shtëpinë e hapur të tempullit, unë kërkova një përgjigje nëpërmjet lutjes, duke pasur besim dhe një vetëbesim të sigurt që Perëndia do të më përgjigjej për pyetjen se cila ishte Kisha e Tij në tokë.

Pas një mundimi të madh shpirtëror, më në fund mora një përgjigje të qartë. Unë u ftova që të pagëzohesha. Pagëzimi im ndodhi më 31 tetor 1978, natën përpara se të mbahej sesioni i përkushtimit të tempullit të San-Paolos.

Unë e kuptova që Zoti më njihte dhe kujdesej për mua, kur Ai iu përgjigj lutjeve të mia.

Mëngjesin tjetër, gruaja ime dhe unë shkuam në San-Paolo për të marrë pjesë në një sesion përkushtimi të tempullit.

Ne ishim atje, por nuk e dija ende vërtet se si ta vlerësoja atë mundësi të

mrekullueshme. Ditën vijuese ne morëm pjesë në një konferencë të zonës.

Ne e kishim filluar udhëtimin tonë në Kishë dhe gjetëm miq të mirë, të cilët na mirëpritën gjatë këtij ndryshimi në jetën tonë.

Klasat e anëtarëve të rinj ku morëm pjesë çdo javë në mbledhjet tona të së dielës, ishin të mrekullueshme. Ato na mbushën me njohuri dhe na bënë të dëshironim që java të kalonte shpejt, në mënyrë që të dielën të mund të merrnim më shumë nga ai ushqim shpirtëror.

Gruaja ime dhe unë pritnim me padurim të hynim në tempull që familjet tona të vuloseshin për përjetësinë. Kjo ndodhi një vit e shtatë ditë më vonë nga pagëzimi im, i cili ishte një moment i mrekullueshëm. Ndjeva sikur përjetësitë ishin ndarë në altar midis asaj që erdhi përpara dhe midis asaj që erdhi pas vulosjes.

Duke qenë se jetonim ligjërisht prej disa vitesh në Bregun Lindor të Shteteve të Bashkuara, i njihja disa nga qytetet dhe në përgjithësi ato ishin të vogla.

Kur lexoja ose dëgjoja për ngjarjet që çuan në Vegimin e Parë, përmendeshin turma njerëzish, gjë e cila nuk përbënte kuptim për mua.

Pyetjet filluan të vinin në mendjen time. Përse Kisha duhej të rivendosej në Shtetet e Bashkuara dhe jo në Brazil ose Itali, në tokën e paraardhësve të mi?

Ku ishin ato turma njerëzish që ishin përfshirë në rigjallërimin e në përshtjellimin e feve – të cilat kishin ndodhur të gjitha në një vend të tillë kaq paqësor e të qetë?

Unë pyeta shumë njerëz për këtë, por nuk mora asnjë përgjigje. Lexova në portugalisht çdo gjë që mund të lexoja, e më pas në anglisht por nuk gjeta asgjë që të mund të ma qetësonte zemrën. Unë vazhdova të kërkoja.

Në tetor të vitit 1984, mora pjesë në konferencën e përgjithshme si këshilltar në një presidencë të kunjit. Pastaj shkova në Palmira të Nju-Jorkut, i etur për ta gjetur përgjigjen.

Me të mbërritur, u përpoqa të kuptoja: Përse duhet të ndodhte Rivendosja këtu e përse gjithë kjo potere shpirtërore? Nga erdhën të gjithë njerëzit e përmendur në rrëfimin e Jozefit? Përse atje?

Në atë kohë, përgjigjja më e arsyeshme për mua ishte se kushtetuta e SHBA-së garantonte lirinë.

Atë mëngjes unë vizitova ndërtesën Grandin, ku u shtyp botimi i parë i Librit të Mormonit. Shkova në Korijen e Shenjtë, ku u luta shumë.

Vështirë se gjeje ndokënd rrugës në atë qytezë të vogël të Palmirës. Ku ishin turmat e njerëzve që kishin përmendur Jozefi?

Atë pasdite unë vendosa të shkoja në fermën e Piter Uitmerit dhe, kur mbërrita atje, gjeta një burrë të dritarja e një kasolleje. Ai kishte një shkëlqim të fortë në sytë e tij. E përshëndeta e më pas fillova t'i bëja po të njëjtat pyetje.

Ai pastaj më pyeti: “A keni kohë?” Unë i thashë po.

Ai shpjegoi se liqenet Erie dhe Ontario e më poshtë në lindje lumi Hadson, ndodheshin në atë krahinë.

Në vitet e hershme të 1800-ës njerëzit vendosën të ndërtonin një kanal lundrimi, i cili do të kalonte nëpër atë krahinë, duke e shtrirë në më shumë se 480 km, që të arrinte te lumi Hadson. Ishte një nismë madhështore për atë kohë dhe ata mund të mbështeteshin vetëm në fuqinë e krahut dhe në forcën e kafshëve.

Palmira ishte qendra për sa u përket disa ndërtimeve. Ndërtuesit kishin nevojë për njerëz ustallarë, teknikë, familjet dhe miqtë e tyre. Shumë njerëz filluan të vërshonin nga qytezat fqinje dhe nga vende të largëta, të tilla si Irlanda, që të punonin për kanalin.

Ai ishte një moment kaq i shenjtë e shpirtëror sepse më në fund e kisha gjetur turmën. Ata sollën zakonet dhe besimet e tyre. Kur burri i përmendi besimet e tyre, mendja ime u ndriçua dhe sytë e mi shpirtërorë m'u hapën nga Perëndia.

Në atë çast, unë e kuptova se si dora e Perëndisë, Atit tonë, me diturinë e Tij të pamasë, e kishte përgatitur në planin e Tij një vend për ta sjellë të riun Jozef Smith, duke e vënë atë në mes të atij përshtjellimi fetar, sepse atje, në kodrën Kumorah, ishin fshehur fletët e çmuara të Librit të Mormonit.

Kjo ishte skena e Rivendosjes, ku zëri i Atit do të dëgjohej pas afro dy mijëvjeçarësh, në një vegim të mrekullueshëm, duke i folur djaloshtit Jozef Smith, kur ai shkoi në Korijen e Shenjtë për t'u lutur dhe dëgjoji: “Ky është Biri Im i Dashur. Dëgjoje Atë!”¹

Atje ai pa dy personazhe, shkëlqimi dhe lavdia e të cilëve i kapërcente të gjitha përshkrimet. Po, Perëndia ia zbuloi Vetën sërish njerëzve. Errësira që e mbulonte tokën, filloi të venitej.

Profecitë lidhur me Rivendosjen, filluan të përmbusheshin. “Pastaj pashe një engjell tjetër që fluturonte në mes të qiellit dhe që kishte ungjillin e përjetshëm, që t'ua predikojë banorëve të dheut dhe çdo kombi, dhe fisi, dhe gjuhe, dhe populli.”²

Brenda fare pak vitesh, Jozefi u udhëhoq drejt dokumenteve të profecive, besëlidhjeve dhe ordinancave të lëna nga profetët e lashtë, drejt Librit tonë të dashur të Mormonit.

Kisha e Jezu Krishtit nuk mund të rivendosej pa ungjillin e përjetshëm të zbuluar në Librin e Mormonit si një dëshmi tjetër e Jezu Krishtit, madje Birit të Perëndisë, Qengjit të Zotit, i cili i mori mëkatet e botës.

Krishti u tha njerëzve të Tij në Jerusalem:

“Unë kam edhe dele të tjera që nuk janë të kësaj vathe”³.

“Unë jam bariu i mirë, dhe i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua.”⁴

Kur u largova nga ferma Uitmer, unë nuk mbaj mend të kem thënë mirupafshim. Mbaj mend vetëm lotët

që më rridhnin lirisht në faqe. Dielli po perëndonte në një qiell të bukur.

Në zemrën time një gëzim dhe paqe e pamasë ma qetësoi shpirtin. U mbusha me mirënjohje.

Tani e kuptova qartë shkakun. Edhe njëherë Zoti më kishte dhënë njohuri dhe dritë.

Gjatë udhëtimit për në shtëpi, shkrimet e shenjta vazhduan të më vërshonin në mendje: premtimet që iu bënë Atit Abraham, që në farën e tij të gjitha familjet e tokës do të bekoheshin.⁵

Dhe për këtë arsye, do të ngriheshin tempuj, në mënyrë që fuqia hyjnore t'i jepej njeriut edhe njëherë në tokë, që familjet të mund të ishin të bashkuara, jo derisa vdekja të na ndajë por bashkë për gjithë përjetësinë.

“Në ditët e fundit do të ij që mali ku ndodhet shtëpia e Zotit do të vendoset në majën e maleve dhe do të ngrihet mbi disa kodra, dhe këtu do të vërshojnë tërë kombet.”⁶

Nëse ju që po dëgjoni, mund të keni ndonjë pyetje në zemrën tuaj, mos u dorëzoni!

Unë ju ftoj ta ndiqni shembullin e profetit Jozef Smith kur ai lexoi te Jakobi [Bibël] 1:5: “Por në qoftë se ndonjërit nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia, që u jep të gjithëve pa kursim, pa qortuar, dhe atij do t'i jepet”.

Ajo që ndodhi në Kumorah, ishte një pjesë e rëndësishme e Rivendosjes, kur Jozef Smithi i mori fletët, të cilat përmbanin Librin e Mormonit. Ky libër na ndihmon të afrohemi më pranë Krishtit sesa ndonjë libër tjetër në tokë.⁷

Unë ndaj dëshminë time se Zoti i ngriti profetët, shikuesit e zbuluesit që ta udhëheqin mbretërinë e Tij në këto ditë të fundit dhe se, në planin e Tij të përjetshëm, familjet janë bërë për të qenë së bashku përgjithmonë. Ai kujdeset për fëmijët e Tij. Ai iu përgjigjet lutjeve tona.

Për shkak të dashurisë së Tij të madhe, Jezu Krishti shleu për mëkatet tona. Ai është Shpëtimtari i botës. Për këtë unë dëshmoj, në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Joseph Smith – Historia 1:17.
2. Zbulesa 14:6.
3. Gjoni 10:16.
4. Gjoni 10:14.
5. Shih Zanafilla 12:3; 17:2–8; Galatasve 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
6. Isaia 2:2.
7. Shih parathënien në Librin e Mormonit.

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Gjithmonë Mbani një Heqje të Mëkateve Tuaja

Nëpërmjet fuqisë shenjtëruese të Frymës së Shenjtë si shoqëruesin tonë të vazhdueshëm, ne gjithmonë mund ta mbajmë një heqje të mëkateve tona.

Një frazë shumë domethënëse, e përdorur nga mbreti Beniamin në mësimet e dhëna prej tij rreth Shpëtimtarit dhe Shlyerjes së Tij, ka qenë një temë e rishfaqur në studimin dhe përsiatjen time për shumë vite.

Në predikimin e tij që të nxit shpirtërisht, drejtuar njerëzve që u kishte shërbyer dhe të cilët i kishte dashur, mbreti Beniamin përshkroi rëndësinë e njohurisë së lavdisë së Perëndisë dhe të shijuarit të dashurisë së Tij, të marrjes së një heqjeje të mëkateve, të kujtuarit gjithmonë të madhësisë së Perëndisë, të lutjes së përditshme dhe të qëndrimit të palëkundur në besim.¹ Ai gjithashtu premtoi se duke i bërë këto gjëra, “ju do të gëzoheni gjithmonë dhe do të mbusheni me dashurinë e Perëndisë dhe *gjithmonë do të mbani një heqje të mëkateve tuaja*”².

Mesazhi im përqendrohet te parimi i mbajtjes gjithmonë të një heqjeje të mëkateve tona. E vërteta e shprehur në këtë frazë mund ta forcojë besimin tonë në Zotin Jezu Krisht dhe ta thellojë dishepullimin tonë. Unë lutem që Fryma e Shenjtë do të na frymëzojë dhe lartësojë ndërkohë që marrim parasysh së bashku të vërteta të rëndësishme shpirtërore.

Rilindja Shpirtërore

Në vdekshmëri ne përjetojmë lindjen fizike dhe mundësinë për rilindje shpirtërore.³ Ne këshillohemi nga profetët dhe apostujt që të zgjohemi në Perëndinë⁴, të “lind[emi] rishtas”⁵ dhe të bëhemi krijesa të reja në Krishtin⁶, duke i marrë në jetën tonë bekimet e bëra të mundura nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit. “Merita[t] dhe mëshir[a]

dhe hiri [i] Mesias së Shenjtë”⁷ mund të na ndihmojnë që të triumfojmë mbi prirjet përqendruese te vetja dhe egoistete të njeriut natyror dhe të bëhemi më vetëmohues, dashamirës dhe shenjtërorë. Ne këshillohemi që të jetojmë në mënyrë të tillë që të “qëndrojmë” pa njollë para [Zotit] në ditën e fundit”⁸.

Fryma e Shenjtë dhe Ordinancat e Priftërisë

Profeti Jozef Smith e përmblodhi shkurtimisht rolin thelbësor të ordinancave të priftërisë në ungjillin e Jezu Krishtit: “Të lindesh përsëri vjen nga Shpirti i Perëndisë nëpërmjet ordinancave”⁹. Kjo thënie lehtësisht e kuptueshme thekson rolet si të Frymës së Shenjtë, ashtu edhe të ordinancave të shenjta në procesin e rilindjes shpirtërore.

Fryma e Shenjtë është anëtar i tretë i Kreut-Perëndi. Ai është një personazh i shpirtit dhe jep dëshmi për gjithë të vërtetën. Në shkrimet e shenjta Frymës së Shenjtë i drejtohem si Ngushëlluesi¹⁰, një mësues¹¹ dhe një zbulues¹². Përveç këtyre, Fryma e Shenjtë është

një shenjtëruës¹³, i cili pastron dhe djeg papastërtinë dhe ligësinë nga shpirtrat njerëzorë si nëpërmjet zjarrit.

Ordinancat e shenjta janë thelbësore në ungjillin e Shpëtimtarit dhe në procesin e ardhjes tek Ai dhe të kërkimit të rilindjes shpirtërore. Ordinancat janë veprime të shenjta që kanë qëllim shpirtëror, rëndësi të përhershme dhe lidhen me ligjet dhe statutet e Perëndisë.¹⁴ Të gjitha ordinancat shpëtuese dhe ordianca e sakramentit duhet të autorizohen nga dikush që mban çelësat e nevojshme të priftërisë.

Ordinancat e shpëtimit dhe të ekzaltimit, të administruara në Kishën e rivendosur të Zotit, janë shumë më tepër sesa kryerje rituale apo simbolike. Përkundrazi, ato përbëjnë kanalet e autorizuar nëpërmjet të cilave bekimet dhe fuqitë e qiellit mund të rrjedhin brenda jetës sonë individuale.

“Dhe kjo priftëri më e madhe administron ungjillin dhe mban çelësin e mistereve të mbretërisë, madje çelësin e diturisë së Perëndisë.

Si rrjedhim, në ordinancat e saj, fuqia e perëndishmërisë manifestohet.

Dhe pa ordinancat e saj dhe pa autoritetin e priftërisë, fuqia e perëndishmërisë nuk u manifestohet njerëzve në mish.”¹⁵

Ordinancat e marra dhe të nderuara me integritet moral janë të domosdoshme për marrjen e fuqisë së shenjtërisë dhe të gjitha bekimeve të vëna në dispozicion nëpërmjet Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Marrja dhe Mbajtja e një Heqjeje të Mëkateve nëpërmjet Ordinancave

Për ta kuptuar më tërësisht procesin me anë të të cilit ne e marrim dhe gjithmonë e mbajmë një heqje të mëkateve tona, ne fillimisht nevojitet të kuptojmë marrëdhënien e pandashme midis tri ordinancave të shenjta që sigurojnë mundësinë për t'i përdorur fuqitë e qiellit: pagëzimit me anë të zhytjes, vënies së duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe sakramentit.

Pagëzimi me anë të zhytjes për heqjen e mëkateve “është ordianca paraprirëse e ungjillit”¹⁶ të Jezu Krishtit dhe duhet të paraprihet nga besimi në Shpëtimtarin dhe nga pendimi i sinqertë.

Kjo ordiancë “është një shenjë dhe një urdhërim që Perëndia e ka vendosur për [fëmijët e Tij] që të hyj[në] në mbretërinë e Tij”¹⁷. Pagëzimi administrohet nga autoriteti i Priftërisë Aarone. Në procesin e ardhjes te Shpëtimtari dhe të rilindjes shpirtërore, pagëzimi siguron një *pastrim fillestar* të domosdoshëm të shpirtit tonë nga mëkati.

Besëlidhja pagëzimore përfshin tri zotime themelore: 1) të jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Jezu Krishtit, 2) gjithmonë ta kujtojmë Atë dhe 3) t'i zbatojmë urdhërimet e Tij. Bekimi i premtuar për nderimin e kësaj besëlidhjeje është “që të mund të ke[mi] gjithmonë Shpirtin e Tij me [ne]”¹⁸. Kështu, pagëzimi është përgatitja thelbësore për të marrë mundësinë e autorizuar për shoqërimin e vazhdueshëm të anëtarit të tretë të Kreut-Perëndi.

“Pagëzimi [me anë të] ujit . . . duhet të pasohet nga pagëzimi i Shpirtit me qëllim që të jetë i plotë”¹⁹. Sikurse Shpëtimtari i dha mësim Nikodemit, “Kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë”²⁰.

Tri thënie nga Profeti Jozef Smith e theksojnë lidhjen jetike midis ordinancave të pagëzimit me anë të zhytjes për heqjen e mëkateve dhe të vënies së duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë:

Thënia 1: “Pagëzimi është një ordiancë e shenjtë përgatitore për marrjen e Frymës së Shenjtë; është kanali dhe çelësi nga ku do të administrohet Fryma e Shenjtë”²¹.

Thënia 2: “Ju do të mund të pagëzonit njëloj një thes me rrë në vend të një njeriu dhe do të kishte të njëjtën pasojë, nëse nuk do të bëhej nga pikëpamja e heqjes së mëkateve dhe marrjes së Frymës së Shenjtë. Pagëzimi me ujë është vetëm gjysmë pagëzim dhe nuk vlen për asgjë pa gjysmën tjetër – që është pagëzimi i Frymës së Shenjtë.”²²

Thënia 3: “Pagëzimi me ujë, pa pagëzimin me zjarr dhe me Frymën e Shenjtë që e pasojnë atë, është i kotë. Ata janë të lidhur në mënyrë të domosdoshme dhe të pandashme.”²³

Lidhshmëria e vazhdueshme midis parimit të pendimit, ordinancave të pagëzimit dhe marrjes së dhuratës së Frymës së Shenjtë dhe bekimit të lavdishëm të heqjes së mëkateve theksohet në mënyrë të përsëritur në shkrimet e shenjtë.

Nefi shpalli: “Pasi porta nëpër të cilën ju duhet të hyni është pendimi dhe pagëzimi me anë të ujit; dhe pastaj vjen një heqje e mëkateve tuaja me anë të zjarrit dhe me anë të Frymës së Shenjtë.”²⁴

Shpëtimtari Vetë shpalli: “Tani ky është urdhërimi: Pendohuni, të gjitha ju skajet e tokës dhe ejani tek unë dhe pagëzohuni në emrin tim, që të shenjtëroheni nëpërmjet marrjes së Frymës së Shenjtë, që të mund të qëndroni pa njollë para meje, në ditën e fundit.”²⁵

Vënia e duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë është një ordinancë e administruar nga autoriteti i Priftërisë Melkizedeke. Në procesin e ardhjes të Shpëtimtari dhe rilindjes shpirtërore, marrja e fuqisë shenjtëruese të Frymës

së Shenjtë në jetën tonë krijon mundësinë e një *pastrimi të vazhdueshëm* të shpirtit tonë nga mëkati. Ky bekim i gëzueshëm është jetik ngaqë “asgjë e papastër nuk mund të jetojë me Perëndinë”²⁶.

Si anëtarë të Kishës së rivendosur të Zotit, ne bekohemi si nëpërmjet *pastrimit tonë fillestar nga mëkati*, që lidhet me pagëzimin dhe me mundësinë për një *pastrim të vazhdueshëm nga mëkati*, të mundësuar nëpërmjet shoqërimit dhe fuqisë së Frymës së Shenjtë – që është anëtar i tretë i Kreut-Perëndi.

Merrni parasysh se si një fermer mbështetet te modeli i pandryshueshëm i mbjelljes dhe korrjes. Të kuptuarit e lidhjes midis mbjelljes dhe korrjes është një burim i vazhdueshëm qëllimi dhe i ndikon të gjitha vendimet dhe veprimet që i ndërmerr një fermer në të gjitha stinët e vitit. Në mënyrë të ngjashme, lidhja e pandashme midis ordinancës së pagëzimit me anë të zhytjes për heqjen e mëkateve dhe vënia e duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë duhet ta ndikojë çdo aspekt të dishepullimit tonë në të gjitha stinët e jetës sonë.

Sakramenti është ordinanca e tretë e domosdoshme për të marrë përdorimin e fuqisë së shenjtërisë. Që të mund ta ruajmë veten tonë në mënyrë më tërësore të panjollë nga bota, ne urdhërohemi që të shkojmë në shtëpinë e lutjes dhe të ofrojmë sakramentet tona në ditën e shenjtë të Zotit.²⁷ Ju lutem të merrni parasysh se emblemat e trupit dhe të gjakut të Zotit, buka dhe uji, që të dyja bekojnë dhe shenjtërohen. “O Perëndi, Ati i Amshuar, ne të kërkojmë ty në emër të Birit tënd, Jezu Krishtit, t’u bekosh e t’u shenjtërosh këtë bukë [ose këtë ujë] shpirtëve të të gjithë atyre që marrin [pinë] prej saj.”²⁸ Të shenjtërosh do të thotë ta bësh të pastër e të shenjtë. Emblemat e sakramentit shenjtërohen në kujtim të pastërtisë së Krishtit, të vartësisë sonë tërësore ndaj Shlyerjes së Tij dhe të përgjegjësisë sonë për t’i nderuar në këtë mënyrë ordinancat e besëlidhjet tona, që ne të mund të “qëndrojmë” pa njollë para [Tij] në ditën e fundit”²⁹.

Ordinanca e sakramentit është një ftesë e shenjtë dhe e përsëritur për t’u penduar sinqerisht dhe për t’u ripërtërirë shpirtërisht. Veprimi i marrjes së

sakramentit, në vetvete, nuk na pastron nga mëkatet. Por ndërsa përgatitemi në mënyrë të ndërgjegjshme dhe marrim pjesë në këtë ordinancë të shenjtë me një zemër të thyer e shpirt të penduar, atëherë premtimi është që ne mund të kemi *gjithmonë* Shpirtin e Zotit me ne. Dhe nëpërmjet fuqisë shenjtëruese të Frymës së Shenjtë si shoqëruesin tonë të vazhdueshëm, ne *gjithmonë* mund ta mbajmë një heqje të mëkateve tona.

Me të vërtetë ne bekohemi çdo javë me anë të mundësisë për ta vlerësuar jetën tonë nëpërmjet ordinancës së sakramentit, për t'i ripërtërirë besëlidhjet tona dhe për ta marrë këtë premtim të besëlidhjes.³⁰

Të Pagëzuar Sërish

Nganjëherë shenjtoret e ditëve të mëvonshme shprehin dëshirën që të mund të pagëzoheshin sërish – dhe në këtë mënyrë të bëhen po aq të pastër e të denjë sa në ditën në të cilën e morën ordinancën e tyre të parë shpëtuese të ungjillit. Me respekt më lejoni të sugjeroj se Ati ynë Qiellor dhe Biri i Tij i Dashur nuk kanë për qëllim që ne ta përjetojmë një ndjenjë të tillë të ripërtëritjes, rigjallërimit dhe rivendosjes shpirtërore vetëm një herë në jetën tonë. Bekimet e marrjes dhe të mbajtjes së heqjes së mëkateve tona gjithmonë nëpërmjet ordinancave të ungjillit na ndihmojnë të kuptojmë se pagëzimi është një pikë nisjeje në udhëtimin

tonë shpirtëror në vdekshmëri; nuk është një vendmbërritje të cilën na merr malli ta vizitojmë përsëri herë pas here.

Ordinancat e pagëzimit me anë të zhytjes, vënies së duarve për dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe sakramentit nuk janë ngjarje të veçuara dhe pa lidhje; përkundrazi, ato janë pjesë përbërëse të një modeli të ndërthurur dhe përmbushës të përparimit shëlbues. Çdo ordinancë pasuese e lartëson dhe e zmadhon qëllimin, dëshirën dhe arritjen tonë shpirtërore. Plani i Atit, Shlyerja e Shpëtimtarit dhe ordinancat e ungjillit sigurojnë hirin që na nevojitet të shkojmë përpara dhe të përparojmë hap pas hapi dhe parim pas parimi drejt vendmbërritjes sonë të përjetshme.

Premtimi dhe Dëshmia

Ne jemi qenie të papërsosura njerëzore duke u përpjekur të jetojmë në vdekshmëri në përputhje me planin e përsosur të Atit Qiellor për përparimin e përjetshëm. Kërkesat e planit të Tij janë të lavdishme, të mëshirshme dhe të rrepta. Nganjëherë mund të jemi të mbushur me vendosmëri dhe herë të tjera mund të ndihemi krejtësisht të papërshtatshëm. Mund të pyetim veten nëse mund ta përmbushim ndonjëherë shpirtërisht urdhërimin që të qëndrojmë pa njollë para Tij në ditën e fundit.

Me ndihmën e Zotit dhe nëpërmjet fuqisë së Shpirtit të Tij që të na “mësojë çdo gjë”³¹, me të vërtetë ne mund të bekohemi që t'i kuptojmë përgjegjësitë tona shpirtërore. Ordinancat i ftojnë qëllimin dhe fuqinë shpirtërore në jetën tonë, ndërkohë që përpiqemi të lindemi sërish dhe të bëhemi burra e gra të Krishtit.³² Dobësitë tona mund të forcohen dhe kufizimet tona mund të kapërcehen.

Edhe pse askush prej nesh nuk mund të arrijë përsosuri në këtë jetë, ne

mund të bëhemi gjithnjë e më shumë të denjë dhe të panjollë pasi jemi “pastruar nga gjaku i Qengjit”³³. Unë premtoj dhe dëshmoj se ne do të bekohemi me besim të shtuar në Shpëtimtarin dhe siguri më të madhe shpirtërore ndërsa kërkojmë që gjithmonë të mbajmë një shlyerje të mëkateve tona dhe, më së fundi, të qëndrojmë pa njollë para Zotit në ditën e fundit. Unë kështu dëshmoj në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Mosia 4:11.
2. Mosia 4:12; theksimi i shtuar.
3. Shih D. Tod Kristoferson, “Përse Martesa, Përse Familja”, *Liahona*, maj 2015, f. 50–53.
4. Shih Alma 5:7.
5. Gjoni 3:3; Mosia 27:25.
6. Shih 2 Korintasve 5:17.
7. 2 Nefi 2:8.
8. 3 Nefi 27:20.
9. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 100.
10. Shih Gjoni 14:16–27; Moroni 8:26.
11. Shih Gjoni 14:26; Doktrina e Besëlidhje 50:14.
12. Shih 2 Nefi 32:5.
13. Shih 3 Nefi 27:19–21.
14. Shih Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, “Ordinanca”, scriptures.lds.org.
15. Doktrina e Besëlidhje 84:19–21.
16. Bible Dictionary [Fjalori Biblik], “Baptism [Pagëzimi]”.
17. *Mësimet: Jozef Smithi*, f. 95.
18. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
19. Bible Dictionary [Fjalori Biblik], “Baptism [Pagëzimi]”.
20. Gjoni 3:5.
21. *Mësimet: Jozef Smithi*, (2009), f. 100–101.
22. *Mësimet: Jozef Smithi*, f. 100.
23. *Mësimet: Jozef Smithi*, f. 95.
24. 2 Nefi 31:17; theksimi i shtuar.
25. 3 Nefi 27:20; theksimi i shtuar.
26. 1 Nefi 10:21.
27. Shih Doktrina e Besëlidhje 59:9–12.
28. Doktrina e Besëlidhje 20:77; shih edhe vargun 79.
29. 3 Nefi 27:20.
30. Shih *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), f. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, bot. Edward L. Kimball (1982), f. 220; N. Eldon Tanner, në Conference Report, tetor 1966, f. 98.
31. Gjoni 14:26.
32. Shih Helamani 3:28–30.
33. Mormoni 9:6.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Këshillat e Familjeve

Kur prindërit janë të përgatitur dhe fëmijët dëgjojnë e marrin pjesë në diskutim, këshilli i familjes me të vërtetë funksionon!

Vëllezërit dhe motrat e mia, ironia e të qenit prindër është që ne kemi prirjen të bëhemi të mirë si prindër pasi të jenë rritur fëmijët tanë. Do të ndaj me ju këtë pasdite diçka që do të dëshiroja ta kisha kuptuar më mirë kur Barbara dhe unë filluam t'i rritnim fëmijët tanë të çmuar.

Gjatë shërbesës sime apostolike, e kam theksuar shpesh fuqinë dhe rëndësinë e këshillave të Kishës, duke përfshirë këshillat e misionëve, kunjeve, lagjeve dhe të organizatave ndihmëse.

Unë besoj që këshillat janë mënyra më dobiprurëse për të arritur rezultate të vërteta. Përveç kësaj, unë e di se këshillat janë mënyra e Zotit dhe se Ai i krijoi të gjitha gjërat e gjithësisë nëpërmjet një këshilli qiellor, siç përmendet në shkrimin e shenjtë.¹

Megjithatë, deri tani asnjëherë nuk kam folur në konferencën e përgjithshme rreth këshillit më bazë dhe më themelor – dhe ndoshta këshillit më të rëndësishëm – të të gjithë këshillave: këshillit të familjes.

Këshillat e familjeve gjithmonë kanë qenë të nevojshëm. Ata janë, në fakt, të përjetshëm në natyrë. Ne i përkritim një këshilli të familjes në ekzistencën paratokësore, kur jetuam me prindërit tanë qiellorë si fëmijët e tyre shpirtërorë.

Një këshill i familjes, kur mbahet me dashuri dhe me tipare të ngjashme me të Krishtit, do ta pakësojë ndikimin e teknologjisë bashkëkohore që shpesh na e largon vëmendjen prej të shpenzuarit të kohës cilësore me njëri-tjetrin dhe gjithashtu ka prirje të sjellë ligësi drejtpërsëdrejti brenda në shtëpitë tona.

Ju lutem, mbajeni mend që këshillat e familjeve janë të ndryshëm nga mbrëmjet familjare të shtëpisë që mbahen të hënave. Mbrëmjet familjare përqendrohen kryesisht mbi udhëzimin e ungjillit dhe veprimtaritë familjare. Këshillat e familjeve, nga ana tjetër, mund të mbahen në çfarëdo dite të javës dhe janë kryesisht një mbledhje në të cilën prindërit dëgjojnë – njëri-tjetrin dhe fëmijët e tyre.

Besoj se ka të paktën katër lloje të këshillave të familjeve:

Së pari, një këshill i përgjithshëm i familjes që përfshin të gjithë familjen.

Së dyti, një këshill ekzekutiv i familjes që përfshin një nënë dhe një baba.

Së treti, një këshill i kufizuar i familjes që përfshin prindërit dhe një fëmijë.

Së katërti, një këshill vetëm-për-vetëm i familjes që përfshin një prind dhe një fëmijë.

Në të gjitha këto mjedise të këshillave të familjes, mjetet elektronike duhet të mbylleen me qëllim që gjithsecili të mund

ta shohë dhe ta dëgjojë njëri-tjetrin. Gjatë këshillave të familjeve dhe në raste të tjera të përshtatshme, ju mund të doni të keni një shportë për mjetet elektronike kështu që kur familja mbledhet, që të gjithë – duke përfshirë nënën e babanë – mund t'i vendosin në shportë telefonat, kompjuterët e dorës dhe pajisjet e tij ose të saj MP3. Më pas ata mund të këshillohen së bashku pa u tunduar që t'i përgjigjen një mesazhi në Facebook, në celular, në Instagram, Snapchat ose mesazheve të postës elektronike.

Lejomëni të tregoj shkurtimisht se si mund të veprojnë secili prej këtyre llojeve të këshillave të familjes.

Së pari, këshilli i plotë i familjes i përfshin të gjithë pjesëtarët e familjes.

Broshura e Kishës e titulluar *Familja Jonë* shpall: "Ky këshill mund të mbledhet për të diskutuar probleme të familjes, për të marrë vendime financiare, për të bërë plane, për të mbështetur e forcuar [njëri-tjetrin] dhe për t'u lutur për njëri-tjetrin dhe për njësinë familjare"².

Ky këshill duhet të mbledhet në një kohë të paracaktuar dhe normalisht është më formal se sa ndonjë lloj tjetër i këshillit të familjes.

Duhet të fillojë me lutje, ose mund të jetë thjesht një zgjatje e natyrshme e bashkëbisedimeve tashmë të filluara

në mjedise të tjera. Ju lutem vini re që një këshill i familjes mund të mos ketë gjithmonë një fillim apo mbarim formal.

Kur prindërit janë të përgatitur dhe fëmijët dëgjojnë e marrin pjesë në diskutim, këshilli i familjes me të vërtetë funksionon!

Pavarësisht nga gjendja jonë e caktuar familjare, është vendimtare që ne t'i kuptojmë rrethanat e veçanta të çdo pjesëtari të familjes. Edhe pse mund të kemi ADN të ngjashme, mund të ketë gjendje dhe rrethana mes nesh që mund të na bëjnë gjerësisht të ndryshëm nga njëri-tjetri dhe të cilat mund të kërkojnë bashkëpunimin dashamirës të këshillit të familjes.

Për shembull, i gjithë diskutimi, dhënia e ideve dhe e dashurisë së mundshme nuk mund ta zgjidhin një problem mjekësor apo një sfidë emocionale me të cilin përballlet një ose më shumë pjesëtarë të familjes. Në kohë të tilla, këshilli i familjes bëhet një vend uniteti, besnikërie dhe përkrahjeje me dashuri ndërkohë që familja kërkon zgjidhje me anë të ndihmës nga jashtë familjes.

Motrat e vëllezërit, veçanërisht ata më të mëdhenj në moshë, mund të jenë ndihmues të fuqishëm për fëmijët e vegjël nëse prindërit do ta përdorin këshillin e familjes për ta përfshirë ndihmën dhe mbështetjen e tyre gjatë kohëve të vështirësisë dhe shqetësimit.

Në këtë mënyrë, një familje është mjaft e ngjashme me një lagje. Kur peshkopi përfshin anëtarë të këshillit të lagjes, ai mund të zgjidhë probleme

dhe të përmbushë shumë gjëra të mira në mënyra që ai kurrë nuk mund t'i kishte bërë pa ndihmën e tyre. Në mënyrë të ngjashme, prindërit kanë nevojë t'i përfshijnë të gjithë anëtarët e familjes kur ndërveprojnë me sfida dhe vështirësi. Në atë mënyrë, fuqia e këshillit të familjes vihet në funksionim. Kur anëtarët e këshillit e ndiejnë se janë pjesë e një vendimi, ata bëhen përkrahës dhe më pas mund të përmbushen rezultate të caktuara pozitive.

Jo çdo këshill i familjes përbëhet nga dy prindër dhe fëmijët. Këshilli i familjes suaj mund të duket shumë i ndryshëm nga sa dukej këshilli i familjes sonë kur po i rritnim shtatë fëmijët tanë. Sot këshilli i familjes sonë përbëhet vetëm nga Barbara dhe unë, në qoftë se nuk mbajmë një këshill të zgjeruar të familjes, i cili përfshin fëmijët tanë të rritur, bashkëshortët e bashkëshortet e tyre dhe nganjëherë nipërit e mbesat dhe stërnipërit e stërmbesat tona.

Ata që janë të pamartuar dhe madje studentët që jetojnë larg shtëpisë, mund ta ndjekin modelin hyjnor të mbajtjes së këshillit duke u mbledhur për t'u këshilluar së bashku me shoqërinë dhe me ata që jetojnë në të njëjtën dhomë.

Merreni parasysh se si do të ndryshonte atmosfera në një apartament nëse banorët do të mblidheshin së bashku rregullisht që të luteshin, dëgjonin, diskutonin dhe planifikonin gjëra së bashku.

Çdo njeri mund ta përshtatë një këshill të familjes që të fitojë përparësi nga ky model hyjnor i themeluar prej Atit tonë të dashur Qiellor.

Sikurse e kam përmendur tashmë, herë pas here një këshill i zgjeruar i familjes mund të jetë i dobishëm. Një këshill i zgjeruar i familjes mund të përbëhet nga gjyshërit dhe fëmijët e rritur që nuk po jetojnë në shtëpi. Edhe nëse gjyshërit ose fëmijët e rritur jetojnë larg,

ata mund të marrin pjesë në këshillat e familjes nëpërmjet telefonit, Skype-it apo FaceTime-it.

Ju mund të doni të merrni parasysh që ta mbani një këshill të përgjithshëm të familjes të dielën, e cila është dita e parë e javës; familjet mund të shqyrtojnë javën e shkuar dhe të planifikojnë për javën e ardhshme. Kjo mund të jetë pikërisht ajo që i nevojitet familjes suaj që të ndihmojë për ta bërë Shabatin një përvojë të kënaqshme.

Lloji i dytë i këshillit të familjes

Është një këshill ekzekutiv i familjes që përfshin vetëm prindërit. Gjatë kësaj kohe së bashku, prindërit mund të shqyrtojnë nevojat fizike, emocionale e shpirtërore të secilit fëmijë dhe përparimin e tij ose të saj.

Këshilli ekzekutiv i familjes është gjithashtu një kohë e mirë për bashkëshortet e bashkëshortët që të flasin rreth marrëdhënieve të tyre vetjake me njëri-tjetrin. Kur Plaku Harold B. Li e kreu vulosjen tonë, ai na mësoi një parim që unë besoj të gjitha çiftet do ta gjejnë dobipurës. Ai tha: "Asnjëherë mos bini të flini pa u gjunjëzuar së bashku, duke shtrënguar duart e njëri-tjetrit dhe duke thënë lutjet tuaja. Lutje të tilla e ftojnë Atin Qiellor që të na këshillojë me anë të fuqisë së Shpirtit."

Lloji i tretë i këshillit të familjes është një këshill i kufizuar i familjes. Në këtë lloj këshilli, të dy prindërit shpenzojnë kohë me një fëmijë individual në një mjedis formal ose joformal. Kjo është një mundësi për diskutim lidhur me *marrjen e vendimeve paraprakisht* rreth gjërave të tilla si ato që ai ose ajo do të bëjë ose nuk do të bëjë në të ardhmen. Kur merren vendime të tilla, ai ose ajo mund të dojë t'i shënojë ato për t'iu kthyer në të ardhmen nëse nevojitet. Nëse biri ose bija juaj ju shohin si një përkrahës të patundur, kjo mbledhje e këshillit mund të përcaktojë synime dhe objektiva për të ardhmen. Kjo është gjithashtu një kohë për t'i dëgjuar me kujdes shqetësimet dhe sfidat serioze që një fëmijë mund të ketë hasur me gjëra të tilla si mungesa e vetëbesimit, keqtrajtimi, ngacmimi ose frika.

Lloji i katërt i këshillit familjar është një këshill vetëm për vetëm i familjes që përfshin një prind dhe një fëmijë. Ky lloj i këshillit të familjes në përgjithësi ndodh papritur. Për shembull, prindi dhe fëmija mund të përfitojnë nga mundësitë e paplanifikuara ndërkohë që udhëtojnë me makinë ose punojnë nëpër shtëpi. Një kohë kur një fëmijë shkon diku me babanë ose nënën, mund të sigurojë një kohë të veçantë për t'u lidhur shpirtërisht dhe emocionalisht. Vendosini këto që më parë në kalendar me qëllim që fëmijët të mund të planifikojnë dhe ta presin me dëshirë kohën e veçantë vetëm me mamën ose babin.

Tani, vëllezër e motra, kishte një kohë kur muret e shtëpisë sonë siguronin gjithë mbrojtjen që na nevojitej kundrejt ndërhyrjeve dhe ndikimeve të jashtme. Ne i kyçnim dyert, i mbyllnim dritaret, i mbyllnim portat dhe ndiheshim të sigurt, të parrezikuar dhe të mbrojtur prej botës së jashtme në vetë strehimin tonë të vogël.

Ato ditë kanë ikur tashmë. Muret, dyert, gardhet dhe portat fizike të shtëpive tona nuk mund ta parandalojnë ndërhyrjen e padukshme prej internetit, Wi-Fi-t, telefonave celularë, rrjeteve. Ato mund t'i përshkojnë shtëpitë tona me vetëm pak klikime dhe goditje të tastierës.

Për fat të mirë, Zoti ka siguruar një mënyrë për t'iu kundërvënë ndërhyrjes negative të teknologjisë, e cila mund të na e largojë vëmendjen nga shpenzimi i kohës cilësore me njëri-tjetrin. Ai e ka bërë këtë duke siguruar një sistem këshillash për t'i forcuar, mbrojtur, ruajtur dhe ushqyer shpirtërisht marrëdhëniet tona më të çmuara.

Fëmijëve patjetër iu duhen prindër të gatshëm për t'i dëgjuar dhe këshilli i familjes mund të sigurojë një kohë gjatë së cilës pjesëtarët e familjes mund të mësojnë që ta kuptojnë dhe duan njëri-tjetrin.

Alma dha mësim: “Këshillohu me Zotin për të gjitha veprimet e tua dhe ai do të të drejtojë për të mirë”³. Të ftuarit e Zotit për të qenë pjesë e këshillit të familjes sonë nëpërmjet lutjes, do t'i përmirësojë marrëdhëniet tona me njëri-tjetrin. Ne, me ndihmën e Atit Qellor dhe të Shpëtimtarit tonë, mund të bëhemi më të durueshëm, më të kujdesshëm, më ndihmues, më falës e më mirëkuptues kur lutemi për ndihmë. Me ndihmën e Tyre, ne mund t'i bëjmë shtëpitë tona një pjesë të vogël të qiellit këtu mbi tokë.

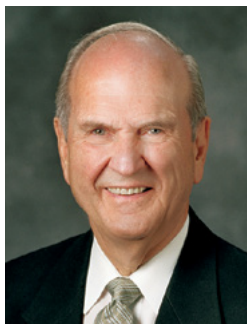
Një këshill i familjes që formohet sipas këshillave në qiell, i mbushur me dashuri si e Krishtit dhe i udhërrëfyer nga Shpirti i Zotit, do të na ndihmojë ta mbrojmë familjen tonë nga shpërqendrimet që mund ta grabitin kohën tonë të çmuar së bashku dhe do të na mbrojnë nga ligësitë e botës.

I ndërthurur me lutjen, një këshill i familjes do ta ftojë praninë e Shpëtimtarit, sikurse premtoi Ai: “Sepse, kudo që dy a tre janë bashkuar në emrin tim, unë jam në mes të tyre”⁴. Ta ftojme Shpirtin e Zotit që të jetë pjesë e këshillit të familjes sonë, sjell bekime që s'kanë përshkrim.

Më së fundi, ju lutem mbajeni mend që një këshill i familjes, i mbajtur rregullisht, do të na ndihmojë të dallojmë herët probleme të familjes dhe t'i zgjidhim ato sapo të dalin; këshillat do t'i japin çdo pjesëtar i familjes një ndjenjë vlere dhe rëndësie; dhe më e rëndësishmja, ata do të na ndihmojnë që të jemi më të suksesshëm dhe më të gëzuar në marrëdhëniet tona të çmuara, brenda mureve të shtëpive tona. I bekoftë Ati ynë Qellor të gjitha familjet tona teksa këshillohemi së bashku, është lutja ime e përlurur në emrin e Zotit Jezu Krisht, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Abraham 4:26; 5:2-3.
2. *Our Family: A Practical Guide for Building a Gospel-Centered Home* (broshurë, 1980), f. 6.
3. Alma 37:37.
4. Mateu 18:20.

Nga Presidenti Rasëll M. Nelson,
President i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Çmimi i Fuqisë së Priftërisë

A jemi të gatshëm të lutemi, të agjërojmë, të studiojmë, të kërkojmë, të adhurojmë dhe të shërbejmë si burra të Perëndisë, në mënyrë që të mund të kemi fuqinë e priftërisë?

Gjashtë muaj më parë, në konferencën e përgjithshme të tetorit 2015, u fola motrave të Kishës rreth rolit të tyre hyjnor si gra të Perëndisë. Tani dëshiroj t'ju flas ju vëllezër për rolin tuaj hyjnor si burra të Perëndisë. Ndërsa udhëtoj nëpër botë, mahnitem nga forca dhe mirësia e çiltër e burrave dhe djemve të kësaj Kise. Thjesht nuk ka asnjë mënyrë për t'i numëruar zemrat që keni shëruar dhe jetët që keni ngritur. Ju faleminderit!

Në mesazhin tim në konferencën e kaluar, tregova përvojën time tronditëse shumë vite më parë kur, si një kirurg zemre, nuk isha në gjendje të shpëtoja jetën e dy motrave të vogla. Me leje të atit të tyre, do doja të flisja më shumë rreth asaj familjeje.

Sëmundja e lindur e zemrës i preku të tre fëmijët që i lindën Ruthit dhe Xhimi Hetfilldit. Djali i tyre i parë, Xhimi i Riu, vdiq pa një diagnozë të përcaktuar. U përfshiva në situatën e tyre kur prindërit kërkuar ndihmë për dy vajzat e tyre, Laurel Enin dhe motrën e saj më të vogël, Gei Linin. M'u thye zemra kur të dyja vajzat vdiqën pas operacioneve të tyre.¹ Me të drejtë,

Ruthi dhe Xhimi ishin të shkatërruar shpirtërisht.

Me kalimin e kohës, mësova se ata ushqyen pakënaqësi të vazhdueshme kundrejt meje dhe Kishës. Për thuajse gjashtë dekada, jam përndjekur nga kjo situatë dhe jam brengosur për familjen Hetfilld. U përpoqa disa herë që të krijoja lidhje me ta, por pa sukses.

Më pas, një natë, majin e kaluar, më zgjuan nga gjumi ato dy vajza të vogla nga ana tjetër e velit. Ndonëse nuk i pashë ose i dëgjova ato me shqisat e mia fizike, e ndjeva praninë e tyre. Shpirtërisht, i dëgjova lutjet e tyre. Mesazhi i tyre ishte i shkurtër dhe i qartë: "Vëllai Nelson, nuk jemi vulosur me asnjë! *A mund të na ndihmosh?*" Pak pas kësaj, mësova se e ëma e tyre kishte ndërruar jetë, por babai dhe vëllai i tyre më i vogël ishin ende gjallë.

I nxitur nga lutjet e Luarel Enit dhe Gei Linit, u përpoqa përsëri për të krijuar lidhje me babain e tyre, i cili mësova se po jetonte me djalin e tij, Shounin. Këtë herë ata ishin të gatshëm të takoheshin me mua.

Në qershor, me plot kuptimin e fjalës u gjunjëzova para Xhimit, tani 88 vjeç, dhe pata me të një bisedë të hapur. Fola për lutjet e vajzave të tij dhe i thashë atij se do isha i nderuar të kryeja ordinancat vulosëse për familjen e tij. Gjithashtu i shpjegova se do të kërkon-te kohë dhe shumë përpjekje nga ana e tij dhe e Shounit që të ishin gati dhe

Presidenti Rasëll M. Nelson dhe Motra Uendi Nelson në Tempullin e Pejës në Jutës me pjesëtarët e familjes së Xhimi Hetfilldit.

të denjë për të hyrë në tempull, pasi asnjëri nga ata nuk e kishte marrë ndonjëherë dhurimin [indaumentin].

Shpirti i Zotit mund të ndihej fuqishëm gjatë gjithë atij takimi. Dhe kur secili, si Xhimi dhe Shouni e pranuan kërkesën time, u gëzova tej mase! Ata punuan me zell me presidentin e kunjit të tyre, peshkopin, mësuesit e shtëpisë dhe udhëheqësin e misionit të lagjes, si dhe me misionarët e rinj dhe një çift misionarësh në moshë. Dhe më pas, jo shumë kohë më parë, në Tempullin e Pejsënit, Juta, unë pata privilegjin e thellë që të vulosja Ruthin me Xhimin dhe katër fëmijët e tyre me ta. Uendi dhe unë qamë kur morëm pjesë në atë përvojë sublime. Shumë zemra u shëruan atë ditë!

Tek reflektoja, jam mahnitur nga Xhimi dhe Shouni dhe nga ajo që ata ishin të gatshëm të bënin. Ata janë bërë heronj për mua. Nëse do kisha ndonjë dëshirë në zemër, ajo do të ishte që çdo burrë dhe i ri në këtë Kishë do të tregonte konkretisht guximin, forcën

dhe përlësinë e këtij babai dhe djali. Ata ishin të gatshëm të falnin dhe t'i linin të shkonin dhembjet dhe zakonet e vjetra. Ata ishin të gatshëm t'i dorëzoheshin udhërrëfimit nga udhëheqësit e tyre të priftërisë, në mënyrë që Shlyerja e Jezu Krishtit të mund t'i pastronte dhe lartësonte ata. Secili ishte i gatshëm të bëhej një burrë që e mban me denjësi priftërinë "sipas urdhërit më të shenjtë të Perëndisë"².

Të *mbash* do të thotë ta përballosh peshën e asaj që po mbartet. Është një mirëbesim i shenjtë të *mbash* priftërinë, që është fuqia dhe autoriteti i madh i Perëndisë. Mendoni për këtë: priftëria që na jepet neve është *pikërisht e njëjta fuqi dhe autoritet* nëpërmjet të cilit Perëndia krijoi këtë botë dhe botë të panumërta, e cila qeveris qiejt e tokën dhe lartëson fëmijët e Tij të bindur.³

Kohët e fundit, Uendi dhe unë ishim në një mbledhje ku organizisti kishte marrë pozicion dhe ishte gati të luante himnin e hapjes. Sytë e tij ishin

te libri i himneve dhe gishtat e tij ishin mbi taste. Ai filloi të shtypte tastet, por nuk u lëshua asnjë tingull. I pëshpërita Uendit: "Nuk është i lidhur me korrentin". Mendova se diçka e kishte penguar rrymën elektrike që të kalonte në atë organo.

Ndaj, vëllezër, në mënyrë të ngjashme, druaj se ka kaç shumë burra të cilëve u është dhënë *autoriteti* i priftërisë por që u mungon *fuqia* e priftërisë ngaqë rryma e energjisë është bllokuar nga mëkate të tilla si përtacia, pandershmeria, krenaria, pamoralshmëria ose shqetësimi për gjërat e botës.

Druaj se ka kaç shumë mbajtës të priftërisë që kanë bërë pak ose asgjë për ta zhvilluar aftësinë e tyre për të pasur qasje te fuqitë e qiellit. Shqetësohem për të gjithë ata që janë të papastër në mendimet, ndjenjat ose veprimet e tyre apo që i poshtërojnë bashkëshortet ose fëmijët e tyre, duke e ndërprerë në këtë mënyrë fuqinë e priftërisë.

Druaj se shumë burra trishtueshëm ia kanë dorëzuar lirinë e tyre të

zgjedhjes kundërshtarit dhe nëpërmjet sjelljes së tyre po thonë: “Shqetësohem më tepër për të kënaqur vetë dëshirat e mia sesa shqetësohem për të mbajtur fuqinë e Shpëtimtarit për t’i bekuar të tjerët”.

Druaj, vëllezër, se disa midis nesh një ditë mund të zgjohen dhe të kuptojnë se çfarë është në të vërtetë fuqia në priftëri dhe të përballen me keqardhjen e thellë se kaluan më tepër kohë duke kërkuar fuqi mbi të tjerët ose fuqi në punë sesa të mësonin ta ushtronin plotësisht fuqinë e Perëndisë.⁴ Presidenti Xhorxh Albert Smith dha mësim se “ne nuk jemi këtu për t’i shpenzuar më kot orët e kësaj jete dhe për të kaluar më pas në gjendjen e ekzaltimit; por ne jemi këtu për ta kualifikuar veten ditë pas dite për detyrat që Ati ynë pret prej nesh që t’i përmbushim këtej e tutje”⁵.

Përse ndonjë burrë do t’i humbiste ditët e të ulej me Esaun për të ngrënë

bukë dhe supë⁶ kur atij i ishte besuar mundësia për t’i marrë të gjitha bekimet e Abrahamit?⁷

Ngutshëm i lutem secilit prej nesh që të jetojë i denjë për privilegjet tona si mbajtës të priftërisë. Do të vijë një ditë që, *vetëm* ata burra që e kanë marrë priftërinë e tyre me seriozitet, duke kërkuar *me zell* për të marrë mësim nga Vetë Zoti, do të jenë në gjendje t’i bekojnë, udhërrëfejnë, mbrojnë, forcojnë dhe shërojnë të tjerët. Vetëm një burrë që e ka paguar çmimin për fuqinë e priftërisë, do të jetë në gjendje të sjellë mrekulli tek ata njerëz që i do, dhe do ta mbajë të sigurt martesën dhe familjen e tij, tani dhe gjatë gjithë përjetësisë.

Cili është çmimi për ta zhvilluar një fuqi të tillë priftërie? Apostulli më i vjetër i Shpëtimtarit, Pjetri – po ai Pjetër që bashkë me Jakobin dhe Gjonin i dhanë Priftërinë Melkizedeke Jozef Smithit dhe Oliver Kaudërit⁸ – shpalli cilësitë

që ne duhet të kërkojmë për t’u “bë[r]ë pjestarë të natyrës hyjnore”⁹.

Ai përmendi besimin, virtytin, diturinë, maturinë, durimin, perëndishmërinë, mirësinë vëllazërore, dashurinë hyjnore dhe zellin.¹⁰ Dhe mos harroni përlulësinë!¹¹ Ndaj unë pyes, si do ta dinë pjesëtarët e familjes, miqtë dhe kolegët tanë që ju dhe unë po veprojmë për t’i zhvilluar këto dhe të tjera dhurata shpirtërore?¹² Sa më shumë të zhvillohen këto cilësi, më e madhe do të jetë fuqia jonë e priftërisë.

Në ç’mënyrë tjetër mund ta rritim fuqinë tonë në priftëri? Ne duhet të lutemi me zemër. Tregimi me mirësjellje i veprimtarive në të shkuarën dhe atyre që do të pasojnë, të cilat përmbillen me disa kërkesa për bekime, nuk mund të përbëjë llojin e bisedimit me Perëndinë që sjell fuqi duruese. A jeni të gatshëm të luteni *për të ditur se si të luteni* për më shumë fuqi? Zoti do t’ju mësojë.

A jeni të gatshëm t’i hetoni shkrimet e shenjta dhe të ushqeheni me bollëk me fjalët e Krishtit¹³ – të studioni *me zell* në mënyrë që të keni më shumë fuqi? Nëse dëshironi ta shihni gruan tuaj t’i shkrihet zemra, lejojeni atë t’ju gjejë në internet duke studiuar doktrinën e Krishtit¹⁴ ose duke lexuar shkrimet tuaja të shenjta!

A jeni të gatshëm të adhuronit rregullisht në tempull? Zotit i pëlqen shumë që ta japë vetë mësimin e Tij në shtëpinë e Tij të shenjtë. Përfytyroni se sa i kënaqur do të ishte Ai nëse ju i kërkonte Atij t’ju mësojë për çelësat, autoritetin dhe fuqinë e priftërisë ndërsa provoni ordinancat e Priftërisë Melkizedeke në tempullin e shenjtë.¹⁵ Përfytyroni rritjen e fuqisë së priftërisë që mund të jetë e juaja.

A jeni të gatshëm ta ndiqni shembullin e Presidentit Tomas S. Monson të shërbimit ndaj të tjerëve? Për dekada

ai ka shkuar larg shtëpisë, duke ndjekur nxitjet e Shpirtit për të arritur në pragun e dikujt dhe për të dëgjuar më pas fjalë të tilla si: “Nga e dije se ishte përvjetori i vdekjes së vajzës sonë?” ose “Nga e dije që ishte ditëlindja ime?” Dhe nëse me të vërtetë dëshironi më shumë fuqi priftërie, ju do ta doni fort dhe do të kujdeseni për gruan tuaj, duke e përqa-fuar si atë *edhe* këshillën e saj.

Tani, nëse e gjitha kjo ju tingëllon e tepërt, ju lutem, merreni parasysh se sa ndryshe do të ishin marrëdhëniet tona me gruan, fëmijët dhe kolegët tanë në punë nëse ne do të ishim *po aq* të shqetësuar rreth fitimit të fuqisë së priftërisë sikurse jemi për të përparuar në punë ose për të rritur bilancin në llogarinë tonë bankare. Nëse do e paraqitim veten me përlulësi përpara Zotit dhe do t'i kërkojmë Atij që të na mësojë, Ai do të na tregojë se si ta rritim *qasjen* tonë të fuqia *e Tij*.

Në këto ditë të mëvonshme, ne e dimë se do të ketë tërmete në vende të ndryshme.¹⁶ Ndoshta një nga ato vende të ndryshme do të jetë në vetë shtëpitë tona, ku mund të ndodhin “tërmete” emocionale, financiare ose shpirtërore. Fuqia e priftërisë mund t'i qetësojë detet dhe t'i shërojë çarjet në tokë. Fuqia e priftërisë gjithashtu mund t'i qetësojë mendjet dhe t'i shërojë çarjet në zemrat e atyre që i duam.

A jemi të gatshëm të lutemi, të agjerojmë, të studiojmë, të kërkojmë, të adhurojmë dhe të shërbejmë si burra të Perëndisë, në mënyrë që të mund ta kemi atë lloj fuqie të priftërisë? Për shkak se dy vajza të vogla ishin kaq të etura për t'u vulosur me familjen e tyre, babai dhe vëllai i tyre ishin të gatshëm ta paguanin çmimin për ta mbajtur Priftërinë e shenjtë Melkizedeke.

Vëllezërit e mi të dashur, neve na është dhënë një mirëbesim i shenjtë – autoriteti i Perëndisë për t'i bekuar të

tjerët. Çdonjëri prej nesh u ngritë si burri që Perëndia ka parashuguruar që ne të jemi – i gatshëm për ta mbajtur me guxim priftërinë e Perëndisë, i etur për të paguar çfarëdo çmimi që kërkohet për ta rritur fuqinë e tij në priftëri. Me *atë* fuqi, ne mund të ndihmojmë për ta përgatitur botën për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit. Kjo është Kisha e Tij, e drejtuar sot nga profeti i Tij, Presidenti Tomas S. Monson, të cilin e dua shumë dhe e mbështet. Unë dëshmoj kështu, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Rasëll M. Nelson, “Një Lutje drejtuar Motrave të Mia”, *Liahona*, nëntor 2015, f. 96.
2. Doktrina e Besëlidhje 84:18.
3. Shih *Duties and Blessings of the Priesthood: Basic Manual for Priesthood Holders, Parts A dhe B* (2000); shih edhe Alma 13:7–8; Doktrina e Besëlidhje 84:17–20,

- 35–38; Moisiu 1:33, 35.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:36.
5. George Albert Smith, në Conference Report, prill 1905, f. 62; shih edhe *The Teachings of George Albert Smith*, red. Robert and Susan McIntosh (1996), f. 17.
6. Shih Zanafilla 25:29–34.
7. Shih Zanafilla 12:3; 17:2–8; Galatasve 3:29; 1 Nefi 15:14–18; Abraham 2:9–11.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 128:20. Shpëtimtari, Moisiu dhe Elija (ndonjëherë i quajtur si Eliasi) fillimisht ua dhanë çelësat Pjetrit, Jakobit dhe Gjonit në mal kur Jezusi u shpërfytyrua përpara tyre (shih Mateu 17:1–4; Marku 9:2–9; Luka 9:28–30; Doktrina e Besëlidhje 63:21).
9. 2 Pjetër 1:4.
10. Shih 2 Pjetër 1:5–10.
11. Shih Doktrina e Besëlidhje 4:6 (shënim: këtu, në një zbulesë për Jozef Smithin, Zoti i shtoi listës së Pjetrit fjalën *përlulësi*).
12. Shih 1 Korintasve 12:4–11; Moroni 10:8–17; Doktrina e Besëlidhje 46:11.
13. Shih 2 Nefi 32:3.
14. Shih 2 Nefi 31:2–21.
15. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:19–20.
16. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:33.

Nga Stiven W. Ouen,
President i Përgjithshëm i Të Rinjve

Udhëheqësit Më Të Mëdhenj Janë Ndjekësit Më Të Mëdhenj

Do të ketë raste kur shtegu përpara duket i errët, por vazhdoni ta ndiqni Shpëtimtarin. Ai e di udhën; në fakt, Ai është udha.

Kur isha 12 vjeç, babai më mori për gjueti në male. Ne u zgjuam në orën 03:00 të mëngjesit, u vumë shalat kuajve dhe filluam t'u ngjitemi faqes së malit të pyllëzuar në errësirë të plotë. Edhe pse më pëlqente shumë të bëja gjueti me babanë tim, atë çast u ndjeva pak i nervozuar. Nuk pata qenë kurrë më parë në këto male dhe nuk mund ta shihja rrugën – dhe vërtet nuk mund të shihja asgjë! E vetmja gjë që mund të shihja ishte drita e vogël që babi im mbante kur ajo ndriçonte paksa pishat përpara nesh. Po sikur kali im të rrëshqiste dhe të binte – a mundej madje të shihje se ku po shkonte? Por më ngushëllonte ky mendim: “Babi e di se ku po shkon. Nëse ndjek atë, çdo gjë do të jetë në rregull”.

Dhe çdo gjë ishte në rregull. Përfundimisht dielli doli dhe ne patëm një ditë të mrekullueshme së bashku. Ndërsa u nisëm drejt e për në shtëpi, babi im tregoi me gisht një majë madhështore e të pjerrët që dallohej midis të tjerave. “Ajo është Uindi Rixh”, tha ai. “Atje ka gjueti të mirë.” Menjëherë,

e ndjeva se doja të vija përsëri dhe t'i ngjitesha një ditë Uindi Rixhit.

Në vitet që pasuan, unë do ta dëgjoja shpesh babanë të fliste rreth Uindi Rixhit, por nuk shkuam kurrë përsëri – derisa një ditë, 20 vjet më vonë, unë i telefonova babit dhe i thashë: “Hajde të shkojmë në Uindi”. Edhe një herë ne u vumë shalat kuajve dhe filluam

t'i ngjiteshim faqes së malit. Tani unë isha një kalorës me përvojë në të 30-at e mia, por përsëri u befasova të ndiej të njëjtin acarim që pata ndier si djalë 12-vjeçar. Por babi im e dinte rrugën dhe unë e ndoqa pas.

Më në fund ne arritëm në majën e Uindit. Pamja ishte emocionuese dhe ndjesia që më pushtonte ishte se doja të vija përsëri – jo për vete këtë herë, por për bashkëshorten time dhe për fëmijët e mi. Unë doja që ata të përjetonin përvojën që pata përjetuar unë.

Përgjatë viteve, unë pata shumë raste që t'i udhëhiqja bijtë e mi dhe të rinj të tjerë në maja malesh, pikërisht sikurse babai im më udhëhiqte mua. Këto përvoja më kanë nxitur të përsiat se çfarë do të thotë të udhëheqësh – dhe çfarë do të thotë të ndjekësh.

Jezu Krishti, Udhëheqësi më i Madh dhe Ndjekësi më i Madh

Nëse do të duhej t'ju pyetja: “Kush është udhëheqësi më i madh që jetoj ndonjëherë?” – çfarë do të thoshit? Përgjigjja, sigurisht, është Jezu Krishti. Ai dha shembullin e përkryer të çdo cilësie udhëheqëje të përfytyrueshme.

Por si do të qe nëse do t'ju pyetja: “Kush është *ndjekësi* më i madh që jetoj ndonjëherë?” – A nuk do të ishte përgjigja përsëri Jezu Krishti? Ai është udhëheqësi më i madh *sepse* Ai është ndjekësi më i madh – Ai e ndjek Atin e Tij përsosurisht, në të gjitha gjërat.

Bota jep mësim që udhëheqësit duhet të jenë të fuqishëm; Zoti na mëson që ata duhet të jenë zemërbutë. Udhëheqësit e botës fitojnë fuqi dhe ndikim nëpërmjet talentit, aftësisë dhe pasurisë së tyre. Udhëheqësit si Krishti fitojnë fuqi dhe ndikim “nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur”¹.

Autoritetet e Përgjithshme dhe Drejtuesit e Përgjithshëm të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Diter F. Uhtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMËDHJETË APOSTUJVE

Rasëll M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Rasëll Ballard

Robert D. Hejjs

Xhefri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Geri E. Stivenson

Dejll G. Renland

PRESIDENCA E TË SHITATËDHJETËVE

L. Uini Klejton

Donald L. Hallstrom

Rigard J. Menis

Kreg C. Kisterson

Ulises Soareh

Lin G. Robins

Gerit W. Gong

AUTORITETET E PËRGJITHSHME TË SHTATËDHJETËT

(sipas rendit alfabetik në anglisht)

PESHKOPATA KRYEUSE

Keshillari Pate	Peshkopi Kryesues	Keshillari Dyte

DREJTUESIT E PËRGJITHSHËM

SHOQATA E NDIHMËS

Keshilltare e Dyte	Presidente	Keshilltare e Pate

TË REJAT

Keshilltare e Pate	Presidente	Keshilltare e Dyte

SHKOLLA E SË DIELËS

Keshillari Pate	President	Keshillari Dyte

FILLORIA

Keshilltare e Pate	Presidente	Keshilltare e Dyte

TË RINITË

Keshillari Pate	President	Keshillari Dyte

Në sytë e Perëndisë, udhëheqësit më të mëdhenj kanë qenë gjithmonë ndjekësit më të mëdhenj.

Më lejoni të tregoj dy përvoja nga ndërveprimet e mia të kohëve të fundit me të rinj të Kishës, që më kanë mësuar rreth udhëheqjes dhe ndjekjes.

Ne Jemi të Gjithë Udhëheqës

Së fundi bashkëshortja ime dhe unë morëm pjesë në një mbledhje sakramenti larg lagjes së shtëpisë sonë. Pikërisht përpara se të fillonte mbledhja, një i ri m'u afrua dhe pyeti nëse do të ndihmoja për shpërndarjen e sakramentit. Unë thashë: "Do të isha i lumtur ta bëja".

U ula me dhjakët e tjerë dhe e pyeta njërin që ishte ulur pranë meje: "Cila është detyra ime?" Ai më tha se duhej të filloja ta shpërndarja sakramentit te fundi i sallës së kishës në pjesën e mesit dhe se ai do të ishte në anën tjetër të së njëjtës pjesë dhe së bashku do të shkonim drejt kreut.

Unë thashë: "Unë nuk e kam bërë këtë qysh prej shumë kohe".

Ai u përgjigj: "Nuk prish punë. Ju do të jeni shumë mirë. Kështu jam ndër edhe unë kur fillova".

Më vonë dhjaku më i ri në kuorum, i shuguruar vetëm disa javë përpara, dha një bisedë në mbledhjen e sakramentit. Pas mbledhjes, dhjakët e tjerë u mbledhën përreth tij për t'i thënë se sa krenarë ishin për shokun e tyre anëtar të kuorumit.

Duke biseduar me ta atë ditë, zbulova se çdo javë anëtarët e të gjitha kuorumeve të Priftërisë Aarone në atë lagje shkonin te të rinj të tjerë dhe i ftonin të ishin pjesë e kuorumeve të tyre.

Këta të rinj ishin të gjithë udhëheqës të mëdhenj. Dhe ata kishin qartësisht disa mbajtës të mrekullueshëm të Priftërisë Melkizedeke, prindër dhe të tjerë pas tyre që i këshillonin në detyrat

e tyre. Të rritur të kujdesshëm si këta i shohin të rinjtë jo thjesht si janë por si mund të bëhen. Kur flasin me rinjtë ose për ta, ata nuk ngulen te mangësitë e tyre. Përkundrazi, ata theksojnë cilësitë e mrekullueshme udhëheqëse që përshfaqin.

Të rinj, kjo është mënyra se si Zoti ju sheh ju. Unë ju ftoj që ta shihni veten në këtë mënyrë. Do të ketë raste në jetën tuaj kur do të thirreni të udhëhiqni. Në raste të tjera, nga ju do të pritët të ndiqni. Por mesazhi im sot për ju është se pavarësisht nga thirrja juaj, ju jeni gjithmonë një udhëheqës dhe ju jeni gjithmonë një ndjekës. Udhëheqja është një shprehje dishepullimi – ajo është thjesht një çështje e të ndihmuarit të të tjerëve të vijnë te Krishti, që është ajo çka bëjnë dishepujt e vërtetë. Nëse po

përpiqeni të jeni një ndjekës i Krishtit, atëherë ju mund të ndihmoni të tjerët ta ndjekin Atë dhe ju mund të jeni një udhëheqës.

Aftësia juaj për të udhëhequr nuk vjen nga një personalitet i shoqërueshëm, aftësi shtytëse apo madje nga talenti për të folur publikisht. Ajo vjen nga zotimi juaj për ta ndjekur Jezu Krishtin. Ajo vjen nga dëshira juaj për të qenë, sipas fjalëve të Abrahamit: "ndjekës më i madh i drejtësisë"². Nëse mund ta bëni këtë – madje edhe nëse nuk jeni i përkryer në të, por po përpiqeni – atëherë ju *jeni* një udhëheqës.

Shërbimi Priftëror Është Udhëheqje

Në një rast tjetër, isha në Zelandën e Re duke vizituar shtëpinë e një nëne të pamartuar me tre fëmijë adoleshentë.

gjithë të vijnë te Krishti”.⁴ Ne nuk mund të kënaqemi duke marrë bekime shpirtërore për vete; ne duhet t’i udhëheqim njerëzit që i duam te po ato bekime – dhe si dishepuj të Jezu Krishtit, ne duhet ta duam gjithkënd. Urdhri i Shpëtimtarit për Pjetrin është gjithashtu urdhër për ne: “Kur të jesh kthyer, forco vëllezërit e tu”⁵.

Ndiq Burrin e Galilesë

Do të ketë raste kur shtegu përpara duket i errët, por vazhdoni ta ndiqni Shpëtimtarin. Ai e di udhën; në fakt, Ai *është* udha.⁶ Me sa më shumë zell të vini te Krishti, aq më thellësisht do të doni t’i ndihmoni të tjerët të përjetojnë atë që keni përjetuar ju. Një fjalë tjetër për këtë ndjesi është dashuria hyjnore, “që [Ati] ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krishtit”⁷. Atëherë ju do të kuptoni se në vetë aktin e të ndjekurit të Krishtit, ju gjithashtu po i udhëhiqni të tjerët drejt Tij, sepse siç thotë Presidenti Tomas S. Monson: “Kur e ndjekim atë Burrë të Galilesë – madje Zotin Jezu Krisht – ndikimi ynë vetjak do të ndihet për mirë kudo që jemi, cilatdo qofshin thirrjet tona”⁸.

Unë jap dëshmi se kjo është Kisha e vërtetë e Krishtit. Ne udhëhiqemi nga një profet i Perëndisë, Presidenti Monson – një udhëheqës i madh që është gjithashtu një ndjekës i vërtetë i Shpëtimtarit. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 121:41.
2. Abraham 1:2.
3. Letërkëmbim vetjak; drejtshkrimi dhe pikësimi të standardizuar.
4. Doktrina e Besëlidhje 20:59; theksimi i shtuar.
5. Lluqa 22:32.
6. Shih Gjoni 14:6.
7. Moroni 7:48.
8. Thomas S. Monson, “Your Personal Influence”, *Liahona*, maj 2004, f. 20.

Biri më i madh ishte 18 vjeç dhe e pati marrë Priftërinë Melkizedeke vetëm një të diel më parë. E pyeta nëse ai pati qenë në gjendje ta ushtronte deri tani këtë priftëri. Ai tha: “Nuk jam i sigurt se çfarë do të thotë kjo”.

Unë i thashë se ai tani kishte autoritetin të jepte një bekim priftërie për ngushëllim apo shërim. Pashë nga nëna e tij, që nuk kishte pasur pranë vetes një mbajtës të Priftërisë Melkizedeke për shumë vite. “Unë mendoj se do të ishte e mrekullueshme”, thashë unë, “nëse do t’i jepnit mamit tuaj një bekim”.

Ai u përgjigj: “Unë nuk di se si”.

I shpjegova se ai mund t’i vinte duart e veta mbi kokën e nënës së tij, të thoshte emrin e saj, të thoshte se ai po i jepte një bekim me anë të autoritetit të Priftërisë Melkizedeke, të thoshte gjithçka që Shpirti vendos në mendjen dhe zemrën e tij dhe ta mbyllte në emrin e Jezu Krishtit.

Ditën tjetër, mora një postim elektronik prej tij. Në një pjesë aty shkruhet: “Sonte bekova mamin tim. . . . Ndihesha shumë, shumë nervoz dhe i papërshtatshëm, kështu që u luta vazhdimisht për t’u siguruar që e kisha Shpirtin me vete, ngaqë nuk mund ta jepja bekimin pa të. Kur fillova,

e harrova tërësisht veten dhe dobësitë e mia. . . . Unë [nuk e prisja] fuqinë e pamasë shpirtërore dhe emocionale që ndjeva. . . . Më pas, shpirti i dashurisë më mbuloi aq fort saqë nuk i përmbajta emocionet, ndaj e përqafova mamin tim dhe qava si fëmijë. . . . Madje tani ndërsa shkruaj këtë, [unë e ndiej] Shpirtin [kaq shumë saqë] nuk dua kurrë më të mëkatoj përsëri. . . . Unë e dua këtë ungjill.”³

A nuk është frymëzuese të shohësh se si një i ri në dukje i zakonshëm mund të përmbushë gjëra të mëdha nëpërmjet shërbimit të priftërisë, edhe kur ndihet i papërshtatshëm? Së fundi mësova se ky plak i ri ka marrë një thirrje për mision dhe do të hyjë muajin tjetër në qendrën e trajnimit misionar. Unë besoj se ai do të udhëheqë shumë shpirta drejt Krishtit sepse ai ka mësuar se si ta ndjekë Krishtin në shërbimin e tij priftëror – duke filluar në shtëpinë e tij, ku shembulli i tij po ndikon thellë të vëllai i tij 14-vjeçar.

Vëllezër, qoftë në e kuptojmë apo jo, njerëzit po vështrojnë drejt nesh – anëtarë të familjes, miq, madje të huaj. Nuk është e mjaftë për ne si mbajtës të priftërisë që thjesht të vijmë te Krishti; detyra jonë tani është “t’i ftoj[më] të

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Në Lavdërim të Atyre që Shpëtojnë

Kur e përngjasojmë dashurinë e Shpëtimtarit, Ai sigurisht do t'i bekojë dhe do t'i përparojë përpjekjet tona të drejta për t'i shpëtuar martesat tona dhe për t'i forcuar familjet tona.

Shumë vite më parë, isha në Tempullin e Frankfurtit në Gjermani kur vura re një çift të moshuar të zënë përdore. Dhembshuria dhe dashamirësia përkujdesëse që tregonin për njëri-tjetrin, ma ngrohu zemrën.

Nuk jam tërësisht i sigurt përse kjo skenë më ndikoi kaq thellësisht. Ndoshta ishte ëmbëlsia e dashurisë së këtyre dy njerëzve, e ndarë për njëri-tjetrin – një simbol i pakundërshtueshëm i këmbënguljes dhe zotimit. Ishte e qartë që ky çift kishte qenë së bashku për një kohë të gjatë dhe dashamirësia e tyre për njëri-tjetrin ishte ende e gjallë dhe e fortë.

Një Shoqëri e të Flakurve Tej

Mendoj se një tjetër arsye që kjo skenë e dhembshur ka qëndruar me mua për shumë kohë, është ndryshimi kundrejt disa prej qëndrimeve të kohës së sotme. Në kaq shumë shoqëri përreth botës, gjithçka duket se mund të flaket tej. Sapo diçka fillon të thyhet apo vjetërsohet – ose edhe kur thjesht bëhemi të lodhur prej saj – ne e flakim tej dhe e zëvendësojmë me një diçka të përditësuar, diçka më të re apo më të kohës.

E bëjmë këtë gjë me telefonat celularë, veshjet, makinat – dhe, në mënyrë tragjike, edhe me marrëdhëniet.

Ndërkohë që mund të jetë me vlerë që ta largojmë nga jeta jonë rrëmujën e gjërave materiale që nuk na

nevojiten më, kur vjen puna për gjëra të rëndësishme të përjetshme – martesën tonë, familjet tona dhe vlerat tona – një prijë e zëvendësimit të fillestares në përfitim të modernes mund të sjellë keqardhje të thellë.

Jam mirënjohës që i përkas një kishë e cila e vlerëson martesën dhe familjen. Anëtarët e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme njihen anembanë botës që kanë disa prej martesave dhe familjeve më të mira që mund të gjeni. Besoj se kjo është, pjesërisht, për shkak të së vërtetës së çmuar, të rivendosur nga Jozef Smithi, që martesat dhe familjet kanë për qëllim të jenë të përjetshme. Familjet nuk kanë për qëllim që thjesht t'i bëjnë gjërat të veprojnë më lehtësisht këtu në tokë dhe të flaken tej kur ne të mbërrijmë në qiell. Përkundrazi, ato janë *rregullit* i qiellit. Ajo janë një përfaqësim i modelit çelstial dhe një imitim i familjes së përjetshme të Perëndisë.

Por martesat dhe marrëdhëniet e forta familjare nuk ndodhin vetëm ngaqë ne jemi anëtarë të Kishës. Ato kërkojnë punë të vazhdueshme, të qëllimshme. Doktrina e familjeve të përjetshme duhet të na frymëzojë për t'i përkushtuar përpjekjet tona më të mira për shpëtimin dhe përmirësimin e martesave dhe familjeve tona. I admirojmë dhe i përgëzojmë ata që i kanë ruajtur e ushqyer këto marrëdhënie vendimtare, të përjetshme.

Sot dëshirojmë të flasim në lavdërim të atyre që shpëtojnë.

Shpëtimi i Martesave Tona

Përgjatë viteve, unë kam kryer ordinancën e vulosjes për shumë çifte që ishin plot shpresë e dashuri. Kurrë nuk kam takuar njerëz që, teksa e shihnin njëri-tjetrin në anën tjetër të altarit, mendonin se do të përfundonin në divorc ose me zemër të thyer.

Fatkeqësisht, disa përfundojnë kështu.

Për një arsye a një tjetër, ndërkohë që ditët shumëfishohen dhe ngjyra e dashurisë romantike ndryshon, ka disa që dalëngadalë nuk mendojnë më për lumturinë e njëri-tjetrit dhe fillojnë të vënë re fajet e vogla. Në një mjedis të tillë, disa njerëz joshen nga përfundimi tragjik që bashkëshortja e tyre nuk është mëjaft e zgjuar, mëjaft e këndshme apo mëjaft e re. Dhe për një arsye apo një tjetër, ata kanë idenë se kjo u jep

shfaqësimin që të fillojnë të kërkojnë diku tjetër.

Vëllezër, nëse kjo afrohet sadopak që t'ju përshkruajë ju, unë ju paralajmëroj se jeni në një udhë që çon drejt martesave të shkatërruara, shtëpive të shkatërruara dhe zemrave të shkatërruara. Ju drejtojmë lutjen që të ndaleni tani, të ktheheni dhe të ecni përsëri në shtegun e sigurt të integritetit moral dhe besnikërisë ndaj besëlidhjeve. Dhe, sigurisht, të njëjtat parime gjejnë zbatim për motrat tona të dashura.

Tani, pak fjalë për ata prej vëllezërve tanë të pamartuar, të cilët ndjekin mashttrimin që fillimisht ata duhet të gjejnë "gruan e përsosur" përpara se të mund të hyjnë në shoqërim serioz romantik ose në martesë.

Vëllezërit e mi të dashur, më lejoni t'ju kujtoj, nëse do të kishte një grua të përsosur, a mendoni me të vërtetë se ajo do të ishte aq e interesuar për ju?

Në planin e Perëndisë për lumturinë, ne nuk po kërkojmë kaq shumë për dikë të përsosur, por për dikë me të cilën, përgjatë gjithë jetës, ne mund t'i bashkojmë përpjekjet që të krijojmë një marrëdhënie të dashur, të qëndrueshme dhe më të përsosur. Ky është synimi.

Vëllezër, ata që i shpëtojnë martesat e tyre, e kuptojnë se ky synim kërkon kohë, durim dhe, mbi të gjitha, bekimet e Shlyerjes së Jezu Krishtit. Ju kërkon të jeni dashamirës, të mos keni smirë, të

mos kërkonin të mirën tuaj, të mos nixtenin lehtë në zemërim, të mos mendoni keq dhe të gëzoheni me të vërtetën. Me fjalë të tjera, kërkon dashuri hyjnore, dashurinë e pastër të Krishtit.¹

Kjo e gjitha nuk do të ndodhë brenda një çasti. Martesa të mrekullueshme ndërtohen gur pas guri, ditë pas dite, përgjatë një jete të tërë.

Dhe ky është një lajm i mirë.

Sepse, nuk ka rëndësi sa e sheshtë mund të jetë marrëdhënia juaj në të tashmen, në qoftë se ju vazhdoni të shtoni gurë të vegjël të mirësisë, dhembshurisë, vëmendjes, sakrificës, kuptueshmërisë dhe vetëmohimit, më së fundi një piramidë e fuqishme do të fillojë të rritet.

Nëse duket sikur po zgjat përgjithmonë, mbani mend: martesat e lumtura kanë si qëllim që të *zgjatin* përgjithmonë! Prandaj, "mos u lodhni së bëri mirë, sepse ju po ngrini themelin e një [martese] të madhe. Dhe nga gjëra të vogla vjen ajo që është e madhe."²

Mund të jetë një punë e përshkallëzuar, por nuk ka përse të jetë një punë e pahareshme. Në fakt, për të mos thënë atë që është e dukshme, divorci rrallë ndodh kur bashkëshorti e bashkëshortja janë të lumtur.

Prandaj jini të lumtur!

Dhe vëllezër, mahniteni bashkëshorten tuaj duke bërë gjëra që e bëjnë atë të lumtur.

Ata që i shpëtojnë martesat e tyre, zgjedhin lumturinë. Teksa është e vërtetë që disa lloje të depresionit kronik kërkojnë kurim të specializuar, mua më pëlqen kjo pjesë e urtësisë nga Abraham Linkoln: "Shumica e njerëzve janë aq të lumtur sa ata e ndajnë mendjen e tyre që të jetë". Përputhet mirë me shoqëruetin e saj nga shkrimet e shenjta: "Kërkoni dhe do të gjeni."³

Nëse kërkojmë papërsosuri në bashkëshortet tona apo acarime në martesat tona, ne me siguri do t'i gjejmë

ato, sepse çdo njeri i ka disa prej tyre. Nga ana tjetër, nëse kërkojmë të mirën, ne me siguri do ta gjejmë atë, sepse çdo njeri gjithashtu ka shumë cilësi të mira.

Ata që i shpëtojnë martesat, i shkulin barërat e këqija dhe i ujitin lulet. Ata kremtojnë veprimet e vogla të hirësisë që japin shkëndijat e ndjenjave të dhembshura të dashurisë hyjnore. Ata që i shpëtojnë martesat, shpëtojnë brezat e ardhshëm.

Vëllezër, mbani mend përse ratë në dashuri.

Punoni çdo ditë që ta bëni martesën tuaj më të fortë e më të gëzuar.

Vëllezërit e mi të dashur, bëfshim gjithçka mundemi që të numërohem mes atyre shpirtrave të shenjtëruar dhe të lumtur që i shpëtojnë martesat e tyre.

Shpëtimi i Familjeve Tona

Sot gjithashtu dëshiroj të flas në lavdërim të atyre që i shpëtojnë marrëdhëniet e tyre me familjet e tyre. Çdo familje ka nevojë të shpëtohet.

Po aq e mrekullueshme sa është që kjo Kishë njihet për familjet e saj të forta, ne shpesh mund të ndiejmë se kjo duhet të zbatohet te çdo familje shenjtore e ditëve të mëvonshme përveç tonave. Por realiteti është që nuk ka familje të përsosura.

Çdo familje ka çaste çuditërie.

Si rastet kur prindërit tuaj ju kërkojnë t'i nxirrni ata në një "selfi", ose kur tetoja juaj e moshuar këmbëngul se jeni ende beqar ngaqë keni shumë naze, ose kur kunati juaj plot opinione mendon se pikëpamja e tij politike është

tërësisht e vërtetë dhe e saktë, ose kur babai juaj organizon një fotografi familjare me çdonjërin të veshur si personazhe në filmin e tij të parapëlqyer.

Dhe ty të jepet kostumi i Çubakës.

Familjet janë të tilla.

Mund të kemi të njëjtin grup gjenesh, por ne nuk jemi të njëjtë. Ne kemi shpirtra të veçantë. Ne ndikohemi në mënyra të ndryshme nga përvojat tona. Dhe si rrjedhojë secili prej nesh përfundon i ndryshëm.

Në vend që të përpiqemi ta detyrojmë çdonjërin brenda një modeli që e kemi krijuar vetë, ne mund të zgjedhim të gëzohemi me këto ndryshime dhe t'i vlerësojmë ato ngaqë i shtojnë larmi dhe të papritura të vazhdueshme jetës sonë.

Megjithatë, nganjëherë pjesëtarët e familjeve tona bëjnë zgjedhje ose bëjnë gjëra që janë të pamenduara, lënduese dhe të pamoralshme. Çfarë duhet të bëjmë në këto raste?

Nuk ka një zgjidhje që e mbulon çdo situatë. Ata që i shpëtojnë familjet e tyre, janë të suksesshëm ngaqë këshillohen me bashkëshortet dhe familjen e tyre, kërkojnë vullnetin e Zotit dhe mbajnë vesh për nxitjet e Frymës së Shenjtë. Ata e dinë se ajo që është e drejtë për një familje, mund të mos jetë e drejtë për një tjetër.

Megjithatë, ka një gjë që është e drejtë në çdo rast.

Në Librin e Mormonit mësojmë për një popull i cili e kishte zbuluar sekretin e lumturisë. Për disa breza, "nuk pati grindje. . . . Dhe me siguri nuk mund të kishte një popull më të lumtur mes gjithë njerëzve të krijuar nga dora e Perëndisë." Si e bënë ata këtë? "Për shkak të dashurisë së Perëndisë që jetonte në zemrat e njerëzve."⁴

Çfarëdo problemesh që po i has familja juaj, çfarëdo që duhet të bëni për t'i zgjidhur ato, fillimi dhe fundi i

zgjidhjes është dashuria hyjnore, dashuria e pastër e Krishtit. Pa këtë dashuri, edhe familjet në dukje të përsosura hasin vështirësi. Me të, edhe familjet me sfidat të mëdha ia dalin mbanë.

“Dashuria nuk ligështohet kurrë.”⁵

Është e vërtetë për shpëtimin e martesave! Është e vërtetë për shpëtimin e familjeve!

Vëreni Mënjatë Krenarinë

Armiku kryesor i dashurisë hyjnore është krenaria. Krenaria është një nga arsytet më të mëdha që martesat dhe familjet hasin vështirësi. Krenaria është gjaknxehtë, jodashamirëse dhe ziliqare. Krenaria e zmadhon tepër vetë forcën e saj dhe i shpërfilll virtytet e të tjerëve. Krenaria është egoiste dhe nxitet lehtë në zemërim. Krenaria hamendëson qëllim të lig atje ku nuk ekziston dhe i fsheh dobësitë e saj prapa justifikimeve të mençura. Krenaria është cinike, pesimiste, zemërake dhe mosduruese. Në të vërtetë, nëse dashuria hyjnore është dashuria e pastër e Krishtit, atëherë krenaria është tipari përcaktues i Satanit.

Krenaria mund të jetë një dështim i zakonshëm njerëzor. Por nuk është pjesë e trashëgimit tonë shpirtëror dhe

nuk ka vend mes mbajtësve të priftërisë së Perëndisë.

Jeta është e shkurtër, vëllezër. Keqardhjet mund të zgjatin për një kohë të gjatë – disa do të kenë pasoja që jehojnë përmes përjetësisë.

Mënyra se si e trajtoni bashkëshorten ose fëmijët, ose prindërit, ose motrat apo vëllezërit tuaj, mund t'i ndikojë brezat që vijnë. Çfarë trashëgimie dëshironi t'u lini pasardhësve tuaj? Një trashëgimi të egërsisë, hakmarrjes, zemërimit, frikës apo izolimit? Apo një trashëgimi të dashurisë, përlulësisë, faljes, dhembshurisë, rritjes shpirtërore dhe unitetit?

Ne të gjithë kemi nevojë të mbajmë mend: “Gjykimi është pa mëshirë për atë që nuk ka treguar mëshirë”⁶.

Për hir të marrëdhënieve tuaja familjare, për hir të shpirtit tuaj, ju lutem jini të mëshirshëm, sepse “mëshira triumfon mbi gjykimin”⁷.

Vëreni mënjatë krenarinë.

Të kërkuarit falje me çiltërsi ndaj fëmijëve tuaj, bashkëshortes suaj, familjes suaj apo miqve tuaj nuk është shenjë e dobësisë por e forcës. A është të pasurit të drejtë më i rëndësishëm sesa krijimi i një mjedisi të ushqimit shpirtëror, shërimit dhe dashurisë?

Ndërtoni ura; mos i shkatërroni ato.

Edhe kur nuk e keni gabim – ndoshta veçanërisht kur nuk e keni gabim – lejojeni dashurinë që ta mposhtë krenarinë.

Nëse e bëni këtë, çfarëdo kundërshtie që po hasni, do të kalojë, dhe për shkak të dashurisë së Perëndisë në zemrat tuaja, grindja do të zhdukët. Këto parime të shpëtimit të marrëdhënieve gjejnë zbatim te ne të gjithë, pavarësisht nëse jemi të martuar, të divorcuar, të ve apo beqarë. Ne të gjithë mund të jemi shpëtimtarë të familjeve të forta.

Dashuria Më e Madhe

Vëllezër, në përpjekjet tona për t'i shpëtuar martesat dhe familjet tona, sikurse në të gjitha gjërat, ndjekshim shembullin e Atij që na shpëton ne. Shpëtimtari i fitoi “shpirtat [tanë] me dashuri”⁸. Jezu Krishti është Mësuesi ynë. Puna e Tij është puna jonë. Ajo është një punë shpëtuese dhe fillon brenda shtëpive tona.

Dashuria në modelin e planit të shpëtimit është vetëmohuese dhe kërkon mirëqenien e të tjerëve. Ajo është dashuria që Ati Qiellor ka për ne.

Kur e përngjasojmë dashurinë e Shpëtimtarit, Ai sigurisht do t'i bekojë dhe do t'i përparojë përpjekjet tona të drejta për t'i shpëtuar martesat tona dhe për t'i forcuar familjet tona.

Zoti ju bekoftë në përpjekjet tuaja të palodhura dhe të drejta që të numëroheni mes atyre që shpëtojnë. Kjo është lutja ime në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih 1 Korintasve 13:4–7; shih edhe Moroni 7:47.
2. Doktrina e Besëlidhje 64:33.
3. Mateu 7:7; Lluka 11:9; 3 Nefi 14:7.
4. Shih 4 Nefi 1:15–16.
5. 1 Korintasve 13:8; shih edhe Moroni 7:46.
6. Jakobi [Bibël] 2:13, Varianti Standard në Anglisht.
7. Jakobi [Bibël] 2:13, Varianti Standard në Anglisht.
8. “Per’ndi, Ar’ i Përrjetshëm”, *Himne*, nr. 101.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Familjet e Përjetshme

Detyrimi ynë në priftëri është që t'i vendosim familjet tona dhe familjet e atyre përreth nesh në qendër të interesimit tonë.

Jam mirënjohës që jam me ju në këtë mbremje në sesionin e përgjithshëm të priftërisë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ky është një çast madhështor në historinë e Kishës. Njëqind e tetëdhjetë e dy vjet më parë në vitin 1834, në Kirtland të Ohajos, të gjithë mbajtësit e priftërisë u thirrën për t'u mbledhur së bashku në një shtëpi prej druri 4.2 me 4.2 metra që ishte edhe shkollë. Në atë mbledhje, Profeti Jozef Smith raportohet të ketë thënë: “Ju nuk dini më shumë lidhur me fatet e kësaj Kise e mbretërie, sesa foshnja në prehrin e nënës së saj. Ju nuk e kuptoni atë. . . . [Është] vetëm një

grusht njerëzish që mbajnë Priftërinë këtu sonte, por kjo Kishë do të mbushë Amerikën e Veriut dhe të Jugut – ajo do të mbushë botën”¹.

Miliona mbajtës të priftërisë, në më shumë se 110 vende, janë mbledhur në këtë sesion. Ndoshta Profeti Jozef e parashikoi këtë kohë dhe të ardhmen e lavdishme që është ende përpara nesh.

Mesazhi im sonte është një përpjekje për ta përshkruar atë të ardhme dhe atë që duhet të bëjmë për të qenë pjesë e planit të lumturisë që Ati ynë Qiellor ka përgatitur për ne. Përpara se të lindeshim, ne jetuam në një familje me Atin tonë të ekzaltuar e të përjetshëm Qiellor. Ai shuguroi një plan që na

mundëson të përparojmë dhe të ecim përpara për t'u bërë si Ai. Këtë Ai e bëri nga dashuria për ne. Qëllimi i planit ishte që të na jepte privilegjin e të jetuarit përgjithmonë ashtu siç jeton Ati ynë Qiellor. Ky plan i ungjillit na dha një jetë në vdekshmëri, në të cilën ne do të viheshim në provë. U dha një premtim se nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, nëse u bindeshim ligjeve dhe ordinancave të priftërisë në ungjill, ne do të kishim jetë të përjetshme, dhuratën më të madhe nga të gjitha dhuratat e Tij.

Jeta e përjetshme është ajo lloj jete që jetohet nga Perëndia, Ati ynë i Amshuar. Perëndia tha se qëllimi i Tij është “të bëj[ë] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut” (Moisiu 1:39). Prandaj, qëllimi i madh i çdo mbajtësi të priftërisë është që të japë përkrahje në punën e ndihmës që u jepet njerëzve që të arrijnë deri te jeta e përjetshme.

Çdo përpjekje e priftërisë dhe çdo ordinancë e priftërisë ka për qëllim që t'i ndihmojë fëmijët e Atit Qiellor të ndryshohen përmes Shlyerjes së Jezu Krishtit, për t'u bërë pjesëtarë të njëjësive të përsosura familjare. Pra, si rrjedhojë, ajo “punë e madhe e çdo njeriu është që ta besojë ungjillin, t'i zbatojë urdhërimet dhe të krijojë e të përsosë një njësi

familjare të përrjetshme”,² dhe t’i ndihmojë të tjerët të bëjnë të njëjtën gjë.

Meqenëse kjo është e vërtetë, çdo gjë që ne bëjmë duhet ta ketë martesën çelësiale si qendrën e vëmendjes dhe qëllimin e saj. Kjo do të thotë se ne duhet të përpiqemi të vulosemi me një shoqe të përrjetshme në tempullin e Perëndisë. Ne gjithashtu duhet t’i nxitim të tjerët që të bëjnë dhe t’i mbajnë besëlidhjet që i lidhin një bashkëshort dhe një bashkëshorte së bashku, me familjen e tyre, në këtë jetë dhe në botën që do të vijë.

Përse duhet të jetë kjo kaq e rëndësishme për secilin prej nesh – i ri apo i moshuar, dhjak ose prift i lart, bir ose at? Duhet të jetë sepse detyrimi ynë në priftëri është që t’i vendosim familjet tona dhe familjet e atyre përreth nesh në qendër të interesimit tonë. Çdo vendim i rëndësishëm duhet të bazohet mbi ndikimin që do të ketë te një familje për t’u kualifikuar për jetën me Atin Qiellor dhe Jezu Krishtin. Nuk ka asgjë më të rëndësishme se kjo në shërbimin tonë të priftërisë.

Më lejoni t’ju tregoj se çdo të thotë kjo për një dhjak që po dëgjon sonte si pjesëtar i një njësie familjare dhe si anëtar i një kuorumi.

Në familjen e tij, mund të ketë ose mund të mos ketë lutje familjare të rregullta apo mbrëmje familjare të shpeshta. Nëse babai i tij, duke i kuptuar këto detyrime, e thërret familjen së bashku për t’u lutur ose për të lexuar shkrimet e shenjta, dhjaku mund të nxitojë për të marrë pjesë me një buzëqeshje. Ai mund t’i nxitë vëllezërit dhe motrat e tij që të marrin pjesë, dhe t’i lavdërojë kur e bëjnë këtë gjë. Ai mund t’i kërkojë babait të tij një bekim kur fillon shkolla ose në një çast tjetër të nevojshëm.

Ai mund të mos e ketë një baba të tillë besnik. Por vetë dëshira e zemrës së tij për ato përvoja, do të sjellë fuqitë e qiellit mbi ata përreth tij, për shkak të

besimit të tij. Ata do të kërkojnë për jetën familjare atë që ai dhjak e dëshiron me gjithë zemrën e tij.

Mësuesi në Priftërinë Aarone mund të shohë te detyra e vizitave të shtëpisë një mundësi që ta ndihmojë Zotin të ndryshojë jetën e një familjeje. Zoti e sugjeroi këtë te Doktrina e Besëlidhje:

“Detyra e mësuesit është të vëzhgojë mbi kishën gjithmonë dhe të jetë me ta e t’i forcojë ata;

Dhe të kujdeset që nuk ka paudhësi në kishë, as ashpërsi me njëri-tjetrin, as gënjeshtër, të folur pas shpine apo të folur dashakeqës” (DeB 20:53–54).

Në mënyrë të ngjashme, priftit në Priftërinë Aarone i jepet kjo porosi:

“Detyra e priftit është të predikojë, të japë mësim, të sqarojë, të këshillojë, të pagëzojë dhe të administrojë sakramentin,

Dhe të vizitojë shtëpinë e çdo anëtar, dhe t’i nxisë ata të luten me zë e në fshehtësi dhe të ndjekin të gjitha detyrat familjare” (DeB 20:46–47).

Ju mund ta pyetni veten, ashtu siç bëra unë kur isha një mësues dhe prift i ri, se si mund të ngrihesha në nivelin e atyre sfidave. Nuk isha kurrë i sigurt se si mund të këshilloja në një mënyrë që do ta çonte një familje drejt jetës së përrjetshme pa e fyer ose pa u dukur se po e kritikoj. Kam mësuar se e vetmja këshillë që i ndryshon zemrat vjen nga Fryma e Shenjtë. Kjo ndodh më shpesh kur ne dëshmojmë për Shpëtimtarin, i cili ishte dhe është pjesëtar i përsosur

i familjes. Kur ne përqendrohemi te dashuria jonë për Të, harmonia dhe paqja do të shtohen në shtëpitë që ne vizitojmë. Fryma e Shenjtë do të na shoqërojë në shërbimin tonë ndaj familjeve.

Mbajtësi i ri i priftërisë, nga mënyra se si lutet, nga mënyra se si flet dhe nga mënyra se si i nxit pjesëtarët e familjes, mund të sjellë ndikimin dhe shembullin e Shpëtimtarit në mendjet dhe zemrat e tyre.

Një udhëheqës i mençur i priftërisë më tregoi se ai e kuptoi këtë. Ai i kërkoj djalit tim të vogël që të drejtonte në një vizitë shtëpie. Ai tha se familja mund t’i kundërshtonte këshillat e tij, por mendoi se mësimdhënia e thjeshtë dhe dëshmia e një djaloshi do të kishin më shumë gjasa të depërtonin në zemrat e tyre të ngurtësuar.

Çfarë mund të bëjë plak i ri për të ndihmuar në krijimin e familjeve të përrjetshme? Ai mund të jetë gati të shkojë në fushën e misionit. Ai mund të lutet me gjithë zemrën e tij se do të jetë në gjendje të gjejë, të mësojë dhe të pagëzojë familje. Ende më kujtohet një i ri i pashëm me nusen e tij të dashur dhe dy vogëlushet e tyre të bukura, të cilat ishin ulur me mua dhe shokun tim misionar një ditë. Fryma e Shenjtë erdhi dhe u dëshmoi atyre se ungjilli i Jezu Krishtit ishte rivendosur. Ata besonin mjaftueshëm aq sa madje pyetën nëse mund t’u jepnim një bekim dy vogëlusheve të tyre, ashtu siç e kishin parë të bëhej në një nga mbledhjet tona të sakramentit. Ata kishin tashmë një dëshirë që fëmijët e tyre të bekoheshin, por nuk e kishin kuptuar ende se bekimet më të larta do të ishin të mundura vetëm në tempujt e Perëndisë pasi t’i kishin bërë besëlidhjet.

Ende ndjej dhembje kur mendoj për atë çift dhe ato vogëlushe, ndoshta tani të rritura, pa premtimin e një familjeje të përrjetshme. Prindërit e tyre kishin të

paktën një ide të vagëlluar për bekimet që mund të viheshin në dispozicion të tyre. Është shpresa ime që në njëfarë mënyre, diku ata të mund të kenë ende mundësinë që të kualifikohen për të qenë një familje e përjetshme.

Pleq të tjerë që shkojnë në fushën [e misionit] do të kenë përvojën e lumtur që pati im bir, Methju. Ai dhe shoku i tij gjetën një të ve me 11 fëmijë që jetonin në rrethana të përulura. Ai donte për ata, atë që ju doni – të kishin një familje të përjetshme. Për tim bir, dukej e pamundur ose të paktën e vështirë në atë çast.

E vizitova atë qytet të vogël vite pasi im bir e kishte pagëzuar atë të ve, dhe ajo më ftoi që të takoja familjen e saj në kishë. M'u desh të prisja pak kohë sepse shumica e fëmijëve të saj, me nipat dhe mbesat e saj të shumta, erdhën nga disa godina kishtare të ndryshme në zonë. Njëri nga djemtë po shërbente besnikërisht në një peshkopatë, shumë

prej fëmijëve të saj ishin bekuar nga besëlidhjet e tempullit dhe ajo është vu-losur në një familje të përjetshme. Teksa u largova nga kjo motër e dashur, ajo i vendosi krahët e saj rreth belit tim (ajo ishte shumë e shkurtër, kështu që mezi mund të më arrinte deri te beli) dhe tha: "Të lutem thuaj Mateos të kthehet para se unë të vdes". Asaj i ishte dhënë, për shkak të atyre pleqve besnikë, parapritja e lumtur e dhuratës më të madhe të të gjitha dhuratave të Perëndisë.

Ka gjëra që një plak, ndërsa kthehet nga misioni i tij, duhet t'i bëjë që të jetë i vërtetë ndaj zotimit të tij për të kërkuar jetë të përjetshme për veten e tij dhe për ata që ai do. Nuk ka zotim më të rëndësishëm në kohë ose përjetësi sesa martesë. Ju e keni dëgjuar këshillën e mençur për ta bërë martesën një përparesi në planet e hershme pas misionit. Shërbëtori besnik i priftërisë do ta bëjë atë me mençuri.

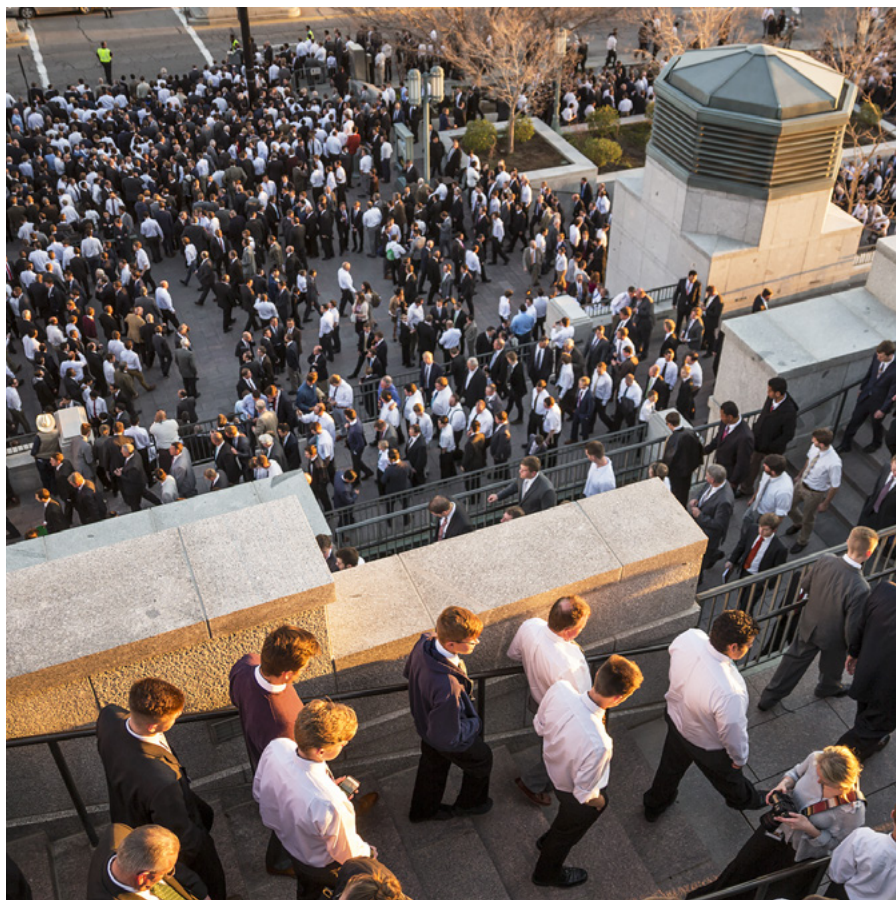

Kur ta marrë në konsideratë martesën, ai do të shohë se po zgjedh prindërit e fëmijëve të tij dhe trashëgiminë që ata do të kenë. Ai do ta bëjë zgjedhjen me një kërkim të zellshëm dhe një gjykim plot lutje. Ai do të sigurohet se personi me të cilin po martohet i ka të përbashkëta me të idealet për familjen, bindjet e tij mbi qëllimet e Zotit për martesën dhe se ajo është një person tek e cila ai do të ishte i gatshëm të mirëbesonte lumturinë e fëmijëve të tij.

Presidenti N. Eldon Tanner dha një këshillë të mençur: "Prindërit që ju duhet t'i nderoni më shumë se sa ndonjë njeri tjetër janë prindërit e fëmijëve që ju do të keni. Ata fëmijë kanë të drejtën të kenë prindërit më të mirë të mundshëm që ju mund t'u jepni – prindër të pastër."³ Pastërtia do të jetë mbrojtja juaj dhe mbrojtja e fëmijëve tuaj. Ju ua keni borxh atë bekim.

Tani, ka disa bashkëshortë dhe etër që po dëgjojnë sonte. Çfarë mund të bëni ju? Është shpresa ime se ju është shtuar dëshira për të bërë ndryshimet e nevojshme që ju dhe familja juaj të jetoni në mbretërinë çelestiale një ditë. Si një baba që ka priftërinë, me bashkëshorten tuaj në krahë, ju mund të prekni zemrat e çdo pjesëtari të familjes për t'i nxitur ata që të shohin përpara drejt asaj dite. Ju do të merrni pjesë në mbledhjet e sakramentit me familjen tuaj, do të mbani mbledhje familjare ku të jetë ftuar Fryma e Shenjtë, do të luteni me bashkëshorten e familjen tuaj, dhe do ta përgatitni veten tuaj që ta çoni familjen tuaj në tempull. Ju do të ecni me ta përgjatë udhës drejt një shtëpie familjare të përjetshme.

Ju do ta trajtoni bashkëshorten dhe fëmijët tuaj në mënyrën që Ati Qiejllor ju ka trajtuar juve. Ju do të ndiqni shembullin dhe udhëzimin e Shpëtimtarit për ta udhëhequr familjen tuaj në mënyrën e Tij.

“Asnjë fuqi apo ndikim nuk mund ose nuk duhet të mbahet me anë të priftërisë, veçse nëpërmjet bindjes, nëpërmjet durimit, nëpërmjet mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur;

Nëpërmjet mirësisë dhe diturisë së pastër, të cilat do ta zgjerojnë shumë shpirtin, pa hipokrizi dhe pa mashtrim –

Duke qortuar në kohën e duhur me mprehtësi, kur u nxite nga Fryma e Shenjtë; dhe atëherë duke treguar më pas rritje të dashurisë ndaj atij që e ke qortuar, që ai të mos të të vlerësojë si armikun e tij” (DeB 121:41–43).

Zoti ua ka treguar etërve që e kanë priftërinë, llojin e bashkëshortëve që ata duhet të jenë. Ai thotë: “Duaje bashkëshorten tënde me gjithë zemër dhe do të kapesht pas saj e pas askujt tjetër” (DeB 42:22). Kur Zoti i flet si bashkëshortit edhe bashkëshortes, Ai urdhëron: “Mos bëj . . . shkelje kurore, . . . as mos bëj diçka të ngjashme” (DeB 59:6).

Për të rinjtë, Zoti ka vendosur një standard. “Ju bij, bind[j]uni prindërve

në çdo gjë, sepse kjo është e pranueshme për Zotin” (Kolozianëve 3:20) dhe “ndero atin tënd dhe nënën tënde” (Eksodi 20:12).

Kur Zoti u flet të gjithë atyre që janë në familje, këshilla e tij është që ta duan dhe ta përkrahin njëri-tjetrin.

Ai na kërkon që të “përpiqemi ta përsosim jetën e çdo . . . [pjesëtari të familjes]; [ta] forcojmë të dobëtin; ta kthejmë [njeriun] e dashur që ka shkuar në udhë të gabuar dhe të gëzojmë në forcën e tyre shpirtërore të përtëritë”⁴.

Zoti na kërkon gjithashtu që të bëjmë gjithçka që mundemi për t’i ndihmuar të afërmit tanë që kanë vdekur, që të jenë me ne në shtëpinë tonë të përjetshme.

Udhëheqësi i grupit të priftërinjve të lartë, i cili ka punuar me zell për t’i ndihmuar njerëzit të gjejnë paraardhësit e tyre dhe për të çuar emra në tempull, është duke i shpëtuar ata që janë larguar më parë nga kjo jetë. Do të ketë falënderime në botën që do të vijë për ata priftërinj të lartë dhe për ata që i bëjnë ordinancat, sepse nuk e lanë

në harresë familjen e tyre që po priste në botën e shpirtëve.

Profetët kanë thënë: “Puna më e rëndësishme e Zotit që ju do të bëni ndonjëherë do të jetë puna që do të bëni brenda mureve të shtëpisë suaj. Vizitat e shtëpisë, puna në peshkopatë dhe detyrat e tjera në Kishë janë të gjitha të rëndësishme, por puna më e rëndësishme është brenda mureve të shtëpisë suaj.”⁵

Në shtëpinë tonë dhe në shërbimin tonë të priftërisë, vlera më e madhe do të jetë në veprimet e vogla që na ndihmojnë neve dhe ata që ne i duam të punojnë drejt jetës së përjetshme. Ato veprime mund të duken të vogla në këtë jetë, por do të sjellin bekime të përhershme në përjetësi.

Ndërsa jemi besnikë në shërbimin tonë për t’i ndihmuar fëmijët e Atit Qiellor të kthehen në shtëpi tek Ai, ne do të kualifikohemi për atë përshëndetje që të gjithë duam ta dëgjojmë kaq shumë kur të mbarojmë shërbesën tonë në tokë. Këto janë fjalët: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ti u tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të vë mbi shumë gjëra; hyr në gëzimin e zotit tënd” (Mateu 25:21).

Midis këtyre “shumë gjëra[ve]” janë premtimet e një pasardhjeje të pafundme. Lutja ime është që të gjithë ne të mund të kualifikohemi dhe t’i ndihmojmë të tjerët të kualifikohen për atë bekim hyjnor në shtëpinë e Atit tonë dhe të Birit të Tij të Dashur, Jezu Krishtit. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 142.
2. Bruce R. McConkie, në Conference Report, prill 1970, f. 26.
3. N. Eldon Tanner, *Church News*, 19 prill 1969, f. 2.
4. Bruce R. McConkie, në Conference Report, prill 1970, f. 27.
5. Harold B. Lee, *Decisions for Successful Living* (1973), f. 248–249.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Një Mirëbesim i Shenjtë

Kjo dhuratë e çmuar e fuqisë së priftërisë sjell me vete jo vetëm përgjegjësi solemne, por edhe bekime të veçanta për veten dhe për të tjerët.

Vëllezërit e mi të dashur, unë lutem që Shpirti të udhëheqë fjalët e mia këtë mbrëmje. Një fije e njëllotje na lidh së bashku. Neve na është besuar të mbajmë priftërinë e Perëndisë dhe të veprojmë në emrin e Tij. Ne jemi marrës të një mirëbesimi të shenjtë. Shumë pritet prej nesh.

Ne lexojmë te Doktrina e Besëlidhje, seksioni 121, vargu 36: “Të drejtat e priftërisë lidhen në mënyrë të pandashme me fuqitë e qiellit”. Çfarë dhurate e mrekullueshme na është dhënë! E jona është përgjegjësia për ta ruajtur e mbrojtur atë priftëri dhe për të qenë të denjë për të gjitha bekimet e lavdishme

që Ati ynë në Qiell ka ruajtur për ne – dhe për të tjerët nëpërmjet nesh.

Kudo që të shkosh, priftëria jote shkon me ty. A po qëndron në vende të shenjta? Përpara se ta vësh vetveten dhe priftërinë tënde në rrezik duke u kuturitur nëpër vende apo duke marrë pjesë në veprimtari që nuk janë të denja për ty ose për atë priftëri, ndalu për të marrë parasysh pasojat. Kujto se cili je dhe çfarë pret Perëndia që të bëhesh. Ti je një fëmijë i premtimit. Ti je një burrë me fuqi. Ti je një bir i Perëndisë.

Kjo dhuratë e çmuar e fuqisë së priftërisë sjell me vete jo vetëm përgjegjësi solemne, por edhe bekime të veçanta

për veten dhe për të tjerët. Qofshim ne, në çfarëdo vendi ku mund ta gjejmë veten, gjithmonë të denjë që ta thërrasim fuqinë e saj, sepse nuk e dimë kurrë se kur mund të vijë nevoja dhe mundësia jonë për ta bërë këtë.

Gjatë Luftës II Botërore, një miku im po shërbente në Oqeanin Paqësor kur aeroplanin e tij e qëlluan dhe ra në oqean. Ai dhe anëtarët e tjerë të ekuipazhit u hodhën me sukses me parashutë nga aeroplani që po digjej, i frynë gomonet e tyre të shpëtimit dhe u mbajtën në ato gomone për tri ditë.

Në ditën e tretë, ata dalluan atë çfarë e dinin se ishte një anije shpëtimi. Ajo nuk i vuri re. Mëngjesin tjetër ajo nuk i vuri re sërish. Ata filluan të dëshpëroheshin kur e kuptuan se kjo ishte dita e fundit që anija e shpëtimit do të ishte në atë zonë.

Atëherë Shpirti i Shenjtë i foli mikut tim: “Ti ke priftërinë. Urdhëroje grupin e shpëtimit që t’ju marrë.”

Ai bëri siç mori nxitje: “Në emrin e Jezu Krishtit dhe me anë të fuqisë së priftërisë, kthehu dhe na merr”.

Brenda disa minutash, anija ishte pranë tyre, duke i ndihmuar të ngjiteshin në kuvertë. Një mbajtës besnik dhe i denjë i priftërisë, në nevojë të skajshme, e kishte ushtruar atë priftëri, duke bekuar jetën e tij dhe jetën e të tjerëve.

E vendoshim ne, këtu dhe tani, që të jemi gjithmonë të përgatitur për kohën tonë të nevojës, kohën tonë të shërbimit, kohën tonë të bekimit.

Teksa e përfundojmë këtë sesion të përgjithshëm të priftërisë, unë ju them se ju “jeni fis i zgjedhur, priftëri mbretërorë” (1 Pjetër 2:9). Qofshim ne gjithmonë të denjë për këto nderime hyjnore, unë lutem me gjithë zemrën time, në emrin e Jezu Krishtit, Shpëtimtarit tonë, amen. ■

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Zgjedhjet

E zgjedhshim përherë të drejtën më të vështirë në vend të së gabuarës më të lehtë!

Vëllezër e motra, përpara se të filloj mesazhin tim formal sot, do të doja të njoftoja katër tempuj të rinj, të cilët në muajt e vitet pasuese do të ndërtohen në vendndodhjet në vijim: Kuito, Ekuador; Harare, Zimbabve; Belem, Brazil dhe një tempull i dytë në Limë, Peru.

Kur u bëra anëtar i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve në vitin 1963, ishin 12 tempuj në funksionim në të gjithë Kishën. Me përkushtimin e Tempullit të Qendrës së Provo-Sitit dy javë më parë, tani janë 150 tempuj në funksionim në mbarë botën. Sa mirënjohës jemi për bekimet që marrim në këto shtëpi të shenjta!

Tani, vëllezër e motra, dëshiroj të shpreh mirënjohjen time për

mundësinë që të ndaj disa mendime me ju këtë mëngjes.

Kam menduar kohët e fundit rreth zgjedhjeve. Është thënë se dera e historisë varet nga mentesha të vogla dhe po kështu ndodh me jetën e njerëzve. Zgjedhjet që bëjmë përcaktojnë fatin tonë.

Kur u larguam nga ekzistenca jonë paratokësore dhe hymë në vdekshmëri, ne sollëm me vete dhuratën e lirisë së zgjedhjes. Synimi ynë është të fitojmë lavdinë celestiale dhe zgjedhjet që bëjmë do të përcaktojnë, në pjesën më të madhe a do ta arrijmë apo jo synimin tonë.

Shumica prej jush e njohin Lizën nga novela klasike e Luis Kerëlit *Liza në Botën e Çudirave*. Do t'ju kujtohet se ajo vjen në një kryqëzim me dy rrugë

përpara vetes, secila duke u shtrirë tutje por në drejtim të kundërt. Teksa ajo mendohet se në cilën udhë të kthehet, përballet me Macen Qeshire, të cilën Liza e pyet: "Cilën rrugë duhet të ndjek?"

Macja përgjigjet: "Varet se ku dëshiron të shkosh. Nëse nuk e di se ku dëshiron të shkosh, nuk ka rëndësi cilën rrugë merr."¹

Ndryshe nga Liza, ne e dimë se ku dëshirojmë të shkojmë dhe ka *njëmend* rëndësi se në cilin drejtim shkojmë, pasi rruga që ndjekim në këtë jetë na çon te vendmbërritja jonë në jetën tjetër.

Zgjedhshim të ndërtojmë brenda vetes një besim të madh e të fuqishëm që do të jetë mbrojtja jonë me e efektshme kundër planeve të kundërshtarit tonë – një besim të vërtetë, atë lloj besimi që do të na mbajë e do ta përkrahë dëshirën tonë për të zgjedhur të drejtën. Pa besim të tillë, ne nuk shkojmë askund. Me të, ne mund t'i arrijmë synimet tona.

Ndonëse është e domosdoshme që të zgjedhim me urtësi, ka momente kur ne do të bëjmë zgjedhje të pamenda. Dhurata e pendimit, e siguruar nga Shpëtimtari ynë, na mundëson ta ndreqim mjedisin e drejtimit tonë, që të mund të kthehemi te rruga që do të na çojë tek ajo lavdi celestiale që kërkojmë.

E mbajtshim guximin për ta mospërfillur opinionin e pranuar në masë! E zgjedhshim përherë të drejtën më të vështirë në vend të së gabuarës më të lehtë!

Teksa mendojmë për vendimet që marrim në jetën tonë çdo ditë – a të bëjmë këtë zgjedhje apo atë zgjedhje – nëse zgjedhim Krishtin, do të kemi bërë zgjedhjen e saktë.

Që kjo të jetë gjithnjë kështu është lutja ime e ndier dhe e përlur, në emrin e Jezu Krishtit, Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, amen. ■

SHËNIM

1. Përshtatur nga Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), f. 89.

Nga Boni L. Oskarson,
Presidente e Përgjithshme e Të Rejave

A Besoj?

Nëse këto gjëra janë të vërteta, atëherë ne kemi mesazhin më të madh të shpresës dhe ndihmës që bota ka njohur ndonjëherë.

Më 30 mars, vetëm një vit më parë, dyvjeçari Ithën Karnese-ka, nga Ëmerikën-Fork, Juta, u çua në spital me pneumoni dhe lëngje rreth mushkërive. Dy ditë më vonë, gjendja e tij u bë aq e rëndë sa ai duhej të çohej me helikopter në Spitalin “Primary Children” në Solt-Lejk-Siti. Mamaja e tij e shqetësuar, Mishell, u lejuan të ulej në sediljen e parë dhe ta shoqëronte të birin. Asaj iu dhanë kufje në mënyrë që të mund të komunikonte me të tjerët në helikopter. Ajo mund t’i dëgjonte mjekët duke punuar për të voglin e saj të sëmurë, dhe duke qenë vetë infermiere pediatre, Mishelli dinte mjaftueshëm për të kuptuar se Ithëni kishte shqetësim të rëndë.

Në këtë çast kritik, Mishelli vuri re se ata po fluturonin direkt mbi Tempullin e Drejpërit në Juta. Nga ajri, ajo pa drejt luginës dhe mund të shihte në largësi edhe Tempullin e Xhordan-Rivërit, Tempullin e Okër-Mauntinit dhe madje Tempullin e Solt-Lejkut. Në mendjen e saj erdhi mendimi: “A e beson, apo jo?”

Ajo tha për këtë përvojë:

“Kam mësuar për bekimet e tempullit dhe [që] ‘familjet janë përgjithmonë’ te Fillorja dhe tek Të Rejat. Kam ndarë mesazhin mbi familjet te njerëzit e mirë të Meksikës në misionin tim. U vulosa me shokun tim të përjetshëm për kohën

dhe gjithë përjetësinë në tempull. Kam dhënë mësim për familjet si një udhëheqëse e Të Rejave dhe i kam treguar histori rreth familjeve të përjetshme fëmijëve të mi në mbrëmjet familjare. E DIJA atë, por a e BESOJA atë? Përgjigja ime erdhi aq shpejt sa pyetja që hyri në kokën time: Shpirti i konfirmoi zemrës dhe mendjes sime përgjigjen që tashmë e dija – VËRTET e besoja atë!

Në atë çast i derdha zemrën time në lutje Atit tim Qiellor, duke e falënderuar Atë për njohurinë dhe besimin që unë kisha se familjet me të vërtetë janë përgjithmonë. E falënderova Atë

për Birin e Tij, Jezu Krishtin, i cili e bëri të mundur gjithçka. E falënderova Atë për djalin tim, dhe i bëra të ditur Atit tim Qiellor se nëse Ai duhej ta çonte Ithënin tim të vogël në shtëpinë e Tij qiellore, ishte në rregull. Mirëbesova në Atin tim Qiellor plotësisht, dhe e dija se do ta shihja Ithënin përsëri. Isha kaq mirënjohëse që në atë çast krize, unë pata njohurinë DHE besimin që ungjilli ishte i vërtetë. Kisha paqe.”¹

Ithëni kaloi shumë javë në spital, duke marrë kujdes mjekësor nga profesionistë. Lutjet, agjërimi dhe besimi i njerëzve të dashur, të bashkuara me atë kujdes, e lejuan atë të largohej nga spitali dhe të kthehej në shtëpi për të qenë me familjen e vet. Sot ai është i shëndetshëm dhe mirë.

Ky çast përcaktues për Mishellin i pohoi asaj se çka kishte dhënë mësim gjithë jetën e saj ishte më tepër sesa thjesht fjalë; ajo është e vërtetë.

A jemi mësuar ndonjëherë kaq shumë me bekimet që na janë dhënë si anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme saqë nuk arrijmë ta kuptojmë tërësisht mrekullinë dhe madhësitinë

e dishepullimit në Kishën e vërtetë të Zotit? A jemi ndonjëherë në faj që jemi të vetëkënaqur për dhuratën më të madhe që mund të na ofrohet në këtë jetë? Vetë Shpëtimtari dha mësim: “Nëse i zbaton urdhërimet e mia e duron deri në fund, ti do të kesh jetë të përjetshme, dhuratë e cila është më e madhja nga të gjitha dhuratat e Perëndisë”².

Ne besojmë se kjo Kishë është më shumë sesa thjesht një vend i mirë për të shkuar të dielave dhe për të mësuar se si të jesh një person i mirë. Është më tepër sesa thjesht një klub shoqëror me krishterë të dashur, ku ne mund të shoqërohemi me njerëz të moralshëm. Nuk është thjesht një grup idesh të mrekullueshme që prindërit mund t’ua mësojnë fëmijëve të tyre në shtëpi, që ata të jenë njerëz të përgjegjshëm e të mirë. Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është pafundësisht më tepër sesa të gjitha këto gjëra.

Mendoni për vetëm një çast për deklaratimet e thella që bëjmë si një fe. Ne besojmë se po e njëjta Kishë që Jezu Krishti krijoi ndërsa ishte në tokë, është rivendosur edhe një herë nga një profet i thirrur nga Perëndia në kohën tonë dhe se udhëheqësit tanë mbajnë të njëjtën fuqi dhe autoritet që mbanin Apostujt e lashtë për të vepruar në emër të Perëndisë. Ajo quhet priftëria e Perëndisë. Ne shpallim se, nëpërmjet këtij autoriteti të rivendosur, ne mund të marrim ordianca shpëtuese të tilla si pagëzimi dhe të gëzojmë dhuratën pastruese e përmirësuese të Frymës së Shenjtë, që të jetë me ne në të gjitha kohët. Ne kemi apostuj dhe profetë që e udhëheqin dhe e drejojnë këtë Kishë nëpërmjet çelësave të priftërisë, dhe ne besojmë se Perëndia u flet fëmijëve të Tij nëpërmjet këtyre profetëve.

Ne gjithashtu besojmë se kjo fuqi e priftërisë bën të mundur që të bëjmë besëlidhje dhe të marrim ordianca në

tempujt e shenjtë, që një ditë do të na krijojnë mundësinë të kthehemi në pratinë e Perëndisë dhe të jetojmë me Të përgjithmonë. Ne gjithashtu shpallim se, nëpërmjet kësaj fuqie, familjet mund të lidhen bashkë për përjetësinë kur çiftet hyjnë në besëlidhjen e re dhe të përjetshme të martesës në ndërtesat e shenja, që ne besojmë se njëmend janë shtëpitë e Perëndisë. Ne besojmë se mund t’i marrim këto ordianca shpëtuese jo vetëm për veten por edhe për paraardhësit tanë që jetuan në tokë pa pasur mundësinë për të marrë pjesë në këto ordianca shpëtuese thelbësore. Ne besojmë se mund të kryejmë ordianca për paraardhësit tanë nëpërmjet mëkëmbësve në po këta tempuj të shenjtë.

Ne besojmë se, nëpërmjet një profeti dhe fuqisë së Perëndisë, ne kemi marrë shkrime të shenja shtesë, që i shtohen dëshmisë në Bibël, që deklarojnë se Jezu Krishti është Shpëtimtari i botës.

Ne shpallim se Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është mbretëria e Perëndisë dhe e vetmja Kishë e vërtetë në tokë. Ajo quhet Kisha e Jezu Krishtit sepse Ai qëndron në krye; ajo është Kisha e Tij, dhe të gjitha këto gjëra janë të mundura për shkak të sakrificës së Tij shlyese.

Ne besojmë se këto veçori dalluese nuk mund të gjenden në asnjë vend apo organizatë tjetër në këtë tokë. Ndonëse fetë dhe kishat e tjera janë të mira dhe të sinqerta, asnjëra nga ato nuk e ka autoritetin për të siguruar ordiancat e shpëtimit që janë në dispozicion në

Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Ne kemi njohuri për këto gjëra, por *a i besojmë ato?* Nëse këto gjëra janë të vërteta, atëherë ne kemi mesazhin më të madh të shpresës dhe ndihmës që bota ka njohur ndonjëherë. T’i besosh ato është çështje me rëndësi të përjetshme për ne dhe për ata të cilët i duam.

Për të besuar ne duhet ta çojmë ungjillin nga kokat tona te zemrat tona! Është e mundur për ne që thjesht ta jetojmë ungjillin mekanikisht për shkak se kjo gjë pritet ose për shkak se është kultura në të cilën jemi rritur apo për shkak se është një zakon. Ndofta disa nuk e kanë përjetuar atë që ndjeu populli i mbretit Benjamin pas predikimit të tij bindës: “Ata të gjithë thirrën me një zë, duke thënë: Po, ne i besojmë të gjitha fjalët që ti na ke folur; dhe ne gjithashtu dimë për sigurinë dhe vërtetësinë e tyre, për shkak të Shpirtit të Zotit të Plotfuqishëm, i cili ka bërë një ndryshim të madh te ne, ose në zemrat tona, që ne nuk kemi më prirje të bëjmë keq, por të bëjmë mirë vazhdimisht”³.

Ne të gjithë duhet të kërkojmë që zemrat dhe pikërisht natyrat tona të ndryshohen në mënyrë që të mos kemi më dëshirë për të ndjekur udhët e botës por të kënaqim Perëndinë. Kthimi i vërtetë në besim është një proces që ndodh gjatë një periudhe kohe dhe përfshin gatishmërinë për të ushtruar besim. Ai vjen kur ne i hetojmë shkrimet e shenja në vend të internetit. Ai vjen kur ne jemi të bindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë. Kthimi në besim vjen kur ne u shërbejmë atyre rreth nesh. Ai vjen nga lutja më e zjarrtë, pjesëmarrja e rregullt në tempull dhe pëmbushja me besnikëri e përgjegjësisive tona të dhëna nga Perëndia. Ai kërkon përpjekje të vazhdueshme e të përditshme.

Shpesh më pyetin: “Cila është sfida më e madhe që has rinia jonë sot?” Unë përgjigjem se besoj se është ndikimi përherë i pranishëm i “ndërtesës së gjerë dhe të madhe” në jetën e tyre.⁴ Nëse Libri i Mormonit u shkrua posaçërisht për kohën tonë, atëherë me siguri nuk mund të na shpëtojë lidhja për të gjithë ne e mesazheve në vegimin e Lehit të pemës së jetës dhe ndikimi i atyre që tregonin me gisht dhe talleshin nga ndërtesa e gjerë dhe e madhe.

Ajo që është më dëshpëruese për mua është përshkrimi për ata që tashmë e kanë çarë rrugën e tyre nëpër mjegullat e errësirës në shtegun e ngushtë dhe të ngushtuar, janë kapur

pas shufrës së hekurt, e kanë arritur synimin e tyre dhe kanë filluar ta shijojnë frutin e pastër e të shijshëm të pemës së jetës. Më pas, shkrimi i shenjtë thotë se njerëzit e veshur jashtëzakonisht mirë në ndërtesën e gjerë dhe të madhe “ishin duke u tallur dhe duke treguar me gisht drejt atyre që kishin ardhur te pema dhe po hanin frutin.

Dhe *pasi ata kishin shijuar nga fruti*, u turpëruan për shkak të atyre që po i përqeshnin; dhe ata u larguan nëpër shtigje të ndaluara dhe humbën.”⁵

Këto vargje përshkruajnë ata nga ne që tashmë e kanë ungjillin e Jezu Krishtit në jetën tonë. Qoftë nëse kemi lindur në të ose duhej të çanim rrugën nëpër

mjegullat e errësirës për ta gjetur atë, ne e kemi shijuar këtë frutë, që “është më [e] çmuesh[me dhe më [e] dëshiruesh[me]”⁶ dhe ka potencialin për të na sjellë jetën e përjetshme, “më [të] madh[en] nga të gjitha dhuratat e Perëndisë”. Ne vetëm duhet të vazhdojmë të ushqehemi me bollëk dhe mos t’ua vëmë veshin atyre që do të tallen me bindjet tona ose atyre që kënaqen kur krijojnë dyshime apo atyre që gjejnë gabime tek udhëheqësit dhe doktrina e Kishës. Ajo është një zgjedhje që ne e bëjmë përditë – të zgjedhim besimin para dyshimit. Plaku M. Rasëll Ballard na ka nxitur të “qëndrojmë” brenda në barkë, [të] përdori[m] jelekët [tonë] të shpëtimit dhe [të] mbah[emi] me të dyja duart”⁷.

Si anëtarë të Kishës së vërtetë të Zotit, ne tashmë jemi në barkë. Nuk kemi përse të shkojmë për të kërkuar nëpër filozofitë e botës për të vërtetën që do të na japë ngushëllim, ndihmë dhe drejtim për të na nxjerrë të sigurt nga sprovat e jetës – ne tashmë e kemi atë! Ashtu si mamaja e Ithënit mund t’i shqyrtonte bindjet e saj të ruajtura gjatë dhe të shpallte me vetëbesim në një çast krize: “Unë vërtet e besoj atë”, ashtu mundemi edhe ne!

Jap dëshmi se anëtarësia jonë në mbretërinë e Zotit është një dhuratë me vlerë të pamatshme. Unë dëshmoj se bekimet dhe paqja që Zoti ka ruajtur për ata që janë të bindur dhe besnikë, e tejkalojnë çdo gjë që mund të kuptojë mendja njerëzore. E lë këtë dëshmi me ju në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shënim në ditarin vetjak treguar Boni L. Oskarsonit.
2. Doktrina e Besëlidhje 14:7.
3. Mosia 5:2.
4. 1 Nefi 8:26.
5. 1 Nefi 8:27–28; theksimi i shtuar.
6. 1 Nefi 15:36.
7. M. Rasëll Ballard, “Qëndroni Brenda në Barkë dhe Mbahuni!”, *Liahona*, nëntor 2014, f. 92.

Nga Peshkopi W. Kristofer Uadell,
Këshilltar i Dytë në Peshkopatën Kryesuese

Një Model për Paqe

Paqja që të gjithë duam kërkon që ne të veprojmë – duke mësuar për Jezu Krishtin, duke i dëgjuar fjalët e Tij dhe duke ecur me Të.

Disa vite më parë, bijës sonë dhe dhëndrit iu kërkua që t'i jepnin mësim së bashku një klase Fillore me pesë djem katërvjeçarë aktivë. Bija jonë ishte përgjegjëse për mësimin dhe dhëndri ynë përgjegjës për sjelljen, duke bërë më të mirën e tyre që të ruanin një ndjenjë qetësie në mes të rrëmujës së zakonshme, në mënyrë që t'u mësonin fëmijëve parimet e ungjillit.

Gjatë një ore mësimore veçanërisht të vështirë, pas disa paralajmërimeve ndaj një djalit të vogël energjik, dhëndri ynë e përcolli katërvjeçarin jashtë klasës. Sapo doli jashtë dhomës, dhe u bë gati t'i fliste djalit të vogël për sjelljen e tij dhe nevojën për të gjetur prindërit e tij, djali i vogël e ndaloi dhëndrin tonë përpara se ai të mund të thoshte një fjalë dhe, me dorën e ngritur lart e me emocion të madh, tha shpejt: “Ndonjëherë – ndonjëherë – është thjesht e vështirë për mua që të mendoj për Jezusin!”

Në udhëtimin tonë nëpër vdekshmëri, sado e lavdishme që mund të jetë vendmbërritja jonë e synuar, dhe sado gjallërues që mund të rezultojë udhëtimi, ne të gjithë do t'u nënshtrohemi sprovave dhe hidhërimit përgjatë udhës. Plaku Jozef B. Uirthlin dha mësim: “Radha në rrotën e vuajtjeve i bie secilit prej nesh. Në një kohë apo tjetër, secili duhet të përjetojë hidhërim.

Asnjë nuk është i përjashtuar.”¹ “Zoti në urtësinë e Tij nuk mbron asnjë nga hidhërimi ose brenga.”² Megjithatë, aftësia jonë për të udhëtuar në këtë rrugë në paqe, përgjithësisht, varet nëse edhe ne kemi ose jo një kohë të vështirë për të menduar për Jezusin.

Paqja e mendjes, paqja e ndërgjegjes dhe paqja e zemrës nuk përcaktohen nga aftësia jonë për të shmangur sprovat, hidhërimin ose pikëllimin. Pavarësisht nga lutjet tona të sinqerta, jo çdo stuhi do të ndryshojë drejtim, jo çdo sëmundje do të shërohet, dhe

ne mund të mos e kuptojmë plotësisht çdo doktrinë, parim ose praktikë të dhënë mësim nga profetët, shikuesit dhe zbuluesit. Megjithatë, neve na është premtuar paqe – me një kusht të bashkëngjitur.

Në Ungjillin e Gjonit, Shpëtimtari dha mësim se pavarësisht nga fatkeqësitë e jetës, ne mund të marrim zemër, ne mund të shpresojmë dhe s'kemi përse të frikësohemi, sepse Ai shpalli: “Ta keni paqen në mua”³. Besimi në Jezu Krisht dhe sakrificën e Tij shlyese është, dhe përherë do të jetë, parimi i parë i ungjillit dhe themeli mbi të cilin ndërtohet shpresa jonë për “paqe në këtë botë dhe jetë të përjetshme në botën që vjen”⁴.

Në kërkimin tonë për paqe në mes të sfidave të jetës së përditshme, neve na është thënë një model i thjeshtë për t'i mbajtur mendimet tona të përqendruara te Shpëtimtari, i cili tha: “Mëso nga unë dhe dëgjoji fjalët e mia; ec në butësinë e Shpirtit tim dhe ti do të kesh paqe në mua. Unë jam Jezu Krishti”⁵.

Mëso, dëgjo dhe ec – tri hapa me një premtim.

Hapi i Parë: “Mëso nga Unë”

Tek Isaia lexojmë: “Shumë popuj do të vijnë duke thënë: ‘Ejani, të ngjitemi në malin e Zotit, në shtëpinë e Perëndisë të Jakobit; ai do të na mësojë rrugët e tij’”⁶.

Me numrin përherë në rritje të tempujve që po ndërtohen nëpër botë, ne mësojmë për Jezun Krishtin dhe rolin e Tij në planin e Atit si krijuesi i kësaj bote, si Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë, dhe si burimi i paqes sonë.

Presidenti Tomas S. Monson dha mësim: “Bota mund të jetë një vend sfidues dhe i vështirë ku të jetojmë. . . . Kur ju dhe unë shkojmë tek shtëpitë e shenjtë të Perëndisë, kur kujtojmë besëlidhjet që bëjmë atje, ne do të jemi më shumë në gjendje të durojmë çdo sprovë dhe të kapërcejmë çdo tundim. Në këtë strehë të shenjtë ne do të gjejmë paqe.”⁷

Gjatë një detyre nga konferenca e kunjtit disa vite më parë, ndërsa shërbeja në Amerikën Jugore, takova një çift që po mbante zi për vdekjen e djalit të tyre të mitur kohët e fundit.

Ishte në një intervistë gjatë vazhdimit të konferencës që u takova për herë të parë me vëllanë Tumiri dhe mësova për humbjen e tij. Ndërsa folëm, ai tregoi se nuk ishte thellësisht i trishtuar vetëm për vdekjen e djalit të tij, por që ishte i dërrmuar edhe nga mendimi se nuk do ta shihte atë kurrë përsëri. Ai shpjegoi se si anëtarë relativisht të rinj të Kishës, ata kishin kursyer para të mjaftueshme për të marrë pjesë në tempull vetëm një herë, përpara lindjes së djalit të tyre të vogël, ku ishin vulosur si çift dhe ishin vulosur edhe me dy vajzat e tyre. Ai më pas përshkroi se si ata kishin kursyer para për një udhëtim tjetër në tempull por akoma nuk kishin qenë në gjendje ta merrnin djalin e tyre të vogël që gjithashtu të vuloseshin me të.

Duke dalluar një keqkuptim të mundshëm, unë i shpjegova se ai vërtet do ta shihte djalin e tij përsëri, nëse qëndronte besnik, sepse ordianca e vulosjes që e kishte lidhur atë me bashkëshorten dhe vajzat e tij, ishte gjithashtu e mjaftueshme për ta lidhur atë me djalin e vet, i cili kishte lindur në besëlidhje.

I habitur ai pyeti nëse kjo ishte njëmend e vërtetë, dhe kur i pohova se ishte, ai më pas pyeti nëse unë do isha i gatshëm të flisja me bashkëshorten e tij, e cila ishte bërë e pangushëllueshme gjatë dy javëve që kur i vdiq djalit.

Pasditën e së dielës, pas konferencës, u takova me motrën Tumiri dhe ia shpjegova edhe asaj këtë doktrinë të lavdishme. Me dhembjen e humbjes së saj ende të fortë, por tani me një grimcë shprese, ajo e mbytur në lot pyeti: “A do të jem vërtet në gjendje ta mbaj në krahët e mi përsëri djalin tim të vogël? A është vërtet i imi përgjithmonë?” Unë e sigurova atë se ndërsa i mbante besëlidhjet e saj, fuqia vulosëse që gjendet në tempull, që vepron për shkak të autoritetit të Jezun Krishtit, me të vërtetë do ta lejojë atë që të jetë sërish me djalin e vet dhe ta mbajë atë në krahë.

Motra Tumiri, ndonëse zemërthyer nga vdekja e djalit, u largua nga takimi ynë me lot mirënjohjeje dhe e mbushur me paqe për shkak të ordinancave të

shenjtë të tempullit, të bëra të mundura nga Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë.

Çdo herë që e frekuentojmë tempullin – gjithçka që dëgjojmë, bëjmë dhe themi; në çdo ordinancë në të cilën marrim pjesë; dhe në çdo besëlidhje që bëjmë – ne drejtohem te Jezun Krishtin. Ne ndiejmë paqe ndërsa dëgjojmë fjalët e Tij dhe mësojmë nga shembulli i Tij. Presidenti Gordon B. Hinkli dha mësim: “Shkoni në shtëpinë e Zotit dhe atje ndiejeni Shpirtin e Tij dhe komunikoni me Të, dhe ju do të njihni një paqe që nuk do ta gjeni tjetërkund”⁸.

Hapi i Dytë: “Dëgjoji Fjalët e Mia”

Te Doktrina e Besëlidhje ne lexojmë: “Qoftë nëpërmjet zërit tim apo nëpërmjet zërit të shërbëtorëve të mi është njësoj”⁹. Nga koha e Adamit, duke vazhduar nëpër epoka deri te profeti ynë i tanishëm, Tomas Spenser Monson, Zoti ka folur nëpërmjet përfaqësuesve të Tij të autorizuar. Ata të cilët zgjedhin t’i dëgjojnë dhe t’ua vënë veshin fjalëve të Zotit, siç jepen nëpërmjet profetëve të Tij, do të gjejnë siguri dhe paqe.

Në Librin e Mormonit ne gjejmë shumë shembuj të rëndësisë së ndjekjes së këshillës profetike dhe të qëndruarit me profetin, përfshirë një mësim të mësuar nga vegimi i Lehit për pemën e jetës, që gjendet te 1 Nefi kapitulli 8. Asnjëherë nuk ka qenë më e populluar

ndërtesa e gjerë dhe e madhe ose zhurma që vjen nga dritaret e saj të hapura më keqorientuese, më tallëse dhe pështjelluese sesa në kohën tonë. Në këtë fragment ne lexojmë për dy grupe njerëzish dhe përgjigjet e tyre ndaj gërthitjeve nga ndërtesa.

Duke filluar me vargun 26, ne lexojmë:

“Edhe unë gjithashtu hodha sytë rreth e qark dhe vura re nga ana tjetër e lumit të ujit një ndërtesë të gjerë dhe të madhe. . . .

Dhe ishte e mbushur me njerëz . . . dhe ata ishin duke u tallur dhe duke treguar me gisht drejt atyre që kishin ardhur . . . dhe po hanin frutin.

Dhe pasi ata kishin *shijuar* nga fruti, u turpëruan për shkak të atyre që po i përqeshnin; dhe ata u larguan nëpër shtigje të ndaluara dhe humbën.”¹⁰

Te vargu 33 ne lexojmë për të tjerë që kishin një përgjigje të ndryshme për përqeshjen dhe talljen që erdhi nga ndërtesa. Profeti Lehi shpjegon se ata në ndërtesë “na tregonin me gisht, mua dhe gjithashtu të tjerë që po *hanin* nga fruti; por ne nuk ua vumë veshin”¹¹.

Një ndryshim domethënës midis atyre që u turpëruan, u larguan dhe humbën dhe atyre që nuk ia vunë veshin përqeshjes nga ndërtesa dhe qëndruan me profetin, gjendet në dy fraza: së pari, “pasi ata kishin *shijuar*” dhe së dyti “të tjerë që po *hanin*”.

Grupi i parë kishte arritur te pema, qëndroi për një farë kohe me profetin, por vetëm *e shijoi* frutën. Por duke mos vazhduar që të hanin, ata e lejuan talljen nga ndërtesa që të ndikonte tek ta, duke i larguar nga profeti dhe nëpër shtigje të ndaluara, ku humbën.

Të ndryshëm nga ata që e shijuan dhe u endën ishin ata që u gjendën vazhdimisht *duke e ngrënë* frutën. Këta individë e shpërfillën trazirën nga ndërtesa, qëndruan me profetin dhe

e shijuan sigurinë dhe paqen që i shoqëruan. Zotimi ynë ndaj Zotit dhe shërbëtorëve të Tij nuk mund të jetë një zotim i pjesshëm. Nëse është i tillë, ne e lëmë veten të cenohemi nga ata që kërkojnë ta shkatërrojnë paqen tonë. Ndërsa e degjojmë Zotin nëpërmjet shërbëtorëve të Tij të autorizuar, ne qëndrojmë në vende të shenjta dhe nuk mund të lëvizemi.

Kundërshtari ofron zgjidhje të shtira që mund të duken sikur sigurojnë përgjigje, por na largojnë edhe më tutje nga paqja që kërkojmë. Ai na ofron një mirazh që duket i ligjshëm dhe i sigurt por përfundimisht, sikurse ndërtesa e gjerë dhe e madhe, do të rrëzohet, duke i shkatërruar të gjithë ata që kërkojnë paqe brenda mureve të saj.

E vërteta gjendet në thjeshtësinë e këngës së Fillores: “Fjalë” të profetit: Mbaj urdhërimet. Të kesh *paqe* dhe *siguri*.”¹²

Hapi i Tretë: “Ec në Butësinë e Shpirtit Tim”

Sado larg që mund të endemi nga shtegu, Shpëtimtari na fton që të kthehemi dhe të ecim me Të. Kjo ftesë për të ecur me Jezun Krishtin është një ftesë për ta shoqëruar Atë drejt Gjetsemanit dhe nga Gjetsemani drejt Kalvarisë dhe nga Kalvaria drejt Varrit të Kopshtit. Është një ftesë për të vërejtur dhe për ta zbatuar sakrificën e Tij të madhe shlyese, shtrirja e të cilës është sa individuale edhe e pafundme. Ajo është një ftesë për t’u penduar, për ta përdorur fuqinë e Tij pastruese dhe për t’u mbërthyer

pas krahëve të Tij të dashur e të shtrirë. Ajo është një ftesë për të qenë në paqe.

Ne të gjithë e kemi ndier, në ndonjë kohë të jetës sonë, dhembjen dhe pikëllimin që e shoqëron mëkatin dhe shkeljen, pasi “po të themi se jemi pa mëkat, gënjejmë vetveten dhe e vërteta nuk është në ne”¹³. Megjithatë, “edhe sikur mëkatet [tona] të ishin të kuqe flakë”, kur e zbatojmë Shlyerjen e Jezut Krishtit dhe ecim me Të nëpërmjet pendimit të sinqertë, “[ato] do të bëhen të bardha si bora”¹⁴. Edhe nëse jemi rënduar nga faji, ne do të marrim paqe.

Alma i Riu u detyrua të përballej me mëkatet e tij kur u vizitua nga një engjëll i Zotit. Ai e përshkroi përvojën e tij me këto fjalë:

“Shpirti im që ngacmuar në shkallën më të lartë dhe brengosur nga të gjitha mëkatet e mia.

. . . Po, unë pashë se isha rebeluar kundër Perëndisë tim dhe se nuk kisha zbatuar urdhërimet e tij të shenjta.”¹⁵

Sado të rënda që ishin mëkatet e tij, dhe në mes të kësaj përvoje të hidhur, ai vazhdon:

“M’u kujtua se kisha dëgjuar atin tim duke u profetizuar njerëzve në lidhje me ardhjen e një Jezut Krishti, një Biri të Perëndisë, për të shlyer mëkatet e botës.

. . . Thirra brenda zemrës sime: O Jezus, ti Biri i Perëndisë, ki mëshirë mbi mua.”¹⁶

“Dhe kurrë nuk mora një heqje të mëkateve të mia, derisa i thirra për mëshirë Zotit Jezu Krisht. Por vër re, i bëra thirrje atij dhe *gjeta paqe për shpirtin tim*.”¹⁷

Sikurse Alma, edhe ne do të gjejmë paqe për shpirtin tonë ndërsa ecim me Jezu Krishtin, pendo kemi për mëkatet tona dhe e zbatojmë në jetën tonë fuqinë e Tij shëruese.

Paqja që ne të gjithë duam kërkon më shumë sesa dëshirë. Kërkon që ne të veprojmë – duke mësuar për Të, duke i dëgjuar fjalët e Tij dhe duke ecur me Të. Ne mund të mos e kemi aftësinë për ta kontrolluar gjithçka që ndodh rreth nesh, por ne mund ta kontrollojmë mënyrën se si e zbatojmë modelin për paqe që na i ka dhënë Zoti – një model që e bën të lehtë të mendojmë shpesh për Jezusin.

Unë dëshmoj se Jezu Krishti është “udha, e vërteta dhe jeta”¹⁸ dhe se vetëm nëpërmjet Tij, ne mund të marrim paqe të vërtetë në këtë jetë dhe jetë të përjetshme në botën që vjen. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jozef B. Uirthlin, “Le të Ndodhë Ç’të Ndodhë, Duaje Atë”, *Liahona*, nëntor 2008, f. 27.
2. Jozef B. Uirthlin, “Le të Ndodhë Ç’të Ndodhë, Duaje Atë”, f. 26.
3. Gjoni 16:33; theksimi i shtuar.
4. Doktrina e Besëlidhje 59:23.
5. Doktrina e Besëlidhje 19:23–24.
6. Isaia 2:3.
7. Tomas S. Monson, “Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën”, *Liahona*, maj 2011, f. 93.
8. Gordon B. Hinckley, në “Rejoice in the Blessings of the Temple”, *Liahona*, dhjetor 2002, f. 33.
9. Doktrina e Besëlidhje 1:38.
10. 1 Nefi 8:26–28; theksimi i shtuar.
11. 1 Nefi 8:33; theksimi i shtuar.
12. “Keep the Commandments”, *Children’s Songbook*, f. 147; theksimi i shtuar.
13. 1 Gjoni 1:8.
14. Isaia 1:18.
15. Alma 36:12–13.
16. Alma 36:17–18.
17. Alma 38:8; theksimi i shtuar.
18. Gjoni 14:6.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Etërit

Unë përqendrohem sot tek e mira që burrat mund të bëjnë në rolet më të larta mashkullore – të bashkëshortit dhe të atit.

Unë sot flas për etërit. Etërit janë themelorë në planin hyjnor të lumturisë dhe dëshiroj të ngre një zë inkurajimi për ata që po përpiqen fort që ta përbushin mirë atë thirrje. Që të lavdërojmë dhe nxitim atësinë dhe etërit, nuk është që ta turpërojmë apo zhvlehtësojmë ndonjë tjetër. Unë thjesht përqendrohem sot tek e mira që burrat mund të bëjnë në rolet më të larta mashkullore – të bashkëshortit dhe të atit.

Dejvid Blankenhorn, autori i librit *Fatherless America [Amerika Pa Etër]*, ka vëzhguar: “Sot, shoqëria amerikane është thellësisht e ndarë dhe e pavendosur rreth idesë së atësisë. Disa njerëz as nuk e kujtojnë atë. Të tjerë fyhen prej saj. Të tjerë, përfshirë më shumë se disa studiues të familjes, e lënë pas

dore ose e përçmojnë atë. Shumë të tjerë nuk janë veçanërisht kundër saj, as nuk zotohen veçanërisht për të. Shumë njerëz dëshirojnë që ne të mund të vepronim sipas saj, por besojnë se shoqëria jonë thjesht nuk mund ta bëjë më ose nuk do ta bëjë më atë.”¹

Si Kishë, ne besojmë tek etërit. Ne besojmë në “modelin ideal të burrit që e vë familjen e tij të parën”². Ne besojmë se “nëpërmjet planit hyjnor, etërit duhet të kryesojnë familjet e tyre me dashuri e drejtësi dhe janë përgjegjës për të siguruar gjërat e nevojshme për jetën dhe mbrojtjen për familjet e tyre”³. Ne besojmë se në detyrat e tyre familjare, plotësuese për njëra-tjetrën, “etërit dhe nënat kanë detyrim të ndihmojnë njëri-tjetrin si partnerë

të barabartë”⁴. Ne besojmë se në të kundërt të të qenit të panevojshëm, etërit janë të pakrahasueshëm dhe të pazëvendësueshëm.

Disa njerëz e shohin dobinë e atësisë në kuptimin shoqëror, si diçka që i detyron burrat ndaj fëmijëve të tyre, duke i shtyrë të jenë qytetarë të mirë dhe të mendojnë rreth nevojave të të tjerëve, duke e plotësuar “investimin amësor te fëmijët me investimin atësor te fëmijët. . . . Shkurt, thelbësore për burrat është të jenë etër. Thelbësore për fëmijët është të kenë etër. Thelbësore për shoqërinë është që të krijojnë etër.”⁵ Ndërkohë që këto pikëpamje janë sigurisht të vërteta dhe të rëndësishme, ne e dimë se atësia është më shumë sesa një koncept shoqëror apo produkt i evolucionit. Roli i atit është i një origjine hyjnore, duke filluar me

Etërit tregojnë dashuri teksa mundohen t’u shërbejnë dhe t’i mbështetin familjet e tyre.

Atësia kërkon sakrificë, por është një burim gëzimi i pakrahasueshëm.

një Atë në Qiell dhe, në këtë sferë të vdekshmërisë, me Atin Adam.

Shembulli i përsosur hyjnor i atësisë është Ati ynë Qiellor. Karakteri dhe tiparet e Tij përfshijnë mirësi të bollshme dhe dashuri të përsosur. Vepra dhe lavdia e Tij janë zhvillimi, lumturia dhe jeta e përjetshme e fëmijëve të Tij.⁶ Etërit në këtë botë të rënë mund të shpallin se nuk mund të krahasohen me Madhërinë e Qiellit, por në gjithçka munden, ata po përpiqen t’i përngjasin Atij dhe me të vërtetë punojnë në vepërën e Tij. Ata nderohen me një mirëbesim mbresëlënës dhe qartësues.

Sepse burra, atësia na i vë në dukje vetë dobësitë tona dhe nevojën tonë për t’u përmirësuar. Atësia kërkon sakrificë, por është burim i kënaqësisë, madje gëzimit të pakrahasueshëm. Sërish, modeli përfundimtar është Ati ynë Qiellor, i cili na donte kaq shumë ne, fëmijët e Tij shpirtërorë, sa Ai na dha Birin e Tij të Vetëmlindur për shpëtimin dhe ekzaltimin tonë.⁷ Jezusi tha: “Askush s’ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij”⁸. Etërit e shfaqin atë dashuri kur ata e japin jetën e tyre ditë për ditë, duke punuar në shërbim dhe mbështetje të familjeve të tyre.

Ndoshta puna më thelbësore e një ati është t’i kthejë zemrat e fëmijëve të tij drejt Atit të tyre Qiellor. Nëse me anë të shembullit të tij, si edhe fjalëve të tij, një atë mund të tregojë se si duket besnikëria ndaj Perëndisë në të jetuarin e përditshëm, ai atë do t’u ketë dhënë fëmijëve të tij kyçin drejt paqes në këtë jetë dhe jetë të përjetshme në botën që vjen.⁹ Një atë që ua lexon shkrimet e shenjtë fëmijëve të tij dhe i lexon ato së bashku me ta, i bën ata të njihen me zërin e Zotit.¹⁰

Ne gjejmë në shkrimet e shenjta një theksim të përsëritur mbi detyrimin atësor për t’u dhënë mësim fëmijëve të vet:

“Dhe përsëri, për aq sa prindërit kanë fëmijë në Sion ose në ndonjë nga

kunjat e tij që organizohen, të cilët nuk i mësojnë të kuptojnë doktrinën e pendimit, të besimit në Krishtin, Birin e Perëndisë së gjallë, dhe të pagëzimit e të dhuratës së Frymës së Shenjtë me anë të vënies së duarve, kur janë tetë vjeç, mëkati qoftë mbi kokat e prindërve. . . .

Dhe ata gjithashtu duhet t’i mësojnë fëmijët e tyre të lutën dhe të ecin drejt përpara Zotit.”¹¹

Në vitin 1833, Zoti i qortoi anëtarët e Presidencës së Parë për vëmendjen e pamjaftueshme ndaj detyrës së dhënies mësim fëmijëve të tyre. Njërit Ai i tha veçanërisht: “Ti nuk i ke mësuar fëmijët e tu në dritë e të vërtetë, sipas urdhërimeve; dhe ai i ligu ka fuqi tashmë mbi ty dhe ky është shkaku i mjerimit tënd.”¹²

Etërit duhet t’ia mësojnë sërish ligjin dhe veprat e Perëndisë çdo brezi. Sikurse shpalli psalmisti:

“Ai ka vendosur një dëshmi te Jakobi dhe ka vënë një ligj në Izrael, dhe ka urdhëruar etërit tanë që t’ua bëjnë të njohura bijve të tyre,

me qëllim që brezi i ardhshëm t’i njohë së bashku me bijtë që do të lindin; dhe këta nga ana e tyre t’ua tregojnë bijve të tyre,

dhe të vendosin te Perëndia besimin e tyre dhe të mos harrojnë veprat e

Perëndisë, por të respektojnë urdhërimet e tij”¹³.

Sigurisht mësimdhënia e ungjillit është një detyrë që ndahet midis etërve dhe nënave, por Zoti është i qartë që Ai pret që etërit të jenë përgjegjës në bërjen e saj një përparësi kryesore. (Dhe le të kujtojmë se bashkëbisedimet e zakonshme, puna e loja së bashku dhe dëgjimi janë pjesë të rëndësishme përbërëse të mësimdhënies.) Zoti pret që etërit të ndihmojnë për t’i formuar fëmijët e tyre dhe fëmijët dëshirojnë dhe kanë nevojë për një model.

Unë vetë u bekova me një atë shembullor. Më kujtohet se, kur isha një djalë rreth 12-vjeçar, ati im u bë kandidat për këshillin e qytetit në komunitetin tonë paksa të vogël. Ai nuk ngriti një fushatë të gjerë zgjedhësh – gjithçka më kujtohet ishte që babai i bëri vëllezërit e mi dhe mua të shpërndanim kopje të një fletushke derë më derë, duke i nxitur njerëzit të votonin për Pol Kristofersonin. Pati një numër të rriturish, të cilëve ua dhashë fletushkën, që vërejtën se Poli ishte një burrë i mirë e i ndershëm dhe se ata nuk do të kishin problem të votonin për të. Zërra ime djaloshare u mbush me krenari për atin tim. Ajo gjë më dha vetëbesim dhe dëshirë për t’i ndjekur hapat e tij. Ai nuk ishte i përsosur – askush nuk është – por ishte i drejtë e i mirë dhe një shembull frymëzues për një bir.

Disiplina dhe korrigjimi janë pjesë e mësimdhënies. Sikurse tha Pali: “Sepse Perëndia ndreq atë që do”¹⁴. Por me disiplinën një atë duhet të ushtrojë përkujdesje të veçantë që të mos ketë ndonjë gjë që madje i afrohet keqtrajtime, për të cilin nuk ka kurrë shfajësim. Kur një atë jep korrigjim, qëllimi i tij duhet të jetë dashuria dhe udhërrëfyese i tij Shpirti i Shenjtë:

“Duke qortuar në kohën e duhur me mprehtësi, kur u nxite nga Fryma

e Shenjtë; dhe atëherë duke treguar më pas rritje të dashurisë ndaj atij që e ke qortuar, që ai të mos të të vlerësojë si armikun e tij;

Që ai të mund ta dijë se besnikëria jote është më e fortë se zinxhirët e vdekjes.”¹⁵

Disiplina në modelin hyjnor nuk është aq rreth ndëshkimit sesa është rreth të ndihmuarit të një njeriu të dashur përgjatë shtegut të përmirësimit të vetvetes.

Zoti ka thënë se të “gjithë fëmijët kanë të drejtë t’u kërkojnë prindërve të tyre për t’i mbajtur, derisa ata të arrijnë moshën”¹⁶. Fitimi i bukës së gojës është një veprimtari e shenjtë. Sigurimi material për familjen e tij, edhe pse në përgjithësi kërkon kohë larg nga familja, nuk është diçka që nuk përputhet me atësinë – ai është thelbi i të qenit një atë i mirë. “Puna dhe familja janë përgjegjësi të mbivendosura.”¹⁷ Kjo, sigurisht, nuk e shfaqëson një burrë i cili e lë pas dore familjen e tij për shkak të karrierës së tij ose, në skajin tjetër, një burrë i cili nuk përpiket vetë dhe është i kënaqur që ta zhvendosë përgjegjësinë e tij te të tjerët. Me fjalët e mbretit Benjamin:

“Ju nuk do të lejoni fëmijët tuaj që ata të jenë të uritur ose të zhveshur; as nuk do të lejoni që ata të shkelin ligjet e Perëndisë dhe të luftojnë dhe të grinden me njëri-tjetrin. . . .

Por, ju do t’u mësoni atyre të ecin në udhët e së vërtetës dhe të maturisë; ju do t’u mësoni atyre të duan njëri-tjetrin dhe t’i shërbejnë njëri-tjetrit.”¹⁸

Ne e kuptojmë agoninë e burrave që nuk janë në gjendje të gjejnë mënyra dhe mjete që t’i mbështetin siç duhet familjet e tyre. Nuk është turp për ata që, në një çast të dhënë, pavarësisht nga përpjekjet e tyre më të mira, nuk mund t’i plotësojnë të gjitha detyrat dhe funksionet e etërve. “Paaftësia, vdekja

ose rrethana të tjera mund të bëjnë të nevojshme përshtatjen ose ndryshimin e këtyre roleve. Të afërm të tjerë duhet të ndihmojnë kur është e nevojshme.”¹⁹

Dashuria për nënën e fëmijëve të tij – dhe të treguarit e asaj dashurie – janë dy prej gjërave më të mira që një atë mund të bëjë për fëmijët e tij. Kjo e ripohon dhe forcon martesën që është themeli i jetës dhe sigurisë së tyre familjare.

Disa burra janë etër të vetëm, burra që përkohësisht kanë fëmijë nën kujdestari, ose njerëz. Shumë prej tyre përpiqen fuqishëm dhe bëjnë gjithçka munden në një rol shpesh të vështirë. Ne i nderojmë ata që e bëjnë gjithçka që mund të bëhet, me dashuri, durim dhe vetëmohim, për të plotësuar nevojat

Një atë, i cili ua lexon shkrimet e shenjta fëmijëve të tij si dhe i lexon bashkë me ta, i njeh ata me zërin e Zotit.

Zoti pret që etërit të ndihmojnë në formimin e fëmijëve të tyre dhe fëmijët duan dhe kanë nevojë për një model.

individuale dhe familjare. Duhet të vihet re se Perëndia Vetë ia besoi Birin e Tij të Vetëmlindur një babai përkujdesës. Sigurisht që një pjesë e lavdërimit i shkon Jozefit për faktin që, teksa Jezusi rritej, ai “rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve”²⁰.

Për fat të keq, për shkak të vdekjes, braktisjes apo divorcit, disa fëmijë nuk kanë etër që të jetojnë me ta. Disa mund të kenë etër që janë të prani-shëm fizikisht, por që mungojnë emocionalisht apo në mënyra të tjera janë të pavëmendshëm ose mospërkrahës. U bëjmë thirrje të gjithë etërve që të veprojnë më mirë e të jenë më të mirë. U bëjmë thirrje mjeteve të informimit dhe argëtimit që të portretizojnë etër të përkushtuar dhe të aftë, të cilët me të vërtetë i duan gratë e tyre dhe me mendjemprehtësi i udhërrëfejnë fëmijët e tyre, në vend të qullashëve dhe palaçove apo “meshkujve që shkaktojnë probleme”, siç përshkruhen tepër shpesh etërit.

Fëmijëve, gjendja familjare e të cilëve është e shqetësuar, ne ju themi, ju vetë nuk keni më pak vlerë për shkak të saj. Sfidat janë nganjëherë një tregues i mirëbesimit të Zotit te ju. Ai mund t’ju ndihmojë, drejtpërsëdrejti dhe nëpërmjet të tjerëve, që të ndërveproni me atë që po përballeni. Ju mund të bëheni brezi, ndoshta brezi i parë në familjen tuaj, ku modelet hyjnore që Perëndia i ka shuguruar për familjet, me të vërtetë marrin formë dhe i bekojnë gjithë brezat pas jush.

Të rinjve, duke e dalluar rolin që do të keni si sigurues dhe mbrojtës, ne ju themi, përgatituni tani duke qenë të zellshëm në shkollë dhe duke planifikuar për trajnimin pas shkollës së mesme. Arsimimi, qoftë në një universitet, shkollë profesionale, stazh pune apo në një program të ngjashëm, është kyçi për zhvillimin e aftësive dhe zotësive që do

t’ju nevojiten. Përfitoni nga mundësitë që të shoqëroheni me njerëz të të gjitha moshave, duke përfshirë fëmijët, dhe që të mësoni se si të krijoni marrëdhënie të shëndetshme dhe shpërblyese. Kjo zakonisht do të thotë të flisni ballë për ballë me njerëzit dhe nganjëherë të bëni gjëra së bashku, jo thjesht t’i përsosni aftësitë tuaja të dërgimit të mesazheve me celular. Jetojeni jetën tuaj në mënyrë që, si burrë, ju do t’u sillni pastërti martesës suaj dhe fëmijëve tuaj.

Gjithë brezit të ri, ne i themi, sido që ta gjykoni vetë atin tuaj në shkallën i mirë-më i mirë-më i miri (dhe parashikoj që gjykimi do të jetë më i lartë ndërkohë që rriteni dhe piqueni), merrni vendim ta nderoni atin dhe nënën tuaj nëpërmjet mënyrës se si e jetoni vetë jetën tuaj. Kujtojeni shpresën e dëshiruar të një ati siç shprehet nga Gjoni: “Nuk kam gëzim më të madh nga ky: të dëgjoj se bijtë e mi ecin në të vërtetë”²¹. Drejtësia juaj është nderi më i madh që mund të marrë cilido atë.

Vëllezërve të mi, etërve në këtë Kishës, unë ju them se e di që ju uroni të ishit një atë më i përkryer. E di se do të doja të isha edhe vetë. Edhe pse kështu, pavarësisht nga kufizimet tona, le të shkojmë përpara. Le t’i lëmë mënjane idetë e tepruara të individualizmit e pavarësisë në kulturën e sotme dhe të mendojmë fillimisht për lumturinë dhe mirëqenien e të tjerëve. Sigurisht, pavarësisht nga papërshtatshmëritë tona, Ati ynë Qiellor do të na lartësojë dhe do t’i bëjë përpjekjet tona të thjeshta që të japin fryt. Gjej kurajë nga një tregim që u botua në revistën *New Era* disa vite më parë. Autori tregoi sa vijon:

“Kur isha i vogël, familja jonë e vogël jetonte në një apartament me një dhomë gjumi në katin e dytë. Unë flija në divan në dhomën e ndenjes. . . .

Babai im, një metalurg, dilte nga shtëpia shumë herët në mëngjes për të punuar çdo ditë. Çdo mëngjes ai do t’i . . . mbështillte mbulesat përreth meje dhe do të ndalej për një çast. Unë isha si në ëndërr e sipër kur munda ta ndiej babanë të qëndronte pranë divanit, duke më vështruar. Teksa u zgjova dalëngadalë, u zura ngushtë ta shihja atë atje. U përpoqa të shtiresha sikur isha në gjumë. . . . Fillova të kuptoj se, teksa qëndronte pranë shtratit tim, ai po lutej me gjithë vëmendjen, energjinë dhe përqendrimin e tij – për mua.

Çdo mëngjes babai im lutej për mua. Lutej që unë do të kisha një ditë të mirë, që do të isha i sigurt, që do të mësoja dhe përgatitesha për të ardhmen. Dhe përderisa nuk mund të ishte me mua deri në mbrëmje, ai lutej për mësuesit dhe shokët me të cilët do të isha atë ditë. . . .

Në fillim, nuk e kuptoja me të vërtetë se çfarë po bënte babai im në ato mëngjes kur lutej për mua. Por teksa rritesha, fillova të ndiej dashurinë dhe

interesimin e tij për mua dhe gjithçka që bëja. Është një prej kujtimeve të mia më të parapëlqyera. Nuk ndodhi deri vite më vonë, pasi isha martuar, pasi kisha fëmijë vetë dhe shkoja në dhomat e tyre teksa flinin e lutesha për ta, që e kuptova tërësisht se si ati im ndihej rreth meje.”²²

Alma i dëshmoi birin të tij:

“Vër re, unë të them se [Krishti] do të vijë me siguri . . . ; për t'i shpallur lajme të mira të shpëtimit popullit të tij.

Dhe tani, biri im, kjo ishte shërbesa në të cilën u thirre, për t'i shpallur këtij populli këto lajme të gëzuara, për të përgatitur mendjet e tyre; ose më mirë . . . që ata të mund të përgatitin mendjet e fëmijëve të tyre, për të dëgjuar fjalën në kohën e ardhjes së tij.”²³

Kjo është shërbesa e etërve sot. Përndia i bekoftë dhe i bëftë të aftë për ta kryer atë shërbesë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. David Blankenhorn, *Fatherless America: Confronting Our Most Urgent Social Problem* (1995), f. 62.
2. Blankenhorn, *Fatherless America*, f. 5.
3. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
4. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, f. 129.
5. Blankenhorn, *Fatherless America*, f. 25, 26.
6. Shih Moisiu 1:39.
7. Shih Gjoni 3:16.
8. Gjoni 15:13.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 59:23; Moisiu 6:59.
10. Shih Doktrina e Besëlidhje 18:34–36.
11. Doktrina e Besëlidhje 68:25, 28.
12. Doktrina e Besëlidhje 93:42.
13. Psalmeve 78:5–7.
14. Shih Hebrenjve 12:6.
15. Doktrina e Besëlidhje 121:43–44.
16. Doktrina e Besëlidhje 83:4.
17. Blankenhorn, *Fatherless America*, f. 113.
18. Mosia 4:14–15.
19. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, f. 129.
20. Lluca 2:52.
21. 3 Gjoni 1:4.
22. Julian Dyke, “Thanks, Dad”, *Tambuli*, tetor 1994, f. 45.
23. Alma 39:15–16.

Nga Plaku Kuentin L. Kuk

I Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Shikojeni Vetën Tuaj në Tempull

Unë lutem që secili prej nesh do ta nderojë Shpëtimtarin dhe do të bëjë çfarëdo ndryshimi të nevojshëm për ta shikuar veten në tempujt e Tij të shenjtë.

Përhapja e planit të shpëtimit të Zotit gjatë kësaj periudhe ungjillore të plotësisë së kohërave është thujtje përtej aftësisë për ta kuptuar.¹ Kjo ilustron me shembull nga njoftimi i Presidentit Tomas S. Monson's për 4 tempujt e rinj në këtë sesion konference. Kur Presidenti Monson u thirr si Apostull në vitin 1963, ishin 12 tempuj funksionalë në botë.² Me përkushtimin e Tempullit të Qendrës së Provo-Sitit, tani janë 150 dhe do të jenë 177 kur të përkushtohen të gjithë tempujt e njoftuar. Ky është shkak që ne të gëzohemi përlulesht.

Njëqind e tetëdhjetë vjet më parë, pikërisht nga kjo ditë, më 3 prill 1836, një vegim i mrekullueshëm u çel për Profetin Jozef Smith dhe Oliver Kaudërin në Tempullin e Kirtlandit. Kjo ndodhi vetëm një javë pas përkushtimit të atij tempulli. Në këtë vegim ata e panë Zotin duke qëndruar mbi pjesën e sipërme të katedrës në tempull. Mes të tjerash, Shpëtimtari deklaroi:

“Zemrat e gjithë njerëzve të mi duhet të gëzohen, të cilët, me fuqinë e tyre, kanë ndërtuar këtë shtëpi për emrin tim.

Sepse, vini re, unë e kam pranuar këtë shtëpi dhe emri im do të jetë këtu;

dhe unë do t'i manifestohem popullit tim në mëshirë në këtë shtëpi.”³

Në atë rast të shenjtë, u shfaqën profetë të lashtë, përfshirë Elijan, të cilët dhanë çelësat thelbësorë për ordinarcat e tempullit.

Ne kemi njëfarë ndjesie të gëzimit që po ndodh në Kuito, Ekuador; Harare, Zimbabve; Belem, Brazil dhe në Limë, Peru, si tek anëtarët edhe misionarët, në bazë të asaj që ndodhi në Bangkok, Tajlandë, një vit

më parë kur ai tempull u njoftua. Motra Shelli Siniër, grua e presidentit të atëhershëm të misionit të Bangkokut në Tajlandë, Dejvid Siniërit, u dërgoi një mesazh elektronik familjes dhe miqve për t'u thënë se, pasi ajo dhe bashkëshorti e saj e kishin dëgjuar Presidentin Monson tek e njoftonte atë tempull, kishin pasur "12 orë pa gjumë dhe plot lot lumturie". Ata u telefonuan ndihmësve të tyre të misionit në orën 23:30 dhe i vunë në dijeni. Ndihmësit u telefonuan të gjithë misionarëve. Raporti u kthye se "i gjithë misioni ishte zgjuar në mes të natës duke u hedhur mbi shtrat". Motra Siniër i paralajmëroi me të qeshur familjen dhe miqtë: "Ju lutem, mos i tregoni Sektorit të Misionarëve!"⁴

Përgjigja e thellë shpirtërore e anëtarëve në Tajlandë ishte po aq e fortë. Kam sigurinë se janë bërë përgatitje shpirtërore në zemrat dhe shtëpitë dhe ka pasur shpërfaqje nga qielli që i përgatitnin shenjtorët atje ku do të ndërtohen këta tempuj të saponjoftuar.

Motra Siniër, në Tajlandë, kishte disa pasqyra të veçanta dore të bëra për mësimdhënien e saj vetjake, veçanërisht me motrat. Gjendej një tempull i gdhendur në pasqyrë me fjalët: "Shikojeni Vetën Tuaj në Tempull". Teksa njerëzit vështronin në pasqyrë, ata e shihnin veten e tyre në tempull. Çifti Siniër i mësoi kërkuesit dhe anëtarët që ta përfytyronin veten e tyre në tempull dhe të bënë ndryshimet e nevojshme të stilit të jetesës dhe përgatitjet shpirtërore për ta përmbushur këtë synim.

Sfida ime këtë mëngjes është për secilin prej nesh, kudo që jetojmë, që ta shikojmë veten tonë në tempull. Presidenti Monson ka shpallur: "Deri sa të keni hyrë në Shtëpinë e Zotit dhe të keni marrë të gjitha bekimet që ju presin atje, ju nuk keni marrë gjithçka që Kisha ka për të ofruar. Bekimet tepër të rëndësishme dhe kurorëzuese

të anëtarësisë në Kishë janë ato bekime që i marrim në tempujt e Perëndisë."⁵

Pavarësisht mungesës së drejtësisë në botë sot, ne jetojmë në një kohë të shenjtëruar e të shenjtë. Profetët, me zemra të dashura e të përgjëruara, e kanë përshkruar kohën tonë për shekuj.⁶

Profeti Jozef Smith, duke cituar edhe Abdian⁷ në Dhiatën e Vjetër, dhe 1 Pjetrin⁸ në Dhiatën e Re, e njohu qëllimin e madh të Perëndisë për sigurimin e pagëzimit për të vdekurit dhe për lejimin tonë për të qenë shpëtues në Malin Sion.⁹

Zoti e ka begatuar popullin tonë dhe na ka siguruar burimet dhe udhërrëfimin profetik në mënyrë që të mund të jemi trima për t'i plotësuar përgjegjësitë tona në tempull si për të gjallët, ashtu edhe për të vdekurit.

Për shkak të ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit, ne e kuptojmë qëllimin e jetës, planin e Atit për shpëtimin e fëmijëve të Tij, sakrificën shëlbuese të Shpëtimtarit dhe rolin qendror të familjeve në organizimin e qiellit.¹⁰

Ndërthurja e numrave të rritur të tempujve dhe e teknologjisë së përparuar për t'i përmbushur përgjegjësitë tona të shenjta të historisë familjare për paraardhësit tanë e bëjnë këtë kohë më të bekuar në të gjithë historinë. Unë gëzohem për besnikërinë e

Pasqyrat e dorës të bëra në mënyrë të posaçme i ndihmuan njerëzit në Tajlandë ta shihnin veten e tyre në tempull.

jashtëzakonshme të rinisë sonë ndaj indeksimit dhe gjetjes së paraardhësve të tyre dhe më pas bërjes së punës për pagëzimet dhe konfirmimet në tempull. Ju jeni me plot kuptimin e fjalës shpëtuesit e profetizuar në Malin Sion.

Si Përgatitemi për Tempullin?

Ne e dimë se drejtësia dhe shenjtëria janë pjesë thelbësore të përgatitjes për tempull.

Në seksionin 97 të Doktrina e Besëlidhje, lexohet: "Dhe për aq sa njerëzit e mi më ndërtojnë një shtëpi mua në emër të Zotit dhe nuk lejojnë gjëra të papastratë të hyjnë në të, që ajo të mos ndotet, lavdia ime do të pushojë në të"¹¹.

Deri në vitin 1861, Presidenti i Kishës nënshkruante çdo rekomandim tempulli për ta mbrojtur shenjtërinë e tempullit. Ajo përgjegjësi më pas iu kalua peshkopëve dhe presidentëve të kunjeve.

Është dëshira jonë e madhe që anëtarët e Kishës do të jetojnë për të qenë të denjë për një rekomandim tempulli. Ju lutem, mos e shikoni tempullin si një synim të largët e ndofta të paarrtshëm. Duke punuar me peshkopin e tyre, shumica e anëtarëve mund t'i arrijnë të gjitha kërkesat e drejta në një periudhë relativisht të shkurtër kohore nëse kanë vendosmëri për t'u kualifikuar dhe për t'u penduar plotësisht për shkeljet. Kjo përfshin të qenit të gatshëm për ta falur veten tonë dhe për të mos u përqendruar te papërsosuritë apo mëkatet tona si ato që na shkualifikojnë përgjithmonë për të hyrë në një tempull të shenjtë.

Shlyerja e Shpëtimtarit u krye për të gjithë fëmijët e Perëndisë. Sakrifika e Tij shëlbuese i përmbush kërkesat e drejtësisë për të gjithë ata që pendohen me të vërtetë. Shkrimet e shenjta e përshkruajnë këtë në mënyrën më të bukur:

"Edhe sikur mëkatet tua të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora"¹².

“Dhe nuk do [t’i] kujtoj më [ato].”¹³

Ne ju sigurojmë se të jetuarit e parimeve të drejta do t’ju sjellë juve dhe familjes suaj lumturi, përmbushje dhe paqe.¹⁴ Anëtarët, si ata në moshë madhore dhe të rinjtë¹⁵, e garantojnë vetë denjësinë e tyre kur u përgjigjen pyetjeve për rekomandimin e tempullit. Kërkesa thelbësore është të rritet dëshmia jonë për Perëndinë, Atin, Birin e Tij, Jezu Krishtin, e për Rivendosjen e ungjillit të Tij dhe të përjetojmë shërbesën e Frymës së Shenjtë.

Bekimet e Tempullit Janë të Shumta

Bekimet parësore të tempullit janë ordinancat e ekzaltimit. Plani i ungjillit është rreth ekzaltimit dhe përfshin bërjen dhe mbajtjen e besëlidhjeve të shenjta me Perëndinë. Përveç pagëzimit dhe konfirmimit, këto ordinanca e besëlidhje kryhen dhe merren në tempull për të gjallët. Për të vdekurit, të gjitha ordinancat dhe besëlidhjet shpëtuese merren në tempull.

Brigam Jangu dha mësim: “Nuk ka asgjë që Zoti mund ta bënte për shpëtimin e familjes njerëzore që ai e ka lënë pas dore; . . . gjithçka që mund të kryhet për shpëtimin e tyre, pavarësisht prej tyre, është kryer në dhe me anë të Shpëtimtarit”¹⁶.

Udhëheqësit e Kishës organizojnë kunje, lagje, kuorume, organizata ndihmëse të Kishës, misione, e kështu me radhë në ndërtesat tona kishtarë dhe godina të tjera. Zoti i organizon familjet e përjetshme vetëm në tempuj.

Është e qartë se vetëm ata me zemra të thyera e shpirtra të penduar që janë penduar vërtet për mëkatet e tyre, janë tërësisht të pranuar për Zotin në shtëpinë e Tij të shenjtë.¹⁷ Ne e dimë se “Perëndia nuk tregohet i anshëm”¹⁸ Një nga gjërat e çmuara që i dua nga tempulli, është se midis atyre që e frekuentojnë, nuk ka dallime pasurie, sërë

apo pozicioni të asnjë lloji. Ne jemi të gjithë të barabartë përpara Perëndisë. Çdonjëri vishet me të bardha si domethënie se ne jemi një popull i kulluar e i drejtë.¹⁹ Të gjithë ulen krah për krah me një dëshirë në zemrat e tyre për të qenë bij e bija të denja të një Ati të dashur Qiellor.

Vetëm mendojeni, përqaq bo-tës mbarë gratë dhe burrat munden që, nëpërmjet “ordinanca[ve] dhe besëlidhje[ve të] shenjta që janë në dispozicion në tempujt e shenjtë, . . . të kthehen në praninë e Perëndisë dhe . . . të bashkohen përjetësisht”²⁰. Ata e bëjnë këtë në dhomën e bukur e të shenjtë të vulosjes në dispozicion të të gjithë anëtarëve të denjë për tempull. Pasi hyjnë në këto besëlidhje, ata mund ta “shikojnë” veten [e tyre] në tempull” në pasqyra që janë përballë njëra-tjetrës. “Së bashku pasqyrat në tempull reflektojnë pamje përpara dhe prapa që shtrihen si në përjetësi.”²¹ Këto pamje të pasqyruara na ndihmojnë të sjellim ndër mend prindërit, gjyshërit dhe të gjithë brezat e mëparshëm. Ato na ndihmojnë t’i njohim besëlidhjet e shenjta që na lidhin me të gjithë brezat që pasojnë. Kjo është jashtëzakonisht domethënëse dhe fillon kur ju e shikoni veten tuaj në tempull.

Presidenti Hauard W. Hanter na këshilloi t’i “m[arrim] parasysh mësimet e mrekullueshme të lutjes së madhërishtme përkushtuese të Tempullit të

Kirtlandit, një lutje që Profeti Jozef Smith tha se iu dha atij me anë të zbulesës. Është një lutje që vazhdon të marrë përgjigje mbi ne si individë, mbi ne si familje dhe mbi ne si një popull për shkak të fuqisë së priftërisë që Zoti na e ka dhënë për ta përdorur në tempujt e Tij të shenjtë.”²² Ne do të bënim mirë ta studionim seksionin e 109-të të Doktrinës e Besëlidhjeve dhe ta ndiqnim paralajmërimin e Presidentit Hanter për ta “vendos[ur] tempullin e Zotit si simbolin e madhërishtme të anëtarësisë [sonë]”²³.

Tempulli është gjithashtu një vend strehimi, falënderimi, udhëzimi, kuptueshmërie “që [ne] të mund të përsoset[mi] . . . në të gjitha gjërat që çojnë në mbretërinë e Perëndisë mbi tokë”²⁴. Gjatë gjithë jetës sime ai ka qenë një vend qetësie dhe paqeje në një botë që është me plot kuptimin e fjalës në rrëmujë.²⁵ Është e mrekullueshme t’i lësh shqetësimet e botës prapa në atë mjedis të shenjtë.

Shpesh në tempull dhe teksta angazhohemi në kërkime për historinë familjare, ne ndiejmë nxitje dhe kemi përshtypje nga Fryma e Shenjtë.²⁶ Me raste në tempull, veli midis nesh dhe atyre në anën tjetër bëhet shumë i hollë. Ne marrim ndihmë shtesë në përpjekjet tona për të qenë shpëtues në Malin Sion.

Disa vite më parë në një tempull në Amerikën Qendrore, bashkëshortja e njërit prej Autoriteteve tona të

Përgjithshme të nderit tani, u erdhi në ndihmë një ati, një nënë dhe fëmijëve të tyre për të marrë besëlidhjet e përjetshme në dhomën e vulosjes ku ndodhen pasqyrat e tempullit. Teksa mbaruan dhe dolën përballë atyre pasqyrave, ajo vuri re se ishte një fytyrë në pasqyrë që nuk ishte në dhomë. Ajo pyeti nënën dhe mësoi se një bijë kishte ndërruar jetë dhe prandaj nuk ishte e pranishme fizikisht. Vajza e vdekur u përfshi pastaj nëpërmjet një mëkëmbëseje në ordinancën e tyre të shenjtë.²⁷ Mos e nënvlerësoni kurrë ndihmën e dhënë në tempuj nga ana tjetër e velit.

Ju lutem, dini se sa me zell ne dëshirojmë që çdonjëri të bëjë çfarëdo ndryshimi të nevojshëm për t'u kualifikuar për tempullin. Shqyrtojeni me lutje se ku jeni në jetën tuaj, kërkojeni udhërrëfimin e Shpirtit dhe bisedoni me peshkopin tuaj rreth përgatitjes së vetes suaj për tempullin. Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: “Nuk ka synim më të rëndësishëm për ju drejt të cilit të punoni, sesa të jeni të denjë për të shkuar në tempull”²⁸.

Shpëtimtari është “Guri Kryesor e i Palëvizshëm i Qoshes i Besimit Tonë dhe i Kishës së Tij”

Pata privilegjin të merrja pjesë me Presidentin Henri B. Ajring në ripërkushtimin e Tempullit të Suvës në Fixhi dy muaj më parë. Ishte një rast i veçantë, i shenjtë. Guximi dhe përshtypjet e forta shpirtërore të Presidentit Ajring e lejuan ripërkushtimin të vazhdonte megjithë ciklonin më të rëndë të regjistruar ndonjëherë në hemisferën jugore. Mbrojtje fizike dhe shpirtërore u sigurua për të rinjtë, misionarët dhe anëtarët.²⁹ Dora e Zotit ishte qartësisht e dukshme. Ripërkushtimi i Tempullit të Suvës në Fixhi ishte një strehë nga stuhia. Shpesh, teksa përjetojmë stuhi

të jetës, ne e dëshmojmë dorën e Zotit që na jep mbrojtje të përjetshme.

Përkushtimi i parë i Tempullit të Suvës në Fixhi më 18 qershor 2000, ishte gjithashtu mbresëlënëse. Teksa tempulli i afrohej përfundimit, anëtarët e parlamentit u morën peng nga një grup rebelësh. Pjesa qendrore e Suvës në Fixhi u plaçkit e u dogj. Ushtria shpalli ligjin e luftës.

Si President i Zonës, unë shkova me katër presidentë kunji në Fixhi dhe i takova udhëheqësit ushtarakë në kazermat e quajtura Mbretëresha Elizabetë. Pasi ua shpjegua përkushtimin e propozuar, ata ishin përkrahës por të shqetësuar rreth sigurisë së Presidentit Gordon B. Hinkli. Ata rekomanduan një përkushtim të vogël pa ngjarje jashtë tempullit, si ceremonia e gurit të qoshes. Ata e theksuan se cilido jashtë tempullit mund të ishte një shënjestër e mundshme për dhunë.

Presidenti Hinkli e miratoi një sesion të vogël përkushtues me vetëm presidentencën e re të tempullit dhe pak udhëheqës vendorë, askush tjetër nuk u ftua për shkak të rrezikut. Megjithatë, ai shpalli prerazi: “Nëse ne e përkushtojmë vërtet tempullin, ne do ta zhvillojmë ceremoninë e gurit të qoshes sepse Jezu Krishti është guri kryesor i qoshes dhe kjo është Kisha e Tij”.

Kur ne shkuam në fakt jashtë për ceremoninë e gurit të qoshes, atje nuk kishte joanëtarë, fëmijë, media apo të tjerë të pranishëm. Por një profet besnik e tregoi në praktikë zotimin e tij të guximshëm e të palëkundshëm ndaj Shpëtimtarit.

Më vonë Presidenti Hinkli, duke folur për Shpëtimtarin, tha: “Nuk ka asnjë të barabartë me Të. Kurrë nuk ka pasur. Kurrë nuk do të ketë. Falë i qofshim Perëndisë për dhuratën e Birit të Tij të Dashur, që dha jetën e Tij që ne të mund të jetojmë dhe që është grupi kryesor e i palëvizshëm i qoshes i besimit tonë dhe i Kishës së Tij.”³⁰

Vëllezër e motra, unë lutem që secili prej nesh do ta nderojë Shpëtimtarin dhe do të bëjë çfarëdo ndryshimi të nevojshëm për ta shikuar veten tonë në tempujt e Tij të shenjtë. Duke bërë kështu, ne mund t'i arrijmë qëllimet e Tij të shenjta e ta përgatitim veten tonë dhe familjet tona për të gjitha bekimet që Zoti dhe Kisha e Tij mund të japin në këtë jetë dhe në përjetësi. Jap dëshminë time të sigurt se Shpëtimtari jeton. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Doktrina e Besëlidhje 112:30–32.
2. Tempulli i 12-të, Tempulli i Londrës në Angli, u përkushtua më 7 shtator 1958.
3. Doktrina e Besëlidhje 110:6–7.
4. Shelly Senior, mesazh elektronik, 6 prill 2015.

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

5. Tomas S. Monson, "Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën", *Liahona*, maj 2011, f. 93.
6. Shih Isaia 2:2.
7. Shih Abdia 1:21.
8. Shih 1 Pjetër 4:6.
9. Shih *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith: Jozef Smith* (2007), f. 437.
10. Shih *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), f. 177, 192–93.
11. Doktrina e Besëlidhje 97:15; shih edhe vargun 17.
12. Isaia 1:18.
13. Jeremia 31:34.
14. Shih Doktrina e Besëlidhje 59:23.
15. Përveç rekomandimit të mbajtur nga ata në moshë madhore që e kanë marrë dhurimin [indaumentin], për të rinjtë e denjë dhe ata në moshë madhore që nuk e kanë marrë dhurimin [indaumentin], mund të merret një rekomandim me përdorim të kufizuar për pagëzime për të vdekurit. Të dyja rekomandimet kërkojnë nënshkrimin e marrësit që garanton denjësinë e tij vetjake. Rekomandimi me përdorim të kufizuar është i vlefshëm për një vit dhe i siguron peshkopatës një mundësi për ta diskutuar me çdo person denjësinë e tij apo të saj çdo vit.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), f. 32.
17. Shih Doktrina e Besëlidhje 58:42.
18. Veprat e Apostujve 10:34; shih edhe Moroni 8:12; Doktrina e Besëlidhje 1:35; 38:16.
19. Shih Doktrina e Besëlidhje 100:16.
20. "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës", *Liahona*, Nov. 2010, 129.
21. Gerrit W. Gong, "Pasqyra Tempulli të Perjetësisë: Një Dëshmi për Familjen", *Liahona*, nëntor 2010, f. 37.
22. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Hauard W. Hanter* (2015), f. 183.
23. *Mësimet: Hauard W. Hanter*, f. 178.
24. Shih Doktrina e Besëlidhje 97:13–14.
25. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:26–27.
26. Ne shpesh i referohemi kësaj si Shpirti i Elijas. Presidenti Russell M. Nelson na ka mësuar se Shpirti i Elijas është "një shfaqje e Frymës së Shenjtë që jep dëshmi për natyrën hyjnore të familjes" ("A New Harvest Time", *Ensign*, maj 1998, f. 34).
27. Shpërndahet me leje.
28. Tomas S. Monson, "Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën", f. 93.
29. Misionarët dhe të rinjtë e sjellë nga ishujt e jashtëm u strehuan në shkollë dhe ndërtesa të sigurta të Kishës dhe qenë të mbrojtur nga aspektet më të këqija të Ciklonit Uinston.
30. Gordon B. Hinckley, "Four Cornerstones of Faith", *Liahona*, shkurt 2004, f. 4–5.

Ai do t'ju Vendosë mbi Supet e Tij dhe do t'ju Çojë në Shtëpi

Ashtu si Bariu i Mirë i gjen delet e Tij të humbura, në qoftë se ju thjesht do ta ktheni zemrën tuaj drejt Shpëtimtarit të botës, Ai do t'ju gjejë.

Njëri nga kujtimet e mia që nuk më shqitet që nga fëmijëria, fillon me britmën e sirenavë të largëta të bombardimeve ajrore që më zgjojnë nga gjumi. Pa kaluar shumë kohë, një oshtimë tjetër, kërcëllitja dhe gumëzhitja e motorëve, që shtohet dalëngadalë derisa e drithëron gjithë ajrin. Të ushtruar mirë nga nëna jonë, ne fëmijët, secili, mbërthejmë çantën tonë dhe vrapojmë duke iu ngjitur kodrës drejt një strehimi kundër bombardimeve. Teksa nxitojmë përmes natës së errët pus, dritat sinjalizuese të gjelbra e të bardha bien nga qielli për të shënuar objektet që do të qëllonjë bombarduesit. Për habi të madhe, njerëzit i quajnë këto drita pemët e Krishtlindjes.

Unë jam katër vjeç dhe jam dëshmitar i një bote në luftë.

Dresdeni

Jo larg vendit ku jetonte familja ime ishte qyteti i Dresdenit. Ata që jetonin atje, ndoshta e dëshmuar një mijë herë më shumë atë që kisha parë unë. Stuhi të stërmëdha zjarri, të shkaktuara nga

mijëra tonelata bombash, e përfshinë Dresdenin, duke shkatërruar më shumë se 90 përqind të qytetit dhe duke lënë veçse pak rrënoja dhe hi në udhën e tyre.

Brenda një kohe shumë të shkurtër, qyteti që dikur quhej "Kutia e Xhevahireve", nuk ishte më. Erih Kestneri, një autor gjerman, shkroi rreth shkatërrimit: "Për njëmijë vjet u ngrit bukuria e tij, brenda një nate u shkatërrua tërësisht"¹. Gjatë fëmijërisë sime, nuk mund ta përfytyroja se si mund të kapërcehej ndonjëherë shkatërrimi i një lufte që e kishin filluar vetë njerëzit tanë. Bota përreth nesh dukej tërësisht e pashpresë dhe pa ndonjë të ardhme.

Vitin e kaluar pata mundësinë të kthehesha në Dresden. Shtatëdhjetë vjet pas luftës, ai është, edhe njëherë, një qytet si një "Kuti Xhevahiresh". Rrënojat janë pastruar dhe qyteti është ngritur sërish e madje përmirësuar.

Gjatë vizitës sime pashë kishën e bukur luterane Frauenkirche, Kishën e Zonjës Sonë. E ndërtuar fillimisht në vitet 1700, ajo kishte qenë një nga

Nëse një qytet i shkatërruar si Drezeni i Gjermanisë, mund të rindërtohej, sa më shumë i aftë është Ati ynë i Plotfuqishëm që t'i kthejë në shteg Fëmijët e Tij, të cilët kanë rënë ose që kanë vështirësi apo humbasin?

xhevahiret shkëlqyese të Dresdenit, por lufta e ktheu në një grumbull rrënojash. Për shumë vjet mbeti e tillë, por më së fundi u vendos që Frauenkirche-ja do të rindërtohej.

Gurë nga kisha e shkatërruar ishin mbledhur e ruajtur dhe, kur ishte e mundur, u përdorën në rindërtimin e saj. Sot mund t'i shihni këta gurë të nxirë nga zjarri, si shenja plagësh në muret e jashtme. Këto "plagë" nuk janë vetëm një kujtues i historisë së luftës së kësaj ndërtese, por edhe një monument i shpresës – një simbol madhështor i aftësisë së njeriut për të krijuar një jetë të re prej hirit.

Ndërsa përsiata historinë e Dresdenit dhe u mahnita nga mendjemprehtësia dhe vendosmëria e atyre që e restauruan atë që kishte qenë kaq shumë e shkatërruar, ndjeva ndikimin e ëmbël të Shpirtit të Shenjtë. Me siguri, mendova, nëse njeriu mund t'i marrë gërmadhat, rrënojat dhe mbetjet e një qyteti të shkatërruar dhe të rindërtojë një godinë mjaft mbresëlënëse, që ngrihet drejt qiejve, sa më tepër i aftë është Ati ynë i Plotfuqishëm që t'i rindërtojë fëmijët e Tij të cilët kanë rënë, po mundohen apo janë humbur?

S'ka rëndësi se sa tërësisht e rrënuar mund të duket jeta jonë. S'ka rëndësi se sa të kuqe flakë janë mëkatet tona, sa e thellë hidhësia jonë, sa të vetmuara, të braktisura apo të thyera mund të jenë zemrat tona. Edhe ata që janë pa

shpresë, që jetojnë në dëshpërim, që e kanë tradhtuar mirëbesimin, që e kanë braktisur integritetin e tyre moral apo janë larguar prej Perëndisë, mund të rindërtohen. Përveç atyre pak bijve të humbjes, nuk ka jetë sado e copëtuar që nuk mund të rivendoset.

Lajmi i gëzueshëm i ungjillit është ky: për shkak të planit të përjetshëm të lumturisë, të dhënë nga Ati ynë i dashur Qiellor, dhe nëpërmjet flijimit të pafundëm të Jezusit, Krishtit, jo vetëm që mund të shëlbohemi nga gjendja jonë e rënë dhe të rivendosemi në pastërti, por edhe mund ta tejkalojmë përfytyrimin e njeriut në vdekshmëri dhe të bëhemi trashëgimtarë të jetës së përjetshme dhe marrës të lavdisë së papërshkrueshme të Perëndisë.

Shëmbëlltyra e Deles së Humbur

Gjatë shërbesës së Shpëtimtarit, udhëheqësit fetarë të kohës së Tij nuk e pranuan që Jezusi të shpenzonte kohë me njerëzit që ata i kishin emërtuar "mëkatëra".

Ndoshta atyre iu dukej se Ai po e toleronte ose madje po e miratonte sjelljen mëkatore. Ndoshta ata besonin se mënyra më e mirë për t'i ndihmuar mëkatarët të pendoheshin, ishte duke i ndëshkuar, përqeshur dhe turpëruar ata.

Kur Shpëtimtari e kuptoi se çfarë po mendonin farisenjtë dhe skribët, Ai u tha një tregim:

"Cili njeri prej jush, që ka njëqind dele dhe një prej tyre t'i humbasë, nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkretirë dhe nuk shkon pas asaj që humbi deri sa ta gjejë?

Dhe, kur e gjen, e merr mbi supë gjithë gaz."²

Përgjatë shekujve, kjo shëmbëlltyrë tradicionalisht është interpretuar si një thirrje veprimi për ne që t'i kthejmë delet e humbura dhe që t'u afrohemi atyre që janë humbur. Ndërkohë që kjo është sigurisht e përshtatshme dhe e mirë, pyes veten nëse ka më shumë kuptim te kjo shëmbëlltyrë.

A është e mundur që qëllimi i Jezusit, para së gjithash, ishte të jepte mësim rreth punës së Bariut të Mirë?

A është e mundur që Ai po dëshmonte për dashurinë e Perëndisë për fëmijët e Tij të pabindur?

A është e mundur që mesazhi i Shpëtimtarit ishte se Perëndia është krejtësisht i vetëdijshëm për ata që janë humbur – dhe se Ai do t'i gjejë ata, se Ai do t'u afrohet atyre dhe se Ai do t'i shpëtojë ata?

Nëse është kështu, çfarë duhet të bëjë delja që të kualifikohet për këtë ndihmë hyjnore?

A ka nevojë delja të dijë se si ta përdorë një këndmatës të ndërlikuar për të llogaritur koordinatat e saj gjeografike? A ka nevojë të jetë në gjendje të përdorë një GPS për ta përcaktuar vendndodhjen e saj? A duhet të ketë njohurinë për të krijuar një program kompjuterik që të thërrasë për ndihmë? A ka nevojë delja për përkrahjen e një sponsori përpara se të vijë për ta shpëtuar Bariu i Mirë?

Jo. Sigurisht jo! Delja është e denjë për shpëtimin hyjnor thjesht ngaqë Bariu i Mirë e do atë.

Për mua, shëmbëlltyra e deles së humbur është një prej fragmenteve më shpresëdhënëse në të gjithë shkrimin e shenjtë.

Gurët e nxirë nga flakët që u përdorën për restaurimin e kishës Luteriane Frauenkirche, qëndrojnë si një simbol i mrekullueshëm i aftësisë së njeriut për ta krijuar jetën e re nga hiri.

Shpëtimtari ynë, Bari i Mirë, na njeh dhe na do. Ai ju njeh dhe ju do.

Ai e di se kur jeni humbur dhe Ai e di se ku jeni. Ai e di hidhërimin tuaj. Përgjërimet tuaja të heshtura. Frikën tuaj. Lotët tuaj.

Nuk ka rëndësi se si humbët – qoftë për shkak të vetë zgjedhjeve tuaja jo të mira apo për shkak të rrethanave përtej kontrollit tuaj.

Ajo që është e rëndësishme, është që ju jeni fëmija i Tij. Dhe Ai ju do. Ai i do fëmijët e Tij.

Sepse ju do, Ai do t'ju gjejë. Do t'ju vendosë mbi supet e Tij, plot gaz. Dhe, kur ju sjell në shtëpi, Ai do t'i thotë çdonjërit: "Gëzohuni bashkë me mua, sepse e gjeta delen time që më kishte humbur"³.

Çfarë Duhet të Bëjmë Ne?

Por, ju mund të mendoni, ç'kërko-het nga unë? Sigurisht që duhet të bëj më shumë sesa thjesht të pres që të shpëtohem.

Edhe pse Ati ynë i dashur dëshiron që të gjithë fëmijët e Tij të kthehen tek Ai, Ai me forcë në qiell asnjë nuk çon.⁴ Perëndia nuk do të na shpëtojë në kundërshtim me vullnetin tonë.

Pra, çfarë duhet të bëjmë ne?

Ftesa e Tij është e thjeshtë:

"Kthehuni tek unë"⁵.

"Ejani tek unë."⁶

"M'u afroni pranë dhe unë do të afrohem pranë jush."⁷

Kjo është mënyra se si i tregojmë Atij që ne duam të shpëtohem.

Kërkon pak besim. Por mos u dëshpëroni. Nëse nuk mund ta mblidhni besimin pikërisht tani, filloni me shpresën.

Nëse nuk mund të thoni që e dini se Perëndia është atje, ju mund të shpre-soni se Ai është. Mund të dëshironi të besoni.⁸ Kjo mjafton për të filluar.

Më pas, duke vepruar me atë shpresë, afrojuni Atit Qiellor. Perëndia do ta shtrijë dashurinë e Tij drejt jush dhe do të fillojë puna e Tij e shpëtimit dhe e ndryshimit.

Me kalimin e kohës, ju do ta dalloni dorën e Tij në jetën tuaj. Do ta ndieni dashurinë e Tij. Dhe dëshira për të ecur në dritën e Tij dhe për ta ndjekur udhën e Tij do të rritet me çdo hap besimi që ndërmerrni.

Ne i quajmë këta hapa të besimit "bindje".

Kjo nuk është një fjalë e përhapur shumë këto ditë. Por bindja është një koncept i çmuar në ungjillin e Jezu Krishtit, sepse e dimë që "nëpërmjet Shlyerjes së Krishtit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet, me anë të bindjes ndaj ligjeve dhe ordinancave të Ungjillit"⁹.

Ndërkohë që e shtojmë besimin, ne gjithashtu duhet ta shtojmë besnikërinë. Më herët citova një autor gjerman që vajtoi për shkatërrimin e Dresdenit. Ai gjithashtu shkroi frazën "Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es". Për ata që nuk e flasin gjuhën çelestiale, kjo përkthehet që: "S'ka asgjë të mirë, në qoftë se ti nuk e bën atë"¹⁰.

Ju dhe unë mund të flasim shumë rrjedhshëm për gjëra shpirtërore. Ne mund t'i u lëmë mbresë njerëzve me interpretimin tonë të mprehtë intelektual të temave fetare. Mund të krijojmë rap-sodi rreth fesë dhe "shtëpinë" [tonë] lart t'ëndërrrojmë"¹¹. Por, në qoftë se besimi ynë nuk e ndryshon mënyrën se si jetojmë – në qoftë se bindjet tona nuk i ndikojnë vendimet tona të përditshme

– feja jonë është e kotë dhe besimi ynë, nëse nuk është i vdekur, sigurisht nuk ndihet mirë dhe është në rrezik të venitet më së fundi.¹²

Bindja është gjaku jetësijellës i besimit. Është nëpërmjet bindjes që ne mbledhim dritë brenda shpirtave tanë.

Por nganjëherë mendoj se ne e keqkuptojmë bindjen. Mund ta shohim bindjen si një qëllim në vetvete, në vend të një mjeti drejt një qëllimi. Ose ne mund të godasim me çekiçin metaforik të bindjes ndaj kudhrës së hekurt të urdhërimeve duke u përpjekur t'u japim formë atyre që i duam në një lëndë më të shenjtë, qiellore, nëpërmjet nxehtësisë së vazhdueshme dhe goditjes së përsëritur.

Nuk ka dyshim që ka raste kur na nevojitet një thirrje e rreptë drejt pendiimit. Sigurisht, ka disa njerëz që mund të arrihen vetëm në këtë mënyrë.

Por ndoshta ka një metaforë të ndryshme që mund të shpjegojë përse ne iu bindemi urdhërimeve të Perëndisë. Ndoshta bindja nuk është aq shumë procesi i përkuljes, përdredhjes dhe goditjes së shpirtave tanë për t'u bërë diçka që nuk jemi. Në vend të kësaj, është procesi me anë të të cilit ne zbulojmë atë nga e cila jemi bërë me të vërtetë.

Ne jemi krijuar nga Perëndia i Plotfuqishëm. Ai është Ati ynë Qiejllor. Ne jemi me të vërtetë fëmijët e Tij shpirtërorë. Ne jemi bërë nga një lëndë qiellore, më e çmuara dhe tepër e përpunuar, dhe si rrjedhojë mbartim brenda vetes lëndën e hyjnueshmërisë.

Megjithatë, këtu në tokë, mendimet dhe veprimet tona ndikohen negativisht nga ajo që është e shthurur, e pashenjtë dhe e papastër. Pluhuri dhe fëlliçësia e botës i njollosin shpirtat tanë, duke e bërë të vështirë që ta njohim e ta kujtojmë qëllimin dhe natyrën e lindjes sonë.

Por kjo e gjitha nuk mund ta ndryshojë se kush jemi vërtet. Hyjnueshmëria

themelore e natyrës sonë mbetet. Dhe në çastin që zgjedhim ta afrojmë zemrën tonë drejt Shpëtimtarit tonë të dashur dhe e hedhim hapin në shtegun e dishepullimit, diçka e mrekullueshme ndodh. Dashuria e Perëndisë e mbush zemrën tonë, drita e së vërtetës e mbush mendjen tonë, ne fillojmë ta humbasim dëshirën për mëkat dhe nuk dëshirojmë më të ecim në errësirë.¹³

Ne arrijmë ta shohim bindjen jo si ndëshkim, por si një shteg çlirues drejt vendmbërritjes sonë hyjnore. Dhe dalëngadalë, shthurja, pluhuri dhe ku-fizimet e kësaj toke do të fillojnë të largohen. Më së fundi, zbulohet shpirti i paçmuar, i përjetshëm i qenies qiellore brenda nesh dhe një rrezatim i mirësisë bëhet natyra jonë.

Ju ia Vlen të Shpëtoheni

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, miqtë e mi të dashur, unë dëshmoj se Perëndia na sheh siç jemi me të vërtetë – dhe Ai sheh se ia vlen të shpëtohem.

Ju mund ta ndieni se jeta juaj është rrënuar. Mund të keni mëkatuar. Mund të keni frikë, zemërim, hidhërim apo mund të mundoheni nga dyshimi. Por ashtu si Bariu i Mirë i gjen delet e Tij të humbura, në qoftë se ju thjesht do ta ktheni zemrën tuaj drejt Shpëtimtarit të botës, Ai do t'ju gjejë.

Ai do t'ju shpëtojë.

Ai do t'ju ngrejë dhe do t'ju vendosë mbi supet e Tij.

Ai do t'ju çojë në shtëpi.

Nëse duart njerëzore mund t'i ndryshojnë gjëmat dhe rrënojat në një shtëpi të bukur adhurimi, atëherë ne mund të kemi vetëbesim dhe mirëbesim se Ati ynë i dashur Qiejllor mund dhe do të na rindërtojë. Plani i Tij është të na ndërtojë në diçka shumë më të madhe sesa ajo që ishim – shumë më e madhe sesa ajo që mund ta përfytyrojmë ndonjëherë. Me çdo hap besimi në shtegun e dishepullimit, ne rritemi në qeniet e lavdisë së përjetshme dhe të gëzimit të pafundëm që u projektuam të bëheshim.

Kjo është dëshmia ime, bekimi im dhe lutja ime e përlurur në emrin e shenjtë të Mësuesit tonë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), f. 51–52.
2. Lluca 15:4–5.
3. Lluca 15:6.
4. Shih "Të Dish K'të, Çdo Shpirt Është i Lir", *Himne*, nr. 151.
5. Joeli 2:12.
6. Mateu 11:28.
7. Doktrina e Besëlidhje 88:63.
8. Shih Alma 32:27.
9. Nenet e Besimit 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. "A Kam Bër' Ndonjë të Mir'?", *Himne*, nr. 139.
12. Shih Jakobi [Bibël] 2:26.
13. Shih Gjoni 8:12.

Nga Plaku Robert D. Hejls,
I Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Fryma e Shenjtë

I shpreh dashurinë dhe mirënjohjen time Atit Qiellor për dhuratën e Frymës së Shenjtë, nëpërmjet të cilit Ai e zbulon vullnetin e Tij dhe na përkrah.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, unë flas sot si një shërbëtor i Zotit dhe gjithashtu si një stërgjysh. Juve dhe pasardhësve të mi të dashur, u mësoj dhe u jap dëshmi për dhuratën e jashtëzakonshme të Frymës së Shenjtë.

E nis duke e njohur Dritën e Krishtit, e cila i jepet “çdo njeri[u] që vjen në botë”¹. Të gjithë ne përfitojmë nga kjo dritë e shenjtë. Ajo është “në të gjitha dhe përmes të gjitha gjërave”² dhe na lejon ta dallojmë të drejtën nga e gabuara.³

Por Fryma e Shenjtë është e ndryshme nga Drita e Krishtit. Ai është anëtar i tretë i Kreut-Perëndi, një personazh i dallueshëm fryme me përgjegjësi të shenjta dhe një në qëllim me Atin dhe Birin.⁴

Si anëtarë të Kishës, ne mund ta përjetojmë shoqërimin e Frymës së Shenjtë vazhdimisht. Nëpërmjet priftërisë së rivendosur të Perëndisë, ne pagëzohe-mi me zhytje për heqjen e mëkateve tona dhe më pas konfirmohemi anëtarë të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Në këtë ordinancë na jepet dhurata e Frymës së Shenjtë me anë të vendosjes së duarve të mbajtësve të priftërisë.⁵ Paskëtaj, ne mund ta marrim e mbajmë shoqërimin e Frymës së Shenjtë duke e kujtuar gjithmonë Shpëtimtarin, duke i zbatuar urdhërimet e Tij, duke u penduar për

mëkatet tona dhe duke e marrë denjësisht sakramentin ditën e Shabatit.

Fryma e Shenjtë na jep zbulësë vetjake për të na ndihmuar të marrim vendime madhore për jetën të tilla si arsimimi, misionet, profesioni, martesë, fëmijët, vendin ku do të jetojmë me familjet tona e kështu me radhë. Për këto çështje, Ati Qiellor pret që ne ta përdorim lirinë tonë të zgjedhjes, ta studiojmë situatën në mendjen tonë sipas parimeve të ungjillit dhe t'i paraqitim Atij një vendim në lutje.

Zbulesa vetjake është thelbësore, por është vetëm një pjesë e punës së Frymës së Shenjtë. Sikurse e vërtetojnë shkrimet e shenjta, Fryma e Shenjtë

dëshmon gjithashtu për Shpëtimtarin.⁶ Ai na mëson “gjërat paqësore të mbretërisë”⁷ dhe shkakton që ne të “ke[m]li mbushulli në shpresë”⁸. Ai na “drejton për të bërë mirë . . . [dhe] për të gjykuar me drejtësi”⁹. Ai i jep “çdo njeriu . . . një dhuratë [shpirtërore] . . . që të gjithë të mund të përfitojnë në këtë mënyrë”¹⁰. Ai na “jep njohuri”¹¹ dhe “do t’i na i kujtojë të gjitha”¹². Nëpërmjet Frymës së Shenjtë ne “shenjtërohe[m]i”¹³ dhe marrim “një heqje [të] mëkateve [tona]”¹⁴. Ai është “Ngushëlluesi”, i njëjti që iu “premt[ua] dishepujve të [Shpëtimtarit]”¹⁵.

Ja kujtoj çdonjërit prej nesh që Fryma e Shenjtë nuk është dhënë për të na kontrolluar. Disa prej nesh e kërkojnë drejtimin e Frymës së Shenjtë në mënyrë jo të urtë për çdo vendim të parëndësishëm në jetën tonë. Kjo ia ul rëndësinë rolit të Tij të shenjtë. Fryma e Shenjtë e nderon parimin e lirisë së zgjedhjes. Ai u flet butësisht mendjeve e zemrave tona rreth çështjeve me rëndësi.¹⁶

Secili prej nesh mund ta ndiejë në mënyrë të ndryshme ndikimin e Frymës së Shenjtë. Nxitjet e Tij do të ndihen në shkallë të ndryshme fuqie sipas nevojave e rrethanave tona individuale.

Në këto ditë të mëvonshme, ne po-hojmë se vetëm profeti mund të marrë zbulesë nëpërmjet Frymës së Shenjtë për të gjithë Kishën. Disa e harrojnë këtë, si atëherë kur Aaroni dhe Miriami u përpoqën ta bindnin Moisiun të binte dakord me ta. Por Zoti u dha mësim atyre dhe neve. Ai tha:

“Në se ka një profet midis jush, unë, Zoti i bëhem i njohur atij. . . .

Me të unë flas sy për sy.”¹⁷

Nganjëherë kundërshtari na tundon me ide të rreme që ne mund t'i ngatërrojmë me Frymën e Shenjtë. Unë dëshmoj se besnikëria në bindjen ndaj urdhërimeve dhe mbajtja e besëlidhjeve tona do të na mbrojnë nga të qenit

të mashtruar. Nëpërmjet Frymës së Shenjtë, do të jemi në gjendje t'i shquajmë ata profetë të rremë që i japin mësim si doktrinë urdhërimet e njerëzve.¹⁸

Teksa e marrim frymëzimin nga Fryma e Shenjtë për veten tonë, është diçka e urtë të mbajmë mend se nuk mund të marrim zbuluesë për të tjerët. Di për një të ri që i tha një të reje: “Kam parë një ëndërr që ti do të jesh gruaja ime”. E reja e përsiati atë pohim dhe më pas u përgjigj: “Kur të shoh të njëjtën ëndërr, do të vij të flas me ty”.

Të gjithë ne mund të tundohejmë për t'i lënë dëshirat tona vetjake ta mposhtin udhërrëfimin e Frymës së Shenjtë. Profeti Jozef Smith iu

përgjërua Atit Qiellor për leje që t'ia jepte hua Martin Harrisit 116 faqet e para të Librit të Mormonit. Jozefi mendoi se ishte një ide e mirë. Në fillim, Fryma e Shenjtë nuk i dha atij ndjenja pohuese. Përfundimisht, Zoti e lejoi Jozefin gjithsesi që t'ia jepte faqet hua. Martin Harris i humbi ato. Për një periudhë, Zoti e tërhoqi mbrapsht dhuratën e Profetit për të përkthyer dhe ai nxori një mësim të dhembshëm, por të vlefshëm që i dha formë pjesës së mbetur të shërbimit të tij.

Fryma e Shenjtë është kryesore për Rivendosjen. Lidhur me leximin e tij në djalëri të Jakobit 1:5 [Bibël], Profeti Jozef Smith rrëfeu: “Kurrë ndonjë pjesë

e shkrimit të shenjtë nuk erdhi më me fuqi në zemrën e një njeriu, sesa ky varg erdhi tek unë në këtë kohë”.¹⁹ Fuqia e përshkruar nga Jozef Smithi ishte ndikimi i Frymës së Shenjtë. Për pasojë, Jozefi shkoi në një korije pemësh pranë shtëpisë së tij dhe u gju-njësua për t'i kërkuar Perëndisë. Vegimi i Parë që pasoi, ishte vërtet madhështor dhe i mrekullueshëm. Por shtegu drejt asaj vizite personale të Atit dhe Birit nisi me një nxitje nga Fryma e Shenjtë për t'u lutur.

Të vërtetat e zbuluara të ungjillit të rivendosur erdhën nëpërmjet një modeli të të kërkuarit në lutje, pastaj marrjes dhe ndjekjes së nxitjeve të Frymës së Shenjtë. Merrini parasysh këta shembuj: përkthimin e Librit të Mormonit, rivendosjen e priftërisë dhe ordinancat e saj duke filluar me pagëzimin, si dhe organizimin e Kishës – për të përmendur disa. Dëshmoj se sot, zbulosa nga Zoti ndaj Presidencës së Parë dhe Të Dymbëdhjetëve vjen sipas po këtij modeli të shenjtë. Ky është po i njëjti model i shenjtë që lejon zbuluesën personale.

Ne u shprehim nderim të gjithëve atyre që e kanë ndjekur Frymën e Shenjtë për ta marrë ungjillin e rivendosur, duke filluar me vetë pjesëtarët e familjes së Jozef Smithit. Kur i riu Jozef i tregoi të atit rreth vizitës së Moronit, i ati mori vetë një dëshmi pohuese. Menjëherë, Jozefi u çlirua nga përgjegjësitë e tij në fermë dhe u nxit ta ndiqte drejtimin e engjëllit.

Le të veprojmë po njësoj ne si prindër dhe udhëheqës. Le t'i nxitim fëmijët tanë dhe të tjerët ta ndjekin drejtimin e Frymës së Shenjtë. Kur ta bëjmë këtë, le ta ndjekim edhe vetë shembullin e Frymës së Shenjtë, duke udhëhequr nëpërmjet durimit, mirësjelljes e zemërbutësisë dhe nëpërmjet dashurisë së pashtirur.²⁰

Fryma e Shenjtë është kanali i komunikimit për veprën e Perëndisë, në familje dhe në mbarë Kishën. Me atë kuptueshmëri, a mund të tregoj disa shembuj vetjakë të Frymës së Shenjtë në vetë jetën dhe shërbimin tim në Kishë? I ofroj ata si dëshmi vetjake se Fryma e Shenjtë na bekon të gjithëve.

Shumë vite më parë, Motra Hejls dhe unë planifikuam t'i prisnim disa nga kolegët e mi të punës në një darkë të veçantë në shtëpinë tonë. Rrugës për shtëpi nga zyra, pata përshtypjen që të ndaloja në shtëpinë e një vejushe, të cilës i jepja mësim shtëpie. Kur trokita në derën e motrës, ajo tha: "Isha duke u lutur që ti të vije". Nga erdhi ajo përshtypje? Fryma e Shenjtë.

Një herë, pas një sëmundjeje të rëndë, kryesova në një konferencë kunji. Për ta ruajtur energjinë time, planifikoja të largohesha nga ndërtesa kishtarë menjëherë pas sesionit të udhëheqjes së priftërisë. Megjithatë, pas lutjes së mbylljes, Fryma e Shenjtë më tha: "Ku po shkon?" U frymëzova që t'ua shtrëngoja duart të gjithëve teksa ata largohehin nga dhoma. Kur njëri nga pleqtë e rinj bëri përpara, u nxitua t'i jepja atij një mesazh të veçantë. Ai po vështron-te poshtë dhe unë prita që sytë e tij të ngriheshin e të ndeshnin të mitë dhe qeshë në gjendje të thoja: "Lutju Atit Qiellor, dëgjoje Frymën e Shenjtë, ndiqi nxitjet që të janë dhënë dhe gjithçka do të shkojë mirë në jetën tënde". Më vonë, presidenti i kunjit më tregoi se si i riu sapo ishte kthyer herët nga misioni i tij. Duke vepruar sipas një përshtypjeje të qartë, presidenti i kunjit i kishte premtuar babait të të riut se, nëse e sillte të birin në mbledhjen e priftërisë, Plaku Hejls do t'i fliste atij. Pse qëndrova për t'ia shtrënguar dorën çdonjërit? Pse ndaloja për t'i folur këtij të riu të veçantë? Cili ishte burimi i këshillës sime? Është e thjeshtë: Fryma e Shenjtë.

Në fillim të vitit 2005, u udhëzova të përgatitja një mesazh për konferencën e përgjithshme rreth çifteve misionare në moshë. Pas konferencës, një vëlla tregoi: "Teksa e dëgjonim konferencën, . . . menjëherë Shpirti i Zotit më preku drejt e në shpirt. . . . Unë dhe gruaja ime e ëmbël nuk kishim se si ta keqkuptonim mesazhin. Ne duhej të shërbenim në një mision dhe koha ishte tani. Kur . . . e pashë gruan time, e kuptova se ajo kishte marrë po të njëjtat përshtypje nga Shpirti."²¹ Çfarë e kishte sjellë këtë përgjigje të fortë e të njëkohshme? Fryma e Shenjtë.

Vetë pasardhësve të mi dhe të gjithë atyre që e dëgjojnë zërin tim, u ofroj dëshminë time për zbulesën vetjake dhe vërshimin e qëndrueshëm të udhërrëfimit të përditshëm, kujdesit, nxitjes, forcës, pastrimit shpirtëror, ngushëllimit dhe paqes që i kanë ardhur familjes sonë nëpërmjet Frymës së Shenjtë. Nëpërmjet Frymës së Shenjtë, ne përjetojmë "numri[n] e] madh të mëshirave . . . të dhembshura [të Krishtit]"²² dhe mrekullitë që nuk pushojnë.²³

Jap dëshminë time të veçantë se Shpëtimtari jeton. I shpreh dashurinë

dhe mirënjohjen time Atit Qiellor për dhuratën e Frymës së Shenjtë, nëpërmjet të cilit Ai na e zbulon vullnetin e Tij dhe na përkrah në jetën tonë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 93:2; shih edhe Gjoni 1:9.
2. Doktrina e Besëlidhje 88:6.
3. Shih Udhëzuesi Tematik, "Dritë, Dritë e Krishtit"; shih edhe Moroni 7:12–19.
4. Shih Gjoni 17.
5. Shih mësimin 5, "Kryerja e Ordinancave të Priftërisë", në *Detyrat dhe Bekimet e Priftërisë: Manual Bazë për Mbajtësit e Priftërisë, Pjesa B* (2000), f. 40–47.
6. Shih Gjoni 15:26; Romakëve 8:16.
7. Doktrina e Besëlidhje 39:6.
8. Romakëve 15:13.
9. Doktrina e Besëlidhje 11:12.
10. Doktrina e Besëlidhje 46:11–12; shih edhe Moroni 10:8–17; Doktrina e Besëlidhje 13–16.
11. Alma 18:35.
12. Gjoni 14:26.
13. 3 Nefi 27:20.
14. 2 Nefi 31:17.
15. Doktrina e Besëlidhje 88:3.
16. Shih Doktrina e Besëlidhje 8:2–3.
17. Numrat 12:6, 8.
18. Shih Joseph Smith—Historia 1:19.
19. Joseph Smith—Historia 1:12.
20. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:41–42.
21. Letër nga Frederik E. Hibben.
22. 1 Nefi 8:8.
23. Shih Moroni 7:29.

Nga Plaku Gerit W. Gong,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Gjithmonë Kujtojeni Atë

Unë përulësisht dëshmoj dhe lutem që ne gjithmonë do ta kujtojmë Atë - në të gjitha kohërat, në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që mund të gjendemi.

Vëllezër dhe motra të dashura, kur shërbeva në Azi, njerëzit ndonjëherë më pyetnin: “Plaku Gong, sa njerëz jetojnë në Zonën e Kishës në Azi?”

Unë thashë: “Gjysma e popullsisë së botës – 3.6 miliard njerëz”.

Dikush më pyeti: “A është e vështirë t’i mbash mend të gjithë emrat e tyre?”

Kujtesa – dhe harresa – janë pjesë e jetës së përditshme. Për shembull, një herë, pasi kërkoj gjithandej për telefonin e saj celular të ri, bashkëshortja ime më në fund vendosi t’i binte atij nga një telefon tjetër. Kur dëgjoi telefonin e vet të binte, ime shoqe mendoi: “Kush mund të jetë duke më

telefonuar? Këtë numër nuk ia kam dhënë njeriut!”

Kujtesa – dhe harresa – janë gjithashtu pjesë e udhëtimit tonë të përjetshëm. Koha, liria e zgjedhjes dhe kujtesa na ndihmojnë të mësojmë, të rritemi dhe të forcohemi në besim.

Në fjalët e një himni të parapëlqyer:

*Emrit t’Jezusit t’i këndojm’,
T’i japim nder, lavdi. . .
Shenjtor’, merrni dhe dëshmoni
Se Atë kujtoni.¹*

Çdo javë, kur marrim sakramentin, ne besëlidhim që gjithmonë ta kujtojmë

Atë. Duke nxjerrë thuajse 400 referencat nga shkrimet e shenjta për fjalën *kujtoj*, ja tek janë gjashtë mënyra që ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë.

Së pari, ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë duke pasur mirëbesim në besëlidhjet, premtimet dhe sigurimet e Tij.

Zoti i kujton besëlidhjet e Tij të përjetshme – nga koha e Adamit deri në ditën kur pasardhësit e Adamit “të përqafojnë të vërtetën dhe të shikojnë lart, atëherë Sioni do të shikojë poshtë dhe të gjithë qiejt do të tunden nga kënaqësia dhe toka do të dridhet nga gëzimi”².

Zoti i kujton premtimet e Tij, përfshirë premtimet për të mbledhur Izraelin e shpërndarë nëpërmjet Librit të Mormonit: Një Dëshmi Tjetër e Jezu Krishtit dhe premtimet që i ka dhënë çdo anëtar dhe misionari që e kujton vlerën e shpirtave.³

Zoti i kujton dhe i siguron kombet dhe njerëzit. Në këto ditë mbingarke-se dhe rrëmuje⁴, “disa kanë besim te qerret dhe të tjerë te kuajt, por ne do të kujtojmë emrin e Zotit, Perëndisë tonë”⁵, i cili udhëheq “si në të shkuarën, . . . t’ardhmen”⁶. Në “kohë të vështira”⁷, ne “kujtojmë se nuk është vepra e Perëndisë që pengohet, por vepra e njerëzve”⁸.

Së dyti, ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë duke e pranuar me mirënjohje dorën e Tij gjatë gjithë jetës sonë.

Dora e Zotit në jetën tonë është shpesh më e qarta se një mendje tjetër që vjen pas. Siç e tha filozofi i krishterë Soren Kierkegaard: “Jeta duhet të kuptohet në të kaluarën. Por . . . duhet të jetohet në të ardhmen”⁹.

Mamaja ime e dashur kohët e fundit festoi ditëlindjen e saj të 90-të. Ajo me mirënjohje dëshmoi për bekimin e Perëndisë në çdo ngjarje të rëndësishme në jetën e saj. Historitë familjare, traditat familjare dhe lidhjet familjare na ndihmojnë të shijojmë kujtimet e gjërave që lamë pas, ndërsa ofrojnë

modele dhe shpresë për të ardhmen. Linjat e autoritetit të priftërisë dhe bekimet patriarkale dëshmojnë për dorën e Perëndisë nëpër breza.

A e keni menduar ndonjëherë veten si librin tuaj të gjallë të kujtimeve – që pasqyron atë dhe se si ju zgjidhni të kujtoni?

Për shembull, kur isha më i ri, me të vërtetë dëshiroja të luaja basketboll në shkollë. U ushtrova vazhdimisht. Një ditë trajneri më tregoi me gisht lojtarin tonë mbrojtës 1.93 m të gjatë dhe lojtarin tjetër mbrojtës 1.88 m të gjatë dhe më tha: “Mund të të fut në ekip, por ka gjasa që nuk do të luash asnjëherë”. Më kujtohet më pas se me sa butësi më inkurajoi: “Përse nuk përpiqesh të luash futboll? Do ishe i zoti”. Familja ime brohoriti kur unë shënova golin tim të parë.

Ne mund t'i kujtojmë ata të cilët na japin një mundësi, dhe një mundësi të dytë, me ndershmëri, mirësi, durim dhe inkurajim. Dhe ne mund të bëhemi ai person që të tjerët kujtojnë kur kishin më tepër nevojë për ndihmë. Të kujtuarit me mirënjohje të ndihmës së të tjerëve dhe ndikimit udhërrëfyes të Shpirtit, është një mënyrë që ne e kujtojmë Atë. Është një mënyrë që ne i numërojmë bekimet tona të shumta dhe shohim atë që ka bërë Perëndia.¹⁰

Së treti, ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë duke mirëbesuar kur Ai na siguron se “Ai që është pënduar për mëkatet e tij, po ai falet dhe unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato”¹¹.

Kur pendohe mi tërësisht, përfshirë nëpërmjet rrëfimit dhe braktisjes së mëkateve tona, ne pyetim me Enosin, ndërsa faji ynë fshihet: “Zot, si u bë ajo?” dhe dëgjojmë përgjigjen: “Për shkak të besimit tënd në Krishtin”¹² dhe ftesës së Tij që “të kujtohem[i]”¹³.

Sapo pendohe mi dhe udhëheqësit e priftërisë na shpallin të denjë, ne nuk duhet të vazhdojmë t'i rrëfejmë

vazhdimisht këto mëkate të së shkuarës. Të jesh i denjë nuk do të thotë të jesh i përsosur. Plani i lumturisë i Atit Qiellor na fton që të jemi përlushtues paqe në udhëtimin tonë të jetës, që një ditë të bëhemi të përsosur në Krisht,¹⁴ jo vazhdimisht të shqetësuar, zemëruar ose të palumtur për papërsosuritë tona të së sotmes. Mbani mend, Ai i di të gjitha gjërat që ne nuk duam që dikush tjetër t'i dijë për ne – dhe akoma na do.

Ndonjëherë jeta e vë në provë mirëbesimin tonë të mëshira, drejtësia dhe gjykimi i Krishtit dhe të ftesa e Tij për çlirim, për ta lejuar Shlyerjen e Tij që të na shërojë ndërsa falim të tjerët dhe veten.

Një e re në një vend tjetër aplikoi për punë si gazetare, por nëpunësi që caktonte vendet për punë ishte i pamëshirshëm. Ai i tha asaj: “Me nënshkrimin tim, të garantoj që nuk do të bëhesh gazetare por do të gërmosh kanale”. Ajo ishte e vetmja grua që gërmonte kanale në një tufë me burra.

Vite më vonë, kjo grua u bë nëpunëse. Një ditë një burrë erdhi duke pasur nevojë për nënshkrimin e saj për një vend pune.

Ajo e pyeti: “A më mban mend?” Ai nuk e mbante mend.

Ajo i tha: “Ti nuk më mban mend mua, por unë të mbaj mend ty. Me nënshkrimin tënd, ti garantove që unë kurrë nuk do të bëhesha një gazetare. Me nënshkrimin tënd, ti më dërgove që të gërmoja kanale, e vetmja grua në një tufë me burra.”

Ajo më tha: “Ndiej se duhet ta trajtoj atë burrë më mirë se ç'më trajtoi ai mua – por nuk e kam atë forcë”. Ndonjëherë ajo forcë nuk është brenda nesh, por mund të gjendet duke kujtuar Shlyerjen e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit.

Kur besimi tradhtohet, ëndrrat prishen, zemrat thyhen e thyhen përsëri, kur ne duam drejtësi dhe kemi nevojë për mëshirë, kur grushtet tona shtrëngohen dhe lotët tanë rrjedhin, kur duam të dimë se ku të mbështetemi dhe çfarë të lëmë pas, ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë. Jeta nuk është aq mizore sa mund të duket ndonjëherë. Dhembshuria e Tij e pamasë mund të na ndihmojë të gjejmë udhën tonë, të vërtetën dhe jetën.¹⁵

Kur i kujtojmë fjalët dhe shembullin e Tij, ne nuk do të fyejmë ose fyhemi.

Miku i babait tim punoi si mekanik. Puna e tij e ndershme tregojë edhe

në duart e tij të lara me kujdes. Një ditë dikush në tempull i tha mikut të babait tim se ai duhej të lante duart përpara se të shërbente atje. Në vend që të ofendohej, ky burrë i mirë nisi të lante enët e familjes me duar, me ujë tepër të shku-mëzuar përpara se të merrte pjesë në tempull. Ai jep shembullin e atyre që i “ngjite[n] malit të Zotit” dhe “qëndrojnë[në] në vendin e tij të shenjtë” me duart më të pafajshme dhe zemrën më të pastër.¹⁶

Nëse kemi ndjenja të pakëndshme, mëri apo fyerje, ose nëse keni arsye për t’i kërkuar falje të tjerëve, tani është koha për ta bërë atë.

Së katërti, Ai na fton të kujtojmë se Ai gjithmonë është duke na mirëpritur në shtëpi.

Ne mësojmë duke pyetur dhe duke kërkuar. Por ju lutem mos reshtni së kërkuari derisa të arrini – te fjalët e T. S. Eliotit – “atje ku [ju] fillua[t] dhe e dini vendin për herë të parë”¹⁷. Kur të jeni gati, ju lutem, hapeni zemrën tuaj ndërsa lexoni Librin e Mormonit, përsëri, për herë të parë. Ju lutem, lutuni me qëllim të vërtetë, përsëri, për herë të parë.

Mirëbesojini atij kujtimi të hershëm ose të zbehtë. Lereni ta zgjerojë besimin tuaj. Me Perëndinë, nuk ka rrugë pa kthim.

Profetët e lashtë dhe bashkëkohorë na lutën që të mos i lejojmë papërsosuritë, të metat ose dobësitë njerëzore – të tjerëve ose tonat – që të na bëjnë t’i humbasim të vërtetat, besëlidhjet dhe fuqinë shëlbuese në ungjillin e Tij të rivendosur.¹⁸ Kjo është veçanërisht e rëndësishme në një kishë ku secili rritet nëpërmjet pjesëmarrjes sonë, ndonëse të papërsosur. Profeti Jozef tha: “Kurrë nuk ju thashë se jam i përsosur, por nuk ka gabim në zbulatat që ju kam mësuar”¹⁹.

Së pesti, ne gjithmonë mund ta kujtojmë Atë në Shabat nëpërmjet sakramentit. Në fund të shërbesës së Tij në vdekshmëri dhe në fillim të shërbesës

së Tij të ringjalljes – në të dyja kohët – Shpëtimtari ynë mori bukën dhe verën dhe kërkoi që ne ta kujtojmë trupin dhe gjakun e Tij²⁰, “sepse aq shpesh sa do ta bëni këtë, ju do të kujtoni këtë orë që isha me ju”²¹.

Në ordinancën e sakramentit, ne i dëshmojmë Perëndisë, Atit se ne jemi të gatshëm të marrim mbi vete emrin e Birit të Tij dhe gjithmonë ta kujtojmë Atë e të zbatojmë urdhërimet e Tij, që Ai na i ka dhënë, që të mund të kemi gjithmonë Shpirtin e Tij me ne.²²

Siç Amuleku jep mësim, ne e kujtojmë Atë kur lutemi për fushat tona, grigjat tona dhe familjet tona, dhe kur kujtojmë nevojtarin, të zhveshurin, të sëmurin dhe të mjeruarin.²³

Më në fund, së gjashti, Shpëtimtari ynë na fton që gjithmonë ta kujtojmë Atë siç Ai përherë na kujton ne.

Në Botën e Re, Shpëtimtari ynë i ringjallur i ftoi ata që ishin të pranishëm që të vinin, një e nga një, të vinin duart e tyre në anën e Tij dhe t’i ndienin gjurmët e gozhdëve në duart e Tij dhe në këmbët e Tij.²⁴

Shkrimet e shenja e përshkruajnë ringjalljen si “çdo gjymtyrë dhe një

do [të] rivendoset . . . në formën e tyre të përshtatshme dhe të përkryer” dhe “madje asnjë fije floku i kokës nuk do të humbasë”²⁵. Duke qenë kështu, ju lutem, merrni parasysh se si ndodh që trupi i përsosur dhe i ringjallur i Shpëtimtarit tonë i ka ende plagët në anë të Tij dhe gjurmët e gozhdëve në duart dhe këmbët e Tij.²⁶

Nganjëherë nga historia, njerëz të vdekshëm janë ekzekutuar me kryqëzim. Por vetëm Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, na përqafton duke mbajtur akoma shenjat e dashurisë së Tij të pastër. Vetëm Ai e përmbush profecinë e të ngriturit në kryq, që Ai të mund ta tërheqë secilin nga ne, me emër, drejt Vetes.²⁷

Shpëtimtari ynë shpall:

“Po, ata mund të harrojnë, por unë nuk do të të harroj.

Vër re, unë të kam gdhendur në pëllëmbët e duarve të mia.”²⁸

Ai dëshmon: “Unë jam ai që u ngrit lart. Unë jam Jezusi që u kryqëzua. Unë jam Biri i Perëndisë.”²⁹

Unë përlësisht dëshmoj dhe lutem që ne gjithmonë do ta kujtojmë Atë – në të gjitha kohërat, në të gjitha gjërat dhe

në të gjitha vendet që mund të gjen-
demi.³⁰ Në emrin e shenjtëruar dhe
të shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Patrik Kiëron,
i Të Shtatëdhjetëve

SHËNIME

1. "Emrit t'Jezusit t'i Këndojm'", *Himne*, nr. 104.
2. Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, Përkthimi prej Joseph Smith-it, Zanafilla 9:22.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 18:10–16.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 45:26; 88:91.
5. Psalmeve 20:7.
6. "Rri Qet", O Shpirt", *Himne*, nr. 64.
7. 2 Timoteut 3:1; shih edhe vargjet 2–7.
8. Doktrina e Besëlidhje 3:3.
9. *Kierkegaard's Journals and Notebooks: Volume 2, Journals EE–KK*, Bruce H. Kirmmse dhe të tjerë, red. (2008), 2:179; theksimi në origjinal.
10. Shih "Numëro Bekimet", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 8.
11. Doktrina e Besëlidhje 58:42; shih edhe Isaia 43:25.
12. Enosi 1:7, 8.
13. Isaia 43:26.
14. Shih Moroni 10:32.
15. Shih Gjoni 14:6.
16. Psalmeve 24:3; shih edhe vargun 4; përvoja e përdorur me leje.
17. T. S. Eliot, "Little Gidding", në *Four Quartets* (1943), pjesa 5, rreshtat 241–242.
18. Shih, për shembull, Ethëri 12:23–28; Diter F. Uhtdorf, "Ejani, Bashkohuni me Ne", *Liahona*, nëntor 2013, f. 21–24.
19. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 556. Ai vazhdon kështu: "A duhet atëherë, që të më hedhin tej, si një gjë pa vlerë?"
20. Shih Doktrina e Besëlidhje 27:2–4 për zbuluesin bashkëkohorë mbi përdorim e ujit në vend të verës.
21. Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, Përkthimi prej Joseph Smith-it, Marku 14:21.
22. Shih Moroni 4:3; 5:2; Doktrina e Besëlidhje 20:77, 79.
23. Shih Alma 34:20–21, 28–29. Në zbuluesin bashkëkohorë, Zoti gjithashtu na thotë: "Kujtoni në gjithçka të varfërit dhe nevojtarët, të sëmurët dhe të brengosurit" (Doktrina e Besëlidhje 52:40).
24. Shih 3 Nefi 11:14–15.
25. Alma 40:23.
26. Shih Doktrina e Besëlidhje 6:37.
27. Shih 3 Nefi 27:14; shih edhe, për shembull, Gjoni 12:32–33; 1 Nefi 11:33; Mosia 23:22; Alma 13:29; 33:19; Helamani 8:14–15.
28. Isaia 49:15–16; shih edhe 1 Nefi 21:15–16.
29. Doktrina e Besëlidhje 45:52.
30. Shih Mosia 18:9.

Strehimi nga Stuhia

Ky çast nuk i karakterizon refugjatët, por reagimi ynë do të na ndihmojë të na karakterizojë ne.

"Sepse pata uri dhe më dhatë për të ngrënë, pata etje dhe më dhatë për të pirë; isha i huaj dhe më pritët, isha i zhveshur dhe më veshët. . . . Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtë mua."¹

Në botë sot janë përlogaritur 60 milionë refugjatë, çka do të thotë se "1 në 122 njerëz . . . janë detyruar të arratisen nga shtëpitë e tyre"² dhe gjysma prej këtyre janë fëmijë.³ Është tronditëse kur merr parasysh numrin e prekur të njerëzve dhe kur mendon për domethënien e kësaj në jetën e çdo individi. Detyra ime aktuale është në Europë, ku një e çerek milionë prej këtyre refugjatëve kanë ardhur vitin e fundit nga pjesët e rrënuara prej luftës nga Lindja e Mesme dhe Afrika.⁴ Shumë prej tyre i shohim tek vijnë vetëm me rrobat e trupit dhe me aq sa mund të mbajnë në një çantë të vogël. Një pjesë e madhe e tyre janë të mirarsimuar dhe të gjithëve u është dashur t'i braktisin shtëpitë, shkollat dhe vendet e punës.

Nën drejtimin e Presidencës së Parë, Kisha po bashkëpunon me 75 organizata në 17 vende të Europës. Këto organizata përfshijnë nga institucionet e mëdha ndërkombëtare e deri te nismat

e vogla të komunitetit, nga agjencitë qeveritare e deri te shoqatat bamirëse të bazuara te besimi si dhe ato laike. Ne jemi me fat që jemi bashkëpunëtorë me ata e që mësojmë prej atyre të cilët kanë punuar me refugjatët prej shumë vitesh në mbarë botën.

Si anëtarë të Kishës, si një popull, nuk është nevoja ta kthejmë kokën pas në historinë tonë për të reflektuar mbi kohën kur ishim refugjatë, të shpërngulur forcërisht nga shtëpitë e fermat tona sërish e sërish. Javën e shkuar, teksa u fol për refugjatët, Motra Linda Barton u kërkoi grave të Kishës që të merrnin në shqyrtim fjalët: "Po sikur historia e tyre të ishte historia ime?"⁵ Historia e tyre është historia jonë, e cila ka ndodhur jo shumë vite më parë.

Ka debate shumë të forta nga qeveritë e në mbarë shoqërinë lidhur me atë se cili është përkufizimi për një refugjat dhe se çfarë duhet bërë për t'u dhënë ndihmë refugjatëve. Mendimet e mia nuk kanë për qëllim në ndonjëfarë mënyre që të jenë pjesë e atij diskutimi të nxehtë, as për të komentuar për rregullat e imigrimit, por përkundrazi për t'u përqendruar te *njerëzit*, të cilët janë shpërngulur forcërisht nga shtëpitë e veta dhe vendet e veta prej luftërave, pa pasur gisht në fillimin e tyre.

Shpëtimtari e di se si ndihesh të jesh një refugjat – Ai ishte një i tillë. Kur ishte fëmijë, Jezusi dhe familja e Tij u arratisën drejt Egjiptit për t'u shpëtuar shpata-ve vrastare të Herodit. Dhe në momente të ndryshme të shërbesës së Tij, Jezusi e pa veten të kërcënuar dhe jetën e tij në rrezik, duke iu nënshtuar më në fund synimeve të njerëzve të ligj, të cilët kishin bërë komplete për vdekjen e Tij. Ndoshta, prandaj, është e dallueshme edhe më tepër për ne që Ai na e mësoi në mënyrë të përsëritur ta duam njëri-tjetrin, të duam siç do Ai, t'i duam fqinjët tanë si veten. Me të vërtetë, “feja e pastër dhe panjollë përpara Perëndisë dhe Atit është kjo: të vizitohim jetimët dhe të vejam në pikëllimet e tyre”⁶ dhe të “kujdesemi për të varfërit e nevojtarët dhe t'u administrojmë për t'i ndihmuar që ata të mos vuajnë”⁷.

Ka qenë frymëzuese të shihja se çfarë kanë dhuruar bujarisht anëtarët e Kishës nga e gjithë bota, për t'i ndihmuar këta individë dhe familje, të cilët kanë humbur kaq shumë. Veçanërisht nëpër Europë, unë kam parë shumë

anëtarë të Kishës, të cilët kanë përjetuar një zgjim plot gëzim dhe një pasurim të shpirtit teksa kanë reaguar ndaj asaj dëshire të thellë biologjike, për t'i ndihmuar e shërbyer atyre në nevoja të tilla kaq ekstreme përreth tyre. Kisha ka siguruar vende strehimi dhe ndihmë mjekësore. Kunjet dhe misionet kanë mbledhur mijëra paketa higjienë. Kunje të tjera kanë siguruar ushqim dhe ujë, veshje, xhupa mushamaje, biçikleta, libra, çanta shpine, syze leximi dhe shumë të tjera.

Individët nga Skocia deri në Sicili kanë ndihmuar në mënyra të ndryshme. Mjekët dhe infermierët kanë dalë vullnetarë për të shërbyer në pikat ku refugjatët mbërrijnë të lagur, të ftohur dhe shpesh të tronditur nga përshkimi i deteve. Kur refugjatët e fillojnë procesin e risistemimit, anëtarët vendas po i ndihmojnë ata të mësojnë gjuhën e vendit të tyre mikpritës, ndërkohë që të tjerët po ua ngrenë moralin si fëmijëve ashtu edhe prindërve duke u siguruar atyre lodra, mjete artistike, muzikë dhe lojëra. Disa po dhurojnë fije të leshta, shtiza e grepa dhe po ua

mësojnë këto aftësi refugjatëve vendas, të rinj e të moshuar.

Anëtarët me përvojë të Kishës, të cilët kanë dhënë vite shërbimi dhe udhëheqjeje, dëshmojnë për faktin se shërbesa ndaj këtyre njerëzve në nevojë kaq të ngutshme, u ka dhënë përvojën më pasuruese, më përmbushëse në shërbimin e tyre deri më tani.

Realiteti i këtyre situatave duhet të shihet që të besohet. Në dimër unë takova një grua shtatzënë nga Siria, mes shumë të tjerave, në një kamp të përkohshëm refugjatësh, e cila kërkonte me dëshpërim të sigurohej që fëmija i saj të mos lindte në dyshemetë e ftohta të korridoreve të gjera ku ishte strehuar. Në Siri ajo kishte qenë një pedagoge në universitet. Kurse në Greqi foli me një familje ende të lagur, duke u dridhur dhe të frikësuar ngaqë e kishin përshkuar detin nga Turqia me një barkë të vogël prej gome. Pasi i pashë në sy dhe i dëgjova historitë e tyre, si të terrorit prej të cilit u arratisën, edhe të udhëtimit të rrezikshëm për të gjetur strehim, unë nuk do të jem më kurrë i njëjti.

Përkujdesi dhe ndihma po jepet nga një masë e gjerë e punonjësve të përkushtuar ndihmëtarë, shumë prej të cilëve vullnetarë. Pashë një anëtare të Kishës që po ndihmonte, e cila, për muaj me radhë, punoi gjatë natës, duke siguruar për nevojat e ngutshme të atyre që mbërrinin nga Turqia në Greqi. Më dis shumë prej këtyre vullnetarëve, ajo u dha ndihmën e parë atyre që kishin më shumë nevojë për ndihmë mjekësore; ajo u kujdes që t'u jepej përkujdesje grave dhe fëmijëve që udhëtonin të vetëm; ajo i mbajti ata që kishin njerëz të dashur të cilët u kishin ndërruar jetë përgjatë udhës, dhe bëri ç'mundi që t'i përdorte burimet e kufizuara për të plotësuar nevojat e panumërta. Ajo, dhe shumë të tjera si ajo, kanë qenë me plot kuptimin e fjalës engjëj shërbëtarë,

veprat e të cilëve nuk harrohen nga ata që e kanë marrë shërbimin, as nga Zoti, në punën e të cilit ajo ishte.

Të gjithë ata që kanë dhënë nga vetja për t'i lehtësuar vuajtjet përreth tyre, janë shumë të ngjashëm me popullin e Almës: "Dhe kështu, në rrethanat e tyre të begatshme, ata nuk përzinin askënd që ishte i zhveshur, ose që ishte i uritur, ose që ishte i etur, ose që ishte i sëmurë, ose që nuk ishte i ushqyer; . . . ata ishin bujarë me të gjithë, si pleq ashtu dhe të rinj, si robër ashtu dhe njerëz të lirë, si burra ashtu dhe gra, qoftë me pjesëtarë ose me jopjesëtarë të kishës, pa bërë dallim mes njerëzve në nevojë"⁸.

Ne duhet të jemi të kujdesshëm që lajmet për situatën e refugjatëve të mos na bëhen në njëfarë mënyre lajme rutinë pasi na është zbehur tronditja e fillimit, ndërkohë që lufta vazhdon ende dhe familjet vazhdojnë të vijnë. Miliona refugjatë anembanë botës, historitë e të cilëve nuk përbëjnë më lajmin kryesor, janë ende në nevojë të dëshpëruar për ndihmë.

Nëse po pyetni: "Çfarë mund të bëj?" le të kujtojmë së pari se ne nuk duhet të shërbejmë në kurriz të familjes dhe përgjegjësi të tjera⁹, as të mos presim që udhëheqësit t'i organizojnë projektet për ne. Por si rini, burra, gra dhe familje, ne mund t'i bashkohemi kësaj pune të madhe humanitare.

Në përgjigje ndaj ftesës së Presidencës së Parë për të marrë pjesë në shërbimin si të Krishtit për refugjatët anembanë botës¹⁰, presidencat e përgjithshme të Shoqatës së Ndhimës, të Të Rejave dhe të Fillores kanë organizuar një nismë ndihmëtare të quajtur "Isha i Huaj". Motra Barton ua paraqiti këtë grave të Kishës fundjavën e kaluar në sesionin e përgjithshëm të grave. Ka ide, burime dhe sugjerime të shumta të dobishme për shërbimin në IWAsAStranger.lds.org.

Fillojeni të gjunjëzuar me një lutje. Pastaj shikojeni në aspektin e të bërit diçka pranë shtëpisë, në vetë komunitetin tuaj, ku do të gjeni njerëz të cilët kanë nevojë për ndihmë për t'u përshtatur me rrethanat e tyre të reja. Synimi përfundimtar është riaftësimi i tyre për një jetë të mbështetur te vetja dhe plot zell.

Mundësitë për ne që ta shtrijmë një dorë e të jemi një mik, janë të pafundme. Ju mund t'i ndihmoni refugjatët e risistemuar që ta mësojnë gjuhën e vendit të tyre mikpritës, t'i rifreskojnë zanatet e tyre ose të ushtrohen për një intervistë pune. Ju mund të ofroheni të jeni këshilltarët e një familjeje apo e një nëne të vetme teksa bëjnë kalimin te një kulturë e panjohur, madje me diçka aq të thjeshtë sa shoqërimi për në një dyqan ushqimor ose në shkollë. Disa lagje dhe kunje kanë organizata të besuara ekzistuese me të cilat bashkëpunojnë. Dhe, sipas rrethanave tuaja, ju mund të jepni për përpjekjen e jashtëzakonshme humanitare të Kishës.

Përveç kësaj, secili prej nesh mund ta rritë ndërgjegjësimin e vet për

ngjarjet në botë, të cilat i detyrojnë këto familje të largohen nga shtëpitë e tyre. Ne duhet të qëndrojmë kundër zemërngushtësisë dhe ta përkrahim respektin dhe mirëkuptimin në mbarë kulturat dhe traditat. Takimi me familjet refugjate dhe dëgjimi i historive të tyre me vetë veshët tuaj dhe jo nga një ekran apo gazetë, do t'ju ndryshojë. Miqësi të vërteta do të zhvillohen dhe kjo do të ushqejë dhembshuri dhe integritet të suksesshëm.

Zoti na ka udhëzuar se kunjet e Sionit duhet të jenë për "mbrojtje" e për "strehim nga stuhia"¹¹. Ne kemi gjetur strehim. Le të dalim nga vendet tona të sigurta e të ndajmë me ta, nga bollëku ynë, *shpresën* për një të ardhme më të ndritur, *besimin* te Perëndia e te bashkënjërzit tanë dhe *dashurinë* që sheh përtej ndryshimeve kulturore dhe ideologjike drejt të vërtetës së lavdishme që ne jemi të gjithë fëmijë të Atit tonë Qiellor.

"Sepse Perëndia nuk na ka dhënë frymë frike, por force, dashurie dhe urtësie."¹²

Nga Plaku Dallin H. Oaks,
I Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Të qenit një refugjat mund të jetë një moment domethënës në jetën e atyre që janë refugjatë, por të qenit një refugjat nuk i karakterizon ata. Sikurse ishte për mijëra njerëz përpara tyre, kjo do të jetë një periudhë – ne shpresojmë një periudhë e shkurtër – në jetën e tyre. Disa prej tyre do të ndodhë që do të jenë laureatë për çmime Nobel, punonjës civilë, mjekë, shkencëtarë, muzikantë, artistë, udhëheqës fetarë dhe kontribues në fusha të tjera. Në të vërtetë, shumica prej tyre *ishin* këta lloj njerëzish përpara se të humbnin gjithçka. Ky çast nuk i karakterizon ata, por reagimi ynë do të na ndihmojë që të na karakterizojë ne.

“Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëtet mua.”¹³ Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Për më shumë referenca, shih IWasAStranger.lds.org dhe mormonchannel.org/blog/post/40-ways-to-help-refugees-in-your-community.

SHËNIME

1. Mateu 25:35–36, 40.
2. Shih Stephanie Nebehay, “World’s Refugees and Displaced Exceed Record 60 Million”, 18 dhjetor 2015, reuters.com.
3. Shih “Facts and Figures about Refugees”, unhcr.org.uk/about-us/key-facts-and-figures.html.
4. Shih “A Record 1.25 Million Asylum Seekers Arrived in the EU Last Year”, 4 mars 2016, businessinsider.com.
5. Linda K. Barton, “Isha i Huaj”, *Liahona*, maj 2016, 14.
6. Jakobi [Bibël] 1:27.
7. Doktrina e Besëlidhje 38:35; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 81:5.
8. Alma 1:30.
9. Shih Letër e Presidencës së Parë, 26 mars 2016; shih edhe Mosia 4:27.
10. Shih Letër e Presidencës së Parë, 27 tetor 2015.
11. Doktrina e Besëlidhje 115:6; shih edhe Isaia 4:5–6.
12. 2 Timoteut 1:7.
13. Mateu 25:40.

Kundërshtim në të Gjitha Gjërat

Kundërshtimi na lejon të rritemi drejt asaj që Ati Qiellor do të donte të bëheshim.

Në qendër të ungjillit të Jezu Krishtit është plani i shpëtimit i Atit për përparimin e përrjetshëm të fëmijëve të Tij. Ai plan, i shpjeguar në zbulesën moderne, na ndihmon të kuptojmë shumë gjëra me të cilat përballemi në vdekshmëri. Mesazhi im përqendrohet te roli thelbësor i kundërshtimit në atë plan.

I.

Qëllimi i jetës në vdekshmëri për fëmijët e Perëndisë është të sigurohen përvojat e nevojshme “për të përparuar drejt përsosjes dhe së fundi, mund të arrinin destinacionin e tyre hyjnor si trashëgimtarë të jetës sëpërrjetshme”¹. Sikurse na mësoi Presidenti Tomas S. Monson me aq fuqi këtë mëngjes, ne përparojmë duke u vënë në provë për të treguar se do të zgjedhim t’i mbajmë urdhërimet e Perëndisë (shih Abraham 3:25). Për t’u vënë në provë, ne duhet të kemi lirinë e zgjedhjes për të zgjedhur midis alternativave. Për të siguruar alternativat mbi bazën e të cilave ta ushtrojmë lirinë tonë të zgjedhjes, ne duhet të kemi kundërshtim.

Pjesa tjetër e planit është gjithashtu thelbësore. Kur bëjmë zgjedhje të

gabuada – ashtu siç do të bëjmë në mënyrë të pashmangshme – ne njollosemi nga mëkati dhe duhet të pastrohemi që të vazhdojmë përpara drejt fatit tonë të përrjetshëm. Plan i Atit e siguron mënyrën për ta bërë këtë, mënyrën për t’i kënaqur kërkesat e përrjetshme të drejtësisë: një Shpëtimtar e paguan çmimin për të na shëlbuar nga mëkatet tona. Ai Shpëtimtar është Zoti Jezu Krisht, Biri i vetëmlindur i Perëndisë, Atit të Përrjetshëm, sakrifica shlyese e të cilit – vuajtja e të cilit – e paguan çmimin për mëkatet tona, në qoftë se do të pendohemi për to.

Një nga shpjegimet më të mira të rolit të planifikuar të kundërshtimit është në Librin e Mormonit, në mësimet e Lehit drejtuar birit të tij, Jakobit.

“Është e nevojshme që të ketë një kundërshtim në të gjitha gjërat. Po të mos ishte kështu, . . . drejtësi nuk mund të kishte, as ligësi, as shenjtëri ose mjerim, as të mirë ose të keqe” (2 Nefi 2:11; shih edhe vargu 15).

Për pasojë, vazhdoi Lehi: “Zoti Perëndi e lejoi njeriun që ai të veprojë nga vetja e tij. Prandaj, njeriu nuk do të mund të vepronte nga vetja e tij, po të mos ishte që ai të joshej nga njëri ose

tjetri.” (vargu 16). Ngjashëm me këtë, në zbulesën moderne Zoti deklaroi: “Dhe do të duhej që djalli t’i tundonte fëmijët e njerëzve ose ata nuk mund të ishin vetëveprues” (DeB 29:39).

Kundërshtimi ishte i nevojshëm në Kopshtin e Edenit. Nëse Adami dhe Eva nuk do ta kishin bërë zgjedhjen që e paraqiti vdekshmërinë, Lehi dha mësim se “do të kishin qëndruar në një gjendje pafajësie, . . . duke mos bërë të mirë, pasi ata nuk njihnin mëkat” (2 Nefi 2:23).

Prej fillimit, liria e zgjedhjes dhe kundërshtimi ishin në qendër të planit të Atit dhe të ngritjes krye të Satanit kundër tij. Ashtu siç ia zbuloi Zoti Moisiut, në këshillin e qiellit Satani “kërkoi të shkatërronte lirinë e njeriut për të zgjedhur” (Moisiu 4:3). Ai shkatërrim ishte i qenësishëm në kushtet e ofertës së Satanit. Ai erdhi përpara Atit dhe tha: “Vër re, ja ku jam unë, dërgomë mua, unë do të jem biri yt dhe do ta shëlbëj gjithë njerëzimin, që asnjë shpirt të mos humbasë, dhe sigurisht do ta bëj atë; si rrjedhim, ma jep mua lavdinë tënde” (Moisiu 4:1).

Kështu, Satani propozoi ta zbatonte planin e Atit në një mënyrë që do ta parandalonte përmbushjen e qëllimit të Atit dhe që do t’ia jepte Satanit lavdinë e Tij.

Propozimi i Satanit do të kishte siguruar barazi të përsosur: do ta “shëlb[onte] gjithë njerëzimin” që asnjë shpirt të mos humbiste. Nuk do të kishte liri zgjedhjeje apo zgjedhje nga askush dhe, si rrjedhim, asnjë nevojë për kundërshtim. Nuk do të kishte asnjë provë, asnjë dështim dhe asnjë sukses. Nuk do të kishte asnjë rritje për ta arritur qëllimin që Ati dëshironte për fëmijët e Tij. Shkrimet e shenjta shënojnë se kundërshtimi i Satanit solli si pasojë “luftë në qiell” (Zbulesa 12:7), në të cilën dy të tretat e fëmijëve të Perëndisë e fituan të drejtën për ta përjetuar jetën në vdekshmëri duke zgjedhur planin e Atit dhe duke e hedhur poshtë rebelimin e Satanit.

Qëllimi i Satanit ishte t’i jepte vetes lavdinë dhe fuqinë e Atit (shih Isaia 14:12–15; Moisiu 4:1, 3). “Si rrjedhim”, tha Ati, “nga që ai Satan ngriti krye kundër meje, . . . unë bëra që ai të flakej tutje” (Moisiu 4:3) me të gjithë shpirtrat që e kishin ushtruar lirinë e tyre të zgjedhjes për ta ndjekur atë (shih Judë 1:6; Zbulesa 12:8–9; DeB 29:36–37). Të dëbuar si shpirtra pa trup në vdekshmëri, Satani dhe ndjekësit e tij i tundojnë dhe kërkojnë t’i mashtrojnë e robërojnë fëmijët e Perëndisë (shih Moisiu 4:4). Kështu është që i ligu, i cili kundërshtoi dhe kërkoi ta *shkatërronte* planin e Atit, në të vërtetë e *lehtësoi* atë, sepse është kundërshtimi që e mundëson zgjedhjen dhe është mundësia e bërjes së zgjedhjeve të drejta që çon në rritjen e cila është qëllimi i planit të Atit.

II.

Në mënyrë domethënëse, tundimi ndaj mëkatit nuk është i vetmi lloj kundërshtimi në vdekshmëri. Ati Lehi dha

mësim se, po të mos kishte ndodhur Rënia, Adami dhe Eva “do të kishin qëndruar në një gjendje pafajësie, pa patur gëzim, pasi ata nuk njihnin mjerim” (2 Nefi 2:23). Pa përvojën e kundërshtimit në vdekshmëri, “të gjitha gjërat është e nevojshme të jenë një bashkim në një”, në të cilin nuk do të kishte lumturi ose mjerim (vargu 11). Prandaj, vazhdoi Ati Lehi, pasi Perëndia i kishte krijuar të gjitha gjërat, “për të plotësuar synimet e tij të përjetshme përkundrejt njeriut, . . . duhej që të kishte një kundërshtim; madje fruti i ndaluar në kundërshtim ndaj pemës së jetës; njëra duke qenë e ëmbël dhe tjetra e hidhur” (vargu 15).² Mësimdhënia e tij mbi këtë pjesë të planit të shpëtimit mbyllet me këto fjalë:

“Vini re, të gjitha gjërat janë bërë në diturinë e atij që i di të gjitha gjërat.

Adami ra që njerëzit të mund të jenë; dhe njerëzit janë, që ata të mund të kenë gëzim” (vargjet 24–25).

Kundërshtimi në formën e rrethave të vështira me të cilat përballemi

në vdekshmëri, është gjithashtu pjesë e planit që e shtyn përpara rritjen tonë në vdekshmëri.

III.

Të gjithë ne përjetojmë lloje të ndryshme kundërshtimi që na vënë në provë. Disa nga këto prova janë tundime për të mëkatuar. Disa janë sfida tokësore të ndryshme, të pavarura nga mëkati vetjak. Disa janë shumë të mëdha. Disa janë farë të vogla. Disa janë të vazhdueshme dhe disa janë thjesht episode. Asnjëri prej nesh nuk përjash-tohet. Kundërshtimi na lejon të rritemi drejt asaj që Ati Qiellor do të donte të bëheshim.

Pasi Jozef Smithi e kishte përfunduar përkthimin e Librit të Mormonit, atij i duhej ende të gjente një botues. Kjo nuk ishte e lehtë. Ndërlíkimi i këtij dorëshkrimi të gjatë dhe kostoja e shtypjes dhe lidhjes së mijëra kopjeve ishin frikësuese. Jozefi iu drejtua së pari E. B. Grandinit, një botuesi në Palmira, i cili nuk pranoi. Më pas ai i kërkoi një botuesi tjetër në Palmira, i cili po ashtu e kundërshtoi. Ai udhëtoi për në Roçester, 25 milje (40 km) larg, dhe iu

drejtua botuesit më të mirënjohur në Nju-Jorkun perëndimor, i cili gjithashtu e kundërshtoi. Një botues tjetër nga Roçesteri ishte i gatshëm, por rrethanat e bënë këtë alternativë të papranueshme.

Kishin kaluar javë dhe Jozefi duhej të ketë qenë i hutuar nga kundërshtimi për përmbushjen e detyrës së tij hyjnore. Zoti nuk e bëri të lehtë, por e bëri të mundur. Orvatja e pestë e Jozefit, një avitje e dytë ndaj botuesit të Palmirës, Grandinit, ishte e suksesshme.³

Vite më vonë, Jozefi u burgos në mënyrë të dhembshme në Burgun Liberti për shumë muaj. Kur u lut për ndihmë, Zoti i tha se “gjithë këto gjëra do të të japin përvojë dhe do të jenë për të mirën tënde” (DeB 122:7).

Ne jemi të gjithë në dijeni të llojeve të tjera të kundërshtimit në vdekshmëri, jo të shkaktuara prej mëkateve tona vetjake, përfshirë sëmundjen, paafësinë dhe vdekjen. Presidenti Tomas S. Monson shpjegoi:

“Disa prej jush mund të kenë thirrur në vuajtjen e tyre, duke vrarë mendjen përse Ati Qiellor do t’ju lejonte të kalonit përmes çfarëdo sfide me të cilën po përballeni. . . .

Sidoqoftë, jeta jonë në vdekshmëri, nuk qe kurrë e thënë të ishte e lehtë apo e kënaqshme në mënyrë të qëndrueshme. Ati ynë Qiellor . . . e di se ne mësojmë dhe rritemi e përpunohemi nëpërmjet sfidave të vështira, pikëllimeve zemërthyesë dhe zgjedhjeve të vështira. Secili prej nesh përjeton ditë të errëta kur njerëz të dashur ndërrojnë jetë, kohë të dhembshme kur humbasim shëndetin, ndjenja të të qenit të lënë pas dore kur njerëz që i duam duket se na kanë braktisur. Këto dhe sprovat tjera na njohin me provën e vërtetë të aftësisë sonë për të duruar.”⁴

Përpyekjet tona për ta përmirësuar respektimin tonë të ditës së Shabatit paraqitin një shembull kundërshtimi më pak të tensionuar. Ne e kemi urdhërimin e Zotit për ta respektuar Shabatit. Disa nga zgjedhjet tona mund ta shkelin atë urdhërim, por zgjedhje të tjera për mënyrën se si ta shpenzojmë kohën në Shabat janë thjesht një pyetje nëse do të bëjmë atë që është veçse e mirë ose atë që është më e mirë apo atë që është më e mira.⁵

Për ta ilustruar kundërshtimin e tundimit, Libri i Mormonit përshkruan tri metoda që djalli do të t’i përdorë në ditët e fundit. E para, ai do të “tërbohet në zemrat e fëmijëve të njerëzve dhe do t’i nxitë në zemërim kundër asaj që është e mirë” (2 Nefi 28:20). E dyta, ai do t’i “paqësojë dhe do t’i përkundë [anëtarët] në siguri trupore”, duke thënë: “Sioni lulëzon, gjithçka është mirë” (vargu 21). E treta, ai do të na thotë “nuk ka ferr dhe . . . unë nuk jam djall, pasi nuk ka asnjë” (vargu 22), dhe rrjedhimisht nuk ka të drejtë e të gabuar. Për shkak të këtij kundërshtimi, ne paralajmërohemi që të mos jemi të “shkujdesur në Sion!” (vargu 24).

Kisha në misionin e saj hyjnor dhe ne në jetën tonë vetjake duket se përballemi me kundërshtim në rritje sot.

Ndoshta, ndërkohë që Kisha rritet në fuqi dhe ne anëtarët rritemi në besim dhe bindje, Satani e rrit forcën e kundërshtimit të tij që ne do të vazhdojmë të kemi “kundërshtim në të gjitha gjërat”.

Një pjesë e këtij kundërshtimi vjen madje nga anëtarët e Kishës. Disa që përdorin arsyetim ose urtësi vetjake për t'i bërë qëndresë drejtimit profetik, i japin vetes së tyre një emërtim të huazuar nga organet e zgjedhura –“kundërshtimi besnik”. Sado me vend për një demokraci, nuk ka garanci për këtë koncept në qeverisjen e mbretërisë së Perëndisë, ku pyetjet respektohen, por kundërshtimi jo (shih Mateu 26:24).

Si shembull tjetër, ka shumë gjëra në historinë e hershme të Kishës, të tilla si ajo që Jozef Smithi bëri ose nuk bëri në çdo rrethanë, që disa e përdorin si një bazë për kundërshtim. Të gjithëve unë iu them: “Ushtrojeni besimin dhe mbështetuni te mësimet e Shpëtimtarit që ne do t'i 'njohim' nga frytet e tyre”

(Mateu 7:16). Kisha po bën përpjekje të mëdha për të qenë e hapur me analet që kemi, por pas gjithçkaje që mund të botojmë, anëtarët tanë ndonjëherë lihen me pyetje bazë që nuk mund të zgjidhen me anë të studimit. Ai është varianti i historisë së Kishës për “kundërshtim[in] në të gjitha gjërat”. Disa gjëra mund të mësohen vetëm me anë të besimit (shih DeB 88:118). Mbështetja jonë përfundimtare duhet të jetë te besimi në dëshminë që kemi marrë nga Fryma e Shenjtë.

Perëndia rrallëherë e nëpërkëmb lirinë e zgjedhjes së ndonjërit prej fëmijëve të Tij duke ndërhyrë kundër disa njerëzve për të ndihmuar të tjerë. Por Ai vërtet i lehtëson barrët e hidhërimeve tona dhe na forcon për t'i mbajtur ato, sikurse bëri për popullin e Almës në tokën e Helamit (shih Mosia 24:13–15). Ai nuk i parandalon të gjitha katastrofat natyrore, por Ai vërtet u përgjigjet lutjeve tona për t'i

mënjeluar ato, sikurse bëri në mënyrë të pashoqe me ciklonin e fuqishëm që kërcënoi ta pengonte përkushtimin e tempullit në Fixhi;⁶ ose Ai vërtet i topit efektet e tyre, sikurse bëri me shpërthimin e bombave terroriste që morën kaq shumë jetë në aeroportin e Brukselit, por vetëm i plagosën katër misionarët tanë.

Përmes të gjithë kundërshtimit në vdekshmëri, ne kemi sigurimin e Perëndisë që Ai do t'i “shenjtërojë hidhërimet [tona] për të mirë” (2 Nefi 2:2). Neve na është mësuar gjithashtu t'i kuptojmë përvojat në vdekshmëri dhe urdhërimet e Tij në kontekstin e planit të Tij të madhërishtëm të shpëtimit, i cili na tregon qëllimin e jetës dhe na jep sigurinë e një Shpëtimtari, në emrin e të cilit unë dëshmoj për vërtetësinë e këtyre gjërave. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës,” *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
2. Në mënyrë të ngjashme, zbulosa moderne na mëson se po të mos kishim pasur hidhërim, nuk do të mund ta njihnim ëmbëlsinë (shih Doktrina e Besëlidhje 29:39).
3. Shih Michael Hubbard MacKay and Gerrit J. Dirkmaat, *From Darkness unto Light: Joseph Smith's Translation and Publication of the Book of Mormon* (2015), f. 163–179.
4. Tomas S. Monson, “Joy in the Journey” (fjalim i mbajtur në Konferencën e Grave të UBJ-së, 2 maj, 2008), womensconference.byu.edu. Një ese e shkurtër mbi korrektësinë dhe demokracinë nga John S. Tanner, tani president i UBJ-së në Havai, përfshin këtë pikëpamje mbi një temë të cilën e njohim të gjithë: “Të mësuarit se si të humbasim hijshëm nuk është vetëm një detyrë qytetare, është një urdhëresë fetare. Perëndia e skicoi vdekshmërinë për të siguruar 'kundërshtim në të gjitha gjërat' (2 Nefi 2:11). Pengesat dhe disfatat janë pjesë e planit të Tij për përsosurinë tonë. . . . Disfata luan një rol përbërës në 'kërkimin tonë për përsosuri'” (*Notes from an Amateur: A Disciple's Life in the Academy* [2011], f. 57).
5. Plaku Dallin H. Oaks, “Mirë, Më Mirë, Më e Mira,” *Liahona*, nëntor 2007, f. 104–108.
6. Shih Sarah Jane Weaver, “Rededication Goes Forward,” *Church News*, 28 shkurt 2016, f. 3–4.

Nga Plaku Kent F. Riçards,
i Të Shtatëdhjetëve

Fuqia e Perëndishmërisë

Çdo tempull është shtëpia e shenjtë dhe e shenjtëruar e Perëndisë, dhe aty secili nga ne mund t'i mësojë dhe t'i njohë fuqitë e perëndishmërisë.

Vetëm pak muaj përpara vdekjes, Profeti Jozef Smith u takua me Dymbëdhjetë Apostujt për të folur për nevojat më të mëdha me të cilat Kisha po përballej në atë kohë tepër të vështirë. Ai u tha atyre: *“Neve na duhet tempulli më shumë se gjithçka tjetër”*¹. Sigurisht, sot në këto kohë të vështira, secilit nga ne dhe familjeve tona u duhet tempulli më shumë se gjithçka tjetër.

Gjatë përkushtimit të një tempulli të kohëve të fundit, u ngazëlleva nga e gjithë përvoja. Më pëlqeu shumë shtëpia e hapur, përshëndetja e shumë prej vizitorëve që erdhën për ta parë tempullin; kremtimi kulturor me energjinë dhe emocionin e të rinjve; të pasuar nga sesionet e mrekullueshme të përkushtimit. Shpirti ishte i ëmbël. Shumë njerëz u bekuan. Dhe më pas mëngjesin pasues, bashkëshortja ime dhe unë hymë në vaskën e pagëzimit për të marrë pjesë në pagëzimet për disa nga vetë paraardhësit tanë. Ndërsa ngrita dorën për të filluar ordinancën, thujse u mposhta nga fuqia e Shpirtit. E kuptova sërish se fuqia e vërtetë e tempullit është tek ordinancat.

Siç Zoti ka zbuluar, plotësia e Priftërisë Melkizedeke gjendet në tempull dhe ordinancat e tij, “sepse në të shugurohen çelësat e priftërisë së shenjtë; që ju të merrni nder dhe lavdi”². “Si rrjedhim,

në ordinancat e saj, fuqia e perëndishmërisë manifestohet.”³ Ky premtim është për ju dhe për familjen tuaj.

Përgjegjësia jonë është të “[marrim] atë që ofron Ati ynë.”⁴ “Sepse atij që pranon, do t’i jepet më me bollëk, madje fuqi”⁵ fuqi për të marrë gjithçka që Ai mundet dhe do të na japë – tani dhe përjetësisht;⁶ fuqi për t’u bërë bij dhe bija të Perëndisë⁷, për të njohur “fuqitë e qiellit”⁸, për të folur në emër të Tij⁹ dhe për të marrë “fuqi[në] e Shpirtit [të Tij]”¹⁰. Këto fuqi vihen në dispozicion të secilit nga ne në mënyrë vetjake

nëpërmjet ordinancave dhe besëlidhjeve të tempullit.

Nefi e pa kohën tonë në vegimin e tij të madh: “Unë, Nefi, vura re *fuqinë* e Qengjit të Perëndisë e cila zbriti mbi shenjtoret e kishës së Qengjit dhe mbi *njerëzit e besëlidhjes* së Zotit që ishin shpërndarë mbi të gjithë faqen e tokës; dhe ata ishin *armatosur me drejtësi dhe me fuqinë e Perëndisë në lavdi të madhe*”¹¹.

Kohët e fundit pata privilegjin të isha në një shtëpi të hapur në tempull me Presidentin Rasëll M. Nelson dhe familjen e tij ndërsa ai i mbledhi ata rreth altarit të vulosjes dhe u shpjegoi atyre se gjithçka që ne bëjmë në Kishë – çdo mbledhje, veprimtari, mësim dhe shërbim – është për ta përgatitur secilin nga ne për të ardhur në tempull dhe për t’u gjuhëzuar në altar që të marrim të gjitha bekimet e premtuara të Atit për përjetësinë.¹²

Ndërsa i ndiejmë bekimet e tempullit në vetë jetën tonë, zemrat tona kthehen te familjet tona, si të gjallë edhe të vdekur.

Së fundi, isha dëshmitar i një familjeje prej tre brezash që morën pjesë së bashku në pagëzime për paraardhësit e tyre. Madje edhe gjyshja mori pjesë – ndonëse kishte pak ankth për t’u futur vetë nën ujë. Ndërsa doli nga uji dhe përqafoi të shoqin, ajo pati lot gëzimi. Më pas gjyshi dhe babai pagëzuan njëri-tjetrin dhe shumë nga nipërit dhe mbesat. Çfarë gëzimi më të madh mund të përjetojë një familje së bashku? Çdo tempull ka një kohë përparësie për familjet që t’ju lejojnë si familje të planifikoni kohën në pagëzimore.

Pak pas vdekjes së tij, Presidenti Jozef F. Smith mori vegimin për shëlbimin e të vdekurve. Ai dha mësim se ata të cilët janë në botën e shpirttrave janë të varur plotësisht nga ordinancat që ne marrim në emër të tyre. Shkrimi

i shenjtë thotë: “Të vdekurit që pendohen, do të shëlbhen, nëpërmjet bindjes ndaj ordinancave të shtëpisë së Perëndisë”¹³. Ne i marrim ordinancat në emër të tyre, por ata bëhen dhe mbahen përgjegjës për çdo besëlidhje që lidhet me secilën ordinancë. Me siguri, në tempull veli është i hollë për ne dhe pjesërisht i plotë për ata.

Atëherë, cila është përgjegjësia jonë vetjake për t’u përfshirë në këtë punë, si përfaqësues dhe si punonjës? Profeti Jozef Smith u dha mësim shenjtorëve në vitin 1840 se “duhet të bëhet përpjekje e konsiderueshme dhe do të duhen mjete – dhe meqë puna [për të ndërtuar tempullin] duhet të shpejtohet në drejtësi, është me vend për shenjtorët që të peshojnë rëndësinë e këtyre gjërave, në mendjet e tyre, . . . dhe pastaj të ndërmarrin hapa të atillë si është e nevojshme për t’i përmbushur ato; dhe duke u armatosur me kurajë, të vendosin që të bëjnë gjithçka që mundën dhe të ndihen aq shumë të interesuar sikur gjithë puna të varej vetëm prej tyre”¹⁴.

Në librin e Zbulesës lexojmë:

“Cilët janë këta që janë veshur me rroba të bardha, dhe nga kanë ardhur? . . . Këta janë ata që kanë ardhur nga shtrëngimi i madh, dhe i kanë larë rrobat e tyre dhe i kanë zbardhur në gjakun e Qengjit.

Prandaj edhe janë përpara fronit të Perëndisë dhe i shërbenin atij ditë e natë në tempullin e tij; dhe ai që rri ulur mbi fron do të banojë në mes tyre.”¹⁵

A nuk mund t’i shihni me sytë e mendjes tuaj ata të cilët shërbejnë në tempull sot?

Ka më shumë se 120.000 punonjës për ordinancat në 150 tempuj që funksionojnë anekënd botës. Prapëseprapë ka mundësi që edhe më shumë njerëz ta kenë këtë përvojë të ëmbël. Kur Presidenti Gordon B. Hinkli e njoftoi konceptin e shumë tempujve më të

vegjël në të gjithë botën, ai dha mësim se “të gjithë punonjësit e tempullit do të ishin njerëz nga zona, që do të shërbenin në pozicione të tjera në lagjet dhe kunjet e tyre”¹⁶. Normalisht, punonjësit thirren për të shërbyer dy deri në tre vjet, me mundësinë e zgjatjes më tej të thirrjes. Nuk synohet që pasi të thirreni, ju do të qëndroni aq gjatë sa të jeni në gjendje. Shumë punonjës me shërbim të gjatë e mbartin dashurinë e tyre për tempullin me vete ndërsa lirohen nga thirrja dhe u lejojnë të tjerëve, punonjësve të rinj që të shërbejnë.

Pothuaj 100 vite më parë, Apostulli Xhon A. Uidtso dha mësim: “Ne kemi nevojë për më shumë punonjës që ta përmbushin [këtë] punë të mrekullueshme. . . . Kemi nevojë për më shumë të kthyer në besim për punën në

tempull, përfshirë të rinj e të moshuar. . . . Ka ardhur koha, . . . në këtë lëvizje të re në tempull, që t’i sjellim në shërbim aktiv të gjithë njerëzit, të të gjitha moshave. . . . Puna në tempull është . . . po me aq shumë dobi për të rinjtë dhe aktivët, saç është për të moshuarit, të cilët i kanë lënë pas vetes shumë nga barrët e jetës. I riu ka nevojë të ketë vendin e tij në tempull madje më shumë se babai i tij dhe gjyshi i tij, të cilët janë të patundur nga një jetë me përvoja; dhe e reja që sapo po e nis jetën, ka nevojë për shpirtin, ndikimin dhe drejtimin që vjen nga pjesëmarrja në ordinancat e tempullit.”¹⁷

Në shumë tempuj, presidentët e tempujve po i mirëpresin misionarët e sapothirrur dhe që kanë marrë dhurimin [indaumentin], të rinjtë dhe të rejtat,

që të shërbejnë vetëm për një kohë të shkurtër si punonjës ordinancash përpara se të shkojnë në QTM. Këta të rinj nuk bekohen vetëm që shërbejnë, por “ata e rritin bukurinë dhe shpirtin për të gjithë ata që shërbejnë në tempull”¹⁸.

U kërkova disa të rinjve dhe të rejave që kanë shërbyer si punonjës ordinancash para dhe pas misioneve të tyre që të ndajnë ndjenjat vetjake. Ata përdorën fraza si të mëposhtmet për ta përshkruar përvojën e tyre në tempull:

Kur shërbej në tempull. . .

- Kam “ndjenjën e të qenit më pranë Atit tim dhe Shpëtimtarit”;
- Ndiej “paqe dhe lumturi të plotë”;
- Kam ndjenjën e “të qenit në shtëpi”;
- Marr “shenjtëri, fuqi dhe forcë”;
- E ndiej “rëndësinë e besëlidhjeve të mia të shenjta”;
- “Tempulli është bërë pjesë e imja”;
- “Atyre të cilëve u shërbejmë, janë pranë gjatë ordinancave”;
- “Ai më jep forcën për t’i mposhtur tundimet” dhe
- “Tempulli e ka ndryshuar jetën time përgjithmonë.”¹⁹

Shërbimi në tempull është një përvojë e pasur dhe e fuqishme për njerëzit e të gjitha moshave. Madje disa çifte të sapomartuara po shërbejnë së bashku. Presidenti Nelson ka dhënë mësim: “Shërbimi në tempull . . . është një veprimtari madhështore për një

familje”²⁰. Si punonjës ordinancash, përveç marrjes së ordinancave për paraardhësit tuaj, ju gjithashtu mund të kryeni ordinancat për ta.

Siç Presidenti Uillford Udraf tha:

“Çfarë thirrje më të madhe mund të ketë çdo burrë [ose grua] në faqen e tokës sesa të mbajë në duart e tij [apo të saj] fuqi dhe autoritet për të shkruar përpara dhe për të administruar në ordinancat e shpëtimt? . . .

. . . Ju bëheni një mjet në duart e Perëndisë për shpëtimin e atij shpirti. Nuk ka asgjë që i është dhënë fëmijëve të njerëzve që të jetë e barabartë me këtë.”²¹

Ai gjithashtu tha:

“Pëshpëritjet e ëmbla të Shpirtit të Shenjtë do [t’ju] jepen [juve] dhe thesaret e Qiellit, ndërveprimi me engjëjt, do të shtohen hera-herës”²².

“Kjo ia vlen për të gjithë ju ose unë mund të sakrifikoj [gjatë] pak viteve që kemi për të kaluar këtu në mish.”²³

Presidenti Tomas S. Monson kohët e fundit na kujtoi se “bekimet e tempullit janë të paçmuara”²⁴. “Nuk ka sakrificë tepër të madhe.”²⁵

Ejani në tempull. Ejani shpesh. Ejani me familjen tuaj dhe për ta. Ejani, dhe ndihmojini të tjerët të vijnë gjithashtu.

“Cilët janë këta që janë veshur me . . . të bardha?” Vëllezërit e motrat e mia, *ju* jeni ata – ju që keni marrë ordinancat e tempullit, që i keni mbajtur besëlidhjet tuaja madje me sakrificë; ju

që po i ndihmoni familjet tuaja të gjejnë bekimet e shërbimit në tempull dhe që i keni ndihmuar të tjerët përgjatë udhës. Faleminderit për shërbimin tuaj. Unë dëshmoj se çdo tempull është shtëpia e shenjtë dhe e shenjtëruar e Perëndisë, dhe se aty secili nga ne mund t’i mësojë dhe t’i njohë fuqitë e perëndishmërisë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 444; theksimi i shtuar.
2. Doktrina e Besëlidhje 124:34.
3. Doktrina e Besëlidhje 84:20.
4. Shih Marku 4:20, 24–25.
5. Doktrina e Besëlidhje 71:6.
6. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:38: “Dhe ai që pranon Atin tim, pranon mbretërinë e Atit tim; si rrjedhim, gjithçka që Ati im ka, do t’i jepet atij”. Këto janë premtimet që lidhen me besëlidhjet për ordinancat e tempullit; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 132:20–24.
7. Shih Doktrina e Besëlidhje 39:4; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 45:8; Moisiu 6:65–68.
8. Doktrina e Besëlidhje 121:36.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 1:20: “Por që çdo njeri të mund të flasë në emër të Perëndisë, Zotit, madje Shpëtimtarit të botës”.
10. Doktrina e Besëlidhje 29:30.
11. 1 Nefi 14:14; theksimi i shtuar.
12. Shih Russell M. Nelson, “Personal Preparation for Temple Blessings”, *Liahona*, korrik 2001, f. 37.
13. Doktrina e Besëlidhje 138:58; shih edhe vargjet 53–54.
14. *Mësimet: Jozef Smith*, f. 443.
15. *Zbulesa* 7:13–15.
16. Gordon B. Hinckley, “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, nëntor 1997, f. 49.
17. John A. Widtsoe, “Temple Worship”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, prill 1921, f. 51–52.
18. Letërkëmbim vetjak nga Presidenti Brent Belliston, Tempulli i Boisit në Ajdaho.
19. Letërkëmbim vetjak.
20. Russell M. Nelson, “The Spirit of Elijah”, *Ensign*, nëntor 1994, f. 86.
21. “Discourse by President Wilford Woodruff”, *Millennial Star*, 14 maj 1896, f. 307.
22. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), f. xxx.
23. *Teachings: Wilford Woodruff*, f. 177.
24. Tomas S. Monson, “Bekimet e Tempullit”, *Liahona*, maj 2015, f. 93.
25. Tomas S. Monson, “Tempulli i Shenjtë – Një Fener për Botën”, *Liahona*, maj 2011, f. 92.

Nga Plaku Pol V. Xhonson,
i Të Shtatëdhjetëve

Dhe Vdekja Nuk Do Të Jetë Më

*Për të gjithë ata që janë hidhëruar për vdekjen e dikujt
që e kanë dashur, Ringjallja është burim i një shprese të madhe.*

Një javë më parë ishin Pashkët dhe mendimet tona u përqendruan sërish te sakrifica shlyese dhe Ringjallja e Zotit Jezu Krisht. Gjatë vitit që kaloi, unë kam menduar dhe përsiatuar rreth Ringjalljes më shumë se sa normalisht.

Afërsisht një vit më parë, vajza jonë, Alisa, vdiq. Ajo kishte vuajtur nga kanceri për pothuaj tetë vjet, me disa operacione, shumë lloje mjekimesh, mrekulli emocionuese dhe zhgënjime të mëdha. Ne e pamë gjendjen e saj fizike të

përkeqësohej teksa ajo iu afrua fundit të jetës së saj në vdekshmëri. Ishte torturuese të shihje atë që po i ndodhte vajzës sonë të dashur – asaj foshnjeje të vogël me sy të shndritshëm, që ishte rritur për t'u bërë një grua, bashkëshorte dhe nënë e talentuar, e mrekullueshme. Mendova se do të më copëtohej zemra.

Vitin e kaluar, në kohën e Pashkës, pak më shumë se një muaj para se të ndërronte jetë, Alisa shkroi: "Pashka është një kujtesë e gjithçkaje që shpresoj për veten time. Se një ditë do të

shërohem dhe një ditë do të bëhem e plotë. Një ditë unë nuk do të kem asgjë metalike apo plastike brenda meje. Një ditë zemra ime do të jetë e lirë nga frika dhe mendja ime e lirë nga ankthet. Nuk po lutem që kjo të ndodhë shpejt, por jam shumë e lumtur që besoj me të vërtetë në një jetë të përtejme të bukur"¹.

Ringjallja e Jezu Krishtit na siguron pikërisht gjërat për të cilat Alisa shpresonte dhe rrënjës në secilin prej nesh "shpresën që është në [ne]"². Presidenti Gordon B. Hinkli iu referua Ringjalljes si "ngjarja më e madhe në historinë e njerëzimit"³.

Ringjallja ndodh me anë të Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe është kryesore në planin e madh të shpëtimit.⁴ Ne jemi fëmijë shpirtërorë të prindërve qiellorë.⁵ Kur ne vijmë në këtë jetë në tokë, shpirti ynë bashkohet me trupin tonë. Ne përjetojmë të gjitha gëzimet dhe sfidat që e shoqërojnë jetën në vdekshmëri. Kur një person vdes, shpirti i tij ndahet nga trupi i tij. Ringjallja bën të mundur që shpirti dhe trupi i një individi të bashkohen sërish, vetëm se këtë herë trupi do të jetë i pavdekshëm dhe i përkryer – jo i nënshtuar ndaj dhembjes, sëmundjes apo problemeve të tjera.⁶

Pas ringjalljes, shpirti nuk do të ndahet më kurrë nga trupi, sepse Ringjallja e Shpëtimtarit solli fitore të plotë mbi vdekjen. Me qëllim që të marrim fatin tonë të përjetshëm, ne duhet të kemi këtë shpirt të pavdekshëm – një shpirt dhe trup – të bashkuar përgjithmonë. Me shpirtin dhe trupin e pavdekshëm të lidhur në mënyrë të pandashme, ne mund të “marrim plotësi të gëzimit”.⁷ Në fakt, pa Ringjalljen ne nuk mund të merrnim kurrë një plotësi të gëzimit, por do të ishim përgjithmonë të mjeruar.⁸ Madje, njerëzit besnikë dhe të drejtë e shohin ndarjen e trupit të tyre nga shpirti si robëri. Ne lirohemi nga kjo robëri nëpërmjet Ringjalljes, e cila është shëlbimi nga rripat ose zinxhirët e vdekjes.⁹ Nuk ka shpëtim pa shpirtin tonë si dhe pa trupin tonë.

Secili prej nesh ka kufizime dhe dobësi fizike, mendore dhe emocionale.

Këto sfida, disa prej të cilave tani duken kaq të vështira, përfundimisht do të gjejnë zgjidhje. Asnjëri prej këtyre problemeve nuk do të na mendojë pasi të ringjallemi. Alisa hulumtoi mbi përqindjet e të mbijetuarve për personat me llojin e kancerit që ajo kishte dhe shifrat nuk ishin kaq inkurajuese. Ajo shkroi: “Por ka një kurë, prandaj nuk jam e frikësuar. Jezusi e ka mjekuar tashmë kancerin tim dhe tuajin. . . . Unë *do të bëhem* më mirë. Jam e lumtur që e di këtë.”¹⁰

Ne mund ta zëvendësojmë fjalën *kancer* me çdo sëmundje tjetër fizike, mendore apo emocionale që mund të hasim. Për shkak të Ringjalljes, edhe ato janë mjekuar tashmë. Mrekullia e ringjalljes, mjekimi përfundimtar, është përtej fuqisë së mjekësisë moderne. Por ai nuk është përtej fuqisë së Perëndisë. Ne e dimë që ai mund të ndodhë për shkak se Shpëtimtari është ringjallur

dhe do të bëjë të ndodhë edhe Ringjallja e gjithsecilit prej nesh.¹¹

Ringjallja e Shpëtimtarit provon se Ai është Biri i Perëndisë dhe se ajo që Ai dha mësim është e vërtetë. “[Ai] u ringjall, sikurse kishte thënë.”¹² Nuk mund të ketë provë më të fortë të hyjnisë së Tij se sa ngritja e tij nga varri me një trup të pavdekshëm.

Ne e dimë që kishte dëshmitarë për Ringjalljen në kohët e Dhiatës së Re. Përveç grave dhe burrave, për të cilët lexojmë te Ungjijtë, Dhiata e Re na siguron se qindra vetë e panë me të vërtetë Zotin e ringjallur.¹³ Dhe Libri i Mormomit na tregon për qindra njerëz më shumë: “Turma shkoi përpara dhe i vunë duart në anën e tij, . . . dhe [ata] panë me sytë e tyre dhe ndien me duart e tyre, dhe mësuan me siguri, dhe dëshmuan se ishte ai, për të cilin ishte shkruar nga profetët, se do të vinte.”¹⁴

Atyre dëshmitarëve të lashtë u janë shtuar dëshmitarë në ditët e mëvonshme. Në fakt, në skenën hapëse të kësaj periudhe ungjillore, Jozef Smithi e pa Shpëtimtarin e ringjallur me Atin.¹⁵ Profetë dhe apostuj të gjallë kanë dëshmuar për vërtetësinë e Krishtit të ringjallur dhe që jeton.¹⁶ Kështu ne mund të themi: “Edhe ne, duke qenë të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshmitarësh”¹⁷. Dhe secili prej nesh mund të jetë pjesë e një reje dëshmitarësh që e di nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë se ajo që ne festojmë në Pashkë ndodhi me të vërtetë – se Ringjallja është e vërtetë.

Vërtetësia e Ringjalljes së Shpëtimtarit e mbush zemrën tonë të thyer me shpresë, sepse me të vjen siguria se të gjitha premtimet e tjera të ungjillit janë po aq të vërteta – premtime që nuk janë më pak të mrekullshme se sa Ringjallja. Ne e dimë se Ai ka fuqinë për të na pastruar nga të gjitha mëkatet tona. Ne e dimë se Ai ka marrë mbi Vete të gjitha sëmundjet, dhembjet dhe padrejtësitë që kemi vuajtur.¹⁸ Ne e dimë se Ai është “ngrit[ur] nga vdekja, me shërim në krahët e tij”¹⁹. Ne e dimë se Ai mund të na shërojë pavarësisht nga ajo që është thyer brenda nesh. Ne e dimë se Ai “do të thajë çdo lot nga sytë [tanë]; dhe vdekja nuk do të jetë më, as brengë, as klithma, as mundim”²⁰. Ne e dimë se mund të “bë[hem] të përsosur nëpërmjet Jezusit . . . , i cili e kreu këtë shlyerje të përsosur”,²¹ nëse do të kemi thjesht besim dhe do ta ndjekim Atë.

Nga fundi i oratorios frymëzuese, *Mesia*, Handeli i shprehu me muzikë të bukur fjalët e Apostullit Pal, i cili u gëzua për Ringjalljen.

“Ja, unë po ju them një të fshehtë: të gjithë nuk do të vdesim, por të gjithë do të shndërrohemi

në një moment, sa hap e mbyll sytë, në tingullin e burisë së fundit: . . .

do të bjerë buria, të vdekurit do të ringjallen të paprisshëm dhe ne do të shndërrohemi,

sepse ky trup që priset duhet të veshë mosprishjen dhe ky i vdekshëm të veshë pavdekësinë.

. . . Atëherë do të realizohet fjala që është shkruar, ‘Vdekja u përpi në fitore’.

O vdekje, ku është gjëmba jote? O ferr, ku është fitorja jote? . . .

Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht.”²²

Jam mirënjohës për bekimet që janë tonat, për shkak të Shlyerjes dhe Ringjalljes së Zotit Jezu Krisht. Për të gjithë ata që kanë vendosur një fëmijë në varr, ose kanë qarë mbi arkivolin e një bashkeshorti/je, ose janë hidhëruar për vdekjen e një prindi apo të dikujt që e kanë dashur, Ringjallja është burim i një shprese të madhe. Çfarë përvoje e fuqishme do të jetë t’i shohim ata sërish – jo thjesht si shpirtra, por me trupa të ringjallur.

Digjem nga malli ta shoh sërish nënën time dhe të ndjek prejken e saj të butë e të shikoj sytë e saj të dashur. Dua të shoh buzëqeshjen e babait tim e të dëgjoj të qeshurën e tij, dhe ta shoh atë si një qenie të ringjallur, të përsosur. Me syrin e besimit, e përfytyroj Alisën plotësisht përtej prejkes së ndonjë shqetësimi tokësor apo gjembit të vdekjes – një Alisë të ringjallur e të përsosur, fitimtare dhe me një plotësi gëzimi.

Disa Pashkë më parë, ajo thjesht shkroi: “Jetë nëpërmjet emrit të Tij. Ka shumë shpresë. Përherë. Në gjithçka. Dua që Pashka të më kujtojë”²³.

Unë dëshmoj për vërtetësinë e Ringjalljes. Jezu Krishti jeton dhe për shkak të Tij, ne të gjithë do të jetojmë sërish. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Alisa Linton, “Easter”, 14 prill 2015.
2. 1 Pjetër 3:15; shih edhe 1 Pjetër 1:3.
3. Gordon B. Hinckley, “The Empty Tomb Bore Testimony”, *Ensign*, maj 1988, f. 65.
4. Shih Alma 42:23.
5. Shih “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
6. Shih Alma 11:43.
7. Doktrina e Besëlidhje 93:33; 138:17.
8. Shih 2 Nefi 9:8–9; Doktrina e Besëlidhje 93:34.
9. Shih Doktrina e Besëlidhje 138:14–19.
10. Alisa Linton, “I Draw the Line at the Easter Bunny”, 25 mars 2008.
11. Shih 1 Korintasve 15:20–22; 2 Nefi 2:8; Helamani 14:17; Mormoni 9:13.
12. Mateu 28:6.
13. Shih 1 Korintasve 15:6, 8.
14. 3 Nefi 11:15.
15. Shih Joseph Smith—Historia 1:15–17.
16. Shih “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve”, *Liahona*, prill 2000, f. 2; “Special Witnesses of Christ”, [lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies](https://www.lds.org/prophets-and-apostles/what-are-prophets-testimonies).
17. Hebrejve 12:1.
18. Shih Alma 7:11–12.
19. 2 Nefi 25:13.
20. Zbulesa 21:4.
21. Doktrina e Besëlidhje 76:69.
22. 1 Korintasve 15:51–55, 57.
23. Alisa Linton, “Life through His Name”, 8 prill 2012.

Nga Plaku Xhefri R. Holland,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Nesër Zoti Ka për të Bërë Mrekulli midis Jush

*Vazhdoni të doni. Vazhdoni të përpiqeni. Vazhdoni të mirëbesoni.
Vazhdoni të besoni. Vazhdoni të rriteni. Qielli po gëzohet me ju sot,
nesër dhe përgjithmonë.*

Vëllezër e motra, a keni ndonjë ide – a keni ndonjë mendim apo ide të vogël të ndonjë lloji – se sa shumë ju duam ne? Për 10 orë ju vështroni, të ngulitur te një fytyrë te kjo foltore, duke i parë ato njëra pas tjetrës, por gjatë atyre 10 orëve, ne, të ulur prapa kësaj foltoreje, ju vështrojmë, të ngulitur te ju. Na emociononi deri në thellësi të shpirtit tonë, qofshin ata 21.000 veta këtu në Qendrën e Konferencave apo numrat e shumtë në shtëpitë e mbledhjeve dhe godinat kishtarë, apo së fundi miliona njerëz në shtëpitë anembanë globit, ndoshta të mbledhur grumbull përreth një ekrani të një kompjuteri të familjes. Jeni këtu, jeni atje, orë pas ore, me veshjet më të mira të së dielës, duke qenë më të mirët që mund të jeni. Këndoni e luteni. Dëgjoni e besoni. Ju jeni mrekullia e kësaj Kishe. Dhe ne ju duam.

Ç'konferencë tjetër të përgjithshme, të mrekullueshme kemi pasur! Veçanërisht jemi bekuar me praninë e Presidentit Tomas S. Monson dhe me mesazhe profetike. President, ne ju duam, lutemi për ju, ju falënderojmë dhe mbi të gjitha, ju mbështetim. Jemi

mirënjohës që na është dhënë mësim prej jush dhe këshilltarëve tuaj të mrekullueshëm dhe prej kaq shumë udhëheqësish tanë të tjerë, burrash e grash të madhërishtme. Kemi dëgjuar muzikë që s'gjen krahasim. Folësit janë lutur dhe përgjyruar me ngulm për ne. Me të vërtetë Shpirti i Zotit ka qenë këtu me bollëk të madh. Çfarë fundjave frymëzuese ka qenë kjo në çfarëdo lloji mënyre.

Tani, unë shoh vërtet dy probleme. Njëri është fakti se jam i vetmi njeri që qëndroj ndërmjet jush dhe akullores që e keni gjithmonë gati në përfundimin e konferencës së përgjithshme. Një problem tjetër i mundshëm tregohet në këtë fotografi që e pashë kohët e fundit në internet.

Ju kërkoj ndjesë të gjithë fëmijëve që po fshihen tani nën divan, por e vërteta është se askush prej nesh nuk dëshiron që e nesërmja, ose dita pas saj, t'i shkatërrojë ndjenjat e mrekullueshme që i kemi pasur këtë fundjavë. Ne duam të mbahemi fort te mbresat shpirtërore që i kemi pasur, dhe mësimet e frymëzuara që i kemi dëgjuar. Por është e pashmangshme që pas çasteve qiellore në jetën tonë, ne, nga nevoja, të kthehemi në tokë, le të themi, atje ku nganjëherë përballemi sërish me rrethana aspak të përsosura.

Autori i Letrës drejtuar Hebrenjve na paralajmëroi për këtë kur shkroi: "Sillni ndërmend ditët e mëparshme, në të cilat, pasi u ndriçuat, keni duruar një luftë të madhe vuajtjesh"¹. Ajo vuajtje pasi u ndriçua, mund të vijë në shumë mënyra dhe mund të na vijë neve të gjithëve. Sigurisht që çdo misionar, i cili ka shërbyer ndonjëherë në një mision, shpejt e kuptoi se jeta në mision nuk do të ishte po aq e ngjashme me mjedisin e përpunuar të qendrës së trajnimit të misionarëve. Po kështu është për ne të gjithë që largohemi nga një sesion i këndshëm në tempull ose që mbarojmë një mbledhje sakramenti veçanërisht shpirtërore.

Mbajeni mend se, kur Moisiu zbriti nga përvoja e tij mbresëlënëse në malin Sinai, ai e gjeti popullin e tij të "[ish-te] korruptuar" dhe të ishte "largua[r] shpejt"². Atje ishin ata, në rrëzë të malit, duke ngritur me nxitim një viç të artë për ta adhuruar, pikërisht në kohën kur Jehova, në majë të malit, ishte duke i thënë Moisiut: "Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje" dhe "Nuk do të bësh [asnjë] skulpturë"³. Moisiu *nuk* ishte i kënaqur me tufën e tij të izraelitëve endacakë të asaj kohe!

Gjatë shërbesës së Tij tokësore, Jezusi i çoi Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin te Mali i Shpërftyrit, ku, shkrimi i

shenjtë thotë se “fytyra e tij shkëlqeu si dielli dhe rrobat e tij u bënë të bardha si drita”⁴. Qiejt u hapën, profetët e lash-të erdhën dhe Perëndia, Ati, foli.

Pas një përvoje të tillë çelestiale, çfarë gjeti Jezusi kur zbriti nga mali? Pra, fillimisht Ai gjeti një grindje midis dishepujve të Tij dhe kundërshtarëve të tyre lidhur me një bekim të dështuar, të administruar ndaj një të riu. Më pas u përpoq t'i bindte Të Dymbëdhjetët – pa ia dalë mbanë me sukses – se Ai shpejt do t'u dorëzohej sundimtarëve vendorë të cilët do ta vrisnin. Pastaj dikush përmendi se një taksë duhej paguar, që u pagua pa vonesë. Më pas iu desh të qortonte disa prej vëllezërve ngaqë po debatonin se kush do të ishte më i madhi në mbretërinë e Tij. Të gjitha këto e bënë Atë që të thoshte: “O brez që s'beson, . . . deri kur do t'ju duroj?”⁵ Ai pati arsye ta bënte atë pyetje më shumë se një herë gjatë shërbesës së Tij. S'është çudi që Ai e dëshironte vetminë duke u lutur në majë të maleve!

Duke e kuptuar që ne të gjithëve do të na duhet të zbresim nga përvojat kulmore që të merremi me peripecitë e zakonshme të jetës, më lejoni të ofroj këtë inkurajim teksa përfundon konferenca e përgjithshme.

Para së gjithash, në qoftë se në ditët e ardhshme nuk shihni vetëm kufizime te njerëzit përreth jush, por gjithashtu gjeni elemente në vetë jetën tuaj që ende nuk përputhen me mesazhet që i keni dëgjuar këtë fundjavë, ju lutem, mos e humbisni kurajën dhe mos hiqni dorë. Ungjilli, Kisha dhe këto mbledhje të mrekullueshme gjysmëvjetore kanë si qëllim të na japin shpresë dhe frymëzim. Ato nuk kanë si qëllim që t'ju shkurajojnë. Vetëm kundërshtari, armiku i neve të gjithëve, do të përpiqej të na bindte se idealet e përvijuara në konferencën e përgjithshme janë dëshpëruese dhe nuk janë realiste, se njerëzit në të vërtetë nuk përmirësohen, se në të vërtetë askush nuk përparon. Dhe përse Luciferi e mban

atë fjalim? Ngaqë e di se *ai* nuk mund të përmirësohet, se *ai* nuk mund të përparojë, se në botët pa fund *ai* nuk do të ketë kurrë një të nesërme të shkëlqyer. Ai është një qenie e mjerë, i lidhur prej kufizimeve të përdetshme dhe dëshiron që edhe ju të jeni të mjerë. Por, mos u mashtroni prej kësaj. Me dhuratën e Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe forcën e qiellit për të na ndihmuar, ne *mund* të përmirësohemi dhe gjëja e madhërishme rreth ungjillit është që ne shpërblehemi për *përpjekjen*, edhe nëse nuk ia dalim gjithmonë mbanë.

Kur kishte debat në Kishën e hershme se kush e kishte të drejtën të merrte bekime nga qielli dhe kush nuk e kishte atë, Zoti i shpalli Profetit Jozef Smith: “Sepse në të vërtetë unë ju them, [dhuratat e Perëndisë] jepen për përfitimin e atyre që më duan e që i zbatojnë . . . urdhërimet e mia, dhe [për ata] që *kërkofjnë* të bëjnë kështu”⁶. Vërtet, a s'jemi ne të gjithë mirënjohës për atë përkujdesje të shtuar

“dhe . . . kërkoj[më] të bëj[më] kështu”! Ai ka qenë një fakt jetëshpëtues mbasi nganjëherë ai është gjithçka që mund të ofrojmë! Ne gjejmë ngushëllim në faktin që, nëse Perëndia do të shpërblente vetëm besimtarin e përsosur, Ai nuk do të kishte shumë emra në listën e dhënies së shpërblimeve.

Ju lutem, mbajeni mend se nesër, dhe të gjitha ditët pas saj, Zoti i bekon ata që *dëshirojnë* të përmirësohen, që e pranojnë nevojën për urdhërime dhe *përpiqen* t'i zbatojnë ato, që i vlerësojnë virtytet e ngjashme me ato të Krishtit dhe *përpiqen fort* me gjithçka munden, që t'i fitojnë ato. Nëse ju pengoheni në atë përpjekje, po ashtu pengohet gjithkush; Shpëtimtari është atje që t'ju ndihmojë të vazhdoni. Nëse bini, bëjini thirrje forcës së Tij. Lutuni si Alma: “O Jezus, . . . ki mëshirë mbi mua”⁷. Ai do

t'ju ndihmojë të ngriheni sërish. Ai do t'ju ndihmojë të pendoheni, të ndreqni, të rregulloni çfarëdo që duhet rregulluar, dhe të vazhdoni. Shumë shpejt do ta keni suksesin që kërkon.

“Siç dëshiron prej meje, ashtu do të jetë për ty”, ka shpallur Zoti.

“ . . . Vëre besimin tënd në atë Shpirt që drejton për të bërë mirë – po, për të bërë të drejtën, për të ecur me përlulësi, për të gjykuar me drejtësi. . . .

. . . [Atëherë] *cilatdo [gjëra] që dëshiron prej meje . . . [me] drejtësi, . . . do [t'i] marrësh.*”⁸

Më pëlqen shumë ajo doktrinë! Ajo thotë sërish e sërish që ne do të bekohemi për *dëshirën* tonë për të bërë mirë, madje ndërkohë që vërtet përpiqemi fort që të jemi të tillë. Dhe na kujton se, që të kualifikohemi për ato bekime, duhet të sigurohemi që

ne nuk ua mohojmë ato të tjerëve: ne duhet të veprojmë me drejtësi, kurrë padrejtësisht, kurrë pandershmerisht; ne duhet të ecim me përlulësi, kurrë me arrogancë, kurrë plot krenari; ne duhet të gjykojmë me drejtësi, kurrë me drejtësinë e shpallur nga vetja jonë, kurrë pa pasur të drejtë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, *urdhërimi* i parë i madh i gjithë përjetësisë është që ta duam Perëndinë me të gjithë zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën *tonë* – ai është urdhërimi i parë i madh. Por *e vërteta* e parë e madhe e gjithë përjetësisë është që Perëndia *na* do me gjithë zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën e *Tij*. Ajo dashuri është guri themeltar i përjetësisë dhe duhet të jetë guri themeltar i jetës sonë të përditshme. Në të vërtetë është vetëm nëpërmjet asaj sigurie që digjet brenda shpirtit tonë, që

ne mund të kemi vetëbesim që të vazhdojmë të përpigemi për t'u përmirësuar, që të vazhdojmë të kërkojmë falje për mëkatet tona dhe të vazhdojmë ta shtrijmë atë hir drejt njerëzve përreth nesh.

Presidenti Xhorxh Q. Kenën dikur dha mësim: "Pavarësisht sa e rëndë sprova, sa i thellë dëshpërimi, sa i madh hidhërimi, [Perëndia] kurrë nuk do të na braktisë. Ai kurrë nuk na ka braktisur dhe kurrë nuk do të na braktisë. Ai nuk mund të na braktisë. Nuk është në karakterin e Tij [që të na braktisë]. . . . Ai [gjithmonë] do të na qëndrojë përkrah. Ne mund të përshkojmë furrën e zjarrit përvëlues, mund të përshkojmë ujërat e thella, por nuk do të shkatërrohemi, as nuk do të dërrmohemi. Ne do të dalim nga gjithë këto sprova dhe vështirësi më të mirë e më të pastruar për shkak të tyre."⁹

Tani, me atë përkushtim madhështor duke kumbuar nga qielli si e pandryshueshmja e madhërishme në jetën tonë, të shfaqur në mënyrën më të dëlirë e më të përsosur në jetën, vdekjen dhe Shlyerjen e Zotit Jezu Krisht, ne mund t'u largohemi pasojave të mëkatit si edhe të marrëzisë – nga ana jonë apo nga të tjerët – në çfarëdo lloji forme që mund të na vijnë në udhën e të jetuarit të përditshëm. Nëse ia japim zemrën tonë Perëndisë, nëse e duam Zotin Jezu Krisht, nëse bëjmë gjithçka mundemi për ta jetuar ungjillin, atëherë e nesërmja – dhe çdo ditë tjetër – më së fundi do të jenë madhështore, edhe pse nuk e kuptojmë gjithmonë që është e tillë. Përse? Sepse Ati ynë Qjellor dëshiron që ajo të jetë! Ai dëshiron të na bekojë. Një jetë shpërblyese, e begatë dhe e përjetshme është pikërisht synimi i planit të Tij të mëshirshëm për fëmijët e Tij! Është një plan i bazuar mbi të vërtetën "se të gjitha gjërat bashkëveprojnë për të mirë për ata që e duan Perëndinë"¹⁰. Prandaj vazhdoni të doni. Vazhdoni të përpigjeni. Vazhdoni

të mirëbesoni. Vazhdoni të besoni. Vazhdoni të rriteni. Qielli po gëzohet me ju sot, nesër dhe përgjithmonë.

"Nuk e di ti, vallë, nuk e ke dëgjuar?" thirrri Isaia.

"[Perëndia] i jep forcë të lodhurit dhe rrit fuqinë e të këputurit. . . .

. . . Ata që shpresojnë tek [Ai,] fitojnë forca të reja, ngrihen me krahë si shqiponja. . . .

Sepse . . . Zoti, Perëndia . . . [i] zë nga dora e djathtë dhe [u] th[otë]: 'Mos u frikëso[ni], unë [do t'ju] ndihmoj.'¹¹

Vëllezër e motra, na bekoftë një Atë i dashur në Qiell nesër që të kujtojmë se si u ndiem sot. Na bekoftë që të përpigemi fort me durim e këmbëngulje drejt idealeve që i kemi dëgjuar të shpallen në këtë fundjavë konference, duke e ditur se dashuria e Tij hyjnore dhe ndihma e Tij e padështueshme do të jenë me ne edhe kur hasim vështirësi – jo, do të jetë me ne *veçanërisht* kur hasim vështirësi.

Nëse standardet e ungjillit duken të larta dhe përmirësimi vetjak i nevojshëm duket i paarrtshëm në ditët e ardhshme, kujtoni nxitjen nga Jozueu drejtuar popullit të tij kur u përballën

me një të ardhme frikësuese. "Shenjtërohuni", tha ai, "sepse nesër Zoti ka për të bërë mrekulli midis jush."¹² Unë e shpall po të njëjtin premtim. Është premtimi i kësaj konference. Është premtimi i kësaj Kishe. Është premtimi i Atij që i kryen këto mrekulli, i cili është Vetë "Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, . . . Princ i paqes"¹³. Për Të unë jap dëshmi. Për Të unë jam dëshmitar. Dhe për Të kjo konferencë qëndron si një dëshmi e punës së Tij të vazhdueshme në këtë ditë të madhërishme, të fundit. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Hebrejve 10:32.
2. Eksodi 32:7, 8.
3. Eksodi 20:3–4.
4. Mateu 17:2.
5. Marku 9:19.
6. Doktrina e Besëlidhje 46:9; theksimi i shtuar.
7. Alma 36:18.
8. Doktrina e Besëlidhje 11:8, 12, 14; theksimi i shtuar.
9. George Q. Cannon, "Remarks", *Deseret Evening News*, 7 mars 1891, f. 4.
10. Romakëve 8:28.
11. Isaia 40:28, 29, 31; 41:13.
12. Jozueut 3:5.
13. Isaia 9:6.

Ta Bëjmë Konferencën Pjesë të Jetës Sonë

Mbajeni parasysh që t'i përdorni disa nga këto veprimtari dhe pyetje si pikënisje për diskutimet familjare apo përsiatjen vetjake.

Për Fëmijët

- Faqe 86: Presidenti Tomas S. Monson foli rreth një skene nga *Liza në Botën e Çudirave* për të treguar se vendimet janë të rëndësishme. Ai na nxiti të zgjedhim të drejtën, edhe nëse është shtegu më i vështirë. Si familje, flisni rreth vendimeve të vështira me të cilat përballeni. Çfarë mund të bëni që ta ndihmoni njëri-tjetrin për të zgjedhur të drejtën? Për një veprimtari, vizatoni një mburojë ZTD në një afishe dhe shkruajini idetë tuaja mbi të. Pastaj vareni diku ku familja juaj mund ta shohë atë shpesh.
- Faqe 101: Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë, përshkroi një qytet në Gjermani që ishte i shkatërruar nga lufta, por më pas u rindërtua dhe bë sërisht i bukur. Presidenti Uhtdorf dha

mësim se kur ndihemi të rrënuar, Shpëtimtari dhe Ati Qiellor mund të na rindërtojnë. Çfarë shembujsh ka parë familja juaj të diçkaje të rrënuar që u bë e bukur dhe e fortë sërish? Merreni parasysh t'u jepni fëmijëve tuaj dëshminë tuaj për Shlyerjen e Jezu Krishtit.

- Faqe 53: Plaku Mervin B. Arnold, i Të Shtatëdhjetëve, na nxiti që të “shkojmë për të shpëtuar” duke iu afruar anëtarëve tanë më pak aktivë ose miqve joanëtarë. Si familje, mendoni rreth mënyrës se si mund t’iu afroheni atyre që nuk kanë qenë në Kishë për ca kohë ose atyre që nuk janë anëtarë. Çfarë mund të bëni për ta ndarë ungjillin me të tjerët? Mendoni për një mënyrë zbavitëse për të krijuar një plan misionar për familjen me synime të thjeshta e të realizueshme.
- Faqe 13: Motra Linda K. Barton, presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës, na ftoi ta marrim parasysh me lutje se si mund t’i ndihmojmë refugjatët në komunitetin tonë. Si familje vizitoni faqen *IWasAStranger*.lds.org dhe shikojeni materialin filmik të titulluar “Isha i Huaj: Doni Njëri-Tjetrin”. Cilat janë disa gjëra që mund të bëjë familja juaj për t’u shërbyer fqinjëve në nevojë?

Për Rininë

- Faqe 86: Presidenti Tomas S. Monson tha: “Dera e historisë varet nga mentesha të vogla dhe po kështu ndodh me jetën e njerëzve”. Ai tha gjithashtu: “Rruga që ndjekim në këtë jetë, na çon te vendmbërritja jonë në jetën tjetër”. Mendoni për zgjedhjet më të rëndësishme që do të vijnë në jetën tuaj. Përfytyrojeni se ku mund t’ju çojnë ju ato zgjedhje dhe shkruani një listë me idetë dhe përshtypjet që ju vijnë.
- Faqe 46: Plaku Ronald A. Rasband, i Kuoromit të Dymbëdhjetë Apos-tujve, tha: “Rivendosja e ungjillit nisi me të riun, Jozef Smithin, që bëri një pyetje”. Plaku Rasband tha se pyetet tregojnë dëshirën për të mësuar, për t’i shtuar të vërteta dëshmime tona dhe për të “shk[uar] përpara me një vendosmëri në Krisht” (2 Nefi 31:20). Çojani pyetet tuaja Perëndisë në lutje, hetojini shkrimet e shen-jta dhe bisedat nga konferenca e

përgjithshme dhe shikoni e dëgjoni nga afër për përgjigje.

- Faqe 10: A jeni ndier ndonjëherë të frikësuar apo të vetmuara? Motra Nill F. Mariot, këshilltare e dytë në presidencën e përgjithshme të Të Rejave, tregoi atë që ndodhi pikërisht përpara dasmës së saj. Ajo ishte larg nga shtëpia dhe do të qëndronte te një e afërme e bashkëshortit të saj të ardhshëm të cilën nuk e kishte takuar kurrë. Kur mbërriti në shtëpinë e së afërmes, Motra Mariot tha: “Dera u hap . . . dhe hallë Karola, pa thënë një fjalë, zgjati dorën dhe më mori në krahët e saj”. Ai çast, ia shkriu çdo frikë. “Dashuria është të bësh vend në jetën tënde për dikë tjetër”, tha ajo. A gjendet dikush për të cilin mund të bëni vend?
- Faqe 70: Vëllai Stiven W. Ouen, president i përgjithshëm i Të Rinjve, dha mësim se ne jemi të gjithë edhe udhëheqës edhe ndjekës. Ai tregoi një përvojë që pati kur takoi një grup të rinjsh që e përkrahnin dhe e nxitnin njëri-tjetrin në kuorimet e tyre. Ai tha: “Udhëheqja është një shprehje dishepullimi – ajo është thjesht një çështje e të ndihmuarit të të tjerëve të vijnë në Krisht”. Zgjidhëni dikë që mund ta ndihmoni të vijë në Krisht këtë javë.

Për Të Rinjtë në Moshë Madhore

- Faqe 101: A dëshironi ta mbani besimin tuaj larg shuarjes? Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë, dha mësim se përgjigjja është bindja! “Bindja është gjaku jetësijellës i besimit”, tha ai. “Është nëpërmjet bindjes që ne mbledhim dritë brenda shpirtave tanë.” Mendoni rreth një kohe kur ju zgjodhët t’i bindeshit fjalës së Zotit, edhe pse ishte e vështirë. Si e forcoi bindja juaj besimin tuaj dhe si ju ndihmoi të zbuloni nga se jeni krijuar?
- Faqet 23, 59 dhe 105: Motra Meri R. Durham, liruar së fundi nga thirrja si këshilltare e dytë e presidencës së

përgjithshme të Fillores, iu referua Frymës së Shenjtë si një “burim hyjnor force”. Lexojeni bisedën e saj dhe bisedat nga Pleqtë Dejvid A. Bednar dhe Robert D. Hejls, të Kuorimit të Dymbëdhjetë Apostujve. Merrini shënim rolet e shumta që luan Fryma e Shenjtë dhe mënyrat në të cilat Ai mund t’ju bekojë. Bëjeni synim që të ndryshoni diçka në jetën tuaj në mënyrë që të jeni më të denjë për ndikimin e Tij.

- Faqet 26 dhe 124: Gjenerali kohë për t’i bërë vetes suaj pyetjet që bëri Plaku Donald L. Hallstrom, i Presidencës së të Shtatëdhjetëve: “Kur ndodhin gjëra të vështira në jetën tonë, cili është reagimi ynë i menjëhershëm? Është përshtjellim apo dyshim apo tërheqje shpirtërore? Është një goditje për besimin tonë? A fajësojmë Perëndinë apo të tjerët për rrethanat tona? Apo është reagimi ynë i parë të kujtojmë se . . . ne jemi fëmijë të një Perëndie të dashur?” Plaku Xhefiri R. Holland, i Kuorimit të Dymbëdhjetë Apostujve, tha: “*E vërteta* e parë e madhe e gjithë përjetësisë është se Perëndia na do *ne* me gjithë zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën *e Tij*”. Si mund t’ju ndihmojë t’i duroni gjërat e vështira forcimi i dëshmisë suaj rreth dashurisë së Perëndisë për ju?

Për të Rriturit

- Faqe 86: Presidenti Tomas S. Monson tha se kur mendojmë për vendimet tona të përditshme “nëse zgjedhim Krishtin, do të kemi bërë zgjedhjen e saktë”. Çfarë praktikash të përditshme fetare mund të zhvillonit ose forconit në jetën tuaj dhe në familjen tuaj në mënyrë që Krishti të mbetet në qendër të vendimeve tuaja?
- Faqet 81 dhe 93: Presidenti Henri B. Ajring, Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë, dhe Plaku D. Tod Kristoferson, i Kuorimit të Dymbëdhjetë Apostujve, i nxitën etërit që të bëjnë ndryshimet e nevojshme në mënyrë

që t’i udhëheqin familjet e tyre për në mbretërinë çelestiale. Si baba, çfarë mund të bëni, me fjalët e Plakut Kristoferson, për “të treguar më mirë] se si duket besnikëria ndaj Perëndisë në të jetuarin e përditshëm”?

- Faqe 77: Duke e përqafuar dashurinë hyjnore, edhe familjet me sfida të mëdha mund t’ia dalin mbanë, tha Presidenti Diter F. Uhtdorf, Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë. “Çfarëdo problemesh që po i has familja juaj, çfarëdo që duhet të bëni për t’i zgjidhur ato”, shtoi ai, “fillimi dhe fundi i zgjidhjes është dashuria hyjnore”. Në familjen tuaj, merreni parasysht këshillën nga shkrimi i shenjtë që t’i “lut[eni]

Atit . . . që të mbusheni me këtë dashuri” (Moroni 7:48).

- Faqe 63: Plaku M. Rasëll Ballard, i Kuorimit të Dymbëdhjetë Apostujve, tha se këshillat e rregullta të familjeve “do ta pakësojnë ndikimin e teknologjisë bashkëkohore që shpesh na e largon vëmendjen prej të shpenzuarit të kohës cilësore me njëri-tjetrin dhe gjithashtu ka prirje të sjellë ligësi drejtpërsëdrejti brenda në shtëpitë tona”. Merreni parasysht vënien në zbatim në familjen tuaj të katër llojeve të këshillave të familjes që Plaku Ballard sugjeron se “do të na ndihmojnë që të jemi më të suksesshëm dhe më të gëzuar në marrëdhëniet tona të çmuara”. ■

Lista vijuese e përvojave të përzgjedhura të treguara gjatë konferencës së përgjithshme, mund të përdoret për studim vetjak, mbrëmje familjare dhe mësimdhënie tjetër. Numri i përket faqes së parë të bisedës.

Folësi	Ngjarja
Nil L. Andersen	(49) Fëmijët dhe të rinjtë bekohen kur të rriturit iu afrohen atyre me dashuri, u mësojnë ungjillin e i mirëpresin ata në Kishë.
Mervin B. Arnold	(53) Nëna e Mervin B. Arnoldit shpëton dele të humbura e të lënduara të Atit Qiellor. Vëllai peshkatar i Plakut Alehandro Patania vdes në det ndërkohë që pret të shpëtohet gjatë një stuhie. Një mik i Mervin B. Arnoldit bashkohet me Kishën pasi ishin shoqëruar për 25 vjet. Një peshkop ndihmon të shpëtohen 21 të rinj.
Linda K. Barton	(13) Motrat marrin masa në vitin 1856 për t'i ndihmuar shenjtoret e bllokuar në fusha. Një çift përkujdesës ndihmon një familje refugjatësh. Një ish-presidente e Shoqatës së Ndihmës në kunj përkujtohet për shërbimin dhe dashurinë e vet në varrimin e saj.
D. Tod Kristoferson	(93) I riu D. Tod Kristoferson dëshiron të ndjekë gjurmët e babait të tij të ndershëm. Një baba lutet për të birin çdo mëngjes për shkak të dashurisë së tij për të.
Kuentin L. Kuk	(97) Anëtarët e Misionit të Bangkokut në Tajlandë gëzohen kur mësojnë se do të ndërtohet një tempull në Tajlandë. Një bijë e vdekur vulozet me familjen e saj pasi i shfaqet në tempull bashkëshortes së një Autoriteti të Përgjithshëm. Pavarësisht trazirave politike, Presidenti Gordon B. Hinkli ngul këmbë për një ceremoni të gurit të qoshes në përkushtimin e Tempullit të Suvës në Fixhi.
Kevin R. Dankan	(33) Një cifël druri del nga gishti i Kevin R. Dankanit pasi ai i vendos në mënyrë të përsëritur pomadë dhe fashë.
Meri R. Durham	(23) Një baba që e mban të bijën në krahë përgjatë një liqeni e shmang tërheqjen poshtë nën ujë duke i hequr këpucët nga këmbët.
Sheril A. Esplin	(6) Një folëse në një takim shpirtëror jep mësim mbi rëndësinë e përqendrimit tek të tjerët dhe shërbimit ndaj tyre. Një fëmijë mëson në Fillore se Jezusi e do atë.
Henri B. Ajring	(19) Dy anëtarë të Kishës druhen se provat dhe provat e tyre do t'ua mposhtin besimin përveç nëse ata e rifitojnë dashurinë e tyre për Shpëtimtarin dhe Kishën e Tij. (81) Henri B. Ajring ndien dhembje për një familje që nuk u vulos në tempull. Një e ve e cila bashkohet me Kishën e pret me padurim jetën e përtjetshme me familjen e saj.
Gerit W. Gong	(108) Një trajner basketbolli e nxit të riun Gerit W. Gong që të përqipet të luajë futboll. Përpara se të shkojë në tempull, një mekanik i pastron duart e tij duke i larë enët me dorë.
Robert D. Hejls	(105) Robert D. Hejls merr përshtypje nga Fryma e Shenjtë në shërbimin e tij në Kishë dhe në jetën vetjake.
Donald L. Hallstrom	(26) Vajza e vogël e Donald L. Hallstromit bën një detyrë me shkrim në shkollë që ajo do të jetë me Atin Qiellor nëse vdes. Anëtarët e Kishës në Liberi citojnë shkrime të shenjta dhe këndojnë "Sa i Fortë një Themel" me bindje të pazakontë.
Pol V. Xhonson	(121) Vajza e madhe e Pol V. Xhonsonit vdes me shpresë të jeta tjetër dhe të Ringjallja.
Patrik Kiëron	(111) Patrik Kiëroni nuk është më i njëjti pasi dëgjon historitë e refugjatëve dhe dëshmon se si punonjësit e përkushtuar të ndihmës kujdesen për ta.
Nill F. Mariot	(10) Nill F. Marioti merr përkujdesje nga gruaja e dytë e gjyshit të të fejuarit të saj. Nill F. Marioti e mbron amësinë përpara një telefonueseje anonime.
Jairo Macagardi	(56) Si një i sapokthyer në besim në Kishë, Jairo Macagardi kërkon dhe gjen përgjigje për pyetjet e tij rreth Rivendosjes.
Tomas S. Monson	(85) Një mbajtës i denjë i priftërisë e urdhëron një anije shpëtimi që ta shpëtojë atë dhe ekuipazhin e tij nga gomonet e tyre të shpëtimt.
Rasëll M. Nelson	(66) Rasëll M. Nelsoni vulos një familje në tempull pasi dy bijat e vdekura të familjes i luten atij nga përtej velit dhe babai e vëllai i tyre bëhen të denjë për në tempull.
Dallin H. Ouks	(114) Jozef Smithi përballet me kundërshtim ndërkohë që kërkon një botues për Librin e Mormonit.
Boni L. Oskarson	(87) Fryma e Shenjtë ia pohon vërtetësinë e ungjillit një nëne, biri i së cilës është i sëmurë rëndë.
Stiven W. Ouen	(70) Ndërkohë që ngjitet një mal me kalë, Stiven W. Ouen e di se do të jetë mirë nëse e ndjek babanë e tij. Stiven W. Ouen është i lumtur që shpërndan sakramentin. Një ri në Zelandën e Re i jep një bekim priftërie nënës së tij.
Ronald A. Rasband	(46) Vizita e Ronald A. Rasbandit në Pakistan është "një ditë e çmuar" për të dhe shenjtoret atje. Ronald A. Rasbandi merr pjesë në një transmetim Ballë për Ballë.
Dejll G. Renland	(39) Teksa merr sakramentin, një motër në Afrikën e Jugut e kupton natyrën vetjake të sakrificës së Shpëtimtarit.
Kent F. Riçards	(118) Pas përkushtimit të një tempulli, Kent F. Riçardsi dhe bashkëshortja e tij pagëzohen për paraardhësit e tyre. Kent F. Riçardsi dëshmon pagëzimin e një familjeje prej tre brezash për paraardhësit e tyre.
Stiven E. Snou	(36) Lutjet e Stiven E. Snout dhe familjes së tij bëhen më të përlura, më të ndiera e të sinqerta teksa biri i tij e merr veten pas një dëmtimi të rëndë në kokë.
Geri E. Stivenson	(29) Pasi humb çelësat e makinës së vet, Geri E. Stivenson bën një analogji midis çelësave që duhen për të ndezur një makinë dhe çelësave të priftërisë që duhen për të drejtuar Kishën. Ndërkohë që fëmijët e saj po pagëzohen për paraardhësit e një punonjësi tjetër në tempull, një nënë e kupton se ata janë paraardhësit e saj gjithashtu.
Diter F. Uhtdorf	(101) Diter F. Uhtdorfi e ndien ndikimin e Frymës së Shenjtë ndërsa e përsiat restaurimin e Dresdenit në Gjermani pas Luftës II Botërore.
W. Kristofer Uadell	(90) Një djali në Fillore i duket e vështirë të mendojë rreth Jezusit. Një baba dhe një nënë gjejnë paqe pasi mësojnë se janë të vulosur me djalin e tyre të mitur që kishte vdekur.

Plaku W. Mark Baset

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Çdo verë kur ishte një djalë i vogël, W. Mark Baseti udhëtonte me familjen e tij nga shtëpia e tyre në zonën e Sakramentos, Kaliforni, SHBA për të vizituar gjyshen e tij nga nëna në Alabama, SHBA. Gjatë ditëve të tyre të udhëtimit atje, familja e bëri zakon t'i vizitonte rregullisht vendet historike të Kishës.

Qoftë nëse ishte vizitë në rrethinat historike të Navusë, Ilinois apo shëtitje nëpër Korijen e Shenjtë në Palmira, Nju-Jork, Plaku Baset i mban mend ndjenjat e fuqishme që kishte – madje kur ishte djalë i vogël – teksa i vizitonte ato vende të shenjta.

“Ne ndiem diçka atje”, thotë ai. “Kjo ishte mënyra se si u formua dëshmia ime, nëpërmjet përvojave të vogla.”

Ajo dëshmi e fituar kur ishte i ri ka qenë një burim force për Plakun Baset gjatë gjithë jetës së tij.

I lindur më 14 gusht 1966, nga Eduina Akeri dhe Uilliam Lin Baseti, në Karmajkëll, Kaliforni, Plaku Baset është i dyti nga pesë fëmijët. Shërbimi në Kishë dhe të jetuarit e ungjillit ishin përparësi të mëdha në familjen e tij.

Pas shërbimit në Misionin e Guatemala-Sitit në Guatemalë nga viti 1985 deri në vitin 1987-, Plaku Baset u shpërngul në Provo, Juta për të ndjekur Universitetin “Brigam Jang”. Ai u martua me Anxhela Brejshërin në Tempullin e Solt– Lejkut, më 20 dhjetor 1989. Ata janë prindërit e pesë fëmijëve dhe kanë dy nipër e mbesa.

Në vitin 1991, Plaku Baset mori një diplomë për kontabilitet nga UBJ-ja dhe më vonë u shpërngul me familjen e tij sërish në zonën e Sakramentos për të punuar në industrinë e shitjes së automjeteve me shumicë në ankande. Ai punoi si kontrollor në Ankandin Brejshër të Automjeteve të Sakramentos dhe si nëpunës i lartë financiar e bashkëpronar i shoqërisë West Coast Auto Auctions, Inc., ku drejtonte ankande automjetesh në të gjitha Shtetet e Bashkuara perëndimore.

Plaku Baset ka shërbyer në shumë pozicione në Kishë, përfshirë si president i Të Rinjve të lagjes, peshkop, këshilltar i lartë, president kunji, president i Misionit të Mesës në Arizona nga viti 2007 deri në vitin 2010- dhe si I Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku Mark A. Breg

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Kur Mark Bregu ishte 14 vjeç, miq nga ekipi i tij i bejsbollit e prezantuan familjen e tij me Kishën. Marku u pagëzua dhe nëna e tij u bë aktive.

“Kjo e ndryshoi jetën tonë”, thotë Plaku Breg.

Mark Alin Bregu u lind më 16 prill 1962, në Santa-Monika, Kaliforni, SHBA nga Donald E. dhe Dajen Bregu.

Ndërkohë që ndiqte Universitetin e Jutas, Plaku Breg u thirr për të shërbyer në Misionin e Monterejit në Meksikë nën drejtimin e presidentit të misionit Roi H. King dhe bashkëshortes së tij, Darlen O. King.

Kur Plaku Breg e përfundoi shërbimin e tij misionar, filloi të dilte në takime me bijën më të vogël të presidentit të tij të misionit, Ivonën. Ata u martuan në Tempullin e Los-Anxhelosit në Kaliforni më 17 mars 1984.

Pas vdekjes së parakohshme të babait të Plakut Breg, çifti u kthye në Kaliforni që ai të niste karrierën në industrinë bankare (ai e përfundoi karrierën si zëvendës-president i lartë i Bankës së Amerikës) dhe për të qenë më pranë nënës së Plakut Breg.

Do të kalonin shtatë vjet përpara se fëmijët t'i bashkoheshin familjes Breg. “Ndonjëherë ne ndiheshim të pavend, edhe në familjen tonë”, kujton Plaku Breg.

Pastaj – “në ditën më të mirë në botë” – motra Breg solli në jetë fëmijën e parë nga katër fëmijët tanë. “Më kujtohet . . . tek mendoja se nuk mund të kishte asnjëri më të lumtur nga sa isha unë në atë çast”, thotë Plaku Breg.

Jeta nuk ka qenë gjithnjë e lehtë për familjen, gjithsesi. Ditën pasi Plaku Breg u mbështet si peshkop në lagjen ku u rrit, nëna e tij u vra tragjikisht gjatë grabitjes së një makine. Varrimi i saj ishte i pari që ai kryesoi si peshkop. “Shoqata e Ndihmës i qëndroi pranë familjes sime çdo ditë”, kujton ai.

Ato mësimet dashurie, shërbimi dhe dhembshurie do ta udhërrëfenin Plakun Breg gjatë shërbimit të tij të ardhshëm në Kishë – si president kunji, I Shtatëdhjetë Zonal dhe si punonjës për ordinancat e tempullit. ■

Plaku Uedhërford T. Klejton

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Plaku Uedhërford T. Klejton është jashtëzakonisht mirënjohës për mundësinë që ka për të shërbyer. Puna e Zotit është një përparësi për të. Ai ndien dashuri të madhe për njerëzit dhe lidhje të forta me familjen e tij.

“Me ungjillin e Jezu Krishtit, ne të gjithë mund të mbledhemi në shtëpi”, thotë Plaku Klejton. “Familja ime e ka ndier ndikimin e atyre që janë larguar më parë nga kjo jetë. Ata janë po aq të vërtetë sa edhe ata që janë të pranishëm.”

Lindur në Kaliforni të SHBA-së, më 1 mars 1952, nga Uitni Klejton i Riu dhe Elisabeta Taçston Klejtoni, Plaku Klejton mori një dëshmi të fortë në rininë e tij për mësimin e shtëpisë. Për shkak të përpjekjeve të një mësuesi të shtëpisë, në moshën 12-vjeçare, ai dhe familja e tij i pranuan besëlidhjet e shenjta të ungjillit dhe u vulosën në Tempullin e Solt-Lejkut në vitin 1964 nga Plaku Harold B. Li, në atë kohë [anëtar] i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve.

Duke menduar për mënyrat se si Zoti e përgatiti atë të shërbente, Plaku Klejton thotë se ai shpesh frymëzohej nga shembujt e të tjerëve: “Pashë se si miqtë dhe familja ia përkushtuan jetën e tyre Zotit dhe e gjetën gëzimin e tyre në shërbimin që i dhanë Perëndisë”.

Pasi shërbeu në Misionin Francez të Kanadasë, ai u regjistrua në Universitetin e Jutës, ku takoi Liza Tomasin. Ata u martuan më 16 mars 1976 në Tempullin e Solt-Lejkut. Ata janë prindërit e pesë fëmijëve.

Plaku Klejton mori një diplomë për psikologji dhe e përfundoi shkollën e mjekësisë në Universitetin e Jutës. Ai punoi në një klinikë private mjekësore si një obstetër-gjinekolog nga viti 1985 deri në vitin 2013, përpara thirrjes për të shërbyer si president i Misionit të Torontos në Kanada.

Ai ka shërbyer si udhëheqës i misionit të lagjes, mësues i Doktrinës së Ungjillit, president i Të Rinjve, këshillues për historinë familjare, mësues i të rinjve në Shkollën e së Dielës, peshkop, këshilltar i lartë, këshilltar në një presidencë kunji dhe si president kunji. ■

Plaku Valeri V. Kordon

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Nga mamaja e tij, e cila u bashkua me Kishën në moshën 16-vjeçare, Plaku Valeri Vladimir Kordon Orellana krijoi një themel në ungjill, që i shërbeu fare mirë kur u largua 150 km nga vendlindja e tij në Zakapa, Guatemala, për të ndjekur shkollën e mesme në Guatemala-Siti dhe për të studiuar shkencë kompjuterike.

“Gjëja më e rëndësishme që mora nga nëna ime që të isha shumë nderues për të gjitha gjërat e shenjta të Kishës”, kujton Plaku Kordon, i cili është djali i Ovidio dhe Ema Orellana Kordonit.

Plaku Kordon u lind më 19 shkurt 1969, në Guatemala-Siti dhe e kaloi fëmijërinë në Zakapa. I ati shkoi në Çikago, Illinois, në Shtetet e Bashkuara për të punuar. Ndërsa që atje, ai u ndikua nga anëtarët e Kishës dhe mori mesazhin e ungjillit nga misionarët. Familja u vulos në Tempullin e Mesës, Arizona në vitin 1972, kur Valeri ishte tre vjeç.

Plaku Kordon thotë se u rrit me dashurinë për ungjillin ndërsa e dëgjonte mamanë e tij që shpesh këndonte himne të Kishës dhe këndonte këngë të tilla si “Fëmi i Per’ndis’ Jam” dhe “I Hope They Call Me on a Mission” [“Shpresoj t’më Thërrasin në një Mision”]. Plaku Kordon shërbeu në Misionin e El-Salvadorit nga viti 1987 deri në vitin 1989.

Ai u martua me Glenda Zelmira Ze Diazin më 25 mars 1995 në Tempullin e Guatemala-Sitit, Guatemala. Motra Kordon kishte për qëllim që të shërbente vetë në një mision, por planet e saj ndryshuan kur u takua me Valerin. Më vonë ajo e njohu atë si të riun që ia kishte kapur syri kur pa fotografinë e tij në një revistë të Kishës vite më parë. Ata kanë tre vajza.

Plaku Kordon mori një diplomë баçelor nga Universiteti “Mariano Galvez” në Guatemala në vitin 2010 dhe një diplomë pasuniversitare për administrim biznesi nga Instituti i Masaçusetsit për Teknologjinë në vitin 2012. Ai punoi si drejtor i sistemeve informative në një kompani farmaceutike dhe që nga viti 2012 në Pepsico Foods [Ushqimet Pepsiko] në Meksikë, Amerikën Qendrore dhe Karaibe.

Në kohën e thirrjes së tij, Plaku Kordon po shërbente në Kuorumin e Katërt të Të Shtatëdhjetëve në Zonën e Amerikës Qendrore. Ai shërbeu në presidencën e Misionit San-Hozë në Lindje, Kosta-Rika nga viti 1998 deri në vitin 2000. ■

Plaku Xhoakin E. Kosta

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Një mik që u bë shkuesi, e vuri Xhoakin Esteban Kostën në shtegun që çoi te kthimi i tij në besim në ungjillin e Jezu Krishtit, te një martesë në tempull dhe udhëheqje në Kishë.

Xhoakin Kosta u lind më 8 mars 1965, nga Eduardo J. Kosta dhe Graciela M. Fasi. Kur ishte student në Buenos-Ajres të Argjentinës, një mik, Alin Spanausi, tani një i Shtatëdhjetë Zonal, e njohu atë me Rene Varelën. Një shenjtorë e ditëve të mëvonshme e brezit të dytë, Reneja ngurroi përpara se të pranonte të dilte në një takim me një djalë 21-vjeçar, i cili nuk ishte anëtar i Kishës. Pas tre takimesh ajo vendosi “se e pëlqente së tepërmi atë” dhe mendoi se nuk duhej të dilnin më në takime. Në mbarim të vitit shkollor, ai u kthye në vendlindjen e tij, Entre Rios në Argjentinë.

Reneja e pranoi thirrjen për të shërbyer në Misionin e Osornos në Kili. Pasi u kthye në shtëpi, Vëllai Spanaus bëri që ajo dhe Xhoakini të merrnin pjesë në të njëjtën festë, ku Xhoakini i kërkoi asaj të dilnin në një takim. “U luta dhe vendosa që t’i jepja një mundësi”, thotë Motra Kosta.

Shpejt, Xhoakini po mësonte për Kishën. Ndërsa studionte me misionarët, Reneja i kërkoi atij që të lutej dhe ta lexonte Librin e Mormonit nga fillimi deri në fund.

“Ai nuk i shkoi deri në fund para se të merrte një dëshmi të fortë”, thotë Motra Kosta. “Ai nuk u pagëzua thjesht që të më bënte qejfin mua. Ne dolëm në takime edhe për një vit tjetër dhe më pas u martuam në Tempullin e Buenos-Ajresit në Argjentinë në vitin 1989.”

Plaku Kosta mori një diplomë të nivelit të parë për ekonomik në vitin 1987 nga Universiteti i Buenos-Ajresit. Kur ishin një çift i ri, ata u shpërngulën në Provo të Jutës në SHBA, ku në vitin 1994 ai mori një diplomë masteri në administrim biznesi nga Universiteti “Brigam Jang”. Ata dhe familja e tyre në ritje, e cila përfshinte katër fëmijë, jetuan në Çikago të Ilinoisit, në SHBA, ndërsa ai punonte për një korporatë shumëkombëshe për investime bankare dhe shërbime financiare. Karriera e tij në bankë e ktheu sërish familjen e tij në Argjentinë për disa vite dhe më pas në Republikën Çeke dhe në Sulltanatin e Omanit. Gjatë dy viteve të kaluara, ai dhe familja e tij kanë jetuar në Limë të Perusë, ku ai ka punuar me një firmë daneze investimesh të përqendruar në mikrofinancë. ■

Plaku Masimo De Feo

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Pak përpara se të pranonte thirrjen e tij për mision kohëplotë, Plaku Masimo De Feo mori mësimë kyçe për sakrificën dhe dashurinë nga babai i tij, Viktor De Feo.

Familja De Feo kishte pak burime financiare, dhe as Viktori as bashkëshortja e tij, Velia, nuk ishin anëtarë të Kishës. Por plaku De Feo e respektoi dëshirën e të birit për të shpërndarë ungjillin.

“Babai më pyeti: ‘A do me të vërtetë ta bësh këtë gjë?’” kujton Plaku De Feo. “Unë i thashë: ‘Po, me gjithë zemrën time dua që t’i shërbej Zotit.’”

Viktori premtoi të bënte gjithçka që mundej për të mbuluar shpenzimet e shërbimit dyvjeçar të djalit të tij në Misionin e Romës në Itali.

“I konsideroja ato para si të shenjta – ishte fryti i një sakrifice të madhe nga një njeri që nuk besonte te Kisha”, thotë Plaku De Feo. “Prandaj, shërbeva në misionin tim me gjithë zemrën, fuqinë, mendjen dhe forcën time sepse e doja Zotin dhe e doja babanë tim.”

Parime të ungjillit të tilla si sakrifica, puna e palodhur, familja dhe shërbimi kanë ndihmuar në formimin e Plakut De Feo.

I lindur në Taranto të Italisë, më 14 dhjetor 1960, Masimo De Feo mësoi për Kishën në moshën nëntëvjeçare kur dy misionarë trokitën në derën e shtëpisë së tij. Masimo dhe vëllai i tij më i madh, Alberto, u pagëzuan shpejt.

Djemtë De Feo gëzuan dashurinë dhe mbështetjen e udhëheqësve të përkushtuar të degës ndërsa frekuentuan Filloren dhe më vonë Aktivitetet e Përbashkëta. Masimo krijoi gjithashtu shoqëri afatgjata me të rinj të tjerë në degë – përfshirë me një të kthyer në besim si ai, Loredana Galeandron, me të cilën do të martohej pas misionit të tij. Ata u vulosën më 14 gusht 1984 në Tempullin e Bernës në Zvicër. Çifti De Feo ka tre fëmijë.

Përpara se të bëhej një Autoritet i Përgjithshëm i Të Shtatëdhjetëve, Plaku De Feo jetoi në Romë dhe punoi më shumë se 30 vjet për Departamentin e Shtetit Amerikan. Ai ka shërbyer si president dege, president distrikti, president kunji dhe si i Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku Piter F. Mërs

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Kur ishte i vogël, Piter Mërsi dhe familja e tij jetonin pranë një fqinji që drejtonte një dyqan “gjithçkandreqës” për pajisje ferme. Piteri dhe shoku i tij i ngushtë kalonin shumë kohë në dyqan duke i kallajisur pajisjet e fermës dhe duke ndërtuar biçikleta të vogla dhe makina garash go-kart. Piteri më vonë studioi për inxhinieri mekanike në Universitetin Monash në Melburn, Australi.

Ndërsa vazhdonte studimet në moshën 18-vjeçare, ai e vuri në dijeni universitetin se i duhej një pushim dyvjeçar për të shërbyer në një mision për Kishën. Atij iu tha se mund ta shtynte afatin vetëm për një vit; shtyrja për më gjatë nënkuptonte se ai do ta humbiste vendin në programin e tij. Ai vendosi të mos shërbente.

Megjithatë, pas një kohe të shkurtër, ai e dëgjoi Presidentin Spenser W. Kimball (1895–1985) të shpallte gjatë konferencës së përgjithshme se çdo i ri duhej të shërbente në një mision (shih “Planning for a Full and Abundant Life”, *Ensign*, maj 1974, f. 87).

“Ishte sikur ai po më fliste mua. Ajo më depërtoi në zemër”, kujton Plaku Mërs. Ai vendosi të shërbente, pas së gjithash. Një javë përpara se të largohej, mori një letër nga universiteti që e lejonte ta shtynte afatin për dy vjet.

Piteri u kthye në shkollë pas misionit të tij, por shërbimi i tij misionar, thotë ai, ishte “arsimimi më i mirë që kam pasur”. Ungjilli i mësoi atij se “t’i ndihmosh njerëzit të jenë të suksesshëm është parimi më i rëndësishëm i udhëheqjes”.

Pasi e përfundoi diplomimin e tij të shkallës së parë për inxhinieri mekanike, Plaku Mërs punoi si inxhinier projekti për shoqërinë Esso Australia dhe si ortak themelues i shoqërisë WorleyParsons Limited. Kohët e fundit ai shërbeu si drejtor zhvillimi për Fortescue Metals Group.

Pas misionit të tij, ai u martua me një grua që e quan shogën e tij më të mirë, Maksin Evelin Thaçerin, më 2 janar 1979, në Tempullin e Hamiltonit në Zelandën e Re. Ata kanë katër fëmijë dhe nëntë nipër e mbesa.

Plaku Mërs – që u lind më 21 dhjetor 1956 nga Frederik dhe Luizë Xhons Mërsi në Uarnambul, Viktoria, Australi – ka shërbyer në shumë thirrje, përfshirë si president i kuorumit të pleqve, organist i lagjes, president i Të Rinjve të lagjes dhe të kunjit, drejtor i çështjeve publike, president dege dhe distrikti, peshkop, president kunji dhe I Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku K. Bret Natres

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Plaku K. Bret Natres dhe bashkëshortja e tij, Shauna Li Adamson Natres, e përshkruajnë veten si “njerëz të papërsosur që kërkojnë çaste të përsosura”.

Ata kanë zbuluar shumë çaste të tilla gjatë kursit të jetës së tyre – të gjitha janë të lidhura në një farë mënyre me Shpëtimtarin dhe Shlyerjen, thotë Plaku Natres.

Plaku Natres thotë se u lind nga prindër të mirë, Dejvid dhe Xhudi Sorensen Natresi, dhe kujton të ëmën duke i lexuar familjes Librin e Mormonit çdo ditë.

Në një rast ai ishte në shtëpi pas një pushimi nga kolegji. Ai ishte përqendruar te provimet përfundimtare të ardhshme dhe nuk po ndihej mirë, ndonëse nuk ndihej i sëmurë fizikisht.

“Nëse ndihesh mirë dhe nuk ndihesh në rregull”, i tha mamaja atij, “duhet të shkosh t’i shërbesh dikujt”.

Breti hodhi një lopatë dëbore në pjesën e prapme të kami-onçinës së familjes dhe shkoi përreth duke pastruar me lopatë rrugicat përpara garazheve të të vejave në lagje. U ndje shumë më mirë.

“Isha kaq shumë i përqendruar tek vetja ime dhe provimet përfundimtare, sa që kisha harruar se qëllimi i vërtetë i jetës është t’u shërbejmë të tjerëve”, thotë ai.

Plaku Natres u lind më 4 mars 1965, në Pokatelo, Ajdaho, SHBA. Familja u shpërngul në Lehi, Juta, SHBA, ku ai dhe pesë motrat e vëllezërit e tij provuan të jetuarin në një fermë të vogël të familjes.

Ai e takoi gruan e tij të ardhshme ndërkohë që të dy ishin në vitin e katërt në shkollë të mesme afër njëra-tjetrës. Pasi u kthye nga shërbimi në Misionin e Sakramentos në Kaliforni nga viti 1984 deri në vitin 1986, ata u martuan në Tempullin e Solt-Lejkut më 24 prill 1987. Ata kanë shtatë fëmijë.

Ai ndoqi Universitetin “Brigam Jang”, në Provo të Jutas dhe u diplomua nga Universiteti i Jutas në 1990–ën me diplomë në terapi fizike. Me të vëllanë Dejvid, ai bashkëthemeloi në vitin 2000 Advanced Health Care Corp. [Shoqërinë e Kujdesit të Përpëruar Shëndetësor].

Plaku Natres ka shërbyer në thirrje të shumta në Kishë, përfshirë thirrjen si president i Të Rinjve të lagjes, peshkop, president i Të Rinjve të kunjit, president kunji dhe i Shtatëdhjetë Zonal. Në kohën e thirrjes së tij, ai po kryesonte në Misionin e sapoformuar Gilbert në Arizona. ■

Plaku S. Mark Palmer

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Në vitin 1992, koha ishte e çmuar dhe rehatia e kufizuar për Plakun S. Mark Palmer dhe bashkëshorten e tij, Zhaklinën.

Në atë kohë Plaku Palmer po shërbente në këshillin e lartë të kunjtit. Ai gjithashtu po punonte shumë për të ndërtuar karrierën e tij profesionale. Koha e motrës Palmer ishte po aq e ngarkuar. Çifti Palmer po rriste gjashtë fëmijë në shtëpinë e tyre në Austin, Teksas, SHBA – përfshirë një djalë të vogël gjashtëmuajsh.

Kur presidenti i kunjtit të tyre i ftoi për të shërbyer si punonjës në Tempullin e Dallasit, Teksas, ata nuk e dinin se si mund ta përballonin një detyrë më shumë. Por ata e pranuan thirrjen – dhe pastaj me lutje kërkuan ndihmën e Zotit.

Bërja e një udhëtimi me autobus çdo muaj për të shërbyer gjithë ditën në tempull kërkonte sakrificë dhe planifikim të kujdesshëm. “Por kjo e bekoi jetën tonë jashtëzakonisht”, thotë Plaku Palmer.

Shërbimi në tempull, shton ai, e përgatiti atë shpirtërisht për thirrjet e ardhshme në priftëri. Ai gjithashtu e bëri atë një bashkëshort dhe baba më të mirë – dhe ai gjeti drejtpeshim në jetën e tij të ngarkuar.

“Vajtja në tempull shpesh të ndihmon të rregullosh sërish përparësitë e tua dhe të kujtohesh për besëlidhjet që ke bërë”, thotë ai.

Stenli Mark Palmeri i lindi Keneth dhe Xhill Palmerit më 11 shkurt 1956, në Te Puk, Zelanda e Re. Familja e tij u bashkua me Kishën kur ai ishte një djalë i vogël. Ai shërbeu një mision kohëplotë në Misionin Uellington, Zelanda e Re.

Pas marrjes së një diplome universitare në Universitetin e Oklandit, ai u regjistrua për master në programin administrim biznesi në Universitetin “Brigam Jang”. Ndërkohë që jetonte në Provo, Juta, SHBA, ai u njoh në një takim me një misionare të kthyer të quajtur Zhaklin Ud, që nuk e kishte takuar më parë. Ata u martuan më 18 dhjetor 1981 në Tempullin e Solt-Lejkut. Çifti Palmer ka gjashtë fëmijë dhe nëntë nipër e mbesa.

Plaku Palmer është themeluesi dhe presidenti i SMP Ventures, një kompani për zhvillimin e pasurive të patundshme. Ai ka shërbyer si peshkop, president kunji, president i Misionit Spokejn, Uashington (2009–2012), president i përkohshëm i Misionit Sidnei Jugor, Australi (2014) dhe si i Shtatëdhjetë Zonal. ■

Plaku Geri B. Sebin

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Tri pemë Krishtlindjeje janë domethënëse në kujtesën e Plakut Geri B. Sebin.

E para ishte një pemë e bukur Krishtlindjeje nga rinia e tij. Kur Geri u ngjiti në pemë duke u përpjekur të arrinte një kallam sheqeri, e gjithë pema ra në dyshe.

E dyta ishte një degë me shumë gjelbërim që e gjeti si një misionar kur po shërbente në Belgjikë dhe Holandë nga viti 1973 deri në vitin 1975. Plaku Sebin dhe shoku i tij i misionit e morën degën në shtëpi në apartamentin e tyre dhe e mbështetën rreth kartolinave të Krishtlindjes që kishin marrë nga familjet.

E treta ishte një pemë e sajuar me drita Krishtlindjeje të lidhura pas mbajtësës së serumit pranë shtratit të vajzës së tij në spital. Një nga tre fëmijët e familjes Sebin vuante nga fibroza cistike. Vajza e tij kishte marrë një transplantim të dy mushkërive një vit pas vdekjes së vëllait të saj nga e njëjta sëmundje.

“Kemi mësuar shumë më tepër nga fëmijët tanë sesa ata kanë mësuar prej nesh”, thotë Plaku Sebin.

Si një Autoritet i Përgjithshëm, ai do t’i kujtojë pemët e Krishtlindjes dhe mësimet e mësuara prej tyre. Çdo pemë thekson pjesë të udhëtimit të tij – nga një djalë i vogël që donte një kallam sheqeri te një misionar që jepte mësim planin e shpëtimit deri te një baba që u mbështet mbi planin dhe dashurinë e Shpëtimtarit për ta përkrahur familjen e tij gjatë sprovave në vdekshmëri.

Geri Biron Sebin i lindi Marvin E. dhe Silvia W. Sebinit më 7 prill 1954, në Provo, Juta, SHBA. Ai u martua me Valeri Purdinin në gusht 1976. Ata janë prindër të pesë fëmijëve; fëmija i gjashtë lindi i vdekur.

Pasi u diplomua nga Universiteti “Brigam Jang” në Provo, Plaku Sebin mori një diplomë masteri për administrim nga Universiteti i Stenfordit.

Plaku Sebin ka shërbyer në thirrje të shumta në Kishë, përfshirë thirrjen si peshkop, president kunji dhe i Shtatëdhjetë Zonal. Ai ka punuar si themelues, kryetar dhe shef ekzekutiv (CEO) i disa kompanive, përfshirë Excel Realty Trust, Price Legacy, Excel Realty Holdings dhe Excel Trust.

Në vitin 1993, Plaku dhe Motra Sebin krijuan Sebin Children’s Foundation [Fondacionin Sebin për Fëmijët], një organizatë e dedikuar për trajtimin e nevojave mjekësore të fëmijëve. ■

Plaku Ivan A. Shmuc

Autoritet i Përgjithshëm / Shtatëdhjetë

Plaku Ivan Anton Shmuc është mirënjohës për përvojat zbuluese që i janë mirëbesuar atij nga Zoti. Kthimi i tij në besim tek ungjilli është thelluar nëpërmjet studimit të rregullt të shkrimeve të shenjta, shërbimit në mbretëri dhe bindjes së tij ndaj urdhërimeve të Perëndisë.

Lindur më 6 qershor 1954, në Seint-Xhorxh, Juta, SHBA, nga Riçard dhe Miriam Shmuci, Plaku Shmuc mësoi herët për fuqinë e lutjes. Kur ishte skautist fillestar ai shiti bileta me vlerë 17 dollarë për një festë të madhe, por nuk mundi t'i gjente paratë kur ishte koha për t'i dorëzuar. E ëma e nxiti të lutej dhe Zoti ia zbuloi atij me saktësi vendin ku ishin paratë. Ishte një pohim i fortë i dashurisë dhe ndërgjegjshmërisë së Perëndisë për të.

Në moshën 18-vjeçare, Plaku Shmuc e humbi motrën e tij më të madhe në një aksident automobilistik. Kjo pati një ndikim të pamasë tek ai, duke bërë të ndodhnin përvoja domethënëse shpirtërore.

Pak pas kësaj, ai u thirr në mision dhe raportoi për trajnim. U lut për një dëshmi vetjake për ungjillin. Ndërkohë që i vëzhgonte disa nga mësuesit që jepnin mësim rreth Vegimit të parë, ai thotë: "Mora një dëshmi kaq të fuqishme sa që e kisha të vështirë të qëndroja në dhomë".

Pas shërbimit në Misionin e Grinsboros në Karolinën e Veriut, Plaku Shmuc e bëri zakon vazhdimin e studimit të shkrimeve të shenjta përditë për gjithë pjesën tjetër të jetës. "Kam gjetur gëzim të madh, nxënie dhe kuptueshmëri vetjake gjatë studimit herët në mëngjes për një kohë shumë, shumë të gjatë."

Plaku Shmuc u martua me Sindi Li Simsin më 23 shkurt 1978, në Tempullin e Provos në Juta. Plaku Shmuc mori diplomë për anglisht dhe një doktoratë për jurist nga Universiteti Brigam Jang. Ai punoi si profesionist për disa firma ligjore nga viti 1984 deri në vitin 2016.

Ndërkohë që u dilte në krye nevojave të pesë fëmijëve, Plaku Shmuc shërbeu si këshilltar i lartë, peshkop, anëtar i një presidencie kunj, president i Misionit të Kebus në Filipine (2011–2014), si president dege në qendrën e trajnimit të misionarëve dhe si anëtar i Kuorumit të Pestë të Të Shtatëdhjetëve. ■

Motra Xhoi D. Xhons

Presidente e Përgjithshme e Filllores

Për Xhoi D. Xhonsin, prindërit e saj të dashur ishin heronjtë e saj.

"Mendoja se babi mund të bënte gjithçka", thotë Motra Xhons për babanë e saj, i cili ishte një elektrikist. Për mamane e saj, ajo thotë: "Mamaja ime ishte një grua e mrekullueshme", e cila e bënte çdo gjë, që nga ushqimi që hante familja deri te veshjet që përdornin – nga zero. "Për mua, ajo qe një shenjtore dhe doja që kur të rritesha të bëhesha si ajo."

Përveçse u gëzohet kujtimeve të prindërve të saj, Aldo Harmonit dhe Eleonor Ellsuorth Harmonit, Motra Xhons kënaqet me kujtimin nga fëmijëria kur e dëgjoi Plakun Robert L. Bakman ndërsa foli në një konferencë distrikti në Oregon të SHBA-së. Plaku Bakman, tani një ish-Autoritet i Përgjithshëm i Të Shtatëdhjetëve, ishte president misioni në atë kohë.

"Ndjeva diçka shumë të fuqishme kur ai po fliste", thotë Motra Xhons. "Ndjeva diçka me të vërtetë të ndryshme nga ajo që kisha ndier më parë. . . . Jam kaq mirënjohëse për atë sepse mora një dëshmi nga Shpirti se gjërat që ai po thoshte ishin të vërteta."

Xhoi Dajan Harmoni u lind më 20 korrik 1954, në Dalles të Oregonit. Si ajo edhe bashkëshorti i saj i ardhshëm, Robert Brus Xhonsi, u rritën në Oregon, por u takuan në Universitetin "Brigam Jang", në Provo të Jutës, në SHBA. Ata u martuan më 14 gusht 1974, në Tempullin e Mantit në Juta. Ata kanë pesë fëmijë dhe 17 nipër e mbesa.

Shpejt pasi mori një diplomë dy vjeçare shkencore për jetën në familje, ata u shpërngulën në Portland të Oregonit dhe më vonë në Santa Rosa të Kalifornisë, në SHBA, kur Vëllai Xhons u ushtrua si një doktor i kiropraktikës. Vëllai dhe Motra Xhons u ndien të nxitur që të shpërnguleshin në Drejpër të Jutës, 22 vite më parë. Motra Xhons e ka shijuar bekimin e të jetuarit pranë një tempulli qysh atëherë.

"Tempulli i Xhordan-Riverit në Juta u bë hapësira ime e shenjtë", thotë ajo. "Kam një dëshmi të fuqisë së tempullit dhe të paqes e drejtimit që ka sjellë në jetën time."

Motra Xhons ka shërbyer si presidente e Shoqatës së Ndihmës dhe presidente e Filllores në lagje, dhe si këshilltare në Shoqatën e Ndihmës, tek Të Rejat dhe në presidencat e Filllores në lagje dhe kunj. Ajo shërbeu më së fundi në bordin e përgjithshëm të Filllores. ■

Motra Xhin B. Bingham

*Këshilltare e Parë, Presidenca
e Përgjithshme e Fillores*

Për thuajse gjashtë vjet, Motrës Xhin Barus Binghamit i ka pëlqyer shumë të shërbejë në thirrjen e saj në bordin e përgjithshëm të Fillores. Ajo ka vizituar shtëpitë e anëtarëve dhe ka marrë pjesë në Filloret, duke dëshmuar besimin e fortë të shenjtoreve të ditëve të mëvonshme – sidomos të fëmijëve të Fillores – anekënd botës.

Motra Bingham, e cila u mbështet së fundi si këshilltare e parë në presidencën e përgjithshme të Fillores, e ka kaluar pjesën më të madhe të jetës së saj duke u dhënë mësim, duke i edukuar dhe dashur fëmijët. Nëse ka qenë me motrat dhe vëllezërit e saj më të vegjël që janë rritur, dy vajzat e saj, vajzat e saj të birësuar, nipërit dhe mbesat, vizitorët në shtëpinë e saj, ose ata që i ka takuar si një anëtare e bordit të përgjithshëm të Fillores, ajo ka qenë një mbrojtëse dhe burim force për shumë njerëz.

“Çdo fëmijë ka potencial të mrekullueshëm, dhe nëse i shihni ata përmes syve të Atit Qiellor, ne mund t’i ndihmojmë ata të bëhen gjithçka që Ai ka planifikuar që ata të bëhen”, thotë ajo.

E lindur më 10 qershor 1952, në Provo, Juta, SHBA, Edith Xhoi Klarkut dhe Robert Rouland Barusit, Motra Bingham është fëmija i tretë nga nëntë fëmijë. Kur ajo ishte tre muajshe, familja e saj u shpërngul në Indiana në mënyrë që babai i saj të mund të vazhdonte shkollimin. Në gjashtë vitet e para të jetës së saj, Motra Bingham dhe familja e saj jetuan në katër shtete.

Pasi u diplomua nga shkolla e mesme në Nju-Xhërsi, Motra Bingham u shpërngul në Provo, Juta, për të ndjekur Universitetin “Brigam Jang”. Në vitin e dytë atje, ajo u takua me bashkëshortin e saj të ardhshëm, Brus Brajën Binghamin, një djalë ferme nga Ilinoisi i cili u pagëzua kur ishte adoleshent me prindërit e tij. Ata u martuan më 22 dhjetor 1972, në Tempullin e Provos, Juta.

Gjithë jeta e saj e shërbimit në Kishë ka përfshirë kohën si presidente e Fillores të lagjes, presidente e Të Rejave, këshilltare në presidencën e Shoqatës së Ndihmës, presidente e Të Rejave të kunjit, punonjëse tempulli dhe mësuese e seminarit herët në mëngjes.

“Modeli që kam parë në jetën e saj, në 43 vitet tona të martesës, është një ndjekje e vazhdueshme e nxitjeve të Shpirtit”, thotë vëllai Bingham për bashkëshorten e tij. “Ajo ka bërë, herë pas here, atë që Zoti dëshironte që ajo të bënte.” ■

Motra Boni H. Kordon

*Këshilltare e Dytë, Presidenca
e Përgjithshme e Fillores*

Gjatë gjithë fëmijërisë së saj në Ajdahon juglindore në SHBA, Boni Hillam Kordoni mori mësim shumë të rëndësishme për jetën. Të punuarit, të luajturit dhe të jetuarit në një fermë, i mësoi asaj mbështetjen te vetja, punën e palodhur dhe që “të mos kishte frikë t’i provonte gjërat”, thotë këshilltarja e re e dytë në presidencën e përgjithshme të Fillores.

Sidoqoftë, mësimi më i rëndësishëm erdhi nga prindërit e saj, Harold dhe Karol Rasmusen Hillami, të cilët i mësuani asaj se me ndihmën e Zotit, ajo mund të bënte çdo gjë. “Nuk ka kufij”, do të thoshte babai i saj.

Motra Kordon u mbështet te kjo njohuri si një misionare e sapothirrur në Lisbonë të Portugalisë, kur pati vështirësi për të mësuar portugalishten. “U ula në gunjë shumë herë duke kërkuar një mrekulli. Por për shkak të babait tim, unë kisha mësuar se mund të bëja gjëra të vështira.”

Pas shumë lutjesh, një pune dhe durimi të madh, ajo me ngadalë filloi të fliste rrjedhshëm në portugalisht, gjë e cila e bekoji atë shumë vite më vonë, kur ajo dhe bashkëshorti i saj u thirrën për të shërbyer në Kuritiba të Brazilit.

“Është interesante të shikosh se si Zoti na përgatit dhe na ndërton, pak nga pak”, thotë ajo. “Ka gjithmonë më shumë kuptim kur e shohim diçka pasi ajo ka ndodhur. Ne thjesht duhet të kemi besim.”

Boni Hillami u lind më 11 mars 1964 në Ajdaho Folls të Ajdahos. Pas misionit të saj ajo studioi për mësuesi në Universitetin “Brigam Jang” në Provo të Jutës, në SHBA. Ndërkohë që ishte atje, ajo u bë shoqe e ngushtë me Derek Llejn Kordonin. Miqësia e tyre lulëzoi në romancë dhe të dy u martuan më 25 prill 1986, në Tempullin e Solt-Lejkut. Ata kanë katër fëmijë – tre djem dhe një vajzë – dhe tre nipër.

Përgjatë viteve ata kanë shërbyer në shumë thirrje në Kishë. Ajo shërbeu me bashkëshortin e saj ndërsa ai kryesoi mbi misionin e Kuritibës në Brazil nga viti 2010 deri në vitin 2013, dhe ajo ka shërbyer si presidente e Të Rejave, udhëheqëse e çerdhes dhe mësuese seminari në kunj, dhe në organizatat e Të Rejave, të Shoqatës së Ndihmës e të Fillores në lagje.

Në detyrën e saj të re, Motra Kordon thotë se shpreson që t’u mësojë një të vërtetë thelbësore fëmijëve të Fillores në Kishë: “Ati Qiellor i do ata.” ■

Rifaqoset Nënndarja e Konferencës në LDS.org

Gjetja dhe studimi i fjalimeve të konferencës së përgjithshme në internet tani do të jetë më e lehtë se kurrë, falë rifaqosjes së nënndarjes të konferencës së përgjithshme në LDS.org. Veçoritë përfshijnë:

- Identifikim të shpejtë të fjalimeve të dëshiruara, me fotografi të çdo folësi të vendosur në krah të titullit të fjalimit.
- Një shirit të vetëm lundrimi në krye të të gjitha faqeve, që lejon 1) të drejtë hyrjeje tek të gjitha konferencat e përgjithshme nga viti 1971 deri tek e tanishmja, 2) mundësinë për të kërkuar sipas emrit të folësit dhe 3) mundësinë për të kërkuar biseda sipas temave të ungjillit.
- Paraqitje të thjeshtuar të çdo fjalimi më vete, duke përfshirë ikona në krye të faqes për ata që dëshirojnë ta dëgjojnë, shkarkojnë, shtypin apo shpërndajnë.

Faqesja e re funksionon mirë për përdoruesit e kompjuterave të palëvizshëm, të kompjuterave të lëvizshëm dhe të aparateve celularë. Ndryshimet janë përfshirë tashmë në anglisht, spanjisht e portugalisht dhe do të vihen në dispozicion në më shumë se 80 gjuhë në muajt e ardhshëm. ■

Hidhuni një sy ndryshimeve të
conference.lds.org.

Mbështetja e Të Shtatëdhjetëve të Rinj dhe e Presidencës së re të Fillores

Njëmbëdhjetë Të Shtatëdhjetë të rinj të Autoriteteve të Përgjithshme, 62 Të Shtatëdhjetë Zonalë dhe një presidencë e re e përgjithshme e Fillores u mbështetën gjatë sesionit të pasdites të së shtunës në konferencën e përgjithshme të prillit 2016.

Të thirrur si Të Shtatëdhjetë të rinj të Autoriteteve të Përgjithshme ishin Plaku W. Mark Baset, Mark A. Breg, Uedhërford T. Klejton, Valeri V. Kordon,

Xhoakin E. Kosta, Masimo De Feo, Piter F. Mërs, K. Bret Natres, S. Mark Palmer, Geri B. Sebin dhe Ivan A. Shmuc.

Xhoi D. Xhons u mbështet si presidente e përgjithshme e Fillores, me Xhin B. Binghemini si këshilltare e parë dhe Boni H. Kordonin si këshilltare e dytë.

Biografite e këtyre udhëheqësve gjenden duke filluar në faqen 131. ■

Njoftohen Misione të Reja

Tre misione të reja janë krijuar, dy në Afrikë dhe një në Azi. Ata janë Misioni i Mbuji-Majit, Republika Demokratike e Kongos, Misioni i Ouerit, Nigeri dhe Misioni Hanoit, Vietnam. Secili nga këta misione të reja do të krijohet duke rindërtuar kufijtë e misioneve ekzistues dhe do të vihen në funksionim më 1 korrik 2016 ose përpara kësaj date. ■

Burime të Reja të Shërbesës

Katër tema të reja i janë shtuar Ministering Resources [Burimeve të Shërbesës] (ministering.lds.org) për të mbështetur udhëheqësit e kunjit dhe të lagjes ndërsa u shërbejnë grupeve të mëposhtme: kujdestarëve, misionarëve që kthehen herët në shtëpi, çifteve që po përballen me konflikte martesore dhe individëve që po përballen me sëmundje mendore.

Anëtarët e kështillit të lagjes kanë të drejtë hyrjeje te këto burime, për t'i ndihmuar ata të mësojnë se si t'i mbështetin më mirë anëtarët. Këto burime janë në dispozicion në gjuhën angleze dhe do të përkthehen së shpejti në nëntë gjuhë të tjera. ■

Shndërrimi i të Mësuarit dhe i Mësimdhënies së Ungjillit

Të mësuarit, të jetuarit dhe mësimdhënia e ungjillit janë vendimtare për rritjen tonë vetjake dhe janë pjesë thelbësore e adhurimit tonë në ditën e Shabatit. Si pjesë e përpjekjes së vazhdueshme për t'i ndihmuar anëtarët të rriten teksa ndërtojnë besim tek Ati Qiellor dhe Jezu Krishti dhe përmirësojnë adhurimin në Shabat, Presidenca e Parë dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve paraqitën gjatë mbledhjeve të udhëheqjes së konferencës së përgjithshme një përpjekje të re për ta përmirësuar mësimdhënien dhe të mësuarin e ungjillit. Anëtarët ftohen që:

1. T'i përshtatin parimet te *Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit*. Ky manual i ri përqendrohet te parimet e thjeshta, por të fuqishme që përdori Kryemësuesi. Synimi për çdo mësues, sikurse shprehet në manual, është që “të japë mësim doktrinën e pastër të ungjillit, me anë të Shpirtit, me qëllim që t'i ndihmojë fëmijët e Perëndisë për ta ndërtuar besimin e tyre te Shpëtimtari dhe për t'u bërë më shumë si Ai”.

Ndonëse manuali synohet për ata me një thirrje për të dhënë mësim, gjithsecilit do t'i duket i dobishëm për të mësuar të japë mësim sipas mënyrës që dha mësim Shpëtimtari. Prindërit mund të përfitojnë nga zbatimi i parimeve brenda broshurës kur japin mësim në shtëpi.

2. Të marrin pjesë në mbledhjet e kështillit të mësuesve. Mbledhjet e kështillit të mësuesve nuk janë njësoj si kurset e mëparshme për përmirësimin e mësuesit. Si këshilla, këto mbledhje do t'u sigurojnë mësuesve mundësi që t'i diskutojnë së bashku e t'i mësojnë nga njëri-tjetri parimet e manualit *Mësimdhënia sipas Mënyrës së Shpëtimtarit*. Këto mbledhje, që duhen mbajtur një herë në muaj gjatë bllokut të mbledhjeve të së dielës, do të nisin për herë të parë në mbarë botën gjatë gjithë vitit 2016.

3. Të jenë nxënës të zellshëm të ungjillit. Anëtarët dhe mësuesit nxiten të jenë nxënës të zellshëm të ungjillit në shtëpi në mënyrë të ngjashme. Të mësuarit dhe të jetuarit e ungjillit gjatë javës i përgatit anëtarët që të marrin pjesë në mësimet e së dielës, që mund të krijojnë përvoja më kuptimplotë të të mësuarit për gjithkënd.

Si fëmijë të Atit tonë Qiellor, ne të gjithë e kemi potencialin që të bëhemi si Ai. Çdokush që është i gatshëm ta mësojë e ta jetojë ungjillin mund të bëhet më shumë si prindërit tanë qiellorë e mund të kthehet të jetojë me ta. Adhurimi në Kishë dhe në shtëpi na ndihmon ta ndërtojmë atë lloj besimi tek Ati Qiellor dhe Jezu Krishti. ■

Gjejini manualin e ri dhe mësoni më shumë në teaching.lds.org.

Më Shumë Botime të Shkrimeve të Shenjta në Dispozicion

Shkrimet e shenjta kohët e fundit janë vënë në dispozicion në disa gjuhë.

Në portugalisht, tani janë në dispozicion një botim i shtypur i Biblës dhe një botim i përditësuar i kombinimit tresh. Një botim elektronik ka qenë në dispozicion që prej shtatorit 2015 në

asescrituras.lds.org dhe në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Informacioni shtesë është në dispozicion në portugalisht në **bibliasagrada.lds.org**.

Në spanjisht, botime të përditësuara të veprave standarde janë në dispozicion në internet në **escrituras.lds.org** dhe në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]. Kopjet e shtypura do të fillojnë të jenë në dispozicion nga fundi i qershorit të 2016-ës.

Kombinimi i ri tresh në gjuhët marshallisht, xhozaisht e zuluisht dhe Libri i Mormonit në çukisht tani janë të shtypura dhe në dispozicion në qendrat e shpërndarjes dhe në **store.lds.org**. Ato janë në dispozicion edhe në internet dhe në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit].

Përkthimet e shkrimeve të shenjta në 16 gjuhë të tjera, që më parë ishin në dispozicion vetëm të shtypura, u botuan në **LDS.org** dhe në programin për celularë Gospel Library [Biblioteka e Ungjillit]: kombinimi tresh në gjuhën afrikane, armenisht, bullgarisht, kambodhiane, fanteisht, igboisht, letonisht, lituanisht, shonaisht dhe suahilisht; dhe Libri i Mormonit në indisht, hmongisht, serbisht, tok-pisinisht, tuisht dhe japezisht. ■

Bekimet Patriarkale në Internet

Mjetet e reja në internet do t'u mundësojnë anëtarëve që të kenë të drejtë hyrjeje më të lehtë të bekimet patriarkale. Anëtarët mund të kërkojnë një kopje të bekimit të tyre patriarkal në formë elektronike dhe të kërkojnë një kopje të bekimeve nga paraardhësit e vdekur (të marrë nëpërmjet postës së thjeshtë ose asaj elektronike). Udhëheqësit e priftërisë mund të dorëzojnë rekomandime për bekimet në internet dhe patriarkët mund t'i shohin rekomandimet për bekimet dhe ta dorëzojnë tekstin elektronik të bekimeve pasi të jepen bekimet.

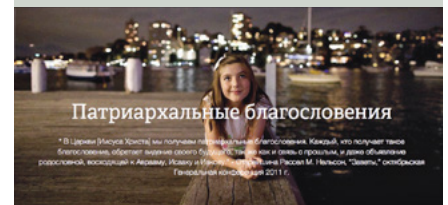
Këto mjete janë tani në dispozicion të më shumë se 50 përqind të kunjeve të Kishës, në anglisht, spanjisht dhe portugalisht. Deri vitin e ardhshëm ato duhet të jenë në dispozicion në 14 gjuhë dhe të të gjitha kunjeve. ■

*Për të mësuar më tepër ose për të kërkuar një kopje të bekimit tuaj patriarkal, shkoni te **apps.lds.org/pbrequest**.*

Mësimet për Kohën Tonë

Nga maji i vitit 2016 deri në tetor të vitit 2016, mësimet e Priftërisë Melkizedeke dhe të Shoqatës së Ndihmës për të dielën e katërt përgatiten nga një ose më shumë biseda të dhëna në konferencën e përgjithshme të prillit 2016. Në tetor të vitit 2016, bisedat mund të përzgjidhen ose nga konferenca e përgjithshme e prillit ose nga konferenca e përgjithshme e tetorit. Presidentët e kunjeve dhe të distrikteve zgjedhin se cilat biseda do të përdoren në zonat e tyre ose ata mund t'ua caktojnë këtë përgjegjësi peshkopëve dhe presidentëve të degëve. ■

*Bisedat janë në dispozicion në shumë gjuhë në faqen **conference.lds.org**.*

Читайте свое патриархальное благословение повсюду и отправляйте запросы на получение копий патриархальных благословений своих умерших предков.

Скачайте

Ndihma për Refugjatët: “Isha i Huaj”

Me miratimin e Presidencës së Parë, presidencat e përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës, të Të Rejave dhe Fillores po i ftojnë gratë e të gjitha moshave që të japin shërbim për refugjatët në lagjet dhe komunitetet e tyre vendore nëpërmjet nismës ndihmuese të titulluar “Isha i Huaj” (shih Levitiku 19:34; Mateu 25:35).

“Ka shumë gra midis nesh që mund të bekohen nga miqësia, këshillimi dhe dashuria e shërbimi si i Krishtit për të tjerët”, tha Motra Linda K. Barton, presidente e përgjithshme e Shoqatës së Ndihmës. “Dhënia e një shërbimi të tillë është një parim themelor i ungjillit.

Më kujtohet shkrimi i shenjtë që thotë se ne nuk duhet ta ‘harro[jmë] mikpritjen, sepse disa

duke e praktikuar pritën pa ditur engjëj’ [Hebrenjve 13:2]”, tha motra Barton. “Ne i nxitim motrat që të kërkojnë plot lutje mundësi për të shërbyer dhe të shqyrtojnë gjetjen e mënyrave për t’i mbështetur organizatat e besueshme vendore të komunitetit dhe ato civile. Ju mund të gjeni disa ide të dobishme në IWasAStranger.Lds.org, dhe mund të tregoni përvoja duke dërguar një mesazh elektronik te IWasAStranger@Ldschurch.org.”

Një letër nga Presidenca e Parë lidhur me nismën “Isha i Huaj” iu dërgua këshillave të kunjeve, lagjeve dhe degëve në fund të marsit. Letra u shoqërua nga udhëzime për udhëheqësit. “Motrat mund të marrin pjesë në këtë nismë kur ua lejon koha dhe rrethanat”, këshillon

letra, “duke u siguruar se nga askush nuk pritët të ‘vrapojë më shpejt sesa a[jo] ka fuqi’ dhe se të gjitha këto ‘gjëra të ... bë[hen] në urtësi dhe rregull’ (Mosia 4:27)”. Një letër e Presidencës së Parë që daton më 27 tetor 2015, i nxit po ashtu të gjithë anëtarët që të japin shërbim si të Krishtit ndaj njerëzve në nevojë.

Një letër nga presidentet e Shoqatës së Ndihmës, të Të Rejave dhe Fillores që jep më shumë informacion rreth nismës “Isha i Huaj”, u shpërnda së fundmi në mbledhjet e atyre organizatave. ■

150 Tempuj në Funksionim

Gjatë sesionit të paradites të së dielës në konferencë, Presidenti Tomas S. Monson njoftoi planet për të ndërtuar katër tempuj të tjerë: në Belem, Brazil; Kuito, Ekuador; Limë, Peru dhe Harare, Zimbabve.

Që nga konferenca e përgjithshme e fundit, kanë ndodhur këto ngjarje që përfshijnë tempujt:

Përkushtime dhe Ripërkushtime

Me përkushtimin e Tempullit të Qendrës së Provo-Sitit në Provo të Jutës, SHBA, Kisha tani ka 150 tempuj në funksionim anembanë botës. Tempulli u përkushtua më 20 mars 2016, ditë përpara përvjetorit të 180-të të përkushtimit të Tempullit të Kirtlandit, tempullit të parë të Rivendosjes, më 27 mars 1836.

Tre tempuj të tjerë u përkushtuan ose ripërkushtuan: Tempulli i Montrealit në Kebek në nëntor 2015, Tempulli i Tihuanës në Meksikë në dhjetor 2015

dhe Tempulli i Suvës në Fixhi në shkurt 2016.

Planifikohen përkushtime edhe për Tempullin i Saporos në Japoni, më 21 gusht 2016; Tempullin e Filadelfiës në Pensilvani, më 18 shtator 2016; Tempullin e Fort-Kolinsit në Kolorado, më 16 tetor 2016; Tempullin e Star-Vallejit në Uajoming, më 30 tetor 2016 dhe për Tempullin e Hartfordit në Konektikat, më 20 nëntor 2016.

Tempulli i restauruar i Frajbergut në Gjermani, do të ripërkushtohet më 4 shtator 2016.

Ndërtime dhe Restaurime

Ndërtimet vazhdojnë në Tempullin e Konsepsionit në Kili, Tempullin e Parisit në Francë, Tempullin e Romës në Itali dhe në tempujt vijues në Shtetet e Bashkuara: Sidër-Siti, Juta, Meridian Ajdaho dhe Tuson, Arizona. Datat e përfundimit shtrihen nga viti 2016 deri në vitin 2018.

Ndërtimi në shkallë të gjerë ka mbetur pezull për Tempullin e Fortalezës në Brazil. Tempujt e Frankfurtit, Gjermani, e Xhordan-Rivërit, Juta dhe të Ajdaho Follsit, Ajdaho janë nën restaurim.

Ceremoni të Fillimit të Ndërtimit

Ceremoni të fillimit të ndërtimit u mbajtën për Tempullin e Lisbonës në Portugali në dhjetor 2015 dhe për Tempullin e Barankijës në Kolumbi e për Tempullin e Kinshashës në Republikën Demokratike të Kongos në shkurt 2016. Ceremonia e fillimit të ndërtimit për Tempullin e Durbanit në Afrikën e Jugut u zhvillua më 9 prill 2016.

Planifikim dhe Përgatitje

Këta tempuj janë njoftuar, por janë ende në faza planifikimi dhe përgatitore: Abixhan në Bregun e Fildishtë (Côte d'Ivoire), Arekipa në Peru, Bangkok në Tajlandë, Prot-o-Prens në Haiti, Rio-de-Zhaneiro në Brazil, Urdaneta në Filipine dhe Unipeg në Manitoba. ■

Për më shumë rreth tempujve, shkoni te temples.lds.org.

Shërbesa e Profetëve dhe Apostujve

Si “dëshmitarë [të] veçantë të emrit të Krishtit në gjithë botën” (DeB 107:23), profetët dhe apostujt e vazhdojnë shërbesën kudo në botë. Që nga konferenca e fundit e përgjithshme, anëtarët e Presidencës së Parë dhe të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve përveç detyrave të tjera:

- Kanë përdorur mjetet e komunikimit shoqëror dhe ngjarjet Face to Face [Ballë për Ballë] për t’u ardhur në ndihmë të rinjve dhe të rinjve në moshë madhore (shih lds.org/youth/activities).
- Kanë folur në konferenca kundër pornografisë dhe për historinë familjare.
- Kanë folur në universitete rreth të bërit “mijëvjeçaristë të vërtetë” dhe në mbrojtje të besimit dhe vlerave morale.
- Janë takuar me anëtarë dhe udhëheqës të Kishës, zyrtarë të qeverisë dhe udhëheqës fetarë në Argentinë, Botsvanë, Kili, në Republikën Demokratike të Kongos, Ekuador, Mozambik, Peru, Filipine, Uruguai, Zambia dhe Zimbabve. ■

Për të mësuar më shumë rreth shërbesës së profetëve dhe apostujve, shkoni në prophets.lds.org.

Kisha po Rritet në Afrikë

Rritja e Kishës në Afrikë ka vazhduar me një ritëm të fortë në 30 vitet e kaluara. Në fillim të vitit 2016, në Afrikë kishte 1.600 bashkësi SHDM, me më shumë se gjysmë milioni anëtarë të Kishës – që do të thotë 11 herë më shumë lagje dhe degë dhe 20 herë më shumë anëtarë sesa në vitin 1985.

Në vitin 2015 Kisha krijoi 17 kunje të reja në të gjithë Afrikën.

Udhëheqësit ia dedikuan rritjen, të paktën pjesërisht, përqendrimit të ungjillit te familja. Hoao Kastenheira, president kunji në Maputo, Mozambik, thotë: “Anëtarët kërkojnë një kishë që u sjell atyre lumturi, dhe ungjilli i rivendosi i Krishtit sjell lumturi te familjet”.

“Ndiej vërtet se kjo është koha e Afrikës”, thotë Plaku Eduard Dubi, i Të Shtatëdhjetëve, një vendas i Zimbabve. “Dora e Zotit është në kontinent.” ■

Duke Bërë Mirë Anëmbanë Botës

Shenjtoret e ditëve të mëvonshme vazhdojnë ta ndjekin shembullin e Shpëtimtarit duke e përshk[uar] vendin duke bërë mirë” (Veprat e Apostujve 10:38). Ja tek janë disa shembuj të kohëve të fundit.

Në Abu-Dabi, Emiratet e Bashkuara Arabe, anëtarë dhe miq të Kishës nga nëntë vende të Lindjes së Mesme – të lindur në gjashtë kontinente – u mbledhën për një konferencë dhe një projekt humanitar ndërfetar. Ata grumbulluan dhe shpërndanë 8.500 komplete për higjienën dhe pako ushqimore.

Në Ugandë, dy dentistë dhe dy mjekë të higjienës së gojës, që të gjithë shenjtore të ditëve të mëvonshme, kaluan një javë duke mbushur dhëmbë të prishur, duke shkukur e pastruar dhëmbë, duke dhënë mësim

për higjienën e mirë të gojës dhe duke i udhëzuar dentistët dhe studentët vendorë për dentistë mbi praktikat më të mira.

Në Malajzi, anëtarët e Kishës u përqendruan te familja gjatë kremtimit të Vitit të Ri Kinez, një ngjarje që në mënyrë tradicionale përfshin vizitën në varreza teksa kujtohen, nderohen dhe respektohen paraardhësit.

Në Tajlandë, anëtarët e moshave 18 deri 35 vjeç u mbledhën në Bangkok për një konkurs gatimi dhe për një projekt shërbimi.

Në Fixhi, anëtarët dhe misionarët siguruan përpjekje ndihmuese për viktimat e Ciklonit Uinston. Udhëheqësit e Kishës punuan me organizata qeveritare e joqeveritare për të siguruar ushqim, ujë, çadra, pako higjienë dhe furnizime të tjera për urgjencat. ■

Ndryshimet në Historinë Familjare dhe Shërbimin në Tempull

Mjete dhe procedura të reja do t'i ndihmojnë individët dhe familjet të bëjnë historinë familjare dhe shërbimin në tempull:

- Anëtarët tani mund t'i shtypin kartat për ordianca tempulli në shtëpi në letër të bardhë dhe t'i sjellin me vete në tempull.
- Tempujt kanë një kohë përparësie për familjet që t'u mundësojnë atyre të planifikojnë një kohë për t'i kryer ordiancat së bashku pa pritur gjatë.
- Të sapokthyerit në besim, që bëjnë pagëzime si mëkëmbës për herë të parë, mund të caktojnë një takim në mënyrë që tempulli të mund të përgatitet për t'i pranuar dhe mirëpritur ata.
- Një rekomandim i ri me përdorim të kufizuar mund të krijohet në internet dhe të shtypet nga udhëheqësit e priftërisë. Rekomandimi aktivizohet kur shtypet dhe është i vlefshëm kur nënshkruhet nga anëtarë dhe peshkopi. ■

Peshkopata Kryesuese

Din M. Devis, Këshilltar i Parë; Zherald Kosë, Peshkopi Kryesues; U. Kristofer Uadell, Këshilltar i Dytë

“E mbajtshim guximin për ta mospërfillur opinionin e pranuar në masë! E zgjedhshim përherë të drejtën më të vështirë në vend të së gabuarës më të lehtë”, tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë Konferencës së Përgjithshme Vjetore të 186-të të Kishës. “Teksa mendojmë për vendimet që marrim në jetën tonë çdo ditë - a të bëjmë këtë zgjedhje apo atë zgjedhje - nëse zgjedhim Krishtin, do të kemi bërë zgjedhjen e saktë.”

KISHA E
JEZU KRISHTIT
E SHENJTORËVE TË
DITËVE TË MËVONSHME